

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI SERİ

KIZIL DAMLA

bir GECE AVCISI DÜNYASI romanı

JEANNE FROST

AŞK ASIRLAR SONRA, KÖTÜLÜĞÜN HEDEFİNDEKİ KADINLA GELECEKTİ
İlk kızıl damla düştüğünde, aşıklar yok olacak!

Kızıl Damla

Bir Gece Avcısı Dünyası Romanı

ЖЕАНПІЕРЕ FROST

İngilizceden Çeviren
Bilge Gündüz

AB/326

ABG/130

AÇ/98

A/55

KIZIL DAMLA

Jeaniene Frost

Orijinal Adı: *First Drop Of Crimson*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Bilge Gündüz

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Emek Eraslan

1. Basım: Ocak 2012

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 40 - 0

Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2010

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftchavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kızıl Damla

Bir Gece Avcısı Dünyası Romanı

JEAN PIERRE FROST

Jinger'a.

Kardeşim, arkadaşım,
içimi döktüğüm ve
birlikte gülebildiğim tek kişi.
Hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Teşekkürler

Kitaplarımın arkasında o kadar çok insan var ki hepsiniteden tek saymak imkansız ama aşağıdakilerden özel olarak söz etmeden geçemem.

Öncelikle hem hikayeler yaratabildiğim hem de onları kitaba dönüştürme azmine sahip olduğum için Tanrı'ya şükretmem gerek.

Gece Avcısı Serisi okuyucularına çok teşekkür ederim. Beni hayal bile edemeyeceğim kadar cesaretlendirdiniz ve kitaplarıma büyük ilgi gösterdiniz. Hikayelerimi paylaşmayı eğlenceli kılıyorsunuz ve bu bir yazarın alabileceği en şahane hediyelerden biri.

Menajerim Nancy Yost, yayımcılığın resmi yanlarını muhteşem bir biçimde hallediyor ve böylece benim de en sevdiğim şeye odaklanmaya daha çok zamanım oluyor: Yazmaya. Ayrıca editörüm Erika Tsang'e, beni senaryoya bağlı tutarken sergilediği harikulade uzmanlığın yanı sıra arada bir gevezelik ettiğimde o bölümleri kitaptan çıkardığı

için de teşekkür ederim. Teşekkür sayfamı Erika düzenliyor olsaydı bu sayfa çok daha kısa, öz ve anlamlı olurdu! Yine nefesimi kesen bir kapak tasarlayan Thomas Egner'a minnettarım. Ayrıca, Avon Books/HarperCollins'teki Pamela Spengler-Jaffee, Carrie Feron, Liate Stehlik, Wendy Ho ve Amanda Bergeron'a bu kitabı olabildiğince çok rafa -ya da elektronik mecraya- ulaştırmaya çabaladıkları için teşekkür ediyorum.

Kocam Matthew kendi teşekkür bölümünü hak ediyor ama sözlerimi kısa tutacağım ve o olmasa aşkın gücüyle ilgili yazacak pek bir şey bulamayacağımı söylemekle yetineceğim. Annemle babam, kardeşlerim ve ailemin diğer üyeleri tutunduğum dal olmaya devam ediyor. Hepiniz yanımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Melissa, sen inanılmaz bir eleştirmen ve daha da iyi bir dostsun. Vicki, Ilona ve Yasmine, ister bocaladığımda bana bilgece sözler etmek, ister öfkemi boşaltmam gerektiğinde beni dinlemek olsun, siz kızlar şahaneydiniz. Bana göre HEPİNİZ muhteşem kitap kahramanlarıdır.

Tage ve Erin, hayran sitem için yaptığınız her şeyden o kadar memnunum ki. Ziyaret etmeyi en sevdiğim sitelerden biri haline geldi. Ve son olarak, kitaplarımı raflarına yerleştiren ya da kitap serimi müşterilerine tavsiye eden bütün kitapçılara teşekkür ediyorum. Harikasınız. Kendinizi öpülmüş bilin!

Prolog

YENİ YIL ARİFESİ, BİR YIL ÖNCE...

Bodrumda olmalarına rağmen Denise dışarıdan gelen dövüş seslerini duyabiliyordu. Onlara neyin saldırdığını bilmiyordu ama Cat hemen aşağı inmelerini söylediğinde o kadar korkmuş görüldüğüne göre insan olamazlardı. Cat bile korktuysa hepsinin korkması gerekirdi.

Yukarıdan bir kırıлма sesi gelince Denise içini çekti. Randy'nin, Denise'in beline sardığı kolu gerildi. "Bir şey olmayacak," dedi adam. Ama yüzüne bakılırsa tam aksine inanıyordu.

Denise de aksine inansa da sırf Randy kendini daha iyi hissetsin diye gülümseyerek kocasının yalanına inanmış gibi yaptı.

Kocasını kolunu çekti. "Yukarı çıkıp onu arayacağım."

O dediği, bu yaratıkları -artık her neyseler- buzlu ve ıssız arazinin ortasındaki bu eve çeken şeydi. O bulunup durdurulabilirse saldırı da dururdu.

Denise daha beş yıl öncesine kadar vampirlere, gulyabanilere ve doğaüstü gücü olan diğer şeylere hiçbir şekilde inanmıyordu. Şimdi, bu yılbaşını yarı vampir olan en iyi arkadaşıyla ve normal insanların inanmadığı diğer yaratıklarla dolu bir evde geçirmeyi seçtiği için Randy'yle ikisi muhtemelen ölecekti.

“Yukarı çıkamazsın, çok tehlikeli,” diye itiraz etti Denise.

“Dışarı çıkmayacağım. Ama evin içini aramalarına yarım edebilirim.”

Denise tek şanslarının onu bulmak olduğunu biliyordu. “Ben de seninle geleceğim.”

“Burada kal. Çocuklar korkuyor.”

Denise, bodrumun bir köşesinde birbirine sokulmuş ve gözleri korkuyla irileşmiş çocukların yüzüne baktı. Bunlar vampirlerle birlikte yaşayan, evden kaçmış ya da evsiz çocuklardı ve kiralarını vampirlere kan bağışı yaparak ödüyorlardı. Odadaki diğer tek yetişkin Justina'ydı ve normalde aldırılmaz görünen kadının yüzünde bile tedirgin bir ifade vardı.

“Tamam kalacağım,” dedi Denise, bir süre düşündükten sonra. “Dikkatli ol. O şeyler daha fazla yaklaşırsa buraya geri dön.”

Randy onu çabucak öptü. “Döneceğim. Söz.”

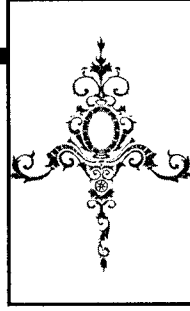
“Seni seviyorum,” diye seslendi Denise, Randy kapıdan çıkarken.

Randy dönüp içtenlikle gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

Kızıl Damla

Ve odadan dadan çıktı, Denise kapıyı arkasından kilitledi. Bu, Randy'yi hayattayken son görüşü oldu.

Bir

“**B**ENCE AMBER ÖLDÜRÜLDÜ.”

Denise ağzı açık bir halde kuzenine bakakaldı. Üçüncü margaritasını yarılarmış olsa da kuzenini yanlış duymuş olamazdı. *Belki de cenazeden sonra bara gelmemeliydik.* Ama Paul evde oturup daha fazla taziye kabul etmek istemediğini söylemişti. Paul’un annesiyle kız kardeşi bir ay arayla ölmüştü ve eğer içki içmek kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, yaptıkları şeyin geleneklere uygun olup olmaması kimin umrundaydı?

“Ama doktorlar kalp krizi olduğunu söyledi.”

“Ne *söylediklerini* biliyorum,” diye homurdandı Paul. “Polis de bana inanmadı. Fakat ölümünden bir gün önce Amber bana takip edildiğini düşündüğünü söylemişti. Daha yirmi üç yaşındaydı, Denise. Kim yirmi üç yaşında kalp krizi geçirir?”

“Annen de kısa zaman önce kalp krizinden öldü,” diye nazikçe hatırlattı Denise. “Kalp hastalıkları kalıtsal olabi-

lir. Amber kadar genç birinin kalbinde sorun olması sık rastlanan bir şey değil, evet ama kardeşin yoğun bir stres altında—”

“Benim şu anda olduğumdan daha fazla stres altında değildi,” diye sözünü kesti Paul acı acı. “Yani sıradaki ben olabilir miyim?”

Bu ihtimal öyle korkunçtu ki Denise bunu düşünmek bile istemedi. “Senin iyi olduğundan eminim. Yine de bir kontrolden geçmenin zararı olmaz.”

Paul öne eğildi, konuşmadan önce etrafına bakındı. “Galiba ben de takip ediliyorum.” Sesi fısıltıdan ibaretti.

Denise duraksadı. Randy’nin ölümünden sonraki aylar boyunca her gölgeden ürkmüş, her karanlık köşede üzerine atlamayı bekleyen kötücül bir şey olduğunu sanmıştı. Bir yıldan fazla zaman sonra bile o hissi hala içinden tamamen atmayı başaramamıştı. Şimdi de halasıyla kuzeni bir ay arayla ölmüştü ve diğer kuzeni Paul ölümün kendi ensesinde olduğunu düşünüyordu. Bu acaba yas sürecinin normal bir parçası olabilir miydi? Ölüm bir yakınınızı aldığında bir sonraki hedefinin kendiniz olduğunu mu düşünüyor-dunuz?

“Birkaç gün benim evimde kalmak ister misin?” diye sordu Denise. “Hem beni yalnız bırakmamış olursun.”

Denise aslında yalnız kalmayı yeğlerdi ama Paul’un bunu bilmesi gerekmiyordu. Randy’nin yaptığı yatırımlar son borsa krizinde batmış, Denise’in elinde yalnızca onu gömecek ve yeni bir evin peşinatını ödeyecek kadar para kalmıştı. Bu yeni ev, ailesinin yaşadığı yerden hayli uzaktı.

Annesiyle babasının niyeti iyi olsa da onun için o kadar endişelenmişlerdi ki hayatını kontrol etmeye çalışmışlardı. Denise işyerinde de iş arkadaşlarıyla arasındaki mesafeyi koruyordu. Randy'nin ölümüyle baş etmeye çalışarak geçirdiği uzun ve zor yılda yalnızlık ona çok yardımcı olmuştu.

Yine de, eğer onunla kalmak Paul'e çifte kaybının şokunu atlatmak konusunda yardım edecekse Denise yalnızlığından memnuniyetle vazgeçerdi.

Kuzeni rahatlamış görünüyordu. "Evet. Senin için sıkıncası yoksa."

Denise barmene işaret etti. "Tabii ki. Ben başka bir şey içmeden eve gidelim. Sen zaten fazla içtin, benim arabamla gider, seninkini de sabah alırız."

"Araba sürebilirim," diye karşı çıktı Paul.

Denise ona kötü kötü baktı. "Bu gece değil."

Paul omuz silkti. Denise, Paul ona direnmediği için memnundu. İkisi birlikte içki içtikten sonra Paul kaza geçirirse kendinden nefret ederdi. Annesiyle babasını saymazsa hayatta olan en yakın akrabası oydu.

Paul'ün itirazlarına aldırmayarak hesabı ödedi, otoparka çıktılar. Denise üç ay önceki olaydan beri arabasını barın girişine mümkün olduğunca yakın, iyi aydınlatılmış bir yere park etmeye özen gösteriyordu. Yanında Paul olmasına rağmen elini anahtarlığından sarkan koruyucu spreyden de çekmedi. Denise'te iki sprey vardı. Biri biber gazıyla diğeri gümüş nitratla doluydu. Geceleri saldırmayı seven tek şey insanlar değildi.

“Misafir odası küçük ama televizyonu var,” dedi Denise arabaya ulaştıklarında. “Sen...”

Paul’ün arkasında aniden beliren bir adamın kuzenini sertçe geri çektiğini görünce Denise’in sözleri çılgılığa dönüştü. Paul de çılgılık atmaya çalıştı ama gırtlığına sıkıca bastırılan kol buna engel oldu. Yabancıнын Denise’ten kuzenine kayan gözleri alev alev yanıyor gibiydi.

“Biri daha,” diye tısladı ve kolunu Paul’ün göğsüne sardı.

Denise avazı çıktığı kadar haykırdı, biber spreyini kaldırdı ve adamın yüzüne fıskırttı. Adam gözünü bile kırpmadı, spreyin bir kısmı ona isabet edince Paul’ün gözleri şişerek kapandı.

“Yardım edin!” diye bağırdı Denise ve kutu boşalana dek spreyi sıktı. Paul’ün yüzü morarmaya başlamış, oysa diğer adam yerinden bile kıpırdamamıştı.

Nihayet Denise gümüş nitrata el atıp bu defa onu sıktı. Adam sadece gözlerini kırıştırdı. Görünüşe bakılırsa yalnızca şaşırmıştı. Sonra güldü.

“Gümüş mü? Ne kadar ilginç.”

Denise’in silahı kalmamıştı ve adam hala Paul’ün boğazını sıkıyordu. Denise paniğe kapıldı, yumruklarını sıkıp kendini adamın üzerine fırlattı ve bir saniye sonra yere, kuzeninin üzerine düştü.

“Orada ne oluyor?” diye seslendi bardan biri.

Denise yukarı baktı. Yabancı gitmişti. Bir iki metre ötede iri bir Alman çoban köpeği oturuyordu, ağzı bir köpek sırtışıyla açılmıştı. Bardan birkaç kişi çıkıp onlara doğru gelince köpek dönüp kaçtı.

Paul nefes almıyordu. “Biri 911’i arasın!” diye bağırdı Denise telaşla. Dudaklarını Paul’ünkilere dayadı ve sertçe üffledi ama biber gazının tadıyla nefesi kesildi.

Denise öksürüp nefes almaya çalışırken genç bir adamın Paul’e suni teneffüs yaptırmaya çalıştığını, sonra onun da öksürerek arkaya devrildiğini gördü. Uzanıp parmaklarını Paul’ün boğazına bastırdı. Nabızı atmıyordu.

Şimdi tepelerinde neredeyse bir düzine insan dikiliyordu ama hiçbirisi cep telefonuna uzanıyormuş gibi görünmüyordu.

“Kahretsin, bir ambulans çağırın dedim!” diye bağırdı. Paul’e kalp masajı yaptı, kendisi de zorlukla nefes almasına rağmen Paul’ün ağzına üflemeğe çalıştı. “Hadi Paul! Sakın yapma!”

Görüşü bulanmasına rağmen kuzeninin yüzünün daha da koyu mor bir renk aldığını gördü. Paul’ün ağzı gevşek, Denise’in ellerinin altındaki göğsü hareketsizdi. Onun göğsünü yumruklamaya, dudaklarının biber spreyiyle temas etmesine aldırmadan ellerini onun ağzına siper edip üflemeğe devam etti.

Denise’e sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ilkyardım görevlileri nihayet olay yerine gelinceye dek durmadı. Onu Paul’ün üzerinden çektiklerinde kuzeni hala nefes almıyordu.

“Adamın... yok oluverdiğini mi söylüyorsunuz?”

Polis memurunun buna inanmakta zorlandığı belliydi. Denise onu tokatlamamak için kendini zor tuttu. Tüm

bunlara daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Ailesini aramak ve onlara akıl almaz haberi vermek zorunda kalmış, hastaneye vardıklarında onlarla birlikte ağlamıştı ve şimdi de polise ifade veriyordu. Polisin inanmakta zorlandığı bir ifade.

“Dediğim gibi, başımı kaldırdığımda katil gitmişti.”

“Bardakiler dışarıda sizden başka birini görmemiş hanımefendi,” dedi memur üçüncü kez.

Denise’in tepesi attı. “Çünkü saldırıya uğradığımızda içeridelerdi. Bakın, adam kuzenimi boğdu. Paul’ün boynunda morluklar yok mu?”

Memur gözlerini kaçırıldı. “Hayır, hanımefendi. Adli tıp görevlisi henüz raporunu vermedi ama ilkyardım görevlileri boğulduğuna dair bir işaret görmemiş. Kalp krizi işaretleri bulduklarını söylediler.”

“O daha yirmi beş yaşında!” diye bağırdı Denise, sonra sustu. Belkemiğinde bir ürperti dolaştı. *Kim yirmi üç yaşında kalp krizi geçirir?* Paul bunu daha birkaç saat önce sormuş, sonra da Denise’in o anda üzerinde durmadığı bir şey söylemişti. *Galiba ben de takip ediliyorum.*

Şimdi Paul ölmüştü. Görünüşe bakılırsa, kalp krizinden. Tıpkı Rose Hala ve Amber gibi. Denise biber gazına ve gümüş nitrata bağışıklığı olan adamı hayal etmediğini biliyordu. Ne göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan adam, ne de yoktan var olan köpek hayal ürünüydü.

Tabii bunları memura anlatamazdı. Adam şimdiden ona, üzgün olmaktan ziyade delirmeye yaklaştığını düşünüyormuş gibi bakıyordu zaten. Biber gazı için tedavi

edildiğinde, muhtemelen alkol seviyesine bakılması için kendi kanının da alındığı Denise'in dikkatinden kaçmamıştı. Bardan çıkmadan önce ne kadar içtiğini de birkaç kez sormuşlardı. Adli tıp görevlisi çoktan Paul'un kalp krizinden öldüğü sonucuna vardıysa, doğaüstü şeyler bir yana, söylediği hiçbir şeyin ciddiye artık önemi kalmadığı belliydi.

Eh. Denise ona inanacak ve bu olayı soruşturacak insanlar tanıyordu.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu.

Memurun yüzünden rahatladığını gösteren bir ifade geçti. Denise'in onu tokatlama arzusu iyice kabardı. "Tabii. Bir ekip arabası ayarlayayım, sizi eve götürsün."

"Taksi çağırırım."

Adam kalkıp başını salladı. "İşte kartım. Belki başka bir şey hatırlarsınız."

Denise kartı aldı çünkü kartı buruşturup adamın suratına fırlatmak kendisini şüpheli durumuna düşürmekten başka bir işe yaramazdı. "Teşekkürler."

Telefon etmek için evine girmeyi bekledi. Taksi şoförünün insanlara, son müşterisinin, köpeğe dönüşmüş olabilecek birinin işlediği bir cinayete ilgili zırvaladığından bahsetmesini istemiyordu.

Telefonun üçüncü çalışında otomatik bir ses Denise'e aradığı numaranın artık kullanılmadığını söyledi. Telefonu kapattı. Doğru ya, Cat peşindeki çılgın bir vampir kadın yüzünden sürekli oradan oraya taşınıyordu. Görünüşe bakılırsa telefon numarasını da değiştirmişti. Denizaşırı bir

yere mi gitmişti acaba? Denise onunla son kez ne zaman konuşmuştu? Belki de haftalar önce.

Bu defa Cat'ın kocası Bones'un numarasını denedi ama o da artık kullanılmıyordu. Denise evde dolanıp Cat'ın annesinin telefon numarasının yazdığı adres defterini aradı. Numarayı alalı bir seneden fazla olmuştu, onun da kullanılmadığını öğrenince şaşırmadı.

Adres defterini hayalkırıklığıyla kanepeye fırlattı. Ölmeyenler dünyasıyla temasa geçmekten uzun zamandır kaçınmıştı. Şimdi bu dünyayla bağlantısı olan birine ihtiyacı vardı ama kimsenin numarasını bulamıyordu.

Ulaşılabileceği *biri* olmalıydı. Denise cep telefonuna kayıtlı numaralara göz gezdirdi, Cat'le bağlantısı olan birini aradı. Sonlara doğru gözüne bir isim takıldı.

Spade. Spade'in numarasını birkaç ay önce telefonuna kaydetmişti çünkü Cat'i son gördüğünde Denise'i alan Spade olmuştu.

Denise duraksadı. Spade'in şekilli yüzü, solgun teni ve delici bakışları gözünün önünde belirdi. Spade'i bir Calvin Klein reklamına koyduğunuz takdirde kadınlar sayfayı yalamak isterdi ama Denise'in Spade'le ilgili anıları geri dönüşü olmayan bir biçimde kanla özdeşleşmişti. Özellikle de onu son görüşünde Spade'in üstü başı kan lekeleriyle kaplı olduğu için.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Biri halasını, Amber'ı ve Paul'ü öldürmüştü ve Denise'in Cat'e ulaşmasının tek yolu Spade olabilirdi. Denise numaranın artık kullanılmadığını söyleyen o monoton, neşeli sesi duymamak için dua ederek

“arama” tuşuna bastı. Telefon üç kez çaldı, sonra dördüncü kez...

“Alo?”

Denise, Spade’in belirgin İngiliz aksanını duyunca o kadar rahatladı ki başı döner gibi oldu. “Spade, ben Denise.” Sonra asırlardır dünyada olan vampirin kim bilir kaç Denise tanıdığını hatırlayarak “Cat’in arkadaşı,” diye ekledi. “Cat’in numarasını bulamıyorum ve... bir şeyin kuzenimi öldürdüğünden kesinlikle eminim. Belki her iki kuzenimi ve halamı da.”

Ağzından çıkanlar Denise’in kulağına bile çılgınca geliyordu. Bekledi, derin sessizlikte yalnızca kendi nefesini duydu.

“Spade, sensin değil mi?” diye sordu temkinli bir şekilde. Ya yanlış numara çevirdiyse?

Artık ümidini kesmişti ki tam o anda adamın sesi geldi. “Evet, özür dilerim. Bana gördüğüne inandığın şeyi anlat bakalım.”

Denise adamın cümlesindeki nüansın farkına vardı ama karşı çıkamayacak kadar yorgundu. “Yüzüne hem biber gazı hem gümüş nitrat sıktığım halde gözünü bile kırpmayan bir adamın kuzenimi öldürdüğünü gördüm. Sonra bir baktım, adamın az önce durduğu yerde kocaman, kahrolası bir köpek duruyor. Ama köpek kaçıp gitti ve polisler yirmi beş yaşındaki kuzenimin boğularak öldürülmediğini, kalp krizi geçirdiğini söyledi.”

Bir sessizlik daha oldu. Denise, Spade’in onu dinlerken kaşlarını çattığını gözünün önüne getirebiliyordu neredey-

se. Spade'den çekiniyor olsa da Paul'ü öldüren şey her neyse şu anda ondan daha çok korkuyordu.

"Hala Fort Worth'te misin?" diye sordu Spade sonunda.

"Evet. Aynı evdeyim... hala." Spade'in bir adamı soğukkanlılıkla öldürdükten sonra onu bıraktığı evdeydi hala. Evet.

"Tamam. Cat ne yazık ki Yeni Zelanda'da. Onu arayabilir ya da sana numarasını verebilirim ama sana ulaşması en az bir gün, hatta belki daha uzun sürer."

Arkadaşı ve insan olmayan her şeyin uzmanı olan kadın dünyanın diğer ucundaydı. Şahane.

"...ama ben Amerika'dayım," diye devam etti Spade. "Aslına bakarsan St. Louis'teyim. Bugün öğleden sonra oraya gelip kuzeninin cesedine bir göz atabilirim."

Denise içini çekti. Paul'ü neyin öldürdüğünü olabildiğince çabuk öğrenme isteği ile soruşturmayı yapanın Spade olmasının huzursuzluğu arasında kalmıştı. Sonra kendi kendini azarladı. Paul'ün, Amber'ın ve halasının ölümleri, kendisine yardım edenin kimliğinden rahatsız olamayacağı kadar önemliydi.

"Çok sevinirim. Adresim..."

"Nerede yaşadığını biliyorum," diye sözünü kesti Spade. "Öğlene doğru orada olurum."

Denise saatine baktı. Saat altıyı henüz geçmişti. Denise, St. Louis'ten Fort Worth'e, canı pahasına bile bu kadar çabuk gidemezdi ama Spade öğlen civarı orada olacağını söylüyorsa ona inanıyordu.

"Teşekkürler. Cat'e şey diyebilir misin? İıı..."

“Belki şimdilik Cat’i ya da Crispin’i işe karıştırmamak daha iyi olur,” dedi Spade. Bones’tan her zamanki gibi insan adıyla bahsetmişti. “Son zamanlarda çok kötü günler geçiriyorlar. Bu benim halledebileceğim bir şeyse onları endişelendirmemize gerek yok.”

Denise burnundan solumamak için kendini zor tuttu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Denise bunların hepsini hayal ettiyse onları telaşlandırmaya gerek yoktu.*

“Öğlen görüşürüz,” dedi Denise ve telefonu kapattı.

Ev tekinsiz bir biçimde sessizdi. Ürpererek pencerelerden dışarı baktı. Kendi kendine içindeki sıkıntının, geçirdiği vahşet dolu akşama verdiği doğal bir tepki olduğunu söyledi. Yine de her ihtimale karşı tüm odaları dolaşıp pencerelerle kapıları kontrol etti. Hepsi kilitliydi. Sonra kendini zorlayıp bir duş aldı. Paul’ün moraran yüzünün görüntüsünü aklından silmeye çalışıyordu ama başaramadı. Bir bornoz giyip yine huzursuzca evde dolaşmaya başladı.

Paul’le içmeye gitmeyi kabul etmeseydi kuzeni şimdi hayatta olabilirdi. Ya da otoparkta kalmak yerine yardım istemek için hemen bara koşsaydı? Saldırganı korkutup kaçırmak için bardan birkaç kişi alıp gelse Paul’ü kurtarabilirdi miydi? İnsanlar Denise’in çılgınlıklarına koştuğunda saldırgan gitmişti. Orada dikilip katile biber gazı sıkmasaydı belki de Paul’ü kurtarabilirdi.

Denise düşüncelerine öylesine dalmıştı ki tıkırtıları üçüncü kez başlayana dek duymazdan geldi. Sonra donakaldı. Sesler ön kapıdan geliyordu.

Mutfaktan çıkıp sessizce yatak odasına koştu, komodinin çekmecesinden bir Glock çıkardı. Silahın içi bir vampiri yalnızca yavaşlatacak ama insan olan her şeyi öldürecek gümüş kurşunlarla doluydu. Denise merdivenlerden inerken en ufak sesi bile duymak için kulaklarını dikti. Evet, tıktırılar hala devam ediyordu. Denise'e birinin inleyerek bir yerleri tırmaladığını düşündüren tuhaf bir ses.

Ya biri kilidi açmaya çalışıyorsa? Denise hemen polisi aramak ile önce sesin kaynağını öğrenmek arasında tereddüt etti. Kapıyı tırmalayan eğer zararsız bir rakunsa ve Denise bunun için polisi ararsa, polisler onun sonradan söyleyeceği hiçbir şeyi ciddiye almazdı.

Pencereye yaklaşırken silahın namlusunu seslere doğru tuttu. Bedenini şöyle bükerse ön kapıyı görebilirdi...

"Ne?" diye içini çekti Denise yüksek sesle.

Verandada küçük bir kız vardı. Kız kapıya canı yanıyor-muş, yorgunmuş ya da her ikisi birdenmiş gibi vuruyordu. Kızın dudaklarının "Yardım edin," diye kıpırdadığını gördü.

Silahı bıraktı ve kapıyı açtı. Küçük kızın yüzünde yol yol gözyaşı lekeleri vardı ve bütün bedeni titriyordu.

"İçeri girebilir miyim? Babam yaralandı," dedi kız.

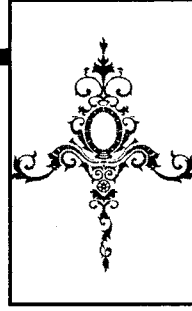
Denise onu kucağına aldı. Etrafa bakıp bir araba ya da küçük kızın oraya nasıl gelmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret aradı.

"Gel, canım. Ne oldu? Baban nerede?" diye sordu çocuğu içeri götürürken yumuşak bir sesle.

Küçük kız gülümsedi. "Babam öldü," derken sesi alçak ve derin bir tona büründü.

Denise'in kolları birden, sel gibi üzerine abanan ağırlıkla yanlara düştü ve küçük kızın bir anda Paul'ü öldüren adama dönüştüğünü görünce içi dehşetle doldu. Kaçmaya çalıştıysa da adam onu hemen yakaladı, kapıyı arkasından kapattı.

"Beni içeri davet ettiğin için teşekkürler," dedi adam ve Denise'in ağzını tam zamanında kapatarak kadının çığlığı-nı yarıda kesti.

SPADE CEP TELEFONUNU KAPATTI VE AZ ÖNCE yaptığı konuşmayı düşündü. Denise MacGregor. Spade ondan bir daha haber almayı beklemiyordu, orası kesindi. Şimdiyse kadın, kuzeninin bir tür köpekadam tarafından öldürüldüğü sanısına kapılmıştı. Ama köpekadam ya da başka türe dönüşen hayvanadam diye bir şey yoktu.

Bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Denise saldırganın yüzüne biber gazı ve gümüş sıktığını söylemişti. Iskalamış olabilirdi tabii. Ama olmayabilirdi de. Kuzenini öldüren eğer bir vampirse, Denise’i hipnotize ederek köpeğe dönüştüğünü ve sıvı gümüş spreyinden etkilenmediğini düşünmesini sağlamış olabilirdi. Denise gerçekten bir vampir saldırısına tanık olduysa, katil onun gümüş kullanması gerektiğini nereden bildiğini merak edecekti muhtemelen. Ve bu vampir, Denise’in ortalıkta dolaşıp bunları herkese anlatmamasını garantiye almak için hipnozdan fazlasını

kullanmaya karar verebilirdi. Spade bu riski göze almak istemiyordu.

Üzüntüyle yatağına baktı. Güneş ışığının getirdiği o felç edici uyuşukluğu çok önce alt etmiş olsa da bu, şimdi kalıp Teksas'a gidecek olmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Ah, neyse. Crispin'le Cat'in Yeni Zelanda'dan koşa koşa dönmesine engel olmak için bunu yapmak zorundaydı. Zaten bütün bu olanlar büyük ihtimalle, hissettiği aşırı stresi ve yası kaldıramayan bir insanın duygusal çöküşünden ibaretti.

Denise'i son gördüğünde kadının ona nasıl baktığını hatırladı. Yüzü, Spade'in kendi fildişi teni kadar solgun, ela gözleri tiksinti ve korku karışımı bir duyguyla doluydu.

"Onu neden öldürdün?" diye fısıldamıştı.

"Yapmaya niyetli olduğu şeyden dolayı," diye cevap vermişti Spade. "Kimse öyle bir şeyden sonra yaşamayı hak etmez."

Denise anlamadıysa da Spade neyin ne olduğunu biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. İnsanlar cezalarında daha merhametli olabilirdi ama Spade bir tecavüzcüye -ya da potansiyel bir tecavüzcüye- safça merhamet göstermeyecek kadar çok şey görüp geçirmişti.

Spade o gece eve ulaştıklarında Denise'in söylediği son şeyi de hatırlıyordu. "Dünyanızdaki vahşetten bıktım usandım." Spade o ifadeyi birçok insanın yüzünde görmüş, seslerinde aynı düz tınıyı duymuştu. Crispin son zamanlarda olanlarla bu kadar meşgul olmasa, yapılacak en merhametli şeyin Denise'in hafızasını silip ona ölmeyenlerle ilgili

her şeyi unutturmak olduğunu Cat'e açıklardı. Denise eğer sanrılara kapıldıysa belki bunu Spade yapardı. Merhamet bir yana, kadının gerçekliği kavrayışı gerçekten gevşemişse Denise'in doğaüstülerle ilgili bilgilerini silmek onları gereksiz risklerden de kurtarırdı.

Çantasını birkaç gün yetecek kadar giysiyle doldurdu ve aşağı, garaja indi. Porsche'unun direksiyonuna geçtiğinde güneş gözlüğünü taktı, sonra da garaj kapısını açan kumandanın düğmesine bastı. Lanet olası güneş şimdiden yükselmişti. Spade güneşe kötü kötü baktı ve arabayı şafak ışığının altına sürdü.

İnsanlar. Lezzetli olmasına lezzetliydiler ama genelde uğraşmaya değmeyecek kadar çok sorun yaratırlardı.

Denise nefes alamıyordu. Göğsünde başlayan acı sağ koluna ilerledi, sonra bütün bedenine yayıldı. Gözlerinin önünde ışıklar dans ediyordu. *Ölüyorum...*

"Bana neden gümüş spreysıktın?" diye sordu sohbet eder gibi konuşan bir ses.

El yüzünden ayrıldı, Denise nihayet derin ve acı verici nefesler alabildi. Göğsündeki yanma hissi biraz hafifleyince hala kapının önündeki antrede olduklarını gördü. Onu tutan adamı itmeye çalıştıysa da o kadar güçsüzdü ki ellerini bile kaldıramadı. Yabancı onun belini bıraksa Denise muhtemelen yere yığılırdı.

"Cevap ver." Bu emre yeni bir acı patlaması eşlik etti.

Göğsündeki sıkışma nefes almasını zorlaştırsa da cevap vermeyi başardı.

“Bir... vampir olduğunu düşündüm.”

Yabancı güldü. “Yanlış. Hatta hakaret sayılır. Yine de ilginç. Vampirler hakkında ne biliyorsun?”

Silahlı iki metre ötede, sehpanın üzerindeydi. Adamın onu bırakmasını umarak kollarında gevşedi. Adam onu bırakırsa belki silaha ulaşabilirdi.

“Cevap ver,” diye onu tekrar sarstı yabancı ve kendisine bakmasını sağladı. Gözlerinde kırmızı parıltılar vardı ama onun dışında -bir de adamdan gelen, Denise’e onun az önce bir şeyi yaktığını düşündüren belli belirsiz koku dışında- bir üniversite öğrencisine benziyordu. Saçları Denise’inkinden daha açık bir kahverengiydi ve atkuyruğu yapılmıştı. Geniş paça kot pantolonu ve batık tişörtüyle rahatlıkla genç bir hippi sanılabilirdi.

Ama insan değildi. *Kırmızı gözler*. Denise daha önce hiç böyle gözler görmemişti. Bir gulyabani ya da vampir de değildi. Peki neydi?

Denise’in göğsündeki şiddetli acı azaldı, zonklayan bir ağrıya dönüştü. “Vampirlerin var olduğuna inanıyorum,” demeyi başardı.

“Herhangi bir gotik özentisi de anahtarlığında gümüş spreyi taşıyıp vampirlere inanabilir,” dedi adam aldırılmazca. “Bundan daha iyisini yapman gerekecek.”

Bu sözlerle bir başka acı patlaması eşlik etti ve Denise’in neredeyse iki büküm olmasına sebep oldu. Acıya rağmen gözlerini açıp tekrar görebildiğinde adam gülümsüyordu. Denise, halasıyla kuzenlerinin gördüğü son şeyin bu canavarın yüzü olduğunu düşündü ve içi öfkeyle doldu.

“Vampirler, kardeşi Kabil’in kanım döktüğü için Tanrı’nın lanetleyip sonsuza dek kan içmeye mahkum ettiği Habil’den türediler. Haçlara, tahta kazıklara ve gün ışığına bağışıklıkları var. Yalnızca kalplerine saplanan gümüş ya da başlarının kesilmesi onları öldürebilir ve başını kesmek bir gulyabaniyi öldürmenin tek yoludur. Yeterli mi?” diye homurdandı Denise.

Adam memnun olmuş gibi gülerek Denise’i bıraktı. Kadın tam da beklediği gibi yere düştü ama öne doğru yığılmaya, sehpaye ve silaha yaklaşmaya özen gösterdi.

“Çok iyi. Birine ait misin?”

“Hayır,” dedi Denise. Onun *ait olmak* derken, vampirlerin beslenme amacıyla yanlarında tuttuğu insanlardan bahsettiğini biliyordu. Televizyon önünde yenen yemeklere benzeyen ama nabızı atan atıştırmalıklar.

“Ah.” Yabancıнын gözleri parladı. “Daha romantik bir ilişki mi?”

“*Yok artık, cehennemin dibi,*” diyen Denise bornozunun sıkılaştırma bahanesiyle sehpaye biraz daha yaklaştı. Bornozun altında bir şey yoktu ama şu anda amacı iffetini korumaktan ziyade silaha ulaşmaktı. Bu yaratık her ne haltsa, belki kurşunlar ona zarar verebilirdi. En azından Denise’e kaçma fırsatı sağlayacak kadar.

“O yerden söz etme,” dedi adam yüzünü buruşturarak. “Aklıma kötü anılar geliyor.”

Bu, Denise’in duraksamasına yol açtı. Yabancıyı daha yakından inceledi. Kırmızı gözler. Sulfürü andıran koku. İnsan, vampir ya da gulyabani değil.

“İblis,” dedi.

Adam önünde eğildi. “Bana Raum de.”

Denise iblislerle ilgili bilgilerini hatırlamak için beynini zorladı ama bildiği şeylerin çoğu *Şeytan* filminde gördüklerinden ibaretti. Yanında kutsal su olsa bile -ki yoktu- suyu filmdeki gibi üzerine serpip “İsa’nın gücü seni bu bedeni terk etmeye zorluyor!” sözlerini tekrarlamak adama gerçekten zarar verir miydi?

“Daha önce telefonda konuştuğun şu Spade,” diye devam etti Raum, “vampir mi, yoksa gulyabani mi?”

Kadının içi dehşetle doldu. Spade’le dost olmasalar da onu tehlikeye atmak istemiyordu.

“İnsan,” dedi.

İblis tek kaşını kaldırdı. “Ama ona ne gördüğünü anlattın, demek ki vampirler ve gulyabaniler hakkında bilgisi var. Birine ait ya da birinin kız arkadaşı değilsen o yürüyen cesetlerle ilişkin ne?”

Denise, Cat’in başına bela açacak bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. “Ben, ıı, birkaç yıl önce bir vampir saldırısından sağ çıktım. Bu yüzden onlarla ilgili öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım. Bu arada benim gibi insanlarla tanıştım. Bilgilerimizi paylaşıyoruz. Birbirimize göz kulak oluyoruz.”

Raum bunu düşündü. “Yani ölmeyenlerin dünyasıyla ya da oradaki biriyle gerçek bir bağlantının olmadığını mı söylüyorsun?”

Denise başıyla onayladı. “Evet, öyle.”

Raum içini çekti. “O zaman işime yaramazsın.”

Denise'in göğsü yine, kalbinden vurulmuşçasına ani bir ıstırapla kasıldı. Felç edici acının arasında zorlukla nefes alarak bir cümle kurmayı başardı.

"Dur! Benim... bağlantılarım var..."

Acı başladığı gibi çabucak kesildi. Raum tatminle gü-lümsedi. "Olabileceğini düşünmüştüm. Çok fazla şey bi-liyorsun."

"Benden ne istiyorsun?" Denise'in belkemiğinde daha önce hiç tatmadığı buz gibi bir korku dolaştı. Bir iblisin insafına kalmıştı. Kesinlikle bundan daha kötü duruma düşemezdi.

Kadın gerilerken Raum yanına diz çöktü. "Sana göste-reyim."

Elini kadının alnına bastırdı. Denise'in zihninde bir ışıık patlaması oldu ve bunu görüntüler takip etti. *Raum altı köşeli bir yıldızın içinde, diğer tarafta kıızıl saçlı bir adam var. "Bana kendininki gibi güç ver," dedi kıızıl saçlı adam, "ben de sana ne istersen vereyim."* Raum elini adamın bedenine koydu, adam çığlık atarak geriye devrildi.

Bir başka ışıık patlaması oldu ve görüntüler değişti. *Raum adamın önünde durmuş, elini uzatıyor. Adam başını sallayıp geri çekiliyor. Raum ilerliyor, sonra etrafında altı köşeli bir yıldız belirince öfkeyle uluyor. Yıldızdan alevler yükse-liyor, yıldızın dibi açılıyor ve Raum gözden kayboluyor. Uzun bir süre ateşten başka bir şey görünmüyor, sonra bir dizi dehşet verici, kanla kaplı görüntü beliriyor. Sonunda bir özgürlük hissi. Sonra düzinelerce insanın ölümü... en sonunda Rose Hala, Amber, Paul... ve kendisi."*

“Senin atan olan Nathaniel benimle yaptığı anlaşmayı bozdu.” Raum’un sesi uzaklardan geliyor gibiydi. “Beni uzun bir süre hapsedmeyi başardı ama döndüm ve bana söz verilen bedelin ödenmesini istiyorum.”

Denise beyninde beliren o korkunç görüntüleri temizlemeye çalışmış gibi başını salladı. “Ben bu konuda ne yapabilirim ki?”

“Nathaniel ya vampirlerle ya da gulyabanilerle saklanıyor olmalı,” diye mırıldandı Raum. “Ben onların dünyasına giremem ama sen girebilirsin. Onu benim için bulmalısın. Onu bana getir, ben de seni ve onun soyunun geri kalanını rahat bırakayım.”

Soyunun geri kalanı. Denise’in gözlerinin önünde anesiyle babasının yüzü belirdi. Kuzenleri Nathaniel’in soyundan geldiğine göre, babası da öyle olmalıydı. Ve Raum, Nathaniel’in tüm ailesini öldürmeye niyetliydi.

Denise buna izin veremezdi. “Onu bulacağım,” dedi. “*Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bulacağım.*”

Raum parmaklarını kadının kollarında gezdirdi. Denise’in teni tiksintiyle karıncalandı.

“Bunu içten söylediğine inanıyorum. Yine de ekstra bir teşvik olarak...”

Raum’un onu tutan elleri gerilirken kadının içinde yeni, şiddetli bir acı patlaması oldu. Denise kendi çığlıklarını duyabiliyordu ama Raum’un pervasız kahkahaları bu sesi bastırıyordu.

“Ölmemeye çalış, tamam mı? Daha yeni başladım.”

Spade, Denise'in sokağına girince burnunu çekti. Arabasının havalandırma sistemine rağmen çirkin bir koku almıştı. Gözleriyle yolu taradı, motorundan dumanlar yükselen bir araba ya da katranla kaplanan bir çatı aradı. Öyle bir şey yoktu. Denise'in araba yoluna girdiğinde koku daha da şiddetlendi.

Çantasına uzanıp iki gümüş hançer çıkardı, kol ağızlarına sakladı. Sonra arabadan inip etrafa bakınarak ön kapıya yürüdü. Oraya varınca burnunu kapıya yaklaştırıp derin nefesler aldı.

Ciğerleri, insan olsa onu öksürtecek kadar şiddetli bir sülfür kokusuyla doldu. Spade küfrederek nefes verdi. Ardında böyle bir koku bırakabilecek tek bir yaratık vardı.

Denise MacGregor hayal görmemişti. Fakat kadın çoktan ölmüş olabilirdi ve Spade asla bunu ona söyleme fırsatı bulamayabilirdi.

Kapıyı tek bir tekmeyle açtı ve içeri dalarak muhtemel bir saldırıya engel olmak için hemen döndü. Denise kaneenin yanında yere yığılmıştı. Spade ona bakmak için acele etmedi. Odada etrafına bakınıp orada kimsenin olmadığına emin oldu. Duyulan tek ses Denise'in nefesi ve kalp atışlarıydı.

Spade yukarı ve aşağı kattaki her odayı, her dolabı aradı ama hiçbir şey bulamadı. Tuzağa düşürülmediğinden emin olunca Denise'e bakmaya gitti.

Kadın şuursuzdu ve üzerinde beli bağlanmamış bir bornozdan başka bir şey yoktu. Ve sülfürle banyo yapmış gibi kokuyordu.

Spade bornozu kadının üzerinden sıyırırken dudakları incelip amansız bir çizgiye dönüştü. Kendini en kötüsünü görmeye hazırlamıştı, Denise'in bedeninde saldırı izi görmeyince şaşırıldı. İblis gelmiş, kadını bayıltmış ve gitmiş gibiydi.

Kadının bornozunun önünü kapadı ve yüzünü örten koyu kahverengi nemli saçlarını düzelterek onu hafifçe sarstı.

"Denise, uyan."

Birkaç kez denemesi gerekti, sonra kadının ela gözleri açılıp ona odaklandı ve panikle irileşti.

"Nerede? *Hala burada mı?*"

Spade kadını tutmaya devam etti ve yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Burada benden başka kimse yok. Sen de iyisin."

Denise sert bir hıçkırık koyuverdi. "Hayır, değilim."

Bornozunun kollarını yukarı sıyırıp kollarını ortaya çıkardı. Spade onun tenindeki yıldız şeklindeki gölgeleri görünce küfretmekten kendini alamadı.

Denise haklıydı, iyi değildi. İblis onu damgalamıştı.

Spade, Denise'in banyosunda, kapağı kapalı klozetin üzerinde oturuyordu. Kadın, Spade'in onu yukarı taşıması gerekmesine rağmen düş almakta ısrar etmişti. Spade yıkanmasına yardımcı olmayı teklif ettiyse de Denise reddetmişti. İnsanlar. Sanki kadını röntgenleyecek bir ruh halindeydi de.

Spade de banyodan çıkmayı reddetmiş, Denise küvetten çıkmaya çalışırken kayıp boynunu kırdığı takdirde

ölümünün yükünü vicdanında taşımak istemediğini söylemişti. Denise acı bir alayla, damgaladıktan sonra iblisin ona ölümlülere özgü ölümün ötesine geçtiğini bildirdiğini söylemişti. Spade bunun doğru olduğundan emin değildi. Kadının bornozunu almış ve duşa girmesini izlemişti.

Şimdi buğulu camın ardından onun puslu silüetini görebiliyor, muhtemelen bütün vücut şampuanlarını üzerine boca ederken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Hava farklı kokularla doldu, bunlar sülfür kokusunu biraz bastırdı. Spade gözlerini yumdu. Denise’i bir an önce güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. İblisin geri döneceği şüpheli olsa bile Denise burada kalamazdı.

“Havluya ihtiyacım var.”

Spade iki havlu aldı, büyük olanı kadının araladığı duşakabin kapısından içeri uzattı. Denise havluya sarındıktan sonra Spade kapıyı tamamen açtı ve kadının itirazlarını duymazdan gelerek ona sarıldı. Boştaki eliyle de küçük havluyu Denise’in suları akan saçlarına sürttü.

“Kendim yapabilirim,” dedi Denise onu takatsizce itmeye çalışarak.

“Normal koşullar altında bundan şüphem olmazdı,” dedi Spade onu yatağa taşıırken. “Bir iblis neredeyse ölümcül bir kalp krizi geçirmene sebep oldu, sonra da özünü zorla bedenine işledi. Kimse böyle bir şeyden sonra ayakta duramaz. İtiraz etmeyi bırak da sana yardım edeyim.”

Denise gevşeyerek ona yaslandı. Sanki bu son mücadele, kalan gücünün hepsini tüketmişti. Spade kolunu onun belinden çekmedi. Onu kendine yaslayarak bir eliyle saçını

kuruladı, diğer eliyle de bedenine sarılı havluyu kapalı tuttu. Kadının gözkapakları pır pır etti, başı eğilerek Spade'in koluna yaslandı. Pürüzsüz boynu Spade'in dudaklarının birkaç santim ötesindeydi.

Spade ağzını kadının nabzına bastırma arzusuyla mücadele etti. Yemek yemeyeli bir günden fazla zaman geçmiş olsa da Spade'i yönlendiren tek şey açlık değildi. Çenesindeki bir kas gerildi. Zaman içinde Denise'e karşı hissettiği tuhaf çekimin yok olacağını ummuştı ama belli ki öyle olmamıştı.

Denise'i ilk kez bir yıl kadar önce, Crispin'in Noel partisinde görmüştü. Spade içeri girmiş ve fark ettiği ilk şey Cat'in söylediği bir şeye gülerken başını geriye atmış olan, koyu renk saçlı kadın olmuştu. Kadın bir an Spade'in olduğu yöne bakmıştı. Sanki Spade'in onu izlediğini hissetmişti. Dolgun dudakları hala aralıktı ve gülüyordu ama Spade'in dikkatini asıl çeken onun bakışlarıydı. O bakışlar ve bir de kadına bakarken hissettiği, ona yabancı gelen heyecan.

"Şu kim?" diye sormuştu Crispin'e.

Crispin, Spade'in bakışlarını takip etmiş, sonra alaycı bir tavırla gülmüştü. "Kusura bakma, dostum. O karımın en iyi arkadaşı."

Ve Denise bu sözlerin ardından ulaşılmaz biri olmuştu. Denise insandı ve Spade insan kadınları yalnızca iki şey için kullanırdı: Beslenmek ve arada bir seks yapmak. Fakat Denise, Cat'in arkadaşı olduğundan, bunlardan herhangi birini yapmak Crispin'e hakaret etmek olurdu. Spade tekrar kadına bakarken içindeki tuhaf sızıyı bastırmıştı ama kadı-

nın çoktan döndüğünü, sarımsı kahverengi saçlı bir adama gülümsemekte olduğunu görmüştü. Crispin ona kadının evli olduğunu söylediğinde neredeyse içi rahatlamıştı. Böylece onu daha fazla düşünmesine gerek kalmayacaktı.

Oysa şimdi Denise duldu, üzerinde yalnızca bir havlu vardı ve kollarındaydı. Bu koşullar altında, ona karşı hissettiği çekimi yok sayması zordu.

O sana uygun değil, diye kendini sertçe uyardı Spade.

Yine de kadının güzel olduğunu fark etmesinden zarar gelmezdi. Saçları ıslakken daha koyu renk görünüyordu, teni de krem ve gül rengiydi. Sülfürün o sert kokusu kaybolmuş, yerini diğer parfümlerin arasından sıyrılan kadının kendi bal ve yasemin kokusu almıştı. Havluya sarılı, gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralık olan Denise'e baktığında, yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederken onu çıplak gördüğü andan çok daha fazla tahrik olmuştu.

Spade kendini, olan bitenleri bir iş olarak görmeye zorladı. "Hadi seni giydirelim," dedi. "Güvenli bir yere ulaştığımızda Crispin'le temasa geçeceğim. Ona Cat'le ikisinin seni nereden alabileceklerini söyleyeceğim."

Denise'in gözleri birden açıldı. "Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarladı Spade şaşkınlıkla.

Kadın onun elini, yapabileceğini sandığından çok daha kuvvetli bir biçimde tuttu. "Onlara söyleyemezsin. Cat her şeyi bir kenara bırakıp Raum'un peşine düşer ama o çok güçlü. Ben... Ben onun neler yapabileceğini gördüm. Cat'in onunla dövüşmesine izin veremem. Ama Cat bunu öğrenirse onu öldürmeye çalışır."

“Denise.” Spade sesine son derece mantıklı bir ton verdi. “Etrafta dolaşıp üzerinde iblis damgaları yokmuş gibi davranamazsın. Onları yok etmenin bir yolunu bulman gerek ve...”

“Onları nasıl yok edeceğimi biliyorum.”

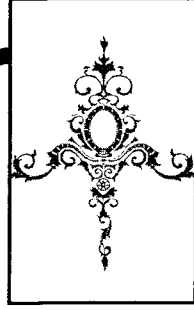
Spade kaşlarını kaldırdı. Biliyor muydu?

“İblis benden Nathaniel adındaki yaşlı bir akrabamı bulmamı istiyor,” diye devam etti Denise. “Görünüşe bakılırsa Nathaniel ona ruhunu rehin bırakmış, sonra da ödeme yapmadan kaçmış. İblis onun vampirlerin ya da gulyabani-lerin arasında saklandığını düşünüyor. Nathaniel’i bulup Raum’a götürürsem bu damgalar yok olacak ve Raum ailemin geri kalanını rahat bırakacak.”

Spade tüm şaşkınlığına rağmen konuşmayı başardı. “Ya Nathaniel’i iblise vermezsen?”

Denise ürperdi. “O zaman Raum’un özü içimde büyümeye devam edecek... Ta ki ben de onun gibi bir şekil-değiştirene dönüşene dek.”

Üç

DENISE YOLDAN GÖZLERİNİ KAÇIRDI. BÖYLE çetin koşullar altında olmasa, hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçeceğinden emindi. Spade arabayı cehennemden çıkma bir yarasa gibi kullanıyor, baş döndürücü bir ustalikle, hız limitine hiç aldırmadan diğer arabaların arasından geçiyordu. Böyle devam ettiği takdirde çok geçmeden bir polisin onları kenara çekeceğini söylediğinde Spade gülümsemekle yetinmiş ve zaten aç olduğunu söylemişti.

İçinden bir ses, Spade'in ciddi olduğunu, şaka yapmadığını söylüyordu.

Hızla geride kalan arabalara ve manzaraya bakmamak için Spade'i inceledi. Adamın saçları simsiyahtı, doğal gibi görünen bir biçimde alnından yukarı yükseliyor ve parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Aynı mürekkep karalığında olan kaşlar, yanık kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Saçları ve kaşları, vampir olduğunu belli eden kris-

tal solgunluğundaki teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Otururken bile boyunun ne kadar uzun olduğu belli oluyordu ama boyunu bazı insanların aksine zarafetle taşıyordu. Spade, insanların üzerinde sırtı dik, güvenli bir biçimde yükseliyor, uzun kollarıyla bacakları zarafetle, mükemmel bir zamanlamayla işliyordu. Ölümcül bir zamanlama.

Kadının gözlerinin önünde anılar belirdi. *Sırıtan yabancı, "Sen arkadaşlarımla takıl, ben de arkadaşınla arka koltuğa geçeyim," dedi ve Denise'i tuttu. Göz açıp kapayıncaya dek yere yığıldı. Başının olduğu yerde kıpkırmızı kandan başka bir şey yoktu. Spade tepesinde dikiliyordu ve adamın bedenini yakındaki arabada oyuk açacak bir şiddetle tekmelerken gözleri yeşil yeşil parlıyordu.*

Sonra gözlerinin önünde en kötü anı belirdi. *Onu bir zamanlar Randy olan adamın üzerinden çeken, kanla kaplı Spade. "O öldü, Denise. Çok üzgünüm..."*

Başını çevirdi. Spade'e bakmaktansa sürekli değişen, mide bulandıran manzaraya bakmayı yeğlerdi. Pencerenin dışından vızır vızır geçen arabalar, Spade'in yaptığı gibi anılarını canlandırmıyordu en azından. Vampirlerden uzaktayken, Randy, ailesinin de inandığı gibi gerçekten bir araba kazasında ölmüş gibi davranabiliyordu. Ama ne zaman vampirlerin yakınında olsa, bastırmaya çalıştığı kan ve ölüm anıları yüzeye çıkıyordu.

Ve şimdi kendini olmak istediği son yere atmaktan başka çaresi yoktu. Vampir dünyasının derinliklerine.

"Beni, bilirsin işte, senin türünün takıldığı yerlere götürmesi için birini tutmam gerekecek," dedi. Bir yandan da

bu kadar kısa zamanda ne kadar nakit çekebileceğini düşünüyordu. “Beni bir vampir dedektife ya da dünyanızda ona yakın ne varsa öyle birine yönlendirirsen çok sevinirim.”

Spade ona, Denise’in artık sıkılmaya başladığı bir bakış attı. Kadının deli olduğunu düşündüğünü gösteren bir bakış.

“Bir vampir dedektif mi?” diye tekrarladı. “Dalga geçiyorsun değil mi?”

“Kiralık vampir katiller olduğunu biliyorum, o halde neden vampir dedektifleriniz de olmasın ki?” diye karşılık verdi Denise sertçe. “Herhalde Nathaniel’in tarifini içeren, altında, *Bu ruh dolandırıcısını gördünüz mü?* yazan bir ilan veremem, değil mi?”

Spade’in direksiyondaki elleri gerildi. “Hayır, ilan veremezsin,” dedi sakın bir sesle. “Ama vampirlerin özel dedektifleri yok. Birini bulmak istediğimizde ustamızdan diğer ustalarla iletişime geçip bu kayıp kişinin kime ait olduğunu öğrenmesini isteriz. Bu mesele iki ustanın arasında kalır. Vampirler bu formaliteyi atlamak istediğinde ve sonuçlara aldırmadığında vampir kiralık katilleri kullanır. Nathaniel kesinlikle birine ait olmalı ve bir insanın birinin malını aramak için diğer usta vampirlerle temasa geçmesi duyulmamış şey. Kendine saygısı olan hiçbir usta vampir, kurban edilsin diye malından vazgeçmez.”

Denise, Spade’in insanlardan böyle aldırma bir tavırla mal diye bahsetmesinden nefret ediyordu. Ama Spade söylediklerinin insanlar için hakaret olduğunun farkında bile değil gibiydi.

“O zaman bir kiralık katil tutup ona Nathaniel’i kaçırmasını söylerim.”

Spade, Denise’in duyamayacağı kadar alçak sesle, ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” diye sordu Denise asabi asabi.

Spade ona o kadar uzun baktı ki Denise gözlerini yoldan ayırdığı için onu azarlayacaktı neredeyse.

“Hiçbir vampir bir insan için başka bir vampirin malını çalmaz. Ne kadar para teklif edersen et. Bunu yapan kişi savaşı göze almış demektir. Cinayeti kimin işlediğine dair iz bırakmadan birini öldürmek çok daha basittir. Bir vampirin Nathaniel’in beynini bedavaya uçurmasını sağlayabilirsin ama onu kaçırtamazsın.”

Denise’in içinden ön paneli yumruklamak geldi. Ona yardım edebilecek birileri olmalıydı. Ölü olan başka kimi tanıyordu?

“Rodney’ye soracağım,” dedi birden ani bir ilhamla. “Rodney vampir değil, bir gulyabani. Beni de tanıyor. Belki Nathaniel’i, bunu kimin yaptığını belli etmeden ya da vampir politikalarına karışmadan kaçırmaya razı olur.”

Spade’in çenesinde bir kas seğirdi. “Rodney öldü.”

Denise uzun süre bir şey söylemedi. Tanıdığı o tatlı, komik gulyabaninin öldüğünü kabullenmekte zorlanıyordu. Bugün Raum’a “Başını kesmek bir gulyabanii öldürmenin tek yoludur,” demişti. Bu bilgi şimdi midesini bulandırıyor. Neden biri Rodney’yi öldürsündü ki?

“O iyi bir adamdı. Bu haksızlık,” dedi Denise uzun bir sessizliğin ardından.

Spade homurdandı. “Kesinlikle.”

Denise bir haftalığına gözlerini her şeye yummak ve ölümü düşünmemek istiyordu. Ya da bir günlüğüne. Hatta bir saatliğine. Ama Nathaniel’i bulamadığı takdirde ailesinin ölümü de yakın gibiydi.

İşe Cat’i karıştırmak zorunda kalacaktı. Bones bir usta vampir ve eski bir kiralık katildi. Hem insanları bulma konusunda uzmanlığı hem de vampir camiasında nüfuzu vardı. Mantıklı tek seçenek buydu. Ama işler karışır ve daha tehlikeli bir hal alırsa Bones onu kurtarmayı şeref meselesi yapardı. *Zaten kocamın ölümüne sebep oldum*, diye düşündü Denise uyuşmuş bir halde. *Bir de en yakın arkadaşımın kocasının ölümüne sebep olursam aynada yüzüme nasıl bakarım?*

“Birkaç saat içinde Springfield’de oluruz,” dedi Spade. “Oraya vardığımızda bir otel buluruz, orada biraz dururuz ve...”

Denise birden doğruldu. “Sen.”

Spade kaşlarını kaldırdı. “Efendim?”

“Sen,” diye tekrarladı kadın. “Sen bir usta vampirsin. Cat bana geçmişte insanları bulduğunu söyledi ve beni pek önemsemiyorsun, yani işler fazla tehlikeli hale gelirse öldürülmeden aradan çekilirsin. Bana Nathaniel’i bulmam için yardım edebilecek en uygun kişi sensin.”

Spade bu defa ona delirdiğini ima eden bir bakış atmaya bile zahmet etmedi. Kadın daha karşıdan gelen trafik konusunda endişelenmeye fırsat bulamadan direksiyonu kırdı ve arabayı kenara çekti.

“Bütün sorumluluklarımı bir kenara bırakıp daha en başta karanlık sanatlara bulaşmaması gereken, iblislerden kaçan bir insanı arayamam,” dedi sıkıldığı dışlerinin arasından. “Üzgünüm Denise.”

Denise hissettiği umutsuzlukla aniden hırçınlaştı. “Üzgün müsün? Bundan şüpheliyim. Evet, çok büyük bir iyilik istiyorum ama bunu kendim için istemiyorum ki. Bunu kendi arkadaşın için yapacağını umuyordum çünkü sen bana yardım etmediğin takdirde geriye başvurabileceğim tek bir kişi kalacağını biliyorsun. Neyse, Bones senin yapmaya zaman bulamadığın şeyi yaparken ölürse belki Cat’e *üzüldüğünü* söyleyebilirsin. Sonuçta birini umursadığını söylemek bunu ispat etmekten çok daha kolay.”

Spade göz açıp kapayıncaya dek yanında belirdi. Yüzü onunkine o kadar yakındı ki Denise onun hatlarına tek tek odaklanamıyordu. Ama ifadesini görmesine gerek yoktu. Sesindeki hırıltı Spade’in ne kadar öfkeli olduğunu anlatmaya yetiyordu.

“Beni aradığını kimse bilmiyor. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Cesedini güneş batmadan gömebilirim ve Crispin’in senin için kendini tehlikeye atmasından endişelenmem gerekmez. Bana arkadaşımı umursadığımı ispat etmem konusunda bir daha meydan okumasan iyi edersin.”

Spade’in gözleri her zamanki kanyak renginde değildi. Şimdi öfkeyle yeşil yeşil parlıyorlardı ve Denise’in ondan yayılan gücü hissetmesi için ölmeyenlerden biri olmasına gerek yoktu. Yine de içgüdüleri, Spade’in ne kadar öfkeli olursa olsun ona zarar vermeyeceğini söylüyordu. Raum sa-

dece kendisini tehdit etmiş olsa, Denise tek başına şansını deneyebilirdi ama ailesinin hayatı Spade'in yardım etmesine bağlıydı.

“O zaman, beni gömdükten sonra ailemin her bir üyesini bulup onları da öldürebilirsin,” diye cevap verdi Denise. “Çünkü Nathaniel'i ona teslim etmediğim takdirde Raum'un yapacağı bu. Bana yardım etmek yerine kaç cina-yet işlemeye gönüllüsün?”

Spade yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Bana şantaj mı yapıyorsun?”

Denise acı acı güldü. “Şantaj yapmam için bende senin istediğin bir şey olması gerek. Oysa elimde hiçbir şey yok... Sevdığım başka birinin daha öldürülmesine yol açmayacağıma dair duyduğum umuttan başka. İnsanları umursamadığını açıkça belli ettin ama bunu anlayamaz mısın?”

Spade gözlerini kaçırarak pencereden dışarı, yanlarından vınlıyarak geçen arabalara baktı. Sonunda vitesi değiştirip arabayı park konumundan çıkardı.

“Şanslısın ki anlayabiliyorum.”

Denise otele varır varmaz banyoya koştu. Spade yolda tuvalet molası vermediğini o zaman fark etti. Zavallı kızın gıķı çıkmamıştı. Aç olduğuna da şüphe yoktu. Duşun sesini duyunca Denise'e ne istediğini sormak yerine onun için sipariş vermeye karar verdi. Böyle bir günden sonra kadın ancak birkaç lokma bir şey yer ve uykuya daldı nasılsa.

Spade evine gitmemişti. Hazır yalnızlarken önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyordu. İblisin bir şekilde

onları takip etmiş olması düşük ihtimal olsa da kadının yakınında olmak istediği için otelde tek bir oda tutmuştu. Konu iblisler olduğunda gardını indirmek pek iyi olmazdı. Raum onu pusuya düşürerek ölmeyenlerin dünyasındaki-lerin onunla işbirliği yapması için rehin almaya kalkışabilirdi. Spade iblislerden her şeyi beklerdi. Çok az sayıda olmaları iyiydi, yoksa insanlar arada bir karşılaştıkları başıboş vampir ya da gulyabanilerden çok daha fazlası için endişelenmek zorunda kalırdı.

Spade ayakkabılarını çıkardı, kabarık koltuğa oturup iyice gerindi. Başını fena halde derde sokmuştu. Nathaniel'i, onu aradığını kimseye fark ettirmeden nasıl bulacaktı? Onu açıkça aradığı takdirde Nathaniel ortadan kaybolduğunda Spade hemen şüpheli durumuna düşerdi ve ölmeyenlerin arasındaki *bir başka* savaşın parçası olmayı hiç istemiyordu doğrusu. Tabii Denise'in onunla birlikte olduğu gerçeğini de saklaması gerekecekti. Crispin bunu öğrendiği anda başlarının belada olduğundan kuşkulanırdı.

Neyse ki başka kimse Denise'i tanımıyordu. Denise'i gören çok az kişi vardı ve onların da çoğu ölmüştü. Denise'in, Spade'in birlikte seyahat ettiği bir başka leziz abur cubur olmadığı kimsenin aklına gelmezdi. Spade eğer Crispin'i, Cat'i ve diğer yakın arkadaşlarını atlatabilirse, Denise'in işin içinde olduğunu kimse öğrenmeden Nathaniel'i bulabilirdi belki.

Bu ihtimalin ne kadar düşük olduğunu hesaplamak istemiyordu. Mantığı birden çok sebepten ötürü Denise'ten

uzak durmasını söylese de ona yardım etmekten başka çaresi yoktu.

Banyo kapısı açıldı ve üzerine otelin adı işlenmiş bir bornozla Denise dışarı çıktı. Spade başıyla dolabı işaret ederek Denise'in eşyalarını oraya koyduğunu belirtti. Kadının valizinden birkaç eşya aldı, sonra orada öylece durdu ve konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırıldı.

Spade tek kaşını kaldırdı. "Bazı vampirlerin aksine akıl okuyamıyorum. Bu yüzden aklındaki her neyse yüksek sesle söylemen gerekecek."

"Sana, benim için harcadığın zamanın karşılığını ödemeye niyetli olduğumu bilmeni istiyorum," dedi kadın aceleyle. "Yaptığın masrafları da karşılayacağım. Bu otel odası gibi."

Önce Spade'i canının istediği gibi kullanmıştı, şimdi ona hakaret ediyordu. "Hayır."

Denise gözlerini kırıştırdı. "Hayır mı?"

"Kafanın karışmasını anlıyorum," dedi Spade soğuk bir şekilde. "Ne de olsa bu kelimeyi pek sık duymuyorsundur. Şöyle açıklayayım, bu senin çalışanın olmadığı anlamına geliyor. Bu, açgözlü akrabaları bulabilmem için ben ne dersem onu yapman gerektiği ve bu konudaki kişisel tercihlerinin beni ilgilendirmedeği anlamına geliyor. Şimdi kelimenin tanımını açıkça anladın mı?"

Denise ona çeliği kesebilecek türden bir bakış attı. Spade hafifçe eğlenerek, kadının gözlerinin öfkelenmesinde daha yeşil görüldüğünü fark etti. Bu gözler neredeyse bir

vampirin gözlerinin, renkleri tamamen değişmeden önce, erken aşamalarda aldığı renkteydi.

“Madem öyle, açlıktan ölüyorum,” dedi Denise saklamaya zahmet etmediği bir sertlikle. “Umarım bu otelin oda servisi vardır ve bifteği iyidir.”

“Senin için bir şeyler sipariş ettim bile,” dedi Spade gülerek.

Biri işaret vermişçesine tam o anda kapı çalındı. Spade ayağa kalktı, kapının arkasındaki kişinin insan olduğunu sezmeden önce duraksadı, sonra kapıyı açtı. Üniformalı genç bir adam ona mekanik bir şekilde gülümsedikten sonra arabayı içeri itti.

“Bunu nereye koyayım, efendim?”

“Hanımefendinin yanına doğru,” dedi Spade kapıyı kapatırken.

Çocuğun tabakların üzerini açmasına ve içindekileri çabuk çabuk Denise’e saymasına izin verdi. Kadın önündeki yemeklerin çeşitliliğine şaşırmış gibiydi. Sonra çocuk kibar ve beklenti dolu bir ifadeyle Spade’e döndü, Spade de ona bakışlarıyla bir darbe indirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye içini çekti Denise.

Spade onu duymazdan gelerek kendisine seslenen, nabız gibi atan damara odaklandı. Vampir dişlerini gencin boynuna çabucak batırarak yoğun, besleyici kanın akmasına sebep oldu. Spade yutmadan önce bekledi, yarayı emmek yerine o kırmızı damlalardan herhangi birinin kaçmasına engel olan bir mühür oluşturarak ağzının, dudaklarının altındaki nabızla gelen kanla dolmasına izin verdi.

Denise yüzünde bariz bir tereddütle ona bakıyordu. Spade kadının çığlık atmak gibi budalaca bir şey yapmayacağına umarak ona kötü bir bakış attı. Denise öyle bir şey yapmadı ama çığlığını bastırmaya çalışıyormuş gibi elini ağzına götürdü.

Spade'in içini kemiren açlık ancak dördüncü yutkunusunda azaldı. Geri çekilip son damlaları diliyle yakaladı. Sonra da delikleri, başparmağını vampir dişlerinden biriyle kesip deliklerin üzerinde tutarak kapattı. Kanı birkaç saniye içinde yaraları iyileştirdi, gözden kaybolmalarına sebep oldu.

"Yemeği getirip gittin. Başka hiçbir şey olmadı," dedi Spade ve gencin avcuna bir yirmilik sıkıştırdı.

Çocuk başını salladı ve olanların anısı Spade'in bakışlarının gücüyle buharlaşıp yok olurken o yapay tebessüm yüzüne geri döndü. "İyi akşamlar, efendim."

"Çok teşekkürler. Yemeğimiz bittiğinde telefon ederim." Spade kapıyı kapattı.

Denise hala ona bakıyordu. "Onu ısırdın. Sen resmen... onu ısırdın."

Spade omuz silkti. "Aç olan tek kişi sen değildin."

"Ama..." Denise ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Cat ve Crispin'le bir aydan fazla yaşadın, Crispin'in beslendiğini hiç görmedin mi?"

Denise, Spade akla hayale gelmez bir şey söylemiş gibi, "Hiç önümde yapmadı!" diye bağırdı.

Spade gözlerini devirdi. "Buna alışman gerekecek çünkü açlıktan ölmeye niyetim yok."

Denise tepsinin üzerinde soğumakta olan yemeklere baktı. “Sanırım iştahım kaçtı,” diye mırıldandı.

Spade öfke dolu bir cevap vermemek için kendini tuttu. Kadın bu kadar korkunç bir gün geçirmişken ona çıkışmasının anlamı yoktu.

“Yatakta rahat edersin. Ben koltukta uyuyacağım,” dedi gömleğini çıkarırken.

Denise’in yüzündeki ifade onu durdurduğu la, pantolonuna geçmek üzereydi. Doğru ya, insanlar ve saçma utangaçlıkları. Epeydir normal ölümlülerin yanında bulunmamıştı. Bağlantı kurduğu insanların hepsi vampirlerin yaşam tarzları ve alışkanlıklarıyla haşır neşirdi. Neyin uygun, neyin uygunsuz olduğunu hatırlaması gerekecekti.

“Seni bu işe karıştıran benim,” dedi Denise inatla. “Koltukta ben yatarım.”

Spade neredeyse gözlerini devirecekti. Kendisi yatakta sere serpe yatarken bir kadının koltuğa sıkışmasına izin verecek değildi. “Hayır.”

“Kendimi daha iyi hissedirdim.”

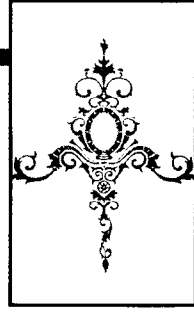
“Olmaz,” diye kestirip attı Space. “Tekrar hatırlatayım, sana yardım etmemin karşılığında, en azından böyle önemsiz konularda benimle tartışmayabilirsin.”

Denise’in yüzünde hüsrarla meydan okuma arası bir ifade belirdi ama ağzını açmadı.

Aferin, canım. En azından bu kadarını yapabilirsin.

“İyi uykular Denise.”

Dört

DENİSE, İNGİLİZ AKSANIYLA KOPUŞAN BİRİNİN sesiyle uyandı. Bir an kafa karışıklığıyla mücadele etti. Televizyonu mu açık bırakmıştı? Sonra bir gün önce yaşadığı kabuslara yaraşır olayları hatırladı. *Paul'ün öldürülmesi. Kendisinin bir iblis tarafından damgalanması.* Ak-sanın sahibi, onunla bir alışverişi olmasını istemeyen ama ailesinin tek umudu olan vampirdi.

“Ah, uyanmışsın,” dedi Spade cep telefonunun kapağını bir tıkırtıyla kapatarak. “Sana kahvaltı sipariş ettim. Dün gece yemeğine dokunmadın.” Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. “*Ben* kahvaltı ederken uyuyordun, buna sevinirsin herhalde. Belki bu sefer iştahın kapanmaz.”

“Hep oda servisi görevlilerinden mi beslenirsin?” diye sordu Denise şok içinde.

“Elbette. Ama endişelenme. İyi bahşiş veririm.”

Kadının midesindeki keskin ağrı, dikkatini üzeri kapalı tabaklarla dolu servis arabasına ve ondan yükselen ağır su-

landırıcı kokulara vermesine sebep oldu. Birden kurt gibi acıktığını hissetti, örtüleri üzerinden atıp servis arabasına gitti. En yakınındaki tabağın kapağını açtı. *Krep*. Bir krep alıp onu ağzına tıktırdı, mest olmuş halde gözlerini kapadı. Çok lezzetli.

Krep çok geçmeden bitti. Başka bir krep alıp onu da ağzına attı. Üzerine şurup dökemeyecek, çatal bıçak kullanamayacak kadar açtı. *Mmm. Lezzetli. Biraz daha.*

Üçüncü krepı bitirirken Spade'in onu izlemekte olduğunu fark etti. Spade boşalmış tabağa, sonra dokunulmamış çatal bıçığa, sonra tekrar Denise'e baktı.

Denise yüzünün kızardığını hissetti. Nesi vardı? Yemek yemeyeli *o kadar da* uzun zaman olmamıştı.

"Ben, ııı, çok açım," diye kekeledi.

Spade'in dudakları kıvrıldı. "Belli oluyor."

Denise'in midesine, bu sözleri vurgulamak istercesine tekrar bir ağrı saplandı ve bunu gümbürtüyü andıran, dışarıdan duyulabilir bir gurultu takip etti. Denise kendisini peçeteyi düzgünce kucağına sermeye, çatal bıçığını almaya ve bir sonraki tabaktaki yemekten bir lokma almadan önce tabağın içindekileri -kızarmış biftekle yumurta, en sevdiğinden!- ufak parçalara bölmeye zorladı. Derken midesinin gurultusu yükselerek neredeyse kükremeye dönüştü. Spade yüzündeki o yarım gülümsemeyle onu izlemeyi sürdürüyordu.

"İştahı yerinde bir kadın görmek daima hoşuma gitmiştir," dedi Spade eğlenerek.

Denise numara yapmayı bıraktı, çatalını iki büyük bifttek parçasına birden sapladı. Spade'e yorum yapması için

meşdan okuyan bakışlar atarak lokmasını çiğnedi. Ne yani, o anda kuş gibi zarıfçe yemek yiyemeyecek kadar açsa bu kimin umrundaydı? Belki de son yemek yemesinin üzerinden sandığından daha uzun zaman geçmişti.

“Nathanial’i aramaya nasıl başlayacağımız konusunda bir planın var mı?” diye sordu bifeğiyle yumurtalarını bitirdikten sonra. Bir sonraki parlak kaba geçse, acaba aylık ediyor gibi görünür müydü? Aman, ne olacak? Kim bilir bir daha ne zaman yemek molası vereceklerdi?

“Var,” diye cevap verdi Spade. “Benim soyumla başlayacağız. Bizimkiler arasında adı Nathanial olan kimse yok ama adını değıştirmedeği ne malum? Raum’un sana gösterdiklerinden Nathanial’in tipini hatırlıyorsun değil mi?”

Denise ürperti. “Evet.” Raum’un zorla aklına yerleştirdiği o korkunç imgeleri unutması mümkün değildi.

“Güzel. Bir toplantı düzenleyeceğim, sen de o arada benim akrabalarımın mallarına bir göz atacaksın. Bakalım aralarından tanıdığın biri çıkacak mı?”

“Biliyor musun, insanlara mal demen gerçekten çok kaba. Ben de insanım, unuttun mu?”

Spade’in gözleri belli belirsiz parladı. “Unutmadım. Bu yüzden seni soyumdan gelenlere yeni malım olarak tanıtaçağım.”

Denise’in ağzı açık kaldı. “Hayır efendim! Öyle bir şey yapmayacaksın.”

Spade elini zarıfçe salladı. “Neyin peşinde olduğumuzu Crispin’le Cat’in öğrenmesini istemediğine göre bu şekilde gizlenmen gerekiyor. Ben insanlarla çıkmam ve bunu her-

kes bilir. Ama onları başka şekillerde kullanırım ve kimse de maliyla birlikte seyahat eden bir vampiri sorgulamaz. Aslına bakarsan, yanımıza bir iki mal almadan nadiren bir yere gideriz.”

Yüzündeki ifade, Denise’e onunla tartışması için meydan okuyordu. Denise duraksadı. Spade ona yardım etmekten kaçmanın bir yolunu arıyor olabilir miydi? Denise bu saçmalığın bir parçası olmayı reddettiğinde, Spade hiç düşünmeden onu terk edecekti belki de. Bones’u bu işin dışında tutma konusunda Denise’in sandığı kadar kaygılı olmayabilirdi.

Denise annesiyle babasını düşündü “Tamam,” dedi kendini zorlayarak. Ucunda onların hayatını kurtarmak olduğu sürece biraz küçük düşmeyi önemsemezdi.

Spade onun başka bir şey daha söylemesini bekliyor gibiydi. Denise çatalını aldı ve bir sonraki tabaktaki meyve salatasını yemeye koyuldu.

“Güzel,” dedi Spade sonunda. “Bugün öğleden sonra St. Louis’e varırız.”

Spade cep telefonunu çat diye kapattı. Araması gereken son kişiyi de aramıştı. Yeni bir insanı malı olarak tanıtmak için akrabalarını toplamak sık yaptığı bir şey değildi ama geçen yılın büyük bir kısmında seyahatte olduğu için konuşacakları bir sürü konu birikmişti.

Denise son üç gündür çok sessizdi. Spade bunun, ailesini arayıp onlara kuzeni için tek başına yas tutmak üzere bir yerlere gittiğini söylemesiyle alakalı olduğundan kuş-

kullanıyordu. Spade'in duyduğu kadarıyla konuşma pek iyi gitmemiştir. Denise, onları en muhtaç zamanlarında terk etmediğini, onlara yardım etmeye çalıştığını söyleyememiştir tabii ki.

Yine de böyle kara kara düşünmeyi bırakmak zorundaydı. Spade'in akrabalarının önünde son malı rolünü yeterince inandırıcı oynayamadığı takdirde Spade sonuçları kontrol altına alabilirdi belki. Ama ya müttefiki olmayan bir başka usta vampirin önünde açık verirse? Bunun sonucu ölümcül olabilirdi.

Spade birinci kata indi. Denise'i mutfakta bulacağını tahmin ediyordu. İçinde bulunduğu ruh haline rağmen kadının iştahı hala yerindeydi. Spade'in bütün evlerinde, insan sakinlerin iyi beslenmesini garantiye almak için bir aşçı bulunurdu. St. Louis'teki evinin şefi Henry, Spade yanında Denise'le geldiğinden beri her zamankinden daha meşguldü.

"Efendimiz," dedi Henry, Spade'e.

Denise'in tepkisini görmek Spade'i eğlendirdi. Kadının sırtı ona dönüktü ama omuzlarının gerildiğini fark etmemek imkansızdı. Emrindeki kişilerin ona hitap etme şekli Denise'i rahatsız ediyordu. Spade bunu fazla umursamıyordu, ne de olsa insanken çok daha resmi hitaplarla karşılaşmıştı.

"Henry." Spade genç adama başıyla selam verdikten sonra mutfak masasında Denise'in yanına oturdu. Kadının tabağına bakılacak olursa Denise sarımsağı bol bir lazanya yemiştir.

Spade yüzünde beliren tebessümü bastırdı. Cat, Denise'e vampirlerle ilgili birçok şey anlatmış ama her şeyi söylememişti. Spade onun tabağındaki bir diş sarımsağı alıp yedi ve numaradan mest olmuş gibi homurdanmayı ihmal etmedi.

"Ah, Henry, çok leziz. Ben de bir tabak alayım."

"Bu seni hasta etmez mi?" diye sordu Denise şaşkınlıkla.

Spade yüz ifadesini değiştirmemeye özen gösterdi. "Katı yemek yiyebilirim. Sadece çoğu zaman tercih etmiyorum."

"O değil." Denise elini salladı. "Sarımsak. Vampirleri hasta etmiyor mu?"

"Etmiyor. İtalya'ya gitmeyi sevmemin sebeplerinden biri de bu. Leziz aromalı, baharatlı kanla dolu bir damara rastlamadan tek günüm geçmiyor," dedi Spade ve dudaklarını yaladı. Bunu görünce Denise'in beti benzi attı, tabağını uzağa itti. Spade kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Sana bir hediyem var," dedi onun tepkisini fark etmemiş gibi.

Kadının bakışları kuşkuyla bulutlandı. "Neden?"

Rol yapma yeteneği üzerinde çalışması gerektiği kesindi. Spade'in emrindeki hiçbir yeni insan onunla konuşurken, özellikle de başkalarının yanında, böyle bir ses tonu kullanmazdı.

Spade ayağa kalktı. "Gel."

"Efendimiz, yemeğinizi yine de getireyim mi?" diye sordu Henry.

Spade, Denise'e elini uzattı. Kadın duraksadı. "Yemeği benim için sıcak tut," dedi Spade, Henry'ye ve Denise'e sertçe baktı. *Elimi tut*, dedi ona sessizce.

Denise elini parmaklarının arasına kaydırdı. Teni neredeyse ateşi varmış kadar sıcaktı ama kadının gözlerinde hastalık belirtisi olan camlaşma görülüyordu. Hayır, bu gözler Spade'in ufak güç gösterisine duyduğu öfkeyle pırıl pırıldı. Spade bunu görmezden gelerek kadının elini tuttu, onu sandalyesinden kaldırdı. Denise ayağa kalktığı anda elini çektiştirmesine rağmen de onu bırakmadı.

"Hadi odama gidelim canım," dedi sesinin yüksek ve net olmasına özen göstererek.

Denise'in gözleri irileşti. Geldiklerinden beri kendi odasında uyuyordu. Raum onları birkaç eyalet boyunca takip etmeyi başarmış olsa bile, iblisler özel mülklere giremezdi. Ama buradaki insanların Denise'le Spade'in arasındaki ilişkiden şüphelenmesi hoş olmazdı.

Denise'in hakkını yememek lazımdı. Öfkeyle reddetmek yerine dudaklarını birbirine bastırarak Spade'in peşinden üst kata çıktı. Spade onu tanımasa, odasına varmalarına dek geçen birkaç saniyede kadının ateşinin bir derece yükseldiğini sanırdı.

İçeri girdiklerinde Denise kapıyı kapattı, sonra elini çekip kurtardı. "Bu oyunu bir noktaya kadar götürmeye razıyım ama bazı sınırlarım var."

Spade, onu yatağa atmak için koşullardan yararlanacağına dair imaya öfkelenildiğini belli etmedi. "Ne gibi sınırlardan bahsediyoruz?"

Denise ağzını açtı, tekrar kapadı, belli ki bu soruyu beklemiyordu. "*Yapmaya razı olduğum* şeyleri saysam daha kısa sürer," dedi sonunda.

“O zaman listeyi say, ben de sana bir şey eklemen gerek-
kip gerekmediğini söyleyeyim.”

Denise’in gözlerine yine o meydan okuyan bakış yer-
leşmişti. Spade içten içe gülümsedi. Öfke kadının ruhu-
na iyi geliyordu. Denise bunu sağduyuyla dengeleyemezse
Spade’in planları yerle bir olurdu. Denise’in güzel olduğu
kadar akıllı da olup olmadığını zaman gösterecekti.

“Tamam.” Kadın omuzlarını dikleştirdi, bu hareket
koyu renk saçlarının omuzlarına sürtünmesine sebep oldu.
“Herhalde koşullar gerektirdiğinde seninle aynı odada kal-
maya razı olduğumu söylememe gerek yoktur. Gerekirse
itaatkar davranabilirim ama yalnızken öyle bir şey bekle-
me. Gerçekçi olmak için şefkatli davranabilir, hatta seni
öpebilirim. Hepsi bu kadar. Kanımı içmene asla izin vere-
cek değilim.”

Spade kendine engel olamadı. “Kanında o leziz sarım-
sak aroması varken bile mi? Kalbim parçalandı.”

Kadının gözleri küçüldü. “Benimle alay ediyorsun.”

Spade hafifçe gülümsedi. “Birazcık.”

“Bitti mi?” Denise çenesini havaya dikti, omuzları geri
gitti.

Spade’in gülümsemesi genişledi. Bu saldırgan duruşun,
göğüslerinin daha da tahrik edici bir biçimde öne fırlama-
sına sebep olduğunu bildiği takdirde Denise’in bu duruşu
koruyacağından şüpheliydi. Ama tabii Spade’in bunu yük-
sek sesle söylemesi hiç centilmence olmazdı. Bu düşünceyi
bir kenara itti çünkü aklına olmadık fikirler geliyordu. “Sı-
nırlarına gelince, şu an için yeterliler ama bana yakın olma

konusundaki çekinceni aşmalısın. Vampirler genelde diğerlerinin yanında mallarına şefkat gösterir. Sana yaslanır, kolumu beline dolarsam ve sen bıçaklanmış gibi yerinden sıçrarsan bu biraz tuhaf kaçır.”

Denise utanmış gibi görünecek kadar zarıftı en azından. “Kusura bakma. Öyle yapmamaya çalışacağım.”

“İyi olur.” Spade sesindeki kuruluğa engel olamadı. “Son birkaç gündür kendini sarımsağa boğmanı izlemek eğlenceliydi ama seni ısırmağdan korkmana gerek yok.”

Kadının yüzünde öyle büyük bir rahatlama belirdi ki Spade eğlensin mi, gücensin mi bilemedi. Denise’in bir sonraki hamlesi gümüş bir boyunluk satın almak mı olacaktı?

“İşlerin öpüşmekten ileri gitmesine gelince, bunun için de kaygılanmana gerek yok,” diye devam etti Spade ve sert gözlerle onu baştan aşağı süzdü. “Yatak arkadaşı konusunda sıkıntı çekmiyorum. İsteksiz kırıntılar için ava çıkmama gerek yok.”

Kadın içini çekti, ela gözleri öfkeyle yeşile döndü. Bu bir ışık oyunu olmalıydı ama bu gözler yine Spade’e vampirlerinkini anımsattı. Kadını bir kez daha, bu kez yavaşça süzdü. Denise’in vampir olmaması ne yazıktı. O durumda Denise’in Crispin’in koruması altında olduğunu unutabilirdi. İşle zevki birbirine karıştırmaması gerektiğini unutabilir, Denise’in paramparça edilen o zavallı adamın kaybının acısını atlatıp atlatmadığını sınavabilirdi.

Spade kadının soluklarının hızlandığını fark ettiğinde içinde bir şeyler alevlendi ve ona bir adım yaklaştı.

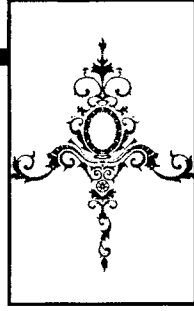
Denise'in kalp atışları hızlanmıştı. Spade bir adım daha attı, kadının kokusu değişti ve o balla yasemin karışımı güçlendi. Spade son bir adım daha attığında aralarındaki mesafe otuz santimetreye indi ve kadının etrafındaki havadan, onun bedeninin sıcaklığını hissedebildi. Denise'in gözleri iri ve şimdi yeşilden çok kahverengiydi. Dolgun ve leziz dudakları hafifçe aralanmıştı. Spade onu öperse bal ve yasemin tadı mı alırdı? Yoksa gözlerindeki bakışlarda gördüğü ruhunun derinlikleri gibi daha yoğun ve derin bir tadı mı vardı acaba?

Spade birden topuğunun üzerinde döndü. Denise vampir değildi, böyle şeyleri merak etmenin anlamı yoktu. Nathaniel'i bulup onu Raum'a vereceklerdi. Sonra Denise iblis izlerinden kurtulacak ve kendi yoluna gidecek, çok geçmeden de bütün insanlar gibi ölecekti.

Spade bunu bir kez daha yaşamayacaktı.

"Bu gece giyeceğin elbise komodinin üzerinde," dedi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Beş

DENİSE DERİN BİR NEFES ALDI VE UMURSAMAZ davranmaya çalıştı. Bu otelde kaloriferin çalışıyor olması iyiydi, yoksa üzerindeki elbiseyle donardı.

Spade'le birlikte Khorassan Balo Salonu'na girdiklerinde paltosunu bir kadın görevli aldı. Burası iki binden fazla insanı alacak şekilde inşa edilmiş, devasa bir salondu ama bu akşam neredeyse tıklım tıklımdı. Spade'in soyunun büyüklüğü gerçekten sersemleticiydi. Denise'in paltosu alındığında, onca kalabalığa rağmen tüm gözler ona döndü.

Denise çenesini kaldırdı ve sinmeyi reddetti. *Buyurun, bakın. Plajda insanlar daha açık saçık giyiniyor, o kadar da şok edici değil.*

Fakat orası plaj değildi ve Denise'in üzerindeki şey bir bikiniden ilham alınarak tasarlanmış gibiydi. Üzerinde yarı şeffaf bir bolero, altındaysa *I Dream of Jeannie*'nin setinden alınmış gibi görünen şeffaf, bol bir pantolon vardı.

Vampirlerin hepsi istisnasız sapıktır, demişti Cat birçok kez. Ölmeyenlerin gittiği balolarda “malların” giydiği standart kıyafet buysa, Cat kesinlikle haklıydı.

Denise bu gülünç giysiyle alt kata indiğinde Spade'den ukalaca bir yorum beklemişti. Adam neden eğlenmesindi ki? Bu cariyeye kıyafetini seçen oydu sonuçta. Fakat vampir ona kısa bir bakış atmış, sonra da dışarısının soğuk olduğunu söyleyerek Denise'e bir palto uzatmıştı.

Dışarısı tabii ki soğuktu. St. Louis'te şubat ayının ılık geçmesi beklenemezdi. Spade'in kalbi hala çarpıyor olsa, Denise'in üzerinde adam gibi bir pantolonla kazak olurdu. Spade'in kendisinin üzerinde yetersiz giysiler yoktu mesela. Beyaz bir gömlek üzerine siyah, uzun bir ceket ve siyah bir pantolon giymişti. Pantolon üzerine o kadar iyi oturmuştu ki özel dikim olduğu kesindi. Çarpıcı görünüşüyle Spade'in üzerinden abartılı bir zarafet akıyordu, Denise'se sahte bir Şehrazat'a benziyordu.

Yani Spade en azından kadını giymeye zorladığı kıyafetin nasıl göründüğünü değerlendirebilirdi. Ya da Denise'in saçının ve makyajının -Denise sonuçtan memnundu- hoş olduğunu fark edebilirdi. Denise bir mal olarak tanıtılacak olabilirdi ama diğerlerinin en azından bu malın kaliteli olduğunu düşünmesini istiyordu.

Spade, Chase Park Plaza'ya yaptıkları yirmi dakikalık araba yolculuğu boyunca da ona hiç bakmamıştı. Hatta şoförle birkaç kelime konuşmak dışında ağzını açmamıştı. Arabaya binerken ve arabadan inerken kapıyı onun için tutmamış olsa Denise neredeyse görünmez olduğunu dü-

şünecekti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bu devasa salona girer girmez de onu terk etmişti. Denise orada heykel gibi dikilmek yerine meşgul görünmek için yanından geçen garsondan bir kadeh şampanya aldı.

Spade'in sana soğuk davranmasını neden umursuyorsun, diye sordu içinden bir ses.

Umursamıyorum, dedi Denise ona.

İçindeki sesin alaycı bir tavrıla güldüğünü duymazdan geldi ve içindeki aptal ses yerine etrafındaki insanlara yoğunlaştı. Ama bunu yapar yapmaz, hata yaptığını fark etti.

Sayırsız soğuk yüz. Hızlı, kararlı hareketler. Dört bir yanındaki soğuk tenler. Her köşede vampir dişleri. Bütün o parlayan gözler...

İçinde tanıdık bir panik yükselmeye başladı. Denise onunla mücadele etmeye çalışsa da panik dalgası acımasızca yükselerek onu anılara boğdu.

“Buradan çıkmam gerek,” diye geveledi Denise.

Spade başını sertçe çevirdi. Denise’i kabuslarına giren yaratıkların arasında bırakmış, odanın diğer tarafında biriyle konuşuyordu. *Her yerde vampirler. Bunu kan takip edecek. Ölüm takip edecek. Hep öyle olur.*

Anılar Denise’i tüketinceye dek yoğunlaştı. *Yaklaşan o korkunç uluma sesi. Diğer çılgınlıklar. Tuzağa düştük ve geliyorlar.* Bir şey kolunu tuttu. Denise kolunu dehşetle çekti ama o soğuk kavrayış gevşemedi.

“Bırak beni,” diye bağırdı Denise.

“Onun nesi var?” diye mırıldandı biri. Denise o kişinin neden bu kadar şaşırdığını anlayamadı. Neden kimse

kaçmıyordu? Peşlerindeki şeylerin öldürülemeyeceğini fark etmemişler miydi?

Kolu daha sıkı kavrandı ve bir el ağzına kapandı. Denise debelendi ama kurtulamadı. *Umut yok. Bodrumda hapis kaldık ve geliyorlar. Kapı her an ardına dek açılacak, iğrenç bir şey üzerime atlayacak. Hayır. Hayır. HAYIR!*

Yüzüne soğuk su çarpıldı. Denise gözlerini kırıştıtırıp biraz öksürdü ve elini kaldırıp ikinci kez atılan buz gibi suyun çoğunu engellemeyi başardı.

“Kes şunu.”

Spade tepesinde dikilmişti ve bir elini akmakta olan bir musluğun altında tutuyordu. Denise gözlerini bir kez daha kırıştırdı. Giysisinin ön kısmı sırlıslıklamdı ve bir banyonun zeminine çömelmiş halde titriyordu. Oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Yine mi,” diye inledi.

Spade musluğu kapatıp kadının önünde diz çöktü. “Şimdi nerede olduğunu biliyorsun.” Bunu sorar gibi değil, bildirir gibi söylemişti.

Denise yanındaki dolaba yaslanırken başını hüsrarla hafifçe dolaba vurdu.

“Herhalde deliler şehrinde üç-beş kilometre ötedeyim, ayağım da gaz pedalında.”

Spade iç çekişe benzer bir ses çıkardı. “Bu daha önce de oldu mu?”

“Aylardır olmadı. Şeyden beri...”

Spade’in yüzünden anladığını gösteren bir ifade geçti. “O adamı öldürdüğümü gördüğünden beri,” diye cümlesi-

ni tamamladı. “Neden bana travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söylemedin?”

Denise krizi atlatmış, utanmaya başlamıştı. “Bir süredir olmadığını söyledim ya. Hem seni tekrar gördüğümde, endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.”

Sözlerini vurgulamak için bileklerini kaldırdı. İblis izleri, gümüş ve altın bileziklerin altına saklanmıştı ama ikisi de orada ne olduğunu biliyordu.

“Bu geceki planı mahvettim değil mi?” diye inledi Denise. “Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum.”

Spade kadının yüzünü kağıt havluyla sildi. “Daha dikkatli olsaydım bu ihtimali dikkate almış olurdum. Şimdi gideceğiz. Diğerlerine nasıl göz atacağımızı daha sonra planlarız.”

“Hayır.” Denise havluyu ondan alıp gözlerinin altını sil-di. Rimeli muhtemelen her yerine bulaşmıştı. “Buradayız. Hadi yapalım şu işi. Ben iyi olacağım... Beni tekrar yalnız bırakmadığın takdirde. Kulağa çok acınası geldiğinin farkındayım. Ama onca vampirin arasında tek başıma kalmak bana o geceyi hatırlattı.”

Spade’in yüzünde, Denise’in ne olduğunu kavrayamadığı bir ifade belirip anında kayboldu. “Seni yalnız bırakmayacağım.” Elini uzattı. “Hadi.”

Denise ona elini verdi. Sonra gözü aynadaki görüntüsüne takıldı.

“Makyajım *mahvolmuş*.”

“Saçmalama, çok güzel görünüyorsun. Aslına bakarsan senin için şimdiden iki teklif aldım.”

Sesinde bir sertlik vardı. Denise bunun durumun komikliğinden mi, yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayamadı. Bir şey sormamaya karar verdi.

“Bu durumun o psikopatça krizimden sonra değişeceğinden eminim. Genelde kötü bir izlenim bırakır. Bu arada aklıma gelmişken sorayım. Seninkilerden birinin bir gün Bones ya da Cat’e *Hey, o kumralı tanıyorum. Spade’in soyuna mensup olan çatlak kadın*, demesinden ve numara yaptığının ortaya çıkmasından korkmuyor musun?”

Spade’in gözleri onunkilere kenetlendi. Bu yanık bakır gözler hem uzak hem dipsizdi. “Hayır. Çünkü bu iş bittiğinde vampir dünyasından kimseyle görüşmeye niyetin olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Denise gözlerini kaçırdı. Panik atakları ancak Cat’le ve insan olmayan diğer herkesle bağını kestiğinde dinmişti. Tekrar anılarının insafına kalmayacak, aklının ona yeniden bir oyun oynamasına ve pusuya düşürüldükleri o korkunç yılbaşı partisine döndüğü yanılsaması yaratmasına izin veremeyecekti.

“Senin türünün etrafında olmanın bana ne yaptığını görüyorsun. Böyle yaşamak istemiyorum ve bunu nasıl durduracağımı da biliyorum.”

Spade’in parmakları hala onunkilere dolanmış durumdaydı. Tutuşu soğukkanlı, güvenli ve tamamen insanlık dışı bir güçle doluydu.

“Tamam o zaman,” dedi Spade sonunda. “Bakalım o günün daha hızlı gelmesini sağlayabilecek miyiz?”

Denise balo salonundaki süslü masada Spade'in sağında oturuyordu ve etraftakilerin ona şaşkın, kaçamak bakışlar atmasının sebebinin bu olduğunun farkında değildi. Geçirdiği kriz ve baygınlık yüzünden olduğunu sanıyordu. Bu tür bir krizin, Spade'in soyunun görmüş geçirmiş üyelerinde yalnızca hafif bir merak uyandıracığından habersizdi. Histerik bir insan mı? Bunu daha önce kim görmemişti ki?

Ama Spade'in insanları, kalbi atan ve resmi bir baloda Spade'in sağında oturan bir kadın görmemişti. Kadının orada oturması, basit bir maldan çok daha yüksek bir konumu ima ediyordu. Spade'in solu, soyundaki en kıdemli vampir olan Alten'e ayrılmıştı. Spade, Denise'in, her ne kadar gözde bir mal olsa da bir mala daha uygun bir biçimde arkasında oturmasını istemeliydi. Fakat kadının elini bırakmayı hiç istemediğini fark etmişti. Bunun tek sebebi, Denise'in yeni bir kriz geçirmesine engel olmak mıydı?

Bildiği her dilde bu, kesinlikle bela anlamına geliyordu.

Tanrı diye bir şey olsa Nathaniel buradaki insanların arasında çıkar ve Spade onu bu gece iblise teslim ederdi. Hatta Spade adamın karnına bir ok saplayıp Raum'a afiyet olsun bile derdi. Yeter ki Denise hayatından derhal çıksındı. Kendine bir insana hisler besleme izni veremezdi. Bir daha olmazdı.

Ama içindeki karamsar ve şüpheli yan, soyundaki kimi canlı kimi ölmeyen yüzlerce insanla tanıştıktan sonra Denise'in hayalkırıklığıyla başını iki yana sallamasına şaşırmadı.

"Burada değil," diye fısıldadı Denise.

Spade küfretmemek için kendini zor tuttu. Tabii ya. Burada olsa iş fazla kolay olurdu.

Alten ona doğru eğilip Spade'e bir CD uzattı. "Gelir ve giderler," dedi. "Rakamları kontrol ettim. Turner dışında her şey gerektiği gibi. Turner yine üç aylığını ödemedi."

Spade, Denise'in eklemlerini dalgın dalgın okşamaya devam etti. Kadının teni hala olması gerektiğinden daha sıcaktı. Hastalanmış olabilir miydi? Spade sırf onu kızdırmak için bu gülünç derecede ince giysileri giymeye zorlamalıydı belki de. "Hmm," diye homurdandı.

Alten ona uzun uzun baktı. "İkinci kez ödeme yapmadı," diye tekrarladı.

Spade dikkatini aniden öteki vampire verdi. Evet, doğru, Turner'ın maaşının yüzde onunu ödemeyi reddetmesi bir sorundu. Her vampir, soyunun ustasına bunu öderdi.

"Turner," diye seslendi. "Vergini ödememenin bir sebebi var mı?"

Sarı saçlı vampir diğerlerinin arasından sıyrılıp masanın önünde durdu. Eğilerek uygun bir selam verdiyse de Spade, Turner'ın kokusunu alıp yüzündeki isyan ifadesini gördüğünde içini çekti. Turner ona berbat, küstahça bir şey söylemek üzereydi.

"Vergimi ödemedim çünkü sizin soyunuzdan ayrılmak ve serbest kalmak istiyorum, efendim," dedi Turner omuzlarını dikleştirerek.

Spade'in sabrı sınıra dayanmıştı, ona sertçe baktı. "Daha sadece kırk beş yıldır ölmeyenlerin arasındasın, kendi soyunun ustası olmaya hazır olduğunu mu sanıyorsun?"

“Evet,” dedi Turner. Sonra daha da küstah bir tavırla ekledi. “Beni serbest bırakın, kendi ustam olayım. Sizinle dövüşmek istemiyorum ama isteğimi geri çevirirseniz size meydan okurum.”

Aptalca. Pervasızca. Budalaca.

“Kendi soyunun lideri olmaya hazır olmamanın sebebi tam da bu kendine duyduğu aşırı güven. Fevriiliğin ölümüne yol açar, yarattıkların da korunmasız kalır. Bu yüzden özgürlük isteğini reddediyorum, Turner. Ve bana meydan okursan buna pişman olursun.”

Spade gözünün ucuyla, Denise’in bir ona bir Turner’a baktığını gördü. Dönüp kadına baktığında yüzünün solgun olduğunu fark etti. Vampir toplumuyla ilgili çok şey bilmiyor olabilirdi ama Turner’ın aklı çabucak başına gelmediği takdirde bu işin sonunun kanlı biteceğini anladığı kesindi. Bu, etrafı canlılardan çok ölmeyenlerle çevriliyken, son birkaç saattir büyük çabalarla elde ettiği sükuneti yerle bir edebilirdi.

Spade tekrar Turner’a baktı. Turner etrafına bakındı, sonra eli kemerine, gümüş bıçağına gitti.

“Size meydan okuyorum.”

Spade, Denise’in elini son derece yavaş bir biçimde bıraktı. Sonra ona doğru eğildi, dudakları nerdeyse kadının kulağına sürtündü.

“Kanunlarımıza göre buna karşılık vermem gerek. Alten’e söyleyeceğim, seninle birlikte arabada bekleyecek. Uzun süreceğini sanmam.”

“Burada kalacağım.”

Spade onun yüzüne bakmak için geri çekildi. Denise hala çok solgundu ve tırnakları dizlerinde oyuklar açıyordu ama sesi kararlıydı.

“Bu pek akıllıca olmayabilir...”

“Kriz geçireceğimi hissedersen giderim. O zamana dek kalacağım.”

İnatçı kadın. Bugün kimsenin aklı başında değil miydi?

Spade ayağa kalkıp Alten’e sert bir bakış attı. “Gitmek isterse onu arabaya götür ve beni orada bekle.”

Alten başını salladı, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. İnsanlar bir düellonun ortasında kalkıp gitmeye karar veremezdi. Özellikle de mallar. “Nasıl istersen.”

Spade mantıklı davranıyor olsa, Alten’e Denise’i hemen arabaya götürmesini söylerdi. Bunun yerine Denise hakkında daha fazla konuşulmasına davetiye çıkarıyordu. Onu sağına oturtmakla kalmamış, toplum içinde kendisiyle tartışmasına izin vermişti. *Bugün kimsenin aklı başında değil,* diye düşündü Spade bıkkınlıkla. *En çok da benim.*

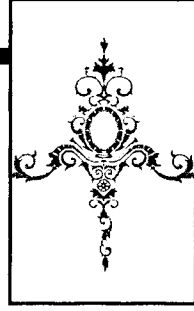
Bu düşünceyi bir kenara itip dikkatini Turner’a yöneltti. Onun diğerlerine ibret olmasını sağlaması gerekecekti. Yoksa diğer genç vampirler ona ikide bir meydan okurdu.

Spade gözlerini Turner’dan ayırmadan gömleğini çıkartıp sandalyenin üzerine koydu. “Meydan okumanı geri al, yoksa yaşamana izin verdiğim takdirde kendini şanslı sayarsın.”

Turner başını salladı. “Hayır.”

Öyle olsun.

Altı

DENİSE SAĞDÜYÜSÜ OPA BU SAHNİYİ İZLEMESİNİ haykırsa da birbirinin etrafında daireler çizen iki vampirden gözlerini alamıyordu. O ve Alten hala masada oturuyordu. Diğer herkes duvarların dibine gerileyerek odanın büyük bir kısmını dövüş için Spade'le Turner'a bırakmıştı. Balo salonunun kapıları korunuyordu ve garsonlar parti atmosferindeki ani değişikliği fark etmemeleri için hipnotize edilmişti. Herkese açık bir otelde olmaları bile bu düelloya engel olamamıştı. Üstüne üstlük Turner'ın büyük, gümüş bir bıçağı vardı, oysa Spade silahsızdı.

Denise boş sandalyenin üzerinden Alten'e doğru uzandı. "Spade'in silah kullanmasına neden izin yok?" diye fısıldadı.

Vampir, kadın onunla konuştuğu için irkildiyse de alçak sesle cevap verdi. "İzin var. Kendisi kullanmamayı tercih ediyor."

"Neden?" diye ağzından kaçırdı Denise.

Düzinelerce baş ona doğru döndü. Spade bile yırtıcı yürüyüşüne ara verip ona ciltlerce kitabı dolduracak kadar çok söyleyen tek bir bakış attı.

Tamam. Anlaşılan Spade'in neden koskoca bir bıçağı olan bir vampirle silahsız dövüşeceğini merak etmek bir "mal" için uygun bir davranış değildi!

Bir şey leke gibi bulanıklaşarak hareket etti, sonra Spade'in göğsünün altında kırmızı bir kesik belirdi. İki vampir her nasılsa bir saniye önce oldukları yerden birkaç metre ötedelerdi ve Turner'ın bıçağının üzerinde kırmızı bir leke vardı. Denise içini çekmemek için kendini tuttu. Adam Spade'in göğsünü Denise'in göremeyeceği bir hızla yarmıştı.

"Düelloyu bırak ve bana özgürlüğümü ver," dedi Turner ve yeniden daire çizmeye başlarken bıçağını salladı.

Spade korkutucu, soğuk bir kahkaha attı. "Bu beni öldürmek için tek şansındı ama şansını boşa harcadın. O bıçağı elinden almamın ne kadar süreceğini sanıyorsun?"

Spade'in göğsündeki yara o daha konuşmayı bitirmeden kapandı ama leke yerinde kaldı. Kan izi Spade'in solgun, kaslı göğsünün pürüzsüz teninde çok canlı duruyordu. Karın üzerindeki kızılık gibi. Spade'in gözleri yeşil ateşle parladı, Turner'ın aynı derecede parlak gözleriyle buluştu.

Denise zihnindeki görüntü selini durduramadı. *Solan ışıktaki alev alev yanan, parlayan yeşil gözler. Üzerlerinde kan ve toz toprak olan vampirler her yerde. Denise koyu renk ve yapış yapış bir şeyin üzerine düştü. Leke yeri kaplıyor, mutfağa doğru ilerledikçe genişliyordu...*

“Hayır,” diye fısıldayarak anıları bir kenara itmeye çalıştı. Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Alten ona sertçe baktı ama Spade’in dikkati şimdi sadece Turner’ın üzerindeydi. Yine gözle takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareket oldu ve Turner savrulup sırtüstü devrildi.

Şimdi Spade elinde gümüş bıçakla onun tepesine dikiliyordu.

“Bir şey mi kaybettin?” diye sordu Spade bıçağı sallayarak.

Artık Turner’ın da göğsünde çarpı şeklinde bir kan lekesi vardı ve bu leke de kesik iyileştikten sonra yerinde kaldı. Çarpı işareti tam olarak kalbinin olduğu yerin üzerindeydi. Denise ürperdi. Spade daha açık bir uyarıda bulunamazdı.

Anılar ona saldırmaya devam etti. *Karanlıkta kan farklı görünüyor. Neredeyse siyah. Geçmekte olan bir vampirin gözlerinin yeşil ışığı, Denise’in önündeki büyük, şekilsiz yağınları aydınlattı. Neydi onlar?*

Ellerini başına götürdü, anıları fiziksel olarak geri itebilmemiş gibi şakaklarını ovdu. Şimdi olmaz.

Turner, Spade’in üzerine atıldı. Denise’in gözleri yalnızca solgun bir şeyin şerit halinde hareket ettiğini gördü. Spade döndü ve Turner’ın üzerinde büyüyle yapılmışçasına, daha fazla kırmızı leke belirdi. Yine hızlı bir hareket oldu, bir haykırış duyuldu ve Turner midesini tutarak geriye tökezledi. Yere yoğun ve ıslak bir şey düştü.

Denise çılgılık atmamak, sandalyesinden fırlamamak için elleriyle Spade’in sandalyeye bıraktığı gömleğini sıktı. Bıçağın yanı sıra Spade’in eli ve bileği de kırmızıya bulanmıştı

ama mühim bir şey yapmamış gibi orada öylece duruyor, Turner acıyla iç çekip iki büklüm olurken sakince bekliyordu.

“Bayağı canın yanıyor, değil mi?” diye sordu Spade. “Bir kavgada hafif bir yara almak ayrı şey, bağırsaklarının dökülmesi ayrı şey. Bu tür bir acıyla baş etmek için çok güçlü olman gerek. Daha o kadar güçlü olmaya yaklaşmış bile değilsin ama kendi soyunun ustası olmak istiyorsun, öyle mi?”

“Kimse... o kadar güçlü değildir,” dedi Turner güçlkle ve sonunda doğruldu. Karnının iyileşmesi birkaç saniye almıştı. İyileşmesi, Spade’in istediği takdirde onu birden çok kez öldürmesine yetecek kadar sürmüştü.

Spade kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?” Bıçağı Turner’ın ayaklarının dibine fırlattı. “Sen de aynı darbeyi vur, ben iyileşene dek bıçağı kalbime saplayabilirsen özgürlüğün senin olur.”

Denise dehşetle içini çekti. Spade deli miydi? Neden kimse sesini çıkarmıyor, bunun ne kadar çılgınca bir öneri olduğunu söylemiyordu?

Turner ani bir hareketle Spade’e doğru atılınca sarı saçlı başı Spade’in siyah saçlı başıyla birleşir gibi oldu. Telaş dolu birkaç an boyunca bedenleri kristal solgunluğunda, kırmızı lekeli bir girdaba benzedi. Sonra Turner geri çekildi ve bıçağın kabzasının göğsüne, kırmızı çarpının olduğu yere gömülmüş olduğu ortaya çıktı. Spade onun tepesinde dikiliyordu, bir elini karnına koymuştu ve ayaklarının dibinde kırmızı, yumuşak görünen bir şey vardı.

“Pes et, yoksa o bıçağı çeviririm,” dedi Spade korkutucu bir tavırla.

Turner kabzası göğsünden fırlayan bıçağa baktı, sonra başını arkaya attı. “Talebimi geri alıyorum,” dedi hırıltılı bir sesle.

Denise bir an sersemletici bir rahatlama hissetti. Sonra Spade’in tasarımcı imzalı gömleğinin üzerine kustu.

Spade arabaya bindi. Pantolonunun üzerine yalnızca ceke-tini giymişti. Denise yolcu koltuğunda bekliyor, yer yarıl-sa da içine girsem diye düşünüyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi Denise, Spade kapıyı kapatır kapatmaz. “Gömleğini ilk fırsatta kuru temizlemeye gön-dereceğim.”

Spade kısa bir kahkaha attı. “Mesele değil. Gömleği at-tım bile.”

“Bu geceyi tanımlayan kelime *bombok* olsa gerek, değil mi?” diye sordu Denise kuru kuru.

Denise’ciğim, ne kadar haklı olduğunu bilemezsin. “İşler değişti,” dedi Spade kısa bir duraksamanın ardından. “Bu gecedен sonra kimse senin sadece malım olduğuna asla inanmaz.”

Denise’in yüz ifadesi üzüntüden kabullenişe doğru de-ğişti ve kendini zorlayarak gülümsedi. “Anlıyorum. Yap-tığın her şey için teşekkürler. Şimdi Nathaniel’i nerede aramamam gerektiğini biliyorum en azından, bu da bir başlangıç. Ha, bu arada, endişelenmene gerek yok, Bones’u yine de işe karıştırmayacağım. Başka bir yol bulurum.”

Spade gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. İşte nihayet ondan kurtulma fırsatı yakalamıştı. Bu fırsatı kullanmalıydı. İkisi için de en iyisi buydu.

“Seni yüzüstü bırakmayacağım,” diyen kendi sesini duydu.

Kadının yüzü birden minnetle parladı. “Beni her kime göndereceksen, emin olabilirsin, kesinlikle daha uyumlu davranacağım. İtaatkar olacağım, bir daha giysilerine kusmayacağım.”

Spade gülmemek için kendini zor tuttu. “Bunu bilmek güzel, ne de olsa o kişi yine ben olacağım.”

“Ama az önce artık kimsenin senin malın olduğuma inanmayacağını söyledin.”

İnanmayacakları kesindi ama bu sadece Denise’in suçu değildi, Spade’in de suçu vardı. Kadın paniğe kapıldığında onu sakinleştirmek için bizzat yanına gitmişti, oysa kendine saygısı olan bir usta onu sakinleştirmeye başka birini gönderirdi. Sonra kadının elini hiç bırakmamış, onu sağına oturtmuş, düelloyu izlemek için kalma isteğini geri çevirmemiş, ona bakarken dikkati dağılmış ve ölmesine ramak kalmış, gömleğinin üzerine kustuğunda da onun yanına koşmuştu.

Soyunun artık Denise’in yalnızca malı olduğuna inanmasına imkan yoktu.

“Bir vampirle malı yerine birbirine sırlışıklam aşık bir çifti oynayacağız. İkimizin de daha fazla rol yapması gerekecek ama merak etme, senin sınırlarını aşacak bir şey yapmayacağız.”

Denise'in kafası karışmış gibiydi. "Sen asla insanlarla çıkmadığın için bunun kuşkulu görüneceğini söylememiş miydin?"

"Nathaniel'i bir an önce bulursak bu durumu gelip geçici bir heves olarak unutturabiliriz." Daha doğrusu, gelip geçici bir budalalık.

Denise, Spade'in eline dokundu. Adamın serin teni üzerinde parmakları sıcacıktı. Spade bir kez daha onun insan olduğunu hatırladı.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi Spade gergin bir şekilde.

Aptal, diye kendini azarladı Spade. Bunu Denise'in sandığı gibi acıma, sorumluluk duygusu ya da onurlu biri olduğu için yapmıyordu. Hayır, kadına yardım etmeyi istiyordu çünkü ondan ayrılmaya henüz hazır değildi.

Şimdi bile kadının kokusu ve yakınlığı tüm duyularını kışkırtıyordu. Ne ısırabileceği ne de becerebileceği bir kadını çekici bulması aptallığın daniskasıydı. Belki de bir sonraki zekice fikri testereyle tıraş olmak olurdu.

Bu düşünceleri bir kenara itti. Evet, kadına karşı baştan beri olağandışı bir çekim hissediyordu ama onu asıl çekici kılan bu koşullardı. Denise ona yasaktı, bu yüzden onu bu kadar istiyordu. Buna bir de tehlikeyi, belirsizliği ve yakınlığı kattığınızda onu arzulaması hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama bu asla bir yere varmayacaktı. Ne de olsa Denise bir insandı ve mezarla arasında yalnızca birkaç kalp atışı vardı. *Çok kırılan*, diye düşündü ona bakarken. *Çok kolay yok oluyor...*

Spade gözlerini kaçırdı. Nathaniel'i bir an evvel bulup bu kadından uzaklaşması gerekiyordu.

"Yarın New York'a gideceğiz. Ustasını tanıdığım, kontrol edebileceğimiz bir başka soy var."

Denise parmaklarını Spade'in elinden çekti. "Bir usta vampirden diğer usta vampire gidecek, soyları arasında arama mı yapacağız?" Denise'in ses tonundan, bunun samanlıkta iğne aramakla aynı şey olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Başlangıç olarak. Arkadaşlarımın soylarını tükettiğimizde başka yöntemler denememiz gerekecek."

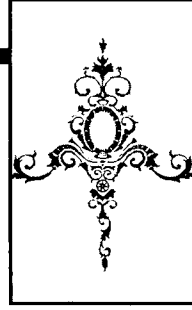
Bu yöntemlerin, müttefiklerinin insanları arasında arama yapmaktan daha çok daha tehlikeli olacağı kesindi. Ama Spade elinden geldiği sürece Denise'i bundan böyle vampir dünyasının karanlık yüzünden uzak tutmaya kararlıydı.

Eve döndüklerinde Spade kontrolünü yeniden kazanmaya başlamıştı. Denise yol boyunca onunla bir iki kez konuşmaya çalıştıysa da Spade kısa cevaplarla geçiştirmiş, Denise de çok geçmeden sessizliğe gömülmüştü. İçeri girdiklerinde Denise'i kendi odasına götürdü. Bu geceki gösteriden sonra herkes kadının orada uyumasını bekleyecekti. Sonra tek kelime etmeden duşa girdi. Çıktığında Denise'in yatakta kendi tarafına kıvrılmış, uykuya dalmış olduğunu gördü.

Spade bir koltuğa oturup gözlerini kapatmadan önce Denise'e son bir kez baktı. Hayır, ihtiyacı olan şey uykuydu. Yarın kendini daha iyi hissedecekti.

Ne var ki uykuya daldığında rüyasında Denise'i gördü... Ama kadının saçları sarı, gözleri kahverengiydi ve boğazı bir kulağından diğerine dek yarılmıştı.

Yedi

DENISE MİSAFİR ODASINDA ONLARI BEKLEYEN kızıl saçlı adamı gördüğünde içini çekti. “Sen!” Maalesef tanıdığı kişi, akrabası Nathaniel değildi. Ian gözlerini kırıştırdı. Belli ki Denise’i gördüğüne şaşırmıştı.

Sonra turkuvaz rengi gözleri Spade’inkilere çevrildi ve güldü. “Beni görmeye geleceğini söylediğinde bunun yine sıkıcı bir sosyal formalite olacağını sanmıştım ama yanılıyor-dum değil mi? Bak sen, demek Crispin’in arkasından iş çeviriyor, karısının en iyi arkadaşıyla takılıyorsun. Etkilendim.”

Spade kollarını kavuşturdu. “Öyle pis pis sırtıtma, Ian. Buraya iş için geldik ama evet, Crispin’in bundan haberi olsun istemiyorum.”

Ian’ın dudaklarındaki sinsî sırıtış kaybolmadı. “Bu tür bir sessizliğin bedeli büyük olur, dostum.”

“Bundan şüphem yok,” dedi Spade alaycı bir sesle.

Denise hala Spade’in bu işe Ian’ı karıştırdığına inanamı-yordu. Bones’un efendisinin, en iyi günlerinde bile iyi bir

itibarı yoktu ve kötü günlerinden birinde Cat'in askerlerinin birkaçını öldürtmesine ramak kalmıştı.

"Ona güvenme, doğruca Bones'la Cat'e gidecek," diye mırıldandı Denise.

Ian'ın gözleri ona döndü. Bu suçlamaya gücenmişe benzemiyordu. "Eğer Charles istediklerimi yaparsa gitmem, hayatım."

"Charles da kim?" diye etrafına bakındı Denise. Sonra hatırladı. Doğru ya, Bones da Spade'e bu isimle hitap ediyordu.

Denise olayı çözmüştü ama Spade yine de "İnsan isimim," diye cevap verdi.

"Neden diğer isminle çağrılma konusunda ısrar ettiğini anlamıyorum," dedi Ian başını iki yana sallayarak. "Ben bir zamanlar tutsak olduğumuzu unutmayı yeğlerim, sense bunu her gün kendine hatırlatmayı seçtin."

"Odaklanmamı sağlıyor," dedi Spade neşeyle.

"Tutsak mı?" Denise, Spade'e bir bakış attı. O eski bir hükümlü müydü yani? Kim bir vampiri kilit altında tutabilirdi ki?

"Bilmiyor muydun, hayatım?" dedi Ian kedi mırılamasını andıran bir sesle. "Yeni Güney Galler Ceza Kolonisi'ne yaptığımız gemi yolculuğunda tanıştık. Baron Charles DeMortimer; Crispin, Timothy ve benim gibi bayağı suçlulara zincirlenmenin konumunun çok altında olduğunu düşünüyordu. Oraya vardığımızda ve denetçi ona unvanıyla değil de kullanıp ter dökmesi gereken aletin adıyla¹ ses-

1 Spade, İngilizce'de kürek. Ç.N.

lendiğinde ne kadar dehşete düştüğünü sen düşün. Vampir olduktan sonra da bu adla çağrılmakta ısrarcı olması çok saçma.”

Spade’in çenesinin seğirmesinden bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu ama Denise’in merakı uyanmıştı. Spade’in hem bir tutsak hem de bir soylu olduğundan haberi yoktu. Bu bir bakıma bazı şeyleri açıklıyordu. Spade’in tehlikeli bir havası vardı, evet, ama aynı zamanda Denise’in elini herhangi bir kapıya sürmesine asla izin vermiyor, hemen atılıp kapıları onun için açıyordu. Denise’e kendi yatağını vermişti, koltukta uyumakta ısrar ediyordu. Ve Denise şu ana dek onun sesini yükselttiğini hiç duymamıştı. Buna bir de onu kucağında taşıırkenki asil havayı ekleyince, onun Bones’tan farklı bir geçmişi olduğunu tahmin etmesi gerekirdi.

“Sessizliğinin karşılığında ne teklif edeceğimi duymak istemiyor musun, Ian?” diye sordu Spade soğukça ve konuyu değiştirdi.

Ian sıırttı. “Elbette.”

“Keys’teki, uzun zamandır beğendiğin arazim. Önümüzdeki on yıl için onu sana ödünç vereceğim. Sessizliğini garantilemek için bu yeterli olmalı sanırım.”

Denise iki adamın da duymazdan geldiği, şaşkın bir ses çıkardı.

“Yeterince iyi değil,” diye cevap verdi Ian. “Crispin bu kadınla birlikte neyin peşindeysen onun bir parçası olduğumu keşfederse çok sinirlenecektir. Bu yüzden sessizliğimi istiyorsan bana evi ve araziye ebediyen vermelisin.”

“Seni açgözlü pislik!” diye patladı Denise.

Ian yavaşça dönüp ona baktı. “İşte şimdi beni kırdınız. Bu yüzden tekneyi de bana vermen gerekecek.”

Spade, Denise’e, kadının ağzını sımsıkı kapatmasına sebep olan bir bakış attı. *Açgözlü PİSLİK*, diye haykırdı Denise içinden Ian’a.

“İstediklerini ancak sessiz kalarak ve benimle işbirliği yaparak alabilirsin. Denise’in, mallarının arasında bir kişiyi aramasına ve aradığı kişiyi bulduğu takdirde adamı sorgusuz sualsiz alıp götürmeme izin vereceksin.”

Ian kaşlarını kaldırdı. “Bu insanın ne yaptığını öğrenebilecek miyim?”

Spade gülümsemekten ziyade dişlerini gösterdi. “Hayır. Öğrenemeyeceksin.”

Denise, Ian’ın yüzündeki kurnaz ifadeyi gördü. *Buna asla razı olmayacak*, diye düşündü. Ama diğer vampir sonunda gülümsedi.

“O eve gerçekten bayılıyorum, Charles. Tamam.”

Denise derin bir nefes verdi. Hem rahatlamıştı hem de suçluluk hissediyordu. Şimdi Spade’in ona yardım etmek için ödediği bedele bir evle bir tekne eklenmişti. Bu, otuz yıl boyunca taksit ödemek anlamına gelse bile bunları telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Ian gerindi. “Şu anda evde olanlarla işe başlayabilir, sonra devam edersiniz. Herhalde insanların bazılarının ne kadar ücra yerlerde olduğunu söylememe gerek yok. Ama sizinle işbirliği yapmaları için onlara hemen haber yollayacağım.”

“Birlikte seyahat ettiğim insanı tanıdığından söz etmeyeceksin,” diye ekledi Spade çelik gibi bir sesle.

Ian, Denise’e öyle bir baktı ki kadın her nasılsa bir anda çırılçıplak kalmış gibi hissetti. “Hayır, ama bunu daha ne kadar sır olarak saklayabileceğini görmek ilginç olacak. Şehirdeyken kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?”

“Teşekkürler, başka bir yer ayarladım,” dedi Spade. Denise bunu duyduğuna sevinmişti. Ian’dan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi. Adam yakışıklıydı ama onda soğuk, acımasız bir yan vardı. Denise ne yaptığının farkına bile varmadan Spade’e yaklaştı. *Hadi insanlarına bakalım ve buradan çekip gidelim.*

Spade kadının zihinsel talimatını duymuş gibi elini tuttu. “Ian, bize yol gösterir misin?”

On beş dakika sonra Denise hüsrarla kendi kendine küfrediyordu. Ian’ın evinde yaşayan insan ya da ölmeyen bir düzine kişiden hiçbiri Nathaniel değildi. Raum’un sabırsızlanıp ailesini tekrar tehdit etmesi ne kadar sürecekti? Ya da iblis işaretlerinin Denise’te kendilerini daha çarpıcı bir biçimde göstermesi? Şimdilik fark ettiği değişiklikler çabuk sinirlenmesi ve sürekli acımasıydı ama bunun yalnızca başlangıç olduğunu biliyordu. İşaretler onu Raum’la aynı türden bir canavara dönüştürmeden önce ne kadar zamanı vardı?

Evden çıkarlarken Spade, Ian’a “Bu civardaki insanlarına, bu gece seninle Crimson Fountain’de buluşmalarını söyle,” dedi. “Böylece kuşku uyandırmadan daha çok insanı inceleyebiliriz.”

Ian, Denise'e şüpheli bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. "Başka planlarım vardı ama bu durum merakımı uyandırıyor. Orada görüşürüz, dostum."

Denise konuşmadan önce Ian'ın evinden uzaklaşmalarını bekledi. "Evin için çok üzgünüm. Lütfen, izin ver de bunu sana ödeyeyim. Para çekebileceğim bir emeklilik hesabım..."

"Hayır." Spade bu tek kelimeyi sertçe söylemişti. Bunu söylerken de gözlerini yoldan ayırmamıştı.

"Ama niyetim bu değildi!" diye bağırarak Denise'in sesi son birkaç günün gerilimiyle tizleşmişti.

Spade ona kısaca ama baştan aşağı baktı. "Beni bu işe karıştırdığında bunun neleri kapsayacağını bilmiyordun ama ben biliyordum ve gene de razı oldum."

Denise'in içindeki suçluluk duygusu şiddetlendi. Bu yanılttı. Hem de çok. "Ya onu bulmak aylar sürerse?"

Denise bunu düşünmeye bile katlanamıyordu. Vampir dünyasına bir şekilde girebilirse Nathaniel'i çabucak bulabileceğine dair o ilk safça varsayımı yerle bir olmuştu. Spade'in soyunda binlerce insan vardı. Dünyanın dört bir yanında, soyunda binlerce kişi olan kim bilir başka kaç tane usta vampir vardı?

"Ne kadar sürerse sürsün," dedi Spade duygusuz bir sesle. "Bu işi söz verdiğim gibi sonuna kadar götüreceğim."

Denise'in bir canavara dönüşmesine aylar kalmamış olabilirdi. Çaresizlik hissi öfkeye dönüştü. Nathaniel'i bulduğunda ona, ailesine ve Spade'e yaşattıklarını pis herife ödecekti.

Sonra nefreti azaldı, yerini tuhaf bir boşluk aldı. *Şimdi bile oluyor. Her gün benliğimin ufak bir parçasının yerini başka bir şey alıyor.* Bunu fark etmek onu dehşete düşürdü.

“Belki bu gece şanslı gecemizdir,” derken sesine hissetmediği bir iyimserlik yerleştirmeye çabaladı.

“Belki de,” dedi Spade.

Onun sesi de buna inanıyormuş gibi gelmiyordu.

Denise yumruklarını öyle sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Tedirginliğinin kokusu taksiyi dolduruyor, arka koltuktaki bayat ter, parfüm ve bir türlü geçmeyen kusmuk kokusunu bastırıyordu. Taksi yine sarsılarak trafiğin içine atıldı, aynı şeride girmek isteyen arabaya çarpmasına ramak kaldı. Denise’in benzi öyle bir soldu ki teni neredeyse Spade’in teniyle aynı rengi aldı.

“Biraz yavaşlar mısınız?” diye sordu Spade, şoföre. Zavallı kızın New York’lu bir taksicinin arabasına ilk binışıydı. Denise’in yüz ifadesinden bunun son olmasını istediği anlaşılıyordu.

“Ne dedin?” dedi şoför ağır aksanlı bir İngilizceyle. Radyonun sesi o kadar açıktı ki adamın Spade’i duymakta güçlük çekmesi şaşırtıcı değildi.

Spade şoförün aksanının nereye ait olduğunu hemen çözmüştü. “*Possa-o ir devagar guiar, por favor?*” dedi daha yüksek sesle.

Şoför son zamanlarda dışçıye gitmediğini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. “Oh, *falla portuguesa? Nenhum problema,*” diyerek gazdaki ayağını gevşetti.

Dikkati yumruklarını açacak kadar dağılan Denise “Hangi dil bu?” diye sordu.

“Portekizce.”

Denise etkilenmişti. “Ben de dil öğrenmek istiyorum, tek bildiğim liseden kalma İspanyolca. Sen ne zaman Portekizce öğrendin?”

“Portekiz’deyken,” dedi Spade ve kadının yüzünde beliren şaşkınlığa güldü.

“Ah,” dedi Denise yumuşak bir sesle. “Hiç denizaşırı seyahat etmedim. Amerika’dan hiç ayrılmadım, şey dışında...”

Kadının sesi alçalarak kesildi ve yüzünde gölgeler dolaştı. *Kanada dışında*, diye kadının cümlesini içinden tamamladı Spade. *Kocanın öldürüldüğü yer.*

Spade, Denise’in dikkatini o konudan uzaklaştırmak için, “Bu gece oynayacağın rolü unutma,” dedi.

“Ona güvenmiyorum,” dedi Denise hemen.

Spade alaycı bir tavırla güldü. “Zaten güvenmemelisin. Ama seni hipnotize etmeye ya da senden beslenmeye kalkışmayacak. Farklı tipte vampirlerle dolu bir yere gidiyor olmamız onu benim dışımdaki herkesten daha güvenli kılıyor.”

Denise’in gerçek bir tehlike altında olduğunu düşünmese bile yine de tetikte olmasını istiyordu. İkisi de diğer ihtimalden -bu koşullar altında yine panik atak krizi geçirebileceğinden- söz etmedi. Nathaniel’i bulma konusunda en güçlü şansları, Denise’i bir seferde mümkün olan en fazla sayıda ölmeyenle ve mallarıyla karşı karşıya getirmek-

ti. Bu etkin bir yöntem olmakla birlikte kadının ruh sağığı açısından riskliydi.

Fakat bunu aşmanın bir yolu vardı. Spade sözlerini dikkatle seçti. “Bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum, Denise ama yardımım dokunabilir. Bunu yapmak için seni ısırmama bile gerek yok. Vampirlerin ya da gulyabanilerin yanındayken daha sakın olman için basit bir telkin...”

“Hayatta olmaz.” Denise dikkatini trafikten uzaklaştırıp ona yöneltti. “Aklımla oynamaya cüret etme. Ciddiyim, Spade.”

İnatçı kadın. Spade omuz silkti. “İstedğin buysa.”

“Bu!” dedi Denise kötü kötü bakmayı sürdürerek. “Öyle bir şey yapmayacağına söz ver.”

Denise’in etrafında korkunun, öfkenin ve güvensizliğin sert kokusu fır dönüyordu. Spade çok yavaşça, ceketinin cebindeki gümüş bıçaklardan birini çıkardı. Bıçağı gördüğünde kadının teni bir ton soldu ama Spade bunu görmezden gelerek bıçakla avcunda bir kesik açtı.

“Kan yemininin benim türüm için ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?” diye sordu gözlerini Denise’in gözlerine dikerek. “Aklınla hiçbir zaman oynamayacağıma kanım üzerine yemin ediyorum, Denise.”

Yara kapandı ama bıçağın kenarındaki kızıl leke kaybolmadı. Spade elini, şoförün görüş hizasını arka koltuktan ayıran pencerenin altında tutuyordu. Yaptığı şeyi yalnızca Denise görebiliyordu ve kadının kokusu değişirken yüzünün rengi de geri döndü.

“Sana inanıyorum.”

Spade az miktardaki kanı pantolonuna silerek bıçağı kaldırdı. Pantolonu lekeleri kimsenin fark etmeyeceği kadar koyu renkti. Daha doğrusu lekeyi hiçbir insan fark etmezdi. Bir vampir ya da gulyabani kanın kokusunu alır ama buna aldırılmazdı.

Taksi sarsılarak durdu. Spade adama bir yirmilik uzattı ve Denise daha kolu çekmek için elini indirmeden arabadan inip Denise’in kapısını açtı.

“Bunu yapıp durmana gerek yok, kendim açabilirim,” diye mırıldandı Denise mahcup bir tavırla. Saçını geriye attı. Yanaklarının rengi belli belirsiz koyulaşmıştı.

Bu son derece sevimli, kadınsı bir tepkiydi. Denise ona karşı takındığı temkinli tavrı bir anlığına kenara bırakmıştı. Spade her kadın için aynısını yapardı. Büyürken ona öğretilen görgü kurallarını, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin unutmaması mümkün değildi. Yine de Denise’in tepkisi çok hoşuna gitmişti.

“Bir hanımefendinin kendi kapısını açabiliyor olması açması gerektiği anlamına gelmez,” diye dalga geçti ve Denise’in gözlerini kaçırdığını, biraz daha kızardığını görünce eğlendi. Denise gerçekten çok güzeldi.

Spade kendine engel olamayarak onu baştan aşağı süzdü. Denise paltosunun altına yakası kat kat inen bir bluz ve uzun, siyah bir etek giymişti. Çizmeleri eteğinin altından görünüyordu ve ellerinde eldivenler vardı. Teninin görüldüğü tek yer, yüzü ve boynuydu. Spade kendini, kanla hiçbir ilgisi olmayan bir açlıkla kadının nabzına ba-

karken buldu. Ağzını oraya koysa, kadının tadı nasıl olurdu acaba?

Ya ağızıyla dokunacağı diğer yerlerin tadı nasıl olurdu?

Denise titredi ve Spade içeri girip Nathaniel'i aramaları gerekirken kaldırımnda boş boş dikildiklerinin farkına vardı.

“Bu taraftan,” dedi kolunu Denise’e uzatarak.

Denise yine titredi, onunla göz göze gelmeden koluna girdi. Bu iyi bir şeydi çünkü Spade’in gözleri muhtemelen şehvetten yeşile dönüşmüş olmalıydı.

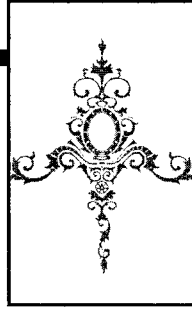
“İçerisi nasıl bir yer?” diye sordu hala başka tarafa bakan Denise.

Spade kontrolü tekrar ele almak için kendini zorladı. “Bir vampir barının olacağını düşündüğün gibi. Eğer gerçek vampirleri hiç görmemişsen.”

Denise bu sözler üzerine ona baktı. “Ha?”

Spade homurdandı. “Göreceksin.”

Sekiz

DENISE, CRIMSON FOUNTAIN'İN İÇİNDEKİ insanları gördüğünde burası için fazla şık kaçtığına düşündü. Müşterilerin hemen hepsi gotik tarzda giyinmişti ve görünüşe bakılırsa buraya gelirken siyah giymek bir tür mecburiyetti. Denise mavi kazağıyla oraya hiç uymadığını hissediyordu, neyse ki eteğiyle çizmeleri siyahtı. Ayrıca herkeste deri ve vinil aksesuarlar var gibiydi. Bunlara çeşitli gotik kolyeler, küpeler, piercing'ler ve dövmele eşlik ediyordu.

Spade onu dans eden yoğun kalabalığın içinden geçirirdi. Denise içlerinden birinin Nathaniel olacağı umuduyla yanından geçtiği herkese bakmaya çalışıyordu. Ama teni kendisinininkine kadar sıcak olan bir dansçıya süründüğünde, vampir dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle karşılaşmaya hazır değildi.

Şaşıran Denise adamın koluna tekrar dokundu. Evet, bu sıcak, canlı bir tendi. Adamın gülümsemesi genişleyince sivri dişleri daha fazla göründü.

“Bir ölmeyenle dans etmek ister misin, güzelim?” dedi adam yumuşak bir sesle.

“Ama sen vampir değilsin.”

Adamın gülümsemesi soldu. “Evet, öyleyim.”

Denise adama, sahte vampir dişlerine ve etrafındaki insanlara baktı. *Tam bir vampir barının olacağını düşündüğü gibi. Eğer gerçek vampirleri hiç görmemişsen.* Spade haklıydı. Burası ölmeyenlerle ilgili bütün o saçma klişelerle doluydu. Sahneye, müzik yapan grubun arkasına tabutlar bile yerleştirilmişti.

“Afedersiniz,” deyip adamın yanından geçti.

Spade bir iki metre ileride onu bekliyordu. Yüzünde hafif bir sırıtış vardı. “Ne düşünüyorsun?”

“Tan’a insanlarını buraya getirmesini söylediğin için hasırlıklı bir mizah anlayışın olduğunu,” diye cevap verdi Denise. “Ve senin de fazla sık giyindiğini.”

Spade de deri ya da vinil aksesuarlar kullanmamıştı. Üzerinde uzun kollu, krem rengi ipek bir gömlek, kalın ve pahalı görünümlü bir kumaş pantolon vardı. Yere kadar inen paltosu onu daha zarif gösteriyordu. Deri giysili özen-tilerin hiçbirinin, taklit ettikleri yarattığın bu sık giyimli adam olduğunu bilmemesi komikti.

Spade ona doğru eğildi, ağzının kulağına sürtünmesine ramak kaldı. “Burası mükemmel bir buluşma yeri. Gerçek vampirlerin böyle bir yerin müdavimi olacağı kimin aklına gelir?”

Spade konuştuktan sonra geri çekilmedi. Denise, Spade’in bir cevap bekleyip beklemediğinden emin değil-

di ama aklı birden boşalmıştı. Vampirin koyu renk, ipeksi saçları Denise'in yanağına sürünüyordu ve dudakları çok yakındaydı, Denise'in en ufak hareketi bu dudakların ona dokunmasına yol açacaktı. Spade aynı zamanda öyle uzun boyluydu ki Denise onun omuzlarının üstünü göremiyordu. Adamın paltosunun etekleri de ona sürünüyor, bir adım daha yaklaştığı takdirde Spade'in onu yutacağı hissi- ne kapılmasına yol açıyordu.

Bu düşünce her nedense ona çekici geldi.

Denise içinde birbiriyle yarışan kafa karışıklığı, suçluluk ve korkuyla geri çekildi. Bu pervasız düşünceler, içinde büyüyen iblis özünden mi kaynaklanıyordu? Denise'in içindeki insanlık dışı şey, Spade'in içindeki insanlık dışı şeye doğru mu çekiliyordu? Öyle olmalıydı. Spade bir vampir, Denise'in panik ataklar geçirmesine yol açan türden bir şeydi. Hem Randy öleli daha bir yıl olmuştu...

Spade, Denise gözlerini kaçırmak zorunda kalana dek ona baktı. Adamın bakışları fazla bilgili, fazla yoğunlu. Denise gözünün ucuyla baktığında Spade'in derin bir nefes alır gibi olduğunu gördü ama bu imkansızdı elbette. Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktu.

"İlan bu tarafta," dedi Spade ve döndü. Alçak sesle konuşmuştu, sesi neredeyse boğuktu.

Denise gözlerini kalabalığın içinde ilerleyen Spade'in omuzlarına dikip onu takip etti.

İlan uzun bir kanepede oturuyordu ve iki yanında da birer kadın vardı. Denise önceki tedirginliğinin yok olduğunu, yerini hayretin aldığını hissetti. İlan vampir rolü

yapan bir oda dolusu insanın arasında bile oldukça göze çarpıyordu.

Üzerinde çapraz zincirler olan siyah çizmeler giymişti ve deri pantolonu da siyahtı. Boynuna taktığı çivili tasma ve meme uçlarındaki piercing'ler dışında, üzerinde başka bir şey yoktu.

Ian soluk ellerinden birini göğsüne sürerek ona sırtıttı. "Çok leziz görünüyorum, değil mi hayatım? Buyur, bak. Sakıncası yok."

Denise gözlerini ondan güçlkle ayırdı ama bunun sebebi hayranlıkla kendinden geçmiş olması değildi. Evet, Ian'ın karnı taş gibi, yüzü de tuhaf bir biçimde yakışıklıydı ama alnında *canavar* yazsa yeriye. Bu kadınlar ondan yayılan tehlikeyi sezemiyor muydu? Ian'la bir ara sokakta karşılaşsa, adam güzel teninin ne kadarını sergilerse sergilesin, Denise ardına bakmadan kaçardı.

"*Dracula* filminin porno versiyonunda gibi görünüyorsunuz," demeyi başardı sonunda.

Spade güldü ama Ian yüzünü buruşturdu. "Ondan söz etmeyelim. Tıpkı şeytan gibi, Vlad da adı anıldığında ortaya çıkabilir."

Şeytan kelimesi Denise'i birden ayılttı. Doğru ya, bu raya Spade'le ya da Ian'la takılmaya değil, Nathaniel'i aramaya gelmişti. Ailesinin hayatı ve kendi insanlığı buna bağlıydı.

Karnı ona cevap verir gibi guruldamaya başladı, oysaki son yemek yiyişinin üzerinden yalnızca üç saat geçmişti. Gümbür gümbür müziğe rağmen midesinden yükselen sesi

duyan Ian tek kaşını kaldırdı. Spade de gurultuyu duyup kadına baktı, sonra Ian'ın masasını işaret etti.

“Ben sana yiyecek bir şeyler ayarlarken burada bekle.”

Ian'ın yüzüne bir tebessüm yayıldı. Denise onunla yalnız kalmak istemiyordu ama Spade'le gitmek için ısrar ederse fazla yapışkan görünürdü. Ian'ın solundaki kumral kadın yana kayarak ona yer açtı. Denise oturdu, sağında oturan vampirin değil kulüpteki diğer erkeklerin yüzlerine odaklandı. Bara doğru giden vampire de bakmamaya çalışıyordu.

“Ne kadar eğlenceli,” dedi Ian kelimeleri uzata uzata.

Denise ona bakmadan cevap verdi. “Ne?”

“Charles'ın bir hizmetkar gibi sana yemek getirmeye gitmesi,” diye cevap verdi Ian. “Usta vampirler böyle şeyler yapmaz, hayatım. İkinizin ilişkisi merakımı kamçılıyor.”

Denise kadınlara baktı, Ian'a yaslanmış olan iki kadının onun *vampir* demesini umursamadığını fark etti. Belki de ona ait olan insanlardı. Ya da Ian onları böyle şeyleri umursamamaları için hipnotize etmişti.

“Biz, uı, o... Seni ilgilendirmez!”

Ne diyecekti? Ian'a Spade'i kendisiyle beraber olmaya zorladığını mı söyleyecekti? Ya da iblis özünün onu saplantılı bir biçimde yemek yiyen birine dönüştürdüğünü mü? Öyle olmalıydı. Normalde Denise stresliyken daha çok değil daha az yerdı. Hem bu eğer doğüstü bir şey olmasaydı son bir haftada beş kilo alması gerekirdi.

“Yalnızca kibarlık ediyor. Sözlüğe bakıp bu kelimenin anlamını öğrensene,” dedi Denise.

Ian burnundan bir gülme sesi çıkardı. “Ben de osurdugumda kıçımından melekler fırlıyor. Şu centilmen hallerini bir kenara bırakırsak, Charles’ın bir insana bu kadar kibar davrandığını yüz elli yıldır görmedim.”

Adamın diğer sözleri kafasına dank ettiğinde Denise hala adamın kaba benzetmesine başını sallıyordu.

“Yüz elli yıl önce hangi insana kibar davranıyordu?”

Soru ağzından çıktığı anda sormamış olmayı diledi. Öncelikle bu onu ilgilendirmezdi. Bu dünyada daha derine gömülmesi değil, mümkün merteye onların dünyasından uzak durması gerekiyordu. Kendi dünyasına, birbirinden ayırt etmesi gereken tek şeyin insanlar olduğu yere dönmeliydi.

Ian’ın gözleri parladı. “Sana henüz ondan bahsetmedi mi?”

Denise kendine engel olamadı. “Kimden?”

“Ah, ah,” dedi Ian. “Bu hikayeyi anlatmak bana düşmez, hayatım.”

Denise birden öfkelen-di. “O zaman konuyu açmayacaktın,” diye çıkıştı.

Ian iki kaşını birden kaldırdı. Denise kendini kontrol etmeye çabaladı. Normalde böyle birden bire parlamazdı. Ona bunu yaptıran o kahrolası iblis işaretleriydi. Önceliklerine odaklanması gerekiyordu. Bir asır önce Spade’le bir kadın arasında neler yaşandığının onun için hiçbir önemi yoktu.

Denise hala içinde kaynayan o açıklanamaz öfkeyi unutmak için sağındaki kumrala döndü.

"Pardon, Ian bizi tanıştırmadı. Ben Denise. Tanıştığımı-
za memnun oldum."

Ian'ın insanların en az seksen kadarı o gece Crimson Fountain'deydi. Bu, Ian'ın onları ancak bu öğleden sonra çağırdığı düşünülüğünde etkileyici bir rakamdı. Buna ek olarak Spade burada Ian'ın soyuna mensup olmayan birkaç vampir, çok sayıda gulyabani ve onları birinin malı olarak işaretleyen belirgin ölmeyen kokusu üstlerine işlemiş düz-nelerce insan olduğunu söylemişti.

Ama Denise onların arasında akrabasını göremedi. Saat gecenin üçü olduğunda, Denise'ten yayılan yorgunluk ve umutsuzluk kokusu elle tutulabilecek gibiydi.

"Birazdan gideceğiz," dedi Spade.

Denise başını eline dayamıştı, omuzları çökmüştü. Başıyla onayladı.

"Bu gece çok iyi iş çıkardın," diye ekledi Spade onu neşelendirmek için, sonra kendine küfretti. Sonuçta orada olma amacı ponpon kızlık etmek değildi. Yine de Spade bu gece Denise'in panik atak krizlerini bastırmak için gösterdiği iradedden etkilenmişti. Kadın aslında hayatta kalma konusunda son derece başarılıydı ama kendini azımsıyordu. Vampirlerle gulyabanilerin etrafındayken hissettiği tedirginlikten zamanla tamamen kurtulabilecekti.

Ama bunu istemiyor, diye hatırlattı Spade kendine. Denise o izlerden kurtulduğunda bunu yapmasına gerek kalmayacaktı çünkü bir daha hiçbir vampirle ya da gulyabaniyle kendi isteğiyle temas kurmayacaktı.

Bu düşünce Spade'in moralini bozdu. Ayağa kalktı. "Gitmeden önce beslenmem gerek. Burada lan'la kal."

Onun cevabını beklemeden gaddar bir tavırla dans pistine doğru yürüdü. Pist bu geç saatte bile o kadar doluydu ki beslenmek için istediği insanı seçebilirdi. Crimson Fountain şafak sökene dek kapanmazdı, şafağa da daha birkaç saat vardı.

Spade düşüncelerini Denise'ten uzaklaştırıp önünde hareket eden şölene yoğunlaştı. Genç bir kadın Spade'e yaklaşıp onu karar verme zahmetinden kurtardı. Önünde kalçalarını sallayarak müziğe eşlik ediyor, gülümsüyordu.

"Merhaba, yakışıklı."

Spade onu süzdü. İnsandı ve sağlıklıydı. İşe yarardı. Zaten o anda ince eleyip sık dokuyacak bir ruh halinde değildi.

Kızın onu dans eden diğer insanların arasına sokmasına izin verdi, gülümseyerek kızı kendine çekti ve bedenini onunkine yapıştırdı. Hareket etmeye başladığında ve kızın bedenini nabız gibi atan ritme uygun bir şekilde sallayıp eğdiğinde kız içini çekti. Kızdan şehvet yayılıyordu ve kıskırtıcı bir bakış attıktan sonra Spade'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, hepsi açıldıktan sonra da ellerini teninde gezdirdi.

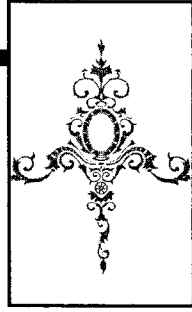
Kızın, bedenini bir dakika daha keşfetmesine izin verdi. Sonra kızı döndürdü, sıcak sırtı Spade'in göğsünü ısıttı. Spade'in ağzına çok yakın olan nabızı heyecanla atıyordu. Kız kedi gibi ona sürtündü, Spade onun saçını arkaya atıp dudaklarını boynuna sürterken inledi. Spade kızı tutarken

dans etmeye devam ediyordu. Bu kalabalığın içinde vampir dişlerini sergilemek ve başını kızın boğazına doğru eğmek onu rahatsız etmedi. İzleyen herkes onun rol yaptığını, hareketlerinin bu gece defalarca oynanan pantomimin bir parçası olduğunu düşünecekti. Spade onu hipnotize ettiğinde de kız gerçekten ısırıldığını unutacaktı.

Tam Spade dişlerini kızın boynuna batıracaktı ki duyduğu keskin bir ısıklık sesi başını kaldırmasına sebep oldu. Ian dans pistinin üstündeki parmaklığa yaslanmış, tembelce çıkışı işaret ediyordu.

“Bilmek istersin diye düşündüm. Denise kaçtı.”

Dokuz

DENİSE'İN KALBI GÜM GÜM AFIYOR, PANİK YÜzeyin hemen altında titreşiyordu. Adımlarını hızlandırdı. Bir şekilde duygularından kaçabilmeyi diliyordu. En kötüsü de, bunun travma sonrası stres bozukluğuyla bir ilgisinin olmamasıydı.

Denise, Spade'in dans pistine yaklaşmasını ve pistteki insanlara bir yırtıcının bir hayvan sürüsüne baktığı gibi bakmasını izlemekten kendini alamamıştı. Sonra siyah saçlı bir kadın ona yaklaşmış ve Spade'in önünde havayla sevişiyormuş gibi hareketler yapmaya başlamıştı. Spade de onunla gitmiş, *dans etmek* de denebilecek bir şekilde *hareket etmeye* başlamıştı. Denise'in ağzı kurumuş, avuçları terlemeye başlamıştı. Spade'in gömleğinin düğmeleri açılıp solgun, sert göğsü floresanların altında ortaya çıktığında Denise'in nabızı hızla atmaya başlamıştı. Adamın kablo gibi gergin kasları her sallanışıyla dalga dalga kıpırdıyordu ve o tehlike havasının yerini yakıcı bir şehvet almıştı.

Spade kadını döndürdüğünde, boğazına doğru eğildiğinde, kadının siyah saçları öne kayıp yüzünü kapattığında Denise'in içinde salt, katıksız bir ısı yükselmişti. Bu öyle şiddetli, öyle beklenmedik, öyle sersemletici bir histi ki Denise koltuğunda titremeye başlamış ama Ian'ın kıkırtısı onu içine daldığı transtan uyandırmıştı.

"Sürprizlerle dolusun değil mi, hayatım?"

Ian'ın yüzündeki bilmiş ifadeye bakılırsa Denise'in neler hissettiğini ve bu hissi neyin uyandırdığını gayet iyi biliyordu.

Bunun üzerine Denise koşa koşa kaçmıştı. Spade'in de Ian gibi gerçeği anlamasındansa deli olduğunu düşünmesini yeğlerdi.

Hayal meyal, yanından geçtiği yerlerin bulanık bir lekeden ibaret olduğunu fark etti. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda *uzağa* gidiyor olmak onun için yeterliydi. Bu saatte trafik Denise'in caddeleri geçerken durmasını gerektirmeyecek kadar hafifti, ayrıca da Denise sürücülerin frene yüklenmesine sebep olup olmadığını umursamıyordu zaten. Yüksek binalar, dar sokaklar ve uçsuz bucaksız beton yapılar... Denise sanki yavaşça üzerine üzerine gelen bir labirentte gibiydi. Gece seması bile, tepesinde yükselen binaların arasından incecik parçalar halinde görünüyordu.

Demir gibi bir el dirseğine dolandı. Denise kolunu çekmeye çalıştı ama el gevşemedi. Sert, uzun boylu birinin bedenine bastırıldı ve yerden o kadar hızlı kaldırıldı ki ayakları havada sallandı.

“Bırak!” diye içini çekti.

Spade’in yüzü onunkine çok yakındı. Adam ceketini kulüpte bırakmış ve belli ki gömleğinin düğmelerini iliklemek için bile durmamıştı çünkü kaslı, çıplak göğsü Denise’in kazağına yaslanıyordu.

“Bir şeyin yok Denise,” dedi Spade kesin bir dille. “Peşinden gelen yok. Güvendesin.”

Tabii ya. Spade onun bir panik atak krizi geçirdiğini sanıyordu. Bu kısmen doğrudu ama sebebi farklıydı.

“Şimdi iyiyim. Ben... Yalnızca oradan çıkmam gerekiyordu,” dedi Denise gürültülü nefesler alarak.

Spade’in gözleri kısıldı, kolları gevşedi ama Denise’i bırakmadı. Denise nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Hissettiği o şehvet dalgasının yeniden kabarmaması için dua ediyordu.

“Anlıyorum.”

Denise’i hala bırakmamıştı. Kadın rahatsızca kıpırdandı. Spade’in kolları biraz gevşedi ama oldukları yerde kaldılar.

Denise dikkatini Spade’in kollarında olmanın verdiği histen uzaklaştırmak için söyleyecek bir şeyler aradı. “Bu şehir çok boğucu. Her tarafta bina var. Burada hiç *canlı* bir şey yok mu?”

Spade’in dudakları kıvrılırken Denise seçtiği kelimeyi fark ederek inledi. “Yani ağaçlar ve otlar gibi şeyler demek istedim.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye sözünü kesti Spade yarım bir tebessümle. “Aslına bakarsan, aradığın şey buysa doğru yöne kaçmışsın. Gel.”

Kolunu tutmayı bıraktıysa da bu defa elini hafifçe Denise'in sırtına bastırdı. Yan yana yürüdüler. Denise, Spade'e gömlek düğmelerini iliklemesini söyleme dürtüsü ile çıplak göğsünü görmenin verdiği keyif arasında sıkışıp kalmıştı.

"Üşümüyor musun?" diye sordu sonunda. Kendisi üşüyordu. Paltosunu Crimson Fountain'de bırakmıştı. Neyse ki bluzu kalındı ve uzun eldivenlerini de çıkarmamıştı. Birinin kollarındaki iblis damgalarını görme ihtimalini göze alamazdı.

"Pek sayılmaz," dedi Spade. "Vampirler soğuğa insanlar gibi tepki vermez. Soğuğu elbette hissedebiliyorum ama bana seninle aynı hissi vermiyor, yani senin gibi üşümüyorum. Paltonu almak için dönelim derdim ama otele giden yolu yarılalık bile."

Denise bir sonraki sokak levhasına baktı ve iç geçirdi. Belkemiğinde farklı türden bir ürperti dolaştı.

"Ne kadar uzağa kaçmışım."

Spade'in yüzündeki ifade hem sert hem acıma doluydu. "On iki blok kadar."

Denise aradan geçen birkaç dakikada o kadar mesafe kat etmiş olamazdı. Bir olimpiyat atleti bile bunu yapmakta zorlanırdı ve Denise atlet falan değildi. Raum'un işaretlerinin etkisi Denise'in sandığından daha güçlüydü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Denise.

Spade onu teselli etmek için yararsız, klişe laflar etmedi, Denise de bunu minnetle karşıladı. Randy'nin ölümünün ardından iyi niyetli insanlardan bu tür cümleleri yeterince

duymuştu. İnsanlar neden hayatın bazen berbat olduğunu kabul edemiyordu? Bazen sessizliğin, en içten anlayış ifadesinden ya da her şeyin ardındaki derin anlamı gösterme girişiminden daha büyük bir teselli olduğunu fark etmiyorlar mıydı?

İleride, binalardan oluşan ufuk kesintiye uğradı ve Denise'in gözüne ağaçlıklı geniş bir alan takıldı.

"Central Park," dedi Spade, Denise'i hafifçe öne iterek. Denise durduğunu bile fark etmemişti. "Otelimiz hemen bir sonraki sokakta, yani üşürsen çok uzakta değiliz. Parkta bu kadar kar varken yaşayan her şeyi göremeyebilirsiniz ama oradalar."

Denise'in tedirginliği kısmen azaldı ve gülümsedi. "şahane."

Spade'in onu parka sokmasına izin verdi. Hiç korku hissetmiyor olması onu hayrete düşürüyordu. Normal şartlar altında sabaha karşı, zifiri karanlıkta burada dolaşmak aptallığın daniskası olurdu ama yanında bir vampir ve teninde iblis izleri olmasının normal bir yanı yoktu. *Potansiyel gaspçılar, dikkatli olun*, diye düşündü Denise alayla. Spade akşam yemeğini yiyememişti. Tehditkar bir tavırla onlara yaklaşan ilk insanı yerdı muhtemelen.

"Öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu Denise karın üzerinde yürümek için yürüyüş yolundan ayrılıp. Spade hemen arkasındaydı ve karanlıkta attığı adımlar Denise'in kilerden çok daha güvenliydi.

"Otuz."

Denise içini çekti. "Ben yirmi sekizimi bitireceğim."

Spade sesinde Denise'in tanımlayamadığı bir duyguyla "Ben de iki yüz elli yedimi," diye cevap verdi.

Onu bir kez daha baştan aşağı süzen Denise gülmekten kendini alamadı.

"Bu kadar yaşlı bir adama göre gerçekten çok iyi görünüyorsun."

Spade gülümsedi, tebessümü gece karanlığında beyaz, kötücül bir ışık saçtı. "Beni iltifatlarınla tavlatabilirsin, yavrum."

Denise'in ona aceleyle arkasını dönmesi gerekti çünkü dönmediği takdirde az önce üzerine yorum yaptığı şeyden gözlerini almakta zorlanacaktı. Spade gerçekten iyi görünüyordu. Özellikle de gömleğinin etekleri arkasında dalgalanır, ay ışığı göğüs kaslarına vururken... Spade'in uzun siyah saçları hafif rüzgarda dalgalanıyor, yüzünü bir örtüp bir açıyordu ama Denise onun gözlerini görmekte güçlük çekmiyordu. Bu gözlerin derinliklerinde parlayan yeşil benekler vardı ve Denise ona bakmaya devam etmesinin tehlikeli olduğunu bilse de bu gözler onu mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Denise çömeldi, karın üzerine bir şey çiziyormuş gibi yaparken uzun eteğinin içine sızan soğuğu görmezden geldi. Eteğinin altında külotlu çorap ve dizine kadar çıkan çizmeler vardı ama bunlar onu donmuş toprağın soğüğünden korumaya yetmiyordu aslında. Yine de kara dokunduğu için titremesi, Spade'e bakarken vücudunda dolaşan ürpertiye belli etmesinden daha iyiydi. *Bu sen değilsin*, diye hatırlattı kendine. *Bunların sebebi iblis işaretleri.*

Karın çatırtısı Spade'in onun yanına yaklaştığını belli etti. Denise ona bakmadı. Kalbinin hızlandığını hissetti ve bunun için kendine lanet okudu.

“Denise.”

Spade'in sesi daha alçaktı ve adını kadının kalbinin daha da hızlı atmasına sebep olan bir şekilde, uzatarak söylemişti. Denise yine de, Spade'in yanında diz çöktüğünü hissettiğinde bile dikkatini kara çizdiği gelişigüzel desenden ayırmadı.

Bunun tek sebebi iblis işaretleri, tek sebep iblis işaretleri...

Spade elini Denise'in sırtına koyup aşağı kaydırdı. Kadının içinde soğukla hiç ilgisi olmayan ürpertiler dolaştı. Spade'in omzu onunkine sürtündü ve biraz daha yaklaşıncaya bacağı kadınınkine dokundu.

Spade'in ona sürtündüğü her noktanın titreştiğini hissedebiliyordu. Denise başını kaldırmadı. Saçı yüzünü örtüyor, parmakları körlemesine karda dolaşırken eli titriyordu.

Tek sebep iblis işaretleri, iblis işaretleri!

Spade elini uzattı, hafif ve şefkatli bir okşayışla saçlarını geri itti. Denise onun parmaklarının cansız ve soğuk olmasını diledi ama öyle değillerdi. Bu parmaklar güçlü, esnek ve bilgiliydi. Sanki Spade, Denise'in bu dokunuşa nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyor gibiydi.

“Denise...”

Sesi çok derindi ve adını söylerken verdiği nefes Denise'in yanına dokunup onu okşadı. Denise gözlerini kapattı. Benliğinin her zerresi Spade'e dönmek, elindeki son, incecik kontrol ipliğini de salıvermek istiyordu. İçinde

yükselen ihtiyacın sebebi iblis işaretleri *olmalıydı*. Denise daha önce kimseye, Randy'ye karşı bile böylesine güçlü bir çekim hissetmemişti...

Randy. Kocasını, Denise yılbaşını vampirlerle geçirmenin eğlenceli olacağını düşündüğü için öldürülmüştü. Ve Denise şimdi, onun ölümünden yalnızca on dört ay sonra kendini bir vampirin kollarına atmak üzereydi.

Hayır! Kendine izin vermeyecekti.

"Aç olmalısın." Suçluluk ve yas hissi, ihtiyacı olan o bir kova buzlu suyu duygularının üstüne boşaltmıştı. "Kaçtım diye yemeğin yarıda bölündü, izin verirsen bunu telafi edeyim."

Denise saçlarını geriye attı ve Spade'in gözlerine, az önceki içini titreten ihtiyacı hissetmeden bakabildi. Onu vampir dışında herhangi bir şey olarak düşünmekten vazgeçmeliydi. Vampir dünyasının neleri kapsadığı konusunda yine yanılgıya düşüp sahte bir güven hissine kapılmayacaktı. Spade'in onu ısırmasını sağlamak, onun ne olduğunu hatırlamanın en kesin yoluydu. Spade kan ve ölümle dolu bir dünyada yaşayan bir vampirdi.

Spade'in yemyeşil parlayan gözleri, yüzünü puslu, zümrüt rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Denise o gözlerin teklifinden önce de o halde olup olmadığını bilmek istemiyordu çünkü başka neyin böyle bir tepkiye sebep olabileceğini biliyordu.

"Seni ısırمامı mı istiyorsun?" diye sordu Spade alçak, hırıltılı bir sesle. "Daha birkaç gün önce bunu engellemek için tıka basa sarımsak yiyordun."

“Bana yardım ederken kaybettiğin parayı ödememe izin vermeyeceğini açıkça belli ettin. En azından sana kan verebilirim, değil mi?”

Denise meydan okuyan bakışlarını Spade’den ayırmadan başını geriye attı. Isırılmak canını yakacaktı. Bunu tecrübelerinden biliyordu. Denise, Cat’le öyle tanışmış, Cat onu kanını içmeye çalışan bir vampirden kurtarmıştı. Ama biraz acı çekmeye razıydı, böylece Nathaniel’i bulduktan sonra Spade’den ve ölmeyen herkesten neden uzak durması gerektiğini hatırlayacaktı.

Spade’in sesi çok yumuşaktı. “Kalk ve hemen benden uzaklaş, Denise. Yoksa teklifini kabul ederim.”

Fakat bakışları Denise’i olduğu yerde mıhladı, o yeşil parıltı kadının içine işliyordu. Denise, Spade’in onun üzerinde güç kullanmadığını biliyordu çünkü aklı berraktı. Yine de Spade’e doğru çekiliyordu.

Vampire karşı hissettiği bu güçlü ve sersemletici çekime bir son vermeliydi. Hemen şimdi. Bu his daha fazla güçlenmeden. Şansı varsa hemen orada bir panik atak krizi geçirirdi.

“Hadi, vampir,” dedi aynı derecede yumuşak bir sesle.

Daha son hece ağzından çıktığı anda Spade’in dudakları boğazındaydı.

Kadının teni o buz gibi havada bile sıcaktı. Spade onu çabucak ısırmaya, ona istediği tiksintiyi vermeye niyetliydi. Denise’ten yükselen sarhoş edici arzu kokusunun yerini umutsuzluk ve öfke aldığı anda onun niyetini anlamıştı.

O arzu neredeyse Spade'i mahvedecekti. Bunu ilk kez kulüpte, Denise'in kulağına fısıldadığında sezmişti. Ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki emin olamamıştı. Birkaç dakika önceyse kesin bir biçimde anlamıştı. Denise'in kokusu ve Spade'in dokunuşuna verdiği tepki kuşkusunu doğrulamış, Spade'in irade gücünü yerle bir etmiş, sağduyusu ona durmasını söylese de Spade'i Denise'e doğru itmişti.

Derken Denise aniden öfkelenmiş, ondan beslenmesini teklif etmişti. Bu teklifi onu sadece bir canavar olarak görmek istediği için yaptığı çok belliydi. Spade neredeyse bunu kadının yüzüne çarpacaktı ama sonra onun haklı olduğunu fark etmişti. Bu kusursuz bir çözümdü. Kadının ondan iğrenmesine izin vermeliydi. Böylece ikisine de büyük bir iyilik yapmış olurdu.

Ama şimdi, Denise'in nabzının ağzının altında titreyişini hissederken ona sert davranamıyordu. Kadının kollarıyla bacaklarındaki katılığın yerini farklı bir tür gerilim alana dek dudaklarını teninde dolaştırmaktan başka bir şey yapamadı. Kadının, içinde kalan öfkeyle tuzlanan bal ve yasemin kokusunu içine çekmekten kendini alamadı. Elini Denise'in saçlarının arasından geçirdi. Onu kendisine çekip dilini boynunda dolaştırdı.

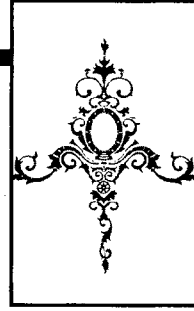
Ah, canım, tadın tam düşündüğüm gibi. Koyu, yoğun ve tatlı.

Dudaklarını Denise'in boynunda dolaştırmayı sürdürdü, en hassas olduğu noktayı aradı. Kadının leziz bir biçimde titremesine sebep olsa da aradığı yer orası değildi. Kadının iki yanında tuttuğu yumruklarını açmasına sebep

olsa da aradığı yer orası da değildi. Dilini tekrar oynatarak yeni bir noktaya dokundu ve Denise içini çekerek sırtını yay gibi büktü. *Evet. İşte burası.*

Spade gözlerini kapatarak derin bir nefes daha aldı, kadının kokusunu içine çekti. Sonra vampir dişlerini Denise'in boynuna batırdı. Dişlerin içindeki zehir kadının etiyle birleşip de teninin delinişinin acısını yok ederek sahte, hoş bir ısı hissi oluşturduğunda Denise'in zevkle ürpermesinin tadını çıkardı.

Denise'in kanını yutar yutmaz bir şeylerin yanlış olduğunu anlasa da artık çok geçti. Spade ölmeyen olarak hayatına ilk kez başlayan, tabuttan ilk kez çıkan bir vampir gibi yutkunmaktan kendini alamadı. Tekrar, sonra tekrar...

DENİSE KOLLARINI SPADE'E SARDI. HİÇ BEKLEmediği hislerin içinde kaybolmuştu. Her yeni, derin emiş içine sapan bir zevk sızısıydı ve bunu şalele gibi akan ısı dalgaları takip ediyordu. Daha önceki üşüme hissi bir anıdan ibaretti. Şimdi içten içe yanıyordu ve önceki çekincelerini unutmuş, ihtiyaç ve mutluluk karışımı bir hisle bedenini Spade'inkine bastırmıştı.

Spade onu daha yakına çekti, o yakınlık bile yetersiz gelince kadının üzerine çıktı. Spade'in harikulade, açlık dolu bir arzuyla üzerine abandığını hissedince Denise'in hızlı nefesleri iniltiye dönüştü. Spade'in kalçaları bir sonraki emişinde Denise'inkilerle aynı hizaya geldi. Sonra Spade ona sürtündü, pantolonunun önündeki sert kabarıklık tahrik edici bir biçimde bacaklarının arasına dokundu.

Bu hareketin Denise'in kasıklarında meydana getirdiği ısı, damarlarında dolaşan ateşten bile şiddetliydi. Denise, Spade kalçasını bir kez daha çevirince tırnaklarını sırtına

batırdı, o inanılmaz sürtünme hissini daha çok tadabilmek için onunla birlikte hareket etti. Spade onu kurtulamayacağı ve kurtulmak istemediği bir kavrayışla tutup boynunu daha güçlü bir biçimde emerken Denise'in başı tatlı tatlı dönmeye başladı.

"Spade," diye fısıldadı. Gözkapakları pır pır ediyor, ağaçların tepeleri ve yıldızlar görüş alanına bir giriyor bir çıkıyordu.

Spade ağzını güçlkle Denise'in boynundan çekti ve her nasılsa bir anda ondan birkaç metre öteye çömeldi. Spade'in ağırlığından ve bedeninin verdiği o harika histen mahrum kalan Denise'in kafası karıştı. Ona uzandı ama Spade homurdandı.

"Uzak dur."

Spade'in gözleri alev alev bir yeşildi, ağzından kanlar damlıyordu. Denise boynuna uzandı. Yarası, bacaklarının arasında hissettiği arzu dolu acıyla zonkluyordu.

"Bir sorun mu var?"

Spade ona yaklaşmaya başladı, sonra kendini öyle şiddetli bir biçimde geri attı ki bir ağaca çarptı. Ağaç tekinsiz bir çatırtıyla eğildi.

"Kaç," dedi Spade gergin bir şekilde. "Benden hemen kaç, yoksa kanını son damlasına kadar içeceğim."

Spade'in gözlerindeki vahşi açlık Denise'in başını döndüren şehvet sisini dağıttı. Parmaklarının arasındaki ıslaklığı hissederek boynunu tutmaya devam etti ve ayağa kalkmayı başardı. Spade'in gözleri oraya dikilmişti ve dudaklarının geri çekilerek ortaya çıkardığı vampir dişleri

öyle uzun ve sivriydi ki yüzü artık insandan çok hayvana benziyordu.

“Kaç.”

Denise döndü ve tökezleyerek uzaklaştı. Çok geçmeden patikaya dönmüş, geldikleri yön olduğunu umduğu yöne doğru ilerliyordu. Spade otelin bir sonraki sokakta olduğunu söylemişti.

Bir çarpma sesi duyunca başını kaldırıp yukarı baktı. Hava karanlıktı ama Denise büyük bir şeyin akıl almaz bir yükseklikte, ağaçtan ağaca atladığını görebildi. Spade onu takip mi ediyordu? Midesi panikle bulandı, bu his az önce içini dolduran o şehvetli sıcaklığın yerini aldı. Spade peşinde miydi?

Spade’in başkasınıninkiyle karıştırılması imkansız sesi “Daha hızlı,” diye çıkıştı.

Denise başının hala dönüyor olmasını umursamayarak bütün gücüyle parkın çıkışına koştu. Yukarıda birkaç dalın daha kırıldığını duyunca telaşla etrafına bakındı. Sonra Spade’in daha önce işaret ettiği sokak olduğunu umduğu sokağa doğru koştu.

Sokağı koşarak aştığında nihayet aradığı levhayı gördü. Plaza Otel. Eteğinin cebini karıştırdı. Neyse ki oda anahtarını gecenin başında paltosunun değil de eteğinin cebine koymuştu. Süslü kapılardan içeri daldı. Başını kaldırmadı, saçıyla boynundaki kan lekeli deliği örttü ve çalışanlardan birinin polisi aramasına sebep olmadan asansörlere ulaştı. Gecenin geç bir saati olması işine yaramıştı. Denise’in yanından geçtiği az sayıda insan da uykuluydu.

Asansör kapısı onun katında açıldığında az önce hissettiği sıcak arzu çoktan yok olmuş, kendinden iğrenmeye başlamıştı. Spade'e ona oracıkta, karların içinde sahip olması için resmen yalvarmıştı. Vampir bu yüzden mi vahşice beslenme ihtiyacı duymuştu acaba? Denise şehvetten çıldırdığı için mi Spade kontrolünü kaybetmişti? Peki Denise'in nesi vardı, neden bir vampir ısırığına bir nemfoman gibi tepki göstermişti? Evet, son sevişmesinden bu yana bir yıldan uzun zaman geçmişti ama tepkisinin şiddeti sadece bu yüzden miydi?

Oda kapısını kapattığında hala kendini azarlıyordu. Bitkin bir şekilde kapıya yaslandı, sonra burnunu çekti. Bu koku da neydi?

Raum yatak odasının köşesini döndü. "Merhaba."

Denise kapıyı tekrar açamadan iblis kapıya varmıştı bile ve ondan yayılan sülfür kokusu Denise'i neredeyse boğacaktı.

Raum gülümsedi. "Sonunda yalnız kaldık."

Spade, Denise'in otele ulaştığından emin olmak için irade gücünün son damlalarını kullandı ama onun cam kapılardan tökezleyerek girdiğini gördüğünde Denise'in kanının etkisini artık bastıramaz oldu. Onu derhal bağımlı hale getiren kandaki kara büyü, Spade'in kafasındaki gerçekliği halüsinasyonlarla, şimdiki zamanı geçmişle birleştirdi.

Spade ağaçtan düştü ama yere çarptığını hayal meyal fark etti. *O ve Crispin arabanın karda bıraktığı oyukları takip ederek atlarıyla ilerlerken çıplak dallar rüzgarda sal-*

lanıyordu. Bu izler en fazla sabahtan kalmaydı. Spade öne eğilerek atını daha hızlı gitmeye zorladı.

Spade yerde döndü, anıları bastırmaya çalışırken kendi gırtlğından gelen iniltileri duydu. *Hayır. Onu tekrar görmek istemiyorum. Yine olmaz.*

Ayağı kalkıp koşmaya başladı. Ağaçlar şekil değiştirerek ona uzanır gibi görünüyor, dalları Spade geçerken eğilip bacaklarına saldıran iskeletler haline geliyordu. Sonra ağaçlar sıklaştı, bir buçuk asır önceki Argonne Ormanı'na dönüştü.

"Hayır," dedi Spade dişlerinin arasından. Daha hızlı koştu, her nasılsa görmediğı, topraktan fırlayan kayalara takılarak tökezledi. Bu gerçek değildi. *Gerçek değildi.*

Yoksa öyle miydi? Ya Spade oraya geri döndüyse? Ya onu kurtarmak için çok geç kalmadıysa?

"Giselda," diye bağırdı. "Geliyorum!"

Yolun kenarındaki, yana devrilmiş tekerleğı ilk gören Crispin oldu. Spade'in içi bir anlığına rahatladı. Kadının arabası bir engele takılmıştı, Giselda işte bu yüzden gecikmişti. Ama sonra kokuyu aldı. Kanın ve ölümün kokusunu.

Spade hızla atından indi, yere hiç dokunmadan ve ilk kez uçuyor olduğı gerçeğine hiç aldırmadan arabaya doğru süzüldü.

Crispin daha hızlı uçarak Spade'i yakaladı, onunla boğuşarak adamı yere indirdi. "Yapma, dostum. Bırak da ben gideyim."

Spade onu üzerinden fırlattı, Crispin tekrar ona doğru gelmeye başlayınca eli bıçağına gitti.

“Bana bir daha dokunursan seni öldürürüm,” diye homurdandı. Hızla dönüp Giselda’nın kokusunun en güçlü olduğu ve diğer sert, çirkin kokuların onunkiyle birleştiği yere doğru koştu.

Spade ormanın kenarında sere serpe yatan uşağa bakmak için durmadı. Uşağın hemen ötesindeki dikenli çalıya bir şey takılmıştı. Ağaçların arasına dalarak o iğrenç kokuları takip etti. Çamurlu karın üzerindeki ayak izlerini görünce dehşete kapıldı. Giselda kaçmış ama takip edilmişti.

Rastladığı çıplak toprak parçası zınk diye durmasına sebep oldu. Toprak ter, kan, korku ve şehvet kokuyordu. Bir kadın pantolonunun oraya buraya saçılmış parçalarını, daireler çizen çizme izlerini, sonra da toprağa bastırılan bir beden, merkezinde kan ve başka lekeler olan daha büyük izini gördüğünde içindeki öfke patladı.

Spade dönerek kan kokusunu takip etti ve bir tepenin zirvesinde büyük bir kan lekesine rastladı. Dik yokuştan aşağı bakarken içindeki her şey gerildi.

Tepenin dibine kızıl saçlı bir kadın yığılmıştı, giysisinin yarısı yırtılmıştı ve bereli bedeni kıvrılmış, hareketsizdi. Spade bir an için sersemletici bir iç rahatlığı hissetti. Kadın Giselda değildi, onun saçları sarıydı. Bu zavallı kız onunla birlikte seyahat ediyordu belki de.

Gerçek bir saniye sonra yüzünde tokat gibi patladı. Kendi ni hendekten aşağı attı ve kadını çevirdiğinde dudaklarından bir çığlık koptu. Giselda’nın donmuş, acıyla allak bullak olmuş yüzü ona çevrildi. Saçları kanla sıırılsıklam ve kıpkırmızı olmuş, gırtlığı kemiğine dek yarılmıştı.

“Bana yalan söyledin,” dedi Raum ve bir çocuğu azarlar gibi cık cık’ladı. “Bana Spade’in insan olduğunu söyledin. Ama karda seninle birlikte yuvarlanan ve o adla seslendiğin kişi bir vampir.”

Denise, Spade’in mucizevi bir biçimde bir anda orada belireceğini umarak kapıya baktı. Ama karşısında iblisten başka bir şey yoktu. İblisin açık kahverengi saçları yine at-kuyruğu yapılmıştı, kot pantolonunun üzerine bir Ozzy Osborne tişörtü geçirmişti.

“Beni nasıl buldun?” Raum baştan beri takip mi ediyordu? Onları en azından parktayken gözetlediği kesindi.

Raum tek kaşını kaldırdı. “Seni tasmasız serbest bırakacağımı düşünmedin herhalde? “Bunların,” dedi Denise’in kollarını ve eldivenlerinin altındaki işaretleri tutarak “birçok yararı var. Sana daha önce uğradım ama vampir hep yanındaydı. Sonunda gittiğine sevindim. Kanını içmek onu biraz fazla heyecanlandırdı ha?”

Denise iblisin gördüğü şeyden utanamayacak kadar korkuyordu. “Aileme bir şey yapmadın değil mi?” *Lütfen, hayır.*

“Yapacağım,” dedi Raum hunharca. “Bir hafta oldu. Bir gelişme kaydettin mi?”

“Bu iş sandığım kadar kolay değil,” diye söze başladı Denise.

Raum onu bıraktı. “O zaman gidip babanı öldüreyim,” dedi neşeyle ve kapının koluna uzandı.

“Dur!” Paniğe kapılan Denise onu tuttu. “Nathanial’i yakında bulacağım, söz veriyorum. *Lütfen*, bunu yapma.”

İblis ona dudaklarında hafif bir tebessümle baktı. “Bana yalvarılmasından çok hoşlanırım. Bunu yaparken kan revan içinde olsan daha eğlenceli olurdu ama burada biraz kan var değil mi?”

Raum elini Denise’in saçlarına dolayarak başını kenara çekti, boynunu derin derin kokladı.

“Vampir gibi kokuyorsun. Cömertliğimin karşılığını böyle mi ödüyorsun? Sana ve ailene bir kurtuluş yolu sunuyorum, sense zamanını Nathanial’i bulmak yerine vampirleri besleyerek harcıyorsun. Bir halta yaramadığını düşünmeye başlıyorum.”

Denise, Raum’un saçlarını sıkıca tutmasından kaynaklanan gözyaşlarını gözlerini kırıştıtarak engelledi. Raum onu bıraktığında muhtemelen saçından bir tutam eksik olacaktı.

“Vampirin, yardımı karşılığında ne istediğini sanıyorsun?” diye yalan söyledi ani bir ilhamla. “Yaklaştık. Elimizde sağlam bir ipucu var, Nathanial’i yakalamamız an meselesi. Biraz daha zamana ihtiyacım var, o kadar.”

Raum onu bıraktı. Tam da Denise’in beklediği gibi, parmaklarında çok sayıda saç teli kalmıştı.

“Ek süre,” dedi Raum. “Herhalde bu ek sürede aile üyelerinden hiçbirini öldürmemi istemiyorsundur?”

“Evet,” dedi Denise. “*Lütfen*,” diye ekledi. İblisin ona acı çekirtmekten böylesine zevk alması içinin nefretle alev almasına sebep oluyordu.

“Ama seni yavaşlığından dolayı cezalandırmam gerek,” dedi Raum yapılacak en mantıklı şey buymuş gibi. “Yine de neşem yerinde, bu yüzden sana bir seçenek sunacağım. Aile üyelerinden hangisinin ölmesini istediğini seç. Herhangi biri olabilir. İkinci ya da üçüncü kuzenin falan. Yoksa işaretlerin etkisini artıracam.”

Denise aşağı, bileklerine baktı. İşaretleri göremiyordu ama bunlar Raum’un yanındayken zonklıyor gibiydi. Denise’in bu iğrenç işaretleri yok etmekten daha çok istediği bir şey yoktu, etkilerini artırmak istemiyordu. Ama Raum’un ona sunduğu şey bir seçenek falan değildi.

Denise eldivenlerini çıkarıp ellerini Raum’a uzattı. “Hadi.”

Raum sırtıttı. “Emin misin? Canın yanacak.”

Kendini acıya hazırlayarak iblisin gözlerinin içine baktı. “Daha azını beklemezdim zaten.”

Raum ellerini bileklerine doladı. Denise kendi kendine haykırmayacağına söz verdi ama Raum işe koyulduğunda çığlık atmamak imkansız hale geldi.

Spade sesleri çok uzaktan geliyormuş gibi duydu.

“...beyaz bir erkek cesedi, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında, kimliği yok,” dedi bir kadın sesi. “Ölüm sebebinin bıçak yarası olduğu görülüyor. Bıçak hala kurbanın boğazına saplı.”

Saçmalık, diye düşündü Spade. Etrafındaki birden çok kalp atışına ve ayak sesine kulak kabarttı. Bayılmıştı ve onu cehet sanmışlardı muhtemelen. Kulağına gelen seslere ba-

kılırsa, kalkıp onlara kendisine zaman ayırdıkları için teşekkür etmesine ve çekip gitmesine engel olacak kadar çok tanıktı etrafta.

Bilinci yerine geldiğinden gümüş boynunu yakmaya, başı berbat bir zonklamayla ağrımaya başlamıştı. Gümüşün verdiği acıyı bekliyordu, baş ağrısıysa bir gizemdi. Bedeninin geri kalanını da miskin ve hasta hissettiğini fark etti. *Akşamdan kalmayım, diye düşündü şaşkınlıkla. Öldükten sonra bunu bir daha asla yaşamayacağımı sanmıştım.*

Başı acı verici bir biçimde zonklasa da en azından zihni berraktı. Denise'in kanı, Spade içindeki zehri bir şekilde atması gerektiğini fark edinceye dek kim bilir ne kadar zaman halüsinasyon görmesine yol açmıştı. Sonunda bıçağı boğazına saplamış, kanın yaradan akmasına izin vermişti. Kanını nerdeyse tamamen boşalttığında en feci halüsinasyonlardan kurtulduğunu hissetmişti ama belli ki tam o anda bayılmıştı.

Şimdiyse bir cinayet kurbanı olarak fotoğrafları çekiliyor, kaydı alınıyor ve işleme konuyordu. New York vatandaşları neden bir cesede rastladıklarında aldırmadan yola devam etme alışkanlıklarından vazgeçmişlerdi? Bugünlerde herkes duyarlı vatandaştı.

Spade orada bir saat daha yatmak ve polislerin işinin bitmesini beklemek zorunda kaldı. Sonunda bir ceset torbasına konup ambulansa bindirildi. Ambulansın parktan iyice uzaklaşmasını bekledikten sonra ağır plastiği vampir dişlerinden biriyle yırtıp açtı.

"Tanrım!"

Bir ilkyardım görevlisi, solgun yüzünde şok ve dehşetle ona bakıyordu. Spade bıçağı boğazından çekip çıkardı, pantolonunun beline sıkıştırdı ve gence soğukkanlı bir şekilde gülümsedi.

“Yok daha neler, dostum.”

Sürücü de ilkyardım görevlisinininki kadar büyük bir şokla dönüp ona bakınca ambulans yalpaladı. Spade gözlerini devirdi. Zavallı adam daha dikkatli olmazsa ambulansı hurdaya çevirecekti.

“Yola bak,” dedi gözlerindeki güçle. “Kalktığımı görmediniz. Bana ne olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Bilmiyoruz,” diye geveledi ikisi de aynı anda.

Spade ambulansın önüne geçti ve onlara durmalarını söylemeye zahmet etmeden yan kapıdan indi. Çabucak trafiğin içine daldı ve kaldırıma çıktı, Plaza’ya doğru yürümeye başladı. Denise’e dönmek için acele ediyordu. Kanın uyuşturucuyu andıran etkisinin ilk aşamalarında Denise’ten çok miktarda kan emmişti. Denise otele vardığında durumu iyi gibi görünüyordu ama ya sonradan şoka girdiyse?

Yanından geçtiği insanların tuhaf bakışları Spade’e kan revan içinde ve gömleksiz olduğunu hatırlattı. Doğru ya, bu çok dikkat çekiciydi. Spade en yakındaki girintiye sindi, önünden geçen ilk insanı tutup kendine çekti.

“Sessiz ol,” dedi genç kadına parlayan gözleriyle kötü kötü bakıp. “Paltonu bana ver.”

Kadın tek kelime etmeden paltoyu ona verdi. Spade paltoyu giydi. Palto birkaç beden küçüktü. Yine de gerekli

yerlerini örtüyordu ve Spade onu uzun zaman giymeyecekti nasılsa.

“Git şimdi,” dedi kadına.

Plaza’ya doğaüstü hızını ele vermeden gidebileceği kadar çabuk gitti. İçeri girdiğinde asansörleri boş verip merdivenlere yöneldi. Yukarı fırlayıp katları bir leke gibi hızla tırmandı, saniyeler içinde on dokuzuncu kata vardı.

Merdiven boşluğunun kapısını açar açmaz burnuna sülfür kokusu geldi. Bu kata bir iblis gelmişti.

Spade yolun geri kalanını uçarak aştı. Artık onu kimin göreceğine aldırımıyordu. Otel odasına daldı ve haliya düştüğünde yuvarlandı. Az önce boğazına saplı olan gümüş bıçak şimdi elindeydi.

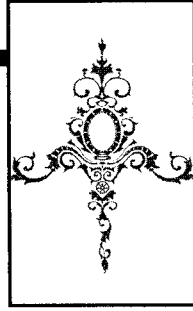
“Denise?” diye seslendi. “Denise!”

Yatak odasının kapısında Denise belirdi. Boynunda hala kan lekeleri vardı ve yüzü Spade’in yüzünün normalde olduğundan bile solgundu.

“Döndün,” dedi Denise olduğu yerde sallanarak.

Spade onu yere düşmeden önce yakaladı.

Ön Bir

DENİSE GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA SPADE'İN ENĐİ-şeli yüzü üzerine eğilmişti. Ona son kez bu kadar yakın olduğunda başına gelenler düşünülürse Denise'in endişelenmesi gerekirdi. Ama o anda ısırılmaktan endişelenecek kadar bile gücü yoktu.

"Berbat görünüyorsun," diye mırıldandı Denise.

Spade gülümsemedi. "Sana ne yaptı?"

Denise bu konuda konuşmak istemiyordu. Raum kendi özünü zorla içine ilk yerleştirdiğinde bunun acı verici olduğunu sanmıştı ama bu son olayla acının gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmişti. Spade'in otel odasına gelen güvenlik görevlilerine Denise'in bileğini burktuğunu söylemesi gerekmişti. Sanki bu dakikalarca haykırmasını, görevlilerin duyduğu sesleri açıklayacaktı. Raum çılgınlıklarını dinlemekten sıkılınca ağzını kapatmıştı.

"Sana ne yaptı?" diye tekrarladı Spade bu kez kelimeleri daha da vurgulayarak.

Denise gözlerini kapattı. Bunu hatırlamanın yarattığı dehşeti sesine yansıtmamaya çalışarak “İşaretlerin dozunu artırdı,” dedi. “Yeterince ilerleme kaydedememişim.”

Spade kendi kendine alçak sesle bir şeyler mırıldandı. “Otelde kalmamalıydık,” dedi sonunda. “İblislerin giremeyeceği özel bir mülk seçmeliydik. Peşimizde olmadığını sanmıştım ama belli ki düşündüğümden daha zeki. Temizlenir temizlenmez gidiyoruz, Denise.”

“Nereye gittiğimizin bir önemi yok.” Konuşmak çok yorucuydu. Denise yalnızca Spade’in nerede olduğunu merak ettiği için uyanık kalmıştı. Şafakta geri dönmeyince Denise onun başına bir şey gelmesinden korkmuştu. Şimdiyse içinde zerre enerji kalmamıştı. Raum’un yaptığı şey yüzünden kendini neredeyse ölecek gibi hissediyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Spade onu hafifçe sarsınca Denise gözlerini açtı. “Hadi, şimdi uyuyamazsın.”

Denise bütün gücünü kullanarak bileğini Spade’e doğru salladı. “İzimi bu işaretler sayesinde bulabiliyor. Yani nereye gittiğimiz fark etmez. Beni yine bulacak.”

Spade bir şey söylemeyince Denise tekrar gözlerini yumdu. Sanki onları bir saniyeliğine kapatmıştı ama yüzüne çarpan ılık suyla gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

Duştaydı. Görünüşe bakılırsa Spade’in kollarının arasındaydı. Spade onun çizmelerini çıkarmıştı ve şimdi eteğini çıkarmakla meşguldü.

“Ne?” demeyi başardı Denise.

“Üzerimizdeki kanı temizlemem gerek,” dedi Spade kasvetli bir tavrıyla. “Aksi takdirde güvende olamayız.”

Denise üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hissetmese itiraz ederdi. Ama o anda hareket etmesi gerekmediği sürece Spade'in ne yaptığını umursamıyordu.

Spade avcunu Denise'in alına dayadı ve kadının boynundan sular süzüldü. Denise gözlerini kapattı.

“Özür dilerim.”

Sesi fısıltıdan ibaretti. Spade kendisiyle birlikte onu da çevirdi ve duştan akan sular bu kez Denise'in karnından süzüldü. Bunu hissettiğine göre Spade onun kazağını da çıkarmış olmalıydı. Sutveni hala üzerinde miydi? Yorgun argın aşağı baktığında öyle olduğunu gördü. İç çamaşırı da üzerindeydi.

“Ne için özür diliyorsun?”

Yüzünü hala Spade'in boynuna gömmüş haldeydi, bu yüzden Spade'in sesinin titreşimini hissedebiliyordu. Belki de hala şuurunu tam olarak kazanmamıştı çünkü gerçeği söyledi.

“Beni ısırdığında verdiğim tepki için. Öyle yapmak istemedim. Bunun durmanı zorlaştıracığını düşünene...”

“Tanrım, öyle olduğunu mu sanıyorsun?” Denise, Spade'in elinin yüzüne süründüğünü hissetti. “Mesele sen değildin, kanındı. Görünüşe bakılırsa Raum'un işaretlerinin özü kanını vampirler için uyuşturucu benzeri bir şeye dönüştürmüştü. Etkisini kanını yuttuğum anda hissettim ama kanındaki şey o kadar güçlüydü ki duramadım. Heyecan arayan genç, aptal vampirlere karaborsada değiştirilmiş kan satıldığını duymuştum ama fark etmedim...”

Spade'in sesi söndü. Sonra Denise'i, gözlerini açana dek sarstı. Spade'in yüzündeki yoğunluk Denise'i tamamen uyandırmaya yetti.

"Ne?"

"İşte bu, Denise. Raum seni işaretledikten sonra kanın değişti. Nathaniel'i öyle bulacağız. Kanı vasıtasıyla."

Spade kahyanın onun geldiğini haber vermesini beklemeden Ian'ın salonuna daldı.

"Kızıl Ejder arıyor olsam kiminle konuşmam gerekir?"

Ian burnundan alaycı bir tavırla soluyarak televizyonu kapattı. "Vay be, Charles, bu seferkini becermeye başladı-ğından beri *tamamen* yeni bir sayfa açtın, ha?"

"Onun hakkında öyle konuşma," diye hırladı Spade anında.

Denise, Spade bu kabalığı düzelttiği için memnun olmuştu ama Ian'ın ağır tebessümü Spade'in cevabının ardındaki gerçek sebebi bildiğini gösteriyordu. Spade bu sahiplenici tepkisi için kendine lanet okudu. İnsan için-
deyken Denise kendisine aitmiş gibi davranmak ayrı, öyle hissetmek ayrı şeydi. Spade konu Denise'le ilgili hisleri olduğunda kendini bataklıkta hissediyordu. Ne kadar mücadele ederse o kadar derine gömülüyordu.

"Çok, çok ilginç," dedi Ian kelimeleri uzatarak.

Spade, Ian'a tek bir kez, kötü kötü baktı.

"Demek Kızıl Ejder arıyorsun?" dedi Ian. Kaşlarını kaldırmasından öbür konuyu deşmeyeceği anlaşılıyordu... şimdilik.

“Bir ejderden bahsettiğimizi hatırlamıyorum,” diye fıslıladı Denise.

Spade ona baktı. “*Ejderi Kovalamak* uyuşturucu aramak için kullanılan bir tabirdir. Vampirler uyuşturucularına Kızıl Ejder der çünkü kimyasal bir uyarıcı bizi yalnızca bozulmuş bir kan vasıtasıyla etkileyebilir.”

Spade artık Kızıl Ejder içindeki uyarıcının bir kimyasal olmadığını biliyordu. Onu arayan vampirler ya kanın içindeki hangi maddenin onları sarhoş ettiğine aldırımıyordu ya da bunu ortalıkta dile getirmeyecek kadar akıllıydılar. Kızıl Ejder satmak ya da tüketmek vampir yasalarına aykırıydı. Sonuçta halüsinasyon gören, kontrolden çıkmış vampirler ırklarının gizliliğini tehdit ediyordu ve ölmeyenler dünyasının en çok önemseydiği şey varlıklarını bir sır olarak saklamaktı.

Denise kanının ne kadar tehlikeli olduğunu hiç bilmiyordu. Kanun Gardiyanları, Denise’in ayaklı bir uyuşturucu olduğunu öğrenirse ona Nathaniel’i bulma ve işaretlerinden kurtulma fırsatı vermezler, bir an bile tereddüt etmeden Denise’i öldürürlerdi. Ve Kızıl Ejder satıcıları da Denise’in yasadışı, hayli pahalı olan mallarını alabilecekleri bir başka kaynak olduğunu öğrenirse onun hayatını cehenneme çevirirlerdi.

Spade’in çenesinde bir kas seğirdi. İkisinin de olmasına izin vermeyecekti.

“Maalesef bende yok,” dedi Ian başını iki yana sallayarak. “Bulmak da bayağı zor. Bir kere denemiştım. İlk bir saat eğlenceliydi ama sonra iğrenç hayaller görmeme sebep

oldu ve sabah başım ağrıyordu. Lanet olası bir baş ağrısı! Neden o zehre bulaşmak isteyesin, Charles?”

“Kendime göre sebeplerim var,” diye yanıt verdi Spade.

Denise ayaklarına bakarak onları gergince yere sürttü ama tek kelime etmedi. Akıllı kız. Spade, Ian’a güvenirdi ve onunla birçok şeyi paylaşırdı ama bunu değil.

Ian berrak, turkuvaz rengi gözleriyle Spade’i inceledi. Spade yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterdi. Ian onu bir kaynağa yönlendiremezse bunu yapabilecek başka biriyle görüşecekti. Kızıl Ejder az rastlanan, yasadışı bir şey olabildi ama onu bulmanın yolları vardı. İnsan yeterince çaba göstermeye, aramaya razı olduğu takdirde her şeyi bulmanın bir yolu vardı.

“Sana benimkini kimden aldığımı söyleyeyim,” dedi Ian sonunda. “Adamın hala sattığından emin değilim. Bu birkaç yıl önceydi. Her neyse, adı Black Jack’ti ve o günlerde Bellagio’da yüksek bedelli oyunlar oynardı.”

“Vegas’taki Bellagio mu?” diye sordu Spade.

Ian omuz silkti. “Sonuçta orası Günah Şehri.”

Spade’in çenesindeki kas yine seğirdi. “Evet, evet öyle. Bize bir oda verme konusundaki teklifin hala geçerli mi, dostum?”

“Neden?” diye ağzından kaçırdı Denise.

Spade onun elini tutup hafifçe sıktı ama Ian gülmekle yetindi.

“Benden hoşlanmıyor musun, hayatım? Herhalde bunun sebebi Cat’in hakkımda anlattığı feci hikayelerdir. Kadınlar abartmaya bayılır.”

“Yani Cat’i askerlerinden bazılarını öldürmekle tehdit ederek seninle sevişmeye zorlamaya çalışmadın mı?” diye sordu Denise, Spade’in elini sıkmasına aldırmadan.

Iankeskin gözlerle ona bakarken arsızca gülümsedi. “Ha, o mu? Evet, öyle yaptım.”

Denise’in kokusu öfkeyle keskinleşirken eli de ısınır gibi oldu. “Bu seni sevmemek için yeterli bir sebep.”

“Denise.” Spade onu kendisine çevirdi. “Bu konuda bana güven.”

Denise, Ian’a yine isyankar bir bakış attıysa da başıyla onayladı.

Ian ona yem atmasına rağmen Denise’in daha fazla tartışmamasına memnun olan Spade onun alnına bir öpücük kondurdu. Fakat dudakları onun tenine değer değmez ikisi birden donakaldı.

Onu öpmek Spade’e öyle doğal gelmişti ki harekete geçmeden önce düşünmemiştir bile. Ama birdenbire dudaklarının Denise’in tenine son dokunmasının anısı aklında belirmişti.

Spade içindeki ısı patlamasını durduramadı. Denise’in tepkisinin bir bölümü herhangi bir insanın bir vampir ısırtığına vereceği normal bir tepki sayılabilirdi. Ama hepsi değil. Yarıları bile değil. Denise vampir dünyasından çekinmesine, panik ataklarına ve katledilen kocası için hala duyduğu üzüntüye rağmen onu istiyordu.

Spade de onun içinde olduğu tehlikeyi bilmesine ve kendi sağduyusuna rağmen onu istiyordu. O kadar istiyordu ki alev alev yanıyordu.

Spade'in dudakları Denise'in teninden yavaşça ayrıldı ama sıcaklığı hala dudaklarındaydı. Ondan gelen kokunun derinleştğini hissedince dudaklarını kadının ağzına dayamamak için kendini zor tuttu.

"O odaya *hemen şimdi* mi ihtiyacınız var?" diye sordu Ian sesinde ağır bir alaycılıkla.

Denise, Ian'ın yorumunu komik bulmadı. Arkasını dönüp odadan çıktı.

"İkinci kat, soldaki üçüncü kapı. Yatağın yayları bayağı sağlam," diye seslendi Ian onun arkasından.

Spade göz açıp kapayıncaya dek Ian'ın önünde belirdi, elleri yumruk halinde olmasına rağmen kendini tam zamanında durdurdu.

"Bana vuracak mıydın, Charles?" diye sordu. Ian'ın yüzündeki neşenin yerini hayret almıştı.

Spade yavaşça ellerini gevşetti. Ian'ı tanıdığı bunca yüzyıl boyunca ona daha önce hiçbir insan için bu şekilde davranmamıştı. Aslında ister vampir ister insan olsun hiç kimse için ona böyle davranmamıştı. Konu Denise olduğunda kendini kontrol altına almayı öğrenmeliydi. Nathaniel'in izini sürerken kendilerini içinde bulacakları durumlar böyle aptalca, sahiplenici tepkilere müsaade etmeyecekti.

"Böyle davranmanın doğanda olduğunu biliyorum, Ian. Ama Denise'in yanında kendine hakim olmaya çalış," demeyi başardı Spade son derece sakin bir sesle.

Ian ağır, kararlı hareketlerle ayağa kalktı, sonra ellerini Spade'in omuzlarına koydu.

“Aranızda ne olup bittiğini bilmiyorum ama bu durum beni endişelendirmeye başlıyor. En yakın dostunun arkasından iş çeviriyorsun. Kızıl Ejder arıyorsun. Kadına hakaret edildiğini sandığında tepen atıyor. Şöyle bir dur, dostum. Sen böyle biri değilsin.”

Evet, değildi ve Spade bunu biliyordu ama duramazdı. Zaman daralıyordu.

“Benim için endişelenme,” dedi ve Ian’ın ellerine kısaca dokunduktan sonra geri çekildi. “Ne yaptığımı biliyorum.”

Denise’in gittiği yöne -yani yayları sağlam olan yatağın olduğu odaya değil ön kapıdan dışarı- doğru yürüdü. Ian arkasından seslendi.

“Bundan şüphe etmeye başlıyorum, Charles.”

Spade cevap vermedi. O da şüphe etmeye başlamıştı.

Denise uzun kollu bluzunun altındaki işaretleri ovuşturdu. Utanıyordu, kafası karışık ve hayalkırıklığına uğramıştı. Aynı zamanda açıktan ölüyordu. Kahrolası Raum ve Nathaniel. Onlar olmasa halasıyla kuzenleri hayatta olacaktı. Denise kendi evinde, hayatını elinden geldiğince normal bir biçimde yeniden kurmaya çalışıyor olacaktı. Burada, ölmeyen bir pisliğin devasa evinin önünde dikilmeyecekti. Karanlık dünyadan uzak durmaya çok dikkat etmişti ama aldığı önlemlerin bir yararı olmamıştı ve işte Denise buradaydı. Bir vampire lanet okurken karşı konulmaz bir biçimde diğerine çekiliyordu.

Spade, Denise’in onu çekici bulduğunu biliyor olmalıydı. Cat vampirlerin öfke, yalan, korku ve arzu gibi insan

duygularının kokusunu alabildiğini söylemişti. Spade'in parkta, ölmeyenlere özgü duyularını kullanmasına bile gerek kalmamıştı. Denise onun olanları tam olarak kavrayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordu. Ama az önce, Spade'in o gece olanları yanlış hatırladığı bir şey olarak geçiştirmesi ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Denise'in nesi vardı? Spade rollerinin bir parçası olarak sıradan sevgi gösterileri yapmaları gerektiğini söylemişti. Alnını öptüğünde verdiği tepkiyi Spade belki Oscar'lık bir performans sayardı.

Tekrar işaretleri ovuşturdu. Onları kazıyıp silmeyi, onlardan kurtulabilmeyi ne kadar isterdi. Tabii bunun bir yararı olmazdı. Raum'un özü yine de kalbinin her atışında damarlarına pompalanırdı. O işaretler Denise'in "tasması" ve Raum'un iblislere özgü takip sistemiydi. Nathaniel'de de aynı izler varsa -ve Raum'un Denise'e gösterdiği imgelere bakılacak olursa vardı- iblis neden Denise'e ihtiyaç duyuyordu ki? Neden onu bulduğu gibi Nathaniel'i de bulamıyordu?

Denise volta atmayı sürdürdü, döndü... ve Spade'le çarpıştı. Onun dışarı çıktığını duymamış ve o dalgın haliyle Spade'e çarpmıştı.

Spade soğuk elleriyle iki kolunu tutarak onu durdurdu. Ağzını açtı, naahoş bir şey söylemesi gerekiyormuş da sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı.

Denise az önce Spade'e verdiği tepkiyle ilgili utanç verici bir konuşma yapmaya o kadar isteksizdi ki aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Ya Nathaniel, Raum’u engelliyorsa? Nathaniel’de de bunlardan var.” Bileklerini öne uzattı. “Ama Raum onu bulmak için bana ihtiyaç duyuyor. Bu hiç mantıklı değil. Tabii Nathaniel eğer izleri Raum’un onu takip etmesine engel olacak kadar yok edemediyse.”

Spade her ne söyleyecekse Denise onun dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Vampirin kaşları çatıldı, gözleri Denise’in örtülü kollarını taradı.

“Haklısın. Ya da Raum seni işaretler sayesinde takip edebildiği konusunda yalan söylüyor, aslında yalnızca bizi takip ediyor. Bu ihtimal planlarımı değiştiriyor ama araştırmaya değer.”

Denise eski planın ne olduğunu merak etti. Ya Spade ona yardım etmeyi sürdüremeyeceğini söylemek üzereyse? Ya Denise’in ona karşı hissettiği bariz çekimin rahatsız edici olduğunu söylemek üzereyse ve onu sertçe reddedecekse? Spade, bunun kendisi için yalnızca bir iş olduğunu açıkça belirtmesine rağmen ona asılıp durduğu için Denise’in aptalın teki olduğunu düşünüyor olmalıydı. Evet, parkta ona karşılık vermişti ama o sırada Denise’in kanınınndan deliye dönmüştü. Denise, buna bir de vampir tabiatının genel sapkınlığı eklendiğinde o anda Spade’in karşısında insan değil bir koyun bile olsa aynı şekilde davranacağından emindi.

Spade’in gitmesine izin vermeliydi. Vampirin şimdiden yeterince para ve zaman kaybetmesine sebep olmuştu. Bu koşullar altında onu kullanmaya nasıl devam edebilirdi? Denise’e kalırsa kendisi de Raum’dan ya da ruhunu satan akrabasından daha şerefli değildi.

Denise doğrulup dikleřti. “İřler bařta dűřünmedięin kadar sarpa sardı ve bu adil deęil. Bařta da adil deęildi ama o zaman o kadar korkuyordum ki doęru dűrűst dűřünemiyordum. Artık aklım bařıma geldi ve bana yardım etmeyi sűrdűrmene izin veremem.”

Spade ona aklını kaybettięini dűřűnűyormuř gibi baktı. “Yűrűyűp gidebileceęini, bu iři tek bařına çözebileceęini mi sanıyorsun?”

“Bařta bildiğimden çok daha fazlasını biliyorum, hem belki... belki bana yardım etmesi için Ian'ı parayla tutabilirim,” diye ekledi Denise. Bu fıkirden hiç hoşlanmıyordu ama Spade'i rahat bırakmak için her řeyi denemeye razıydı. “Daha önce sessizliği karşılığında műlk istediğinde satın alınabilir olduğunu gösterdi ve...”

“Ian'ın sadakatini almaya paran yetmez,” diye sözűnű kesti Spade. “Ben asırlardır yakın dostu olmasam benim param da yetmezdi. Bunu daha önce konuřmuřtuk, Denise. Ben yalnızca en iyi seçeneęin deęil, tek seçeneęinim.”

Kadının içi hűsranla doldu. “Bones'a gitmeyeceęime söz verdim. Sen bařtan beri bana yardım etmek istemiyordun zaten. Yani haberler senin için iyi: Aklım bařıma geldi, sen de özgűrsün.”

Spade ona yaklařıp tepesinde dikildi. Gűzleri yeřil yeřil parlıyordu.

“Aklın bařına falan gelmemiř, sen tamamen aklını kaybetmiřsin. Bu yűzden az önce söylediklerini duymazdan geleceęim.”

“Bana bűyűklűk taslama,” diye çıktı Denise.

Spade kaşlarını kaldırdı. “Pratik davranıyorum. Çok kan kaybettin. Raum tekrar sana saldırdı. Bu iki olayın... kafanın düzgün çalışmasına engel olduğunu düşünmek gayet mantıklı.”

Denise’in öfkesi, kendine ifade etme izni vermediği diğer bütün duygularıyla birlikte alevlenerek şiddetlendi.

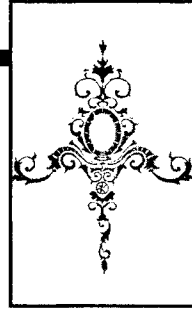
“Canın cehenneme,” dedi tükürürcesine. “Senden bir şey istemiyorum, sana bildiriyorum: Ben gidiyorum, sen de beni takip etmeyeceksin. Nokta.”

Spade’in gözleri tehlikeli bir biçimde parladı. “Denesene. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceksin.”

Denise ellerini yumruk yaptığında hissettiği tek şey avuçlarındaki acı oldu. İrkilerek ellerine baktı ve bir çığlık attı.

İnanılmaz derecede uzun parmaklardan sararmış, hançer gibi tırnaklar uzanıyordu ve iğrenç uçları avuçlarında kanlı, hilal şeklinde izler bırakmıştı. Bunlar onun elleri değildi. Bunlar bir canavarın elleriydi.

On İki

SPADE BİR AN DENİSE'İN ELLERİNE BAKMAKTAN başka bir şey yapmadı. Asırlardır yaşıyordu ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sonra Denise'in yüzündeki panik ve dehşet dolu ifadeyi görünce hemen harekete geçti.

Paltosunu yırtarcasına çıkararak Denise'in ellerini paltosuna sardı. O iğrenç tırnaklar yüzünden Denise'in teninden akan kan damlalarını yakaladı. Birilerinin Denise'in kanına rastlaması ve kanının uyuşturucu olduğunu anlaması riskini göze alamazdı. Sonra Denise'i kollarına aldı. Denise, elleri şimdi Spade'in paltosuna sarılı olmasına rağmen hala ellerine bakıyordu. Bütün bedeni titriyor, kesik kesik nefes alıyordu. Spade onun şokta olduğunu fark etti. Bu pek şaşırtıcı değildi. Denise'in ellerini görmek *kendisini* bile şoka uğratmıştı, ki bu eller kendi kollarına bağlı değildi.

Spade söylediklerinin kadına iyi geleceğine inanmaktan çok Denise'in dikkatini dağıtmak için yatıştırıcı, saçma sapan şeyler fısıldayarak onu içeri taşıdı. "İkinci kat, soldan üçüncü kapı," demişti Ian. Spade merdivenleri üçer üçer çıktı ve üçüncü odaya girip kapıyı bir tekmeye kapattı. Sonra Denise'i kollarında tutmaya devam ederek yatağa oturdu, tutup tutamayacağını bilmediği yatıştırıcı sözler vermeyi sürdürdü.

Denise gözyaşlarına boğulduğunda Spade buna sevindi çünkü gözyaşları şokun geçtiği anlamına geliyordu. Bu son olayın Denise'i yıkacağından korkmuştu. Sonuçta her insanın bir sınırı vardı. Daha geçen hafta, kadının kolundaki iblis damgalarından ve ailesinin tehdit altında olduğundan habersizken, Denise'in stresten dolayı halüsinasyon gördüğünü sanmıştı. Denise'in yerinde o olsa o da ağlardı ve muhtemelen kendi kalbine kazık çakardı.

Spade onu daha sıkı tuttu, yatakta geriye yaslanarak battaniyeyi üzerlerine çekti çünkü Denise hala titriyordu. Kıpırdanarak kıvrıldı, bedenini ona yaklaştırdı. Denise başını onun göğsüne gömmüş, yüzünü saklamıştı ve tutmaya çalıştığı hıçkırıklarla omuzları sarsılıyordu.

Spade, Denise için, onu acınası bir biçimde teselli etmeye çalışmaktan fazlasını yapabilmeyi diliyordu. Denise ona geldiğinden beri kadına hiç yardım etmiş miydi? Öyle hissetmiyordu ve kadının elleri Spade'in başarısızlığının kanıtı gibi görünüyordu. Spade başarısız olmaya devam ederse Denise hangi kısmını kaybedecek, içinde büyüyen iblis özü hangi bölümünü çarpıklaştıracaktı?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, diye kendi kendine söz verdi Spade ve ona daha sıkı sarıldı. Denise'in o rezil akrabası Nathaniel, Raum'u nesiller boyunca yenmenin bir yolunu bulmuştu. Spade asırlardır yaşayan bir usta vampirdi. Bir insanın başardığı şeyi bile başaramayacaksa, ölse daha iyiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedi Denise'e ve bu kez içtendi.

Denise kesik kesik, alaycı bir kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Sende gerçeklikten uzak bir iyimserlik var, biliyor musun?"

Cesur, güzel, inatçı Denise içinde bulduğu koşulların yarattığı dehşetten dolayı uyuşmuş olması gerekirken hala espri yapıyordu. Spade gülerken kalbindeki bir şeyin bir tıkırtıyla, kalıcı olarak yerine oturduğunu hissetti. Hissettiği şey yalnızca şehvet değildi. Şehvetten çok daha derindi.

"Bu benim gizli utancım," dedi Spade. Dudaklarını kadının saçlarına değdirdi ve bunun ona vermemesi gerektiği kadar doğru bir his vermesini umursamadı.

Denise hafif, boğuk bir sesle içini çekti. Önceki titremeleri arada bir gelen bir ürpertiye dönüşmüş, şiddetli hıçkırıklarının yerini daha hafifleri almıştı. Spade, Denise'in ellerini ilk görüşünden beri on dakikadan az zaman geçtiğini düşünüp hayrete düştü. Kadın çok güçlüydü.

"Benim için ödediğin bedel bir palto, iki gömlek, bir ev ve bir tekne oldu," diye mırıldandı Denise. "Tanrım, Spade, kendini kurtarsana. Çek git."

Spade geriye yaslanıp sırtını yatağın arkasına dayarken kollarını Denise'in bedeninden çekmedi. "Hayır."

"Bu senin..."

"Benimle daha sonra tartışabilir misin, canım? Şu anda bayağı yorgunum."

Bunu diyerek gözlerini kapattı. İçten içe Denise'in onunla mücadele etmemesini ve kalkmamasını diliyordu. Ona bu şekilde sarılmayı sürdürmek istiyordu. Bir asırdan uzun zamandır ilk kez halinden bu kadar memnundu, gerçi yorgun olduğunu söylerken de yalan söylememişti. Güneş tepedeydi ve Spade kan kaybı yüzünden baygın kaldığı bir iki saati saymazsa hiç uyumamıştı. Denise de çok yorgun olmalıydı. Spade kanını içtikten, Raum ona o şeytani şeyleri yaptıktan sonra hiç uyumamıştı.

Denise hiçbir şey söylemedi. Kollarıyla bacakları gevşek olsa da içten içe gerilen Spade bekledi. Denise'in yüzü hala Spade'in göğsüne gömülüydü, koyu renk saçları Spade'in göğsüne yayılmıştı ve elleri hala battaniyenin altında, Spade'in paltosuna sarılı haldeydi. Dakikalar geçti ama Denise sessiz kaldı ve gitmeye kalkışmadı. Nefes alıp verışı yavaş yavaş, daha önceki şiddetli ağlayışından kaynaklanan düzensizliğini yitirdi, ağır ve dengeli bir hale geldi.

Spade onun uyuduğunu anlayana kadar tam olarak gevşeyemedi. Sonra kendine uyuklama izni verdi. Bir kolu hala Denise'e sarılıydı, diğer eliyse göğsüne yaslanan Denise'in başını destekliyordu.

Denise gözleri hala kapalıyken gerinip esnedi. Kendi bedeninin yanındaki iri, sert beden kıpırdanarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve onu kendine çekti. Denise bilinci daha tam olarak yerine gelmeden önce yanındaki bedene sarıldı.

Spade'le yataktasın.

Denise'in gözleri birden açıldı. Spade'in yüzü onunkinden birkaç santim ötede, kolları bedenine sarılmış haldeydi ve bacakları onunkilere dolanmıştı. Bu iyi haberdi. Kötü haber Denise'in göğüslerinin Spade'inkine bastırıyor olması, Spade'in bacağının da Denise'in bacaklarının arasında, kasiğına yaslanmış olmasıydı. İkisi birbirlerine lehimlenemedikleri takdirde Denise ona daha yakın olamazdı ve etraflarındaki birbirine dolanmış battaniyeler bir süredir böyle yattıklarını ortaya koyuyordu.

Spade hala uyuyordu. Denise'in kalbi yakınlıklarından dolayı güm güm atmaya başlasa da bir an durup Spade'e bakmaktan kendini alamadı. Vampirin saçları, solgun teninin yanında simsiyahtı ve uzun buklelerinden birkaçı yanağına düşmüştü. Kaşları da aynı derecede koyu renk ve gürdü. Bu kaşlar is rengi, uzun kirpiklerle çerçevelenen kapalı gözlerin üzerinde kıvrılıyordu. Spade'in burnu, çıkık elmacıkkemiklerinin arasındaki düz bir köprü gibiydi ve dudakları seksi denebilecek kadar dolgun, erkeksi denebilecek kadar da güçlüydü.

Denise o sıkı, esnek dudaklar alnına değdiğinde neler hissettiğini hatırladı. Sonra Spade onu ısırmadan önce ağzını şehvetle, yavaş yavaş boynunda dolaştırdığında neler hissettiğini hatırladı ve içi uzun zamandır bastırdığı bir

ağrıyla zonklamaya başladı. Denise, Spade'i öpmek, o dudakların dudaklarının üzerindeyken nasıl bir his vereceğini öğrenmek için sersemletici bir arzu duyuyordu.

Spade birden gözlerini açtığında Denise ürktü çünkü bundan önce adamın tek bir kası bile oynamamıştı. Suçlulukla geri sıçradı. Spade'in onun kokusundan ya da yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamasından korkuyordu ama Spade kollarını sıkılaştırarak Denise'in kaçmasına engel oldu. Denise, Spade'in onu bırakacağı ile bırakmayacağı umudu arasında kalarak kollarının kafesine hapsolmuş halde ona baktı. Spade'in gözleri yeşil bir ışıkla dolmaya başladı. Dudakları aralandı, vampir dişlerinin uçları göründü... ve bu da Denise'in içinde zonklayan arzusunun artmasına sebep oldu sadece.

Spade de onu istiyor muydu? Yoksa bunlar farklı türden bir açlığın işaretleri miydi? Sonuçta Spade bir iblisin deformasyonu bir insanı nasıl isterdi?

Denise birden içini çekti, uyurken bir ara Spade'in palatosundan sıyrılmış olan ellerine baktı. O iğrenç derecede uzun parmaklarla pençe gibi tırnaklar gitmişti. Eller yine onun elleriydi. Normallerdi.

"Spade, bak!" dedi Denise ellerini ikisinin arasında sallayarak.

Spade'in gözleri her zamanki kaplan rengine döndü ve Denise'i bırakıp ellerini incelemek üzere doğruldu.

"Sanki ellerine hiçbir şey olmamış gibi," dedi düşünceli bir şekilde Denise'in ellerini dikkatlice ellerinin arasında çevirerek.

Denise'in içi öyle büyük bir rahatlamayla doldu ki bayılacak gibi oldu. Yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. Bir canavar değildi. Henüz değildi. Ailesini ve *kendini* kurtarmak için hala zamanı vardı.

Tam o anda midesinden, uzayarak tekinsiz bir kükre-meye dönüşen, miyavlamayı andıran bir ses yükseldi. Spade kaşlarını kaldırdı, ağzı seğirdi.

"Belki de sana yiyecek bir şeyler bulmanın zamanı gelmiştir."

Denise bir saat sonra, onu büyülenmişçesine izleyen Ian'ı görmezden gelerek üçüncü tabağını da temizledi.

"Bu kadar yemek nereye gidiyor?" diye sordu Ian turkuvaz rengi gözlerini ona çevirerek. "Yoksa sen o kusan kızlardan mısın?"

Denise ona kötü kötü baktı ama cevap vermedi. Belki bir gün Spade'e Ian gibi biriyle nasıl dost olduğunu sorardı. Ian'ın *kaba bir pislik* olmaktan başka bir özelliği varsa bile Denise o özelliği henüz görememişti.

Yine de Ian bile keyfini bozamazdı. Denise ağzına bir çatal dolusu daha yemek götürürken ellerine tekrar baktı. Sağdaki parmaklarından biri çocukken kırıldığı için yamuktu, tırnaklarını yemekten bir türlü vazgeçememişti... Bir gün bu elleri gördüğü için bu kadar mutlu olabileceği hiç aklına gelmezdi.

Spade tekrar mutfağa girdi. Uçak bileti almak ve araba kiralamak gibi bazı küçük işleri halletmişti. Hareket saatine kadar yine Ian'da kalacaklardı. Ama Denise'in keyfi o

kadar yerindeydi ki artık bu evde kalmaktan bile rahatsız değildi.

“Ah, Baron DeMortimer geri dönmüş,” dedi Ian şarap kadehini elinde çevirerek. Kadehte yoğun, kırmızı bir sıvı vardı. Denise iğrenmemek için kendine bunun şarap olduğunu söylemişti.

Eski unvanından söz edilince Spade’in ağzı gerildi. “Her şey ayarlandı, sabah gidiyoruz,” dedi Denise’e.

Denise pencereye baktı. Yakınlarda saat yoktu ama dışarı çok karanlıktı. Sabah yalnızca birkaç saat ötede olabilirdi.

Ian yüzünü buruşturdu. “Şafak bu kadar yakınken seyahat mi edeceksiniz? Yasadışı uyuşturucunu bulmak için acele ediyor olmalısın.”

Sesinde yine o meydan okuma tonu vardı. Denise bunu duymazdan geldi. Ian bilgi almaya çalışıyordu ama istediğini Denise’ten alamayacaktı.

Spade de onun sözlerini duymazdan geldi. Denise’in yanındaki sandalyeye yaklaştı, bedeninin her nasılsa sandalyeye akar gibi görünmesine yol açan çabasız bir zarafetle oturdu. Parmaklarıyla tezgahın kenarında tembelce tempo tutarken koyu renk gözleriyle Denise’i izledi.

“Bitti mi?”

Denise aşağı baktı. Ah, demek tabağını yine boşaltmıştı. Dördüncü tabağı yese abartmış olur muydu?

“Evet.”

Tabağı sudan geçirip bulaşık makinesine koydu ve Ian bunu yapabilecek *başka* insanları olduğunu söylediğinde

dişlerini sıkı ama sert bir cevap vermedi. Kendine çok geçmeden oradan ayrılacaklarını ve Ian'ın zaten öfkesinden zevk alacağını hatırlattı.

Denise, Spade yatak odası kapısını arkasından kapatana dek önlerindeki birkaç saatte neler olabileceğini düşünmemişti. Ama şimdi, ne de olsa ikisi bir odada yalnızdı ve Denise'in Spade'e karşı hissettiği çekim her geçen dakika daha bariz hale geliyordu.

Randy. Onu düşünmek Denise'in içini hem özlem hem suçlulukla doldurdu. Randy'yi hala sevmesine, onu hala özlemesine rağmen Spade'den inanılmaz etkileniyordu. Evet, sevişmeyeli uzun zaman olmuştu ama Spade etrafındaki ilk çekici erkek değildi. O halde nasıl oluyordu da içini böylesine bir arzuyla dolduruyordu? Denise neden ona hem fiziksel hem de duygusal olarak böyle güçlü bir çekim duyuyordu?

Denise'in kalbi hızlandı. Ya Spade de onu istiyorsa? Ya ona gözlerinde alev alev bir sıcaklıkla baktığı zamanlarda hissettiği şey sadece kan arzusu değilse? Spade insanlarla ilişki kurmayı hor görüyordu ama onlarla seks yaptığını itiraf etmişti. Denise bunu yapabilir miydi? İnsanlığının onu, duygusuzca yapılan seksten fazlasını hak etmeyen bir şey haline getirdiğini düşünen bir vampirle yatabilir miydi? Bu fikir ona bir hakaret gibi geliyordu.

Yine de, Spade ona parkta dokunduğu gibi dokunmaya başlasa hayır diyebilir miydi? O bilgili, tutkulu dudaklarıyla boğazı dışındaki yerleri de öpse? Denise son zamanlarda konu yemek olduğunda arzularını kontrol edemez olmuş-

tu. Bu arzu Randy'ye duyduğu özleminden, gururundan ve damgalardan kurtulduktan sonra doğaüstü olan her şeyi ardında bırakma niyetinden daha mı güçlüydü?

Bunu öğrenmek istemiyordu. "Sanırım yemekler midemi bozdu," diye yalan söyleyerek banyonun güvenliğine kaçtı.

Spade, Denise'e planlarındaki değişiklikten söz etmeden önce helikopterin epeyce yol kat etmesini bekledi. Denise ticari bir uçakla değil çift motorlu bir helikopterle uçacaklarını gördüğünden beri zaten tedirgindi. Onu o anda daha fazla endişelendirmenin anlamı yoktu.

"Vegas'a gitmiyoruz. Annenle babanın Virginia'daki evine gidiyoruz," dedi nihayet.

Denise sersemlemiş görünüyordu. "Neden?"

"En yakın akrabaların onlar ve Raum'un seni hızlanmaya teşvik etmek için onlardan birini öldürmeyeceğini kesin olarak biliyoruz. İblisler en hafif tabirle, pek güvenilir değildir."

"Ama annemle babama bu konudan söz edemeyiz. İkisinin de sağlığı çok iyi değil, üstelik ne vampirlerden ne iblislerden ne de doğaüstü herhangi bir şeyden haberleri var."

Spade elini salladı. "Haberleri olmayacak. Beni yeni sevgilin olarak tanıştıracak, onları bir gemi yolculuğuna göndereceğin müjdesini vereceksin."

Denise bir an ona bakmakla yetindi. "Annemle babam Yahudi ve halamla kuzenlerim birkaç hafta arayla vefat etti.

Gemi yolculuğuna falan çıkmayacaklar, daha törenleri bile bitmemiştir!”

“Ben fikirlerini değiştirmeden gidecekler ve sen karşı çıkmadan sorayım, hangisi daha önemli? Onların hayatta kalması mı, yoksa senin onlar üzerinde zihin kontrolü uygulamamdan çekinmen mi?”

Denise’in ağzı açıldı ve birkaç itiraz sıralayacakmış ama sonra hepsinden vazgeçmiş gibi kapandı. Spade onu konunun ciddiyetine rağmen eğlenerek izledi. Denise şu haliyle öyle çekici görünüyordu ki.

“Tamam,” dedi Denise sonunda. “Hoşuma gitmiyor ama haklısın. Güvende olmaları daha önemli.”

Potansiyel tartışma böylece bertaraf edildikten sonra, şimdi Denise’i *gerçekten* rahatsız edecek konuya geçmeliydi.

“Raum’un seni damgaların sayesinde takip etmiyor olması ihtimaline karşı, onun bizi normal yoldan takip etmesine engel olmak için izimizi kaybettirmemiz önemli,” dedi Spade ve emniyet kemerini çözdü. “Bu yüzden helikopter indiğinde biz içinde olmayacağız.”

“Ne?” dedi Denise ve ani bir tedirginlikle etrafına bakındı. “Hayatta olmaz. Ben yüksekte korkarım. Sırtıma bir paraşüt takıp hava dalışı yapacağımı sanıyorsan delirmişsin demektir. Daha ipi bile çekmeden kusup bayılırım.”

Spade bir şey söylemedi ama yüzündeki ifade ve ortalıkta paraşüt falan olmaması Denise’e ipucu vermiş olmalıydı.

“Ah, *hayatta olmaz*,” dedi Denise. Beti benzi atmıştı.

“Raum’un damgalarla ilgili yalan söyleyip söylemediğini anlamanın en iyi yolu bu,” dedi Spade ve Denise elleri-

ne vurmasına rağmen onun emniyet kemerini de çözdü. “Pilotları hep uçakta olduğumuza ve Vegas’ta indiğimize inandırmak için hipnotize ettim bile. Hem benimleyken paraşüt ipi çekme konusunda endişelenmene gerek yok.”

Denise hiç de rahatlamış görünmüyordu. “Sen kafayı yemişsin! Yere çakılmak seni öldürmez ama ben salça olacağım!”

“Yere çakılmana izin vermeyeceğim.” Spade koltuğuna yapışan Denise’i kucağına aldı.

“Bunu şimdi yapmamız gerek, doğru yerdeyiz.”

“Ama bu çok fazla,” diye karşı çıktı Denise. Spade onu kapıya sürükledi, kapıyı kaydırarak açtı ve ikisini da rüzgarın ani çekimine karşı korudu. “Yapma, Spade, yapma...”

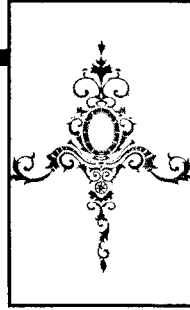
“Bana tutun ve gözlerini kapat.” Spade kollarını Denise’e sardı.

Denise ona lanet okuduysa da sımsıkı sarıldı. Yardımcı pilot ayağa kalktı. Spade’in onu hipnotize ederken söylediği gibi, kapıyı arkalarından kapatıp atladıklarını unutmaya hazırdı.

Spade altlarındaki puslu zemine baktı, yerlerini doğrulayacak olan doğal oluşumu aradı. Denise’in kalbinin gümbürtüsünü göğsünde hissediyor, kadının korkusunun kokusu onu sarıp sarmalıyordu. Denise öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki Spade onu hipnotize etmeyeceğine dair söz vermemiş olmayı diledi.

Spade aradığını bulunca Denise’i iyice kendine çekti ve helikopterden atladı.

Ön Üç

HAVA DENİSE'İN ETRAFINDA, ÇİĞLİK ATMAK için nefes almasına engel olacak kadar hızlı hareket ediyordu. Sanki bütün organları içinde yükseliyor, daha önceki kusma tehdidini gerçek bir ihtimal haline getiriyordu. Islık sesi çıkaran hızlı düşüş ve Denise'in altındaki uçsuz bucaksız boşluk dehşet vericiydi. Denise ona daha sıkı tutunmak için Spade'in teninin altına girebilse bunu yapardı. Onu bayılmaktan alıkoyan tek şey Spade'in ona sardığı sıkı, sağlam kollarının verdiği histi.

Sonra içindeki o mide bulandırıcı yükseliş dinmeye başladı ve rüzgarın kükreyişi daha az sağır edici hale geldi. Şimdi Denise haykıracak kadar nefes alabiliyordu, bu yüzden gitgide uzayan çığlıklar atmayı ihmal etmedi.

Çığlıklarının arasından Spade'in sesini duydu. "İyiyiz, haykırmana gerek yok. İstersen gözlerini bile açabilirsin."

Denise gözlerini açıp aşağı baktı, sonra bir haykırış daha koyuvererek tekrar kapattı. Spade onları zemine paralel

bir biçimde uçuruyordu ve hala o kadar yükseklerde ki arabalar küçücük görünüyordu. Spade deli miydi, neden Denise'in aşağı bakmasını istemişti?

"Daha ne kadar sürecek?" demeyi başardı Denise sıkıldığı dışlarının arasından.

"Birkaç saniye daha."

Denise korkusunun arasında bile Spade'in sesinin eğlenir gibi çıktığını fark etti. *Tabii ya, uçamayan insana gül, Bay Usta Vampir.* Spade ikisini yere indirince gününü görecekti.

Denise saatler gibi gelen bir süreden sonra hafif bir sarsıntı hissetti, sonra Spade "Gördün mü? Sağ salim geldik, hiçbir şey olmadı," dedi.

Denise başını eğdi ve gözlerini azıcık açtı. Etrafında otolar olan ayakkabılarını gördü. Güzel, sağlam ve muhteşem bir biçimde *düz* otlar. Spade, Denise'in kollarının arasından kaymasına izin verdi ama Denise'in kollarıyla bacaklarındaki titremenin kendi başına ayakta durmasına yetecek kadar dinmesi birkaç saniye sürdü.

Denise ayakta durmayı başıyır başarmaz Spade'i geri adım atmasına sebep olacak kadar sertçe itti. "Aşağı inerken bana ne cüretle güldün?"

Spade uzlaşmak için elini uzattı ama yüzündeki neşeli ifade kaybolmadı.

"Denise..."

"Bana *Denise* deme," diye sertçe çıkıştı kadın. "Ne kadar yaşlı, güçlü ya da kuvvetli olduğun hiç umrumda değil. Bir daha öyle bir şey yaparsan kalbine kazık sapla-

rım. Seni pislik, beni bir helikopterden attığına inanamıyorum!”

Spade hala kahkahasını zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Seni aşağı atmadım. Seninle birlikte atladım. İkiisi çok farklı şeyler.”

Denise ona vurmak istiyordu ama benliğinin az önceki düşüşlerinden dolayı büzülüp kalmamış olan ufak bir kısmı, Spade’in hareketlerinin ardındaki mantığı kavrayabiliyordu. Bir helikopterden atlayıp yüzlerce metre uçmalarının ardından Raum’un onları normal yoldan takip etmesine imkan yoktu. Denise vampirlerin uçabildiğini biliyordu ama bu yeteneğin neleri kapsadığını fark etmemişti. Onların yalnızca yerden biraz yükselebildiğini sanıyordu. Vampir dişleri olan bir helikopter görevi görebileceklerini düşünmemişti.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Denise hala küt küt atan kalbini yatıştırmaya çalışarak.

“Tabii ki annenle babanın evine. İleriye bizim için bir araba bıraktırdım. Sonra da benim evime gideceğiz.”

“St. Louis’teki evine mi?”

Spade gülümsedi. “Hayır, Denise. İngiltere’deki evime.”

Neredeyse yirmi dört saat sonra Spade, Durham’daki mülkünün çevreleyen tanıdık, yüksek çitleri gördü ve yanında uyuyan Denise’i dürttü. Virginia’dan İngiltere’ye yaptıkları yolculuğun tamamında -bu kez ticari bir jetle uçmuşlardı- uyanık kalmış ama havaalanından arabayla eve giderken uyuyakalmıştı. Arabayı Alten sürüyordu,

Spade onu rahat edeceği şekilde kucağına yatırabilirdi ama Denise başı öne düşüverinceye dek yorgun olmadığına ısrar etmişti.

“Geldik,” dedi Denise’e.

Denise gözlerini kırıştırdı, araba yoluna girerlerken gözleri irileşti.

“Evin *burası mı?*” diye sordu.

Spade kadının sesindeki şoku duydu ve sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Mülkü eskiden çok daha genişti ama çok seyahat ettiği için geçen yüzyılda arazinin çoğunu satmış, yalnızca malikanesini elden çıkarmamıştı. Ana bina Spade’in gençliğinde ortalama büyüklükte bir ev olarak değerlendirilirdi ama modern standartlara göre devasa görünüyordu. Evin ilk parçası on beşinci yüzyılın başlarında inşa edilmiş, farklı nesillere mensup DeMortimer’lar sonrakı iki yüz senede eve çeşitli eklemeler yapmıştı. On yedinci yüzyılın başlarında, Spade henüz Avustralya’da yeni bir vampirken ev el değiştirmiş ama Spade evi bin sekiz yüz ellilerin ortasında geri almış ve iki kanat daha eklemişti. Sonra evi her birkaç on yılda bir yenilemişti. Sonuç gotik mimariyle modern pratikliğin bir karışımıydı.

Denise gözlerini tekrar Spade’e çevirdi. “*Acayip* zengin olmalısın.”

Spade omuz silkti. “Ev bana miras kaldı. Yeni Güney Galler’e gönderildiğimde her şeyimi kaybettim tabii ama zamanla geri almayı başardım.”

Denise yine de yaklaştıkları malikaneyle Spade’i bağdaştıramaz gibiydi.

“Baronların aristokraside daha aşağı bir sınıf olduğunu sanıyordum. Sanırım aldığım tarih derslerini yanlış hatırlıyormuşum.”

“Baronluk gerçekten de benim zamanımda soyluluğun en alt kademesiydi ama baron aynı zamanda kontların en büyük oğluna nezaketen verilen bir unvandı. Babam Ashcroft Kontu’ydu. Bu unvanı ölümünden sonra ben miras aldım. Ama artık bir vampirdim, bu yüzden kont unvanını kullanmak bana doğru gelmedi. Bu yaşayan bir oğula, yani benim artık olmadığım bir şeye geçmesi gereken bir unvan.”

Spade sesinin anılarla boğuklaşmasına engel olamamıştı. Babasını son kez bir zindancının hücresinde görmüş, ondan kısa bir süre sonra da kolonilere gönderilmişti. Babası ona hiçbir şey söylememişti. Bir zamanlar gururla taşıdığı bedeni kamburlaşmış halde orada durmuş, ağlamıştı. Tek oğlunun denemeyen borçlardan dolayı alınıp götürülmesinden duyduğu utançtan değil suçluluktan ağlamıştı.

Denise bir dakika daha sessiz kaldı. “Benim için Ian’a verdiğin evin nasıl bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Sana deme yapmam gerekmediğini söyleyip durmana şaşmamak gerek. Muhtemelen cebimdeki her senti sana versem bile kaybını telafi edemezdim.”

Spade anıları bir kenara itti. “O konuda endişelenmeyi keser misin? Ian muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde bir iddiada evi ne sürer, ben de evi geri kazanırım. Ya da benden bir iyilik ister ve yardımım karşılığında evi bana geri verir. Evi kalıcı olarak kaybetmedim.”

Denise ona yaşlı gözlerle gülümsedi. “Doğru olmasa da böyle söylerdin değil mi?”

Evet, böyle söylerdi. Ama bunu itiraf edecek değildi. “Saçmalama. Vampirler böyledir. Bir şey istediğinde onun bir bedeli olur ama gün gelir biri de senden bir şey ister.”

Alten arabayı evin önünde durdurdu, eşyalarını bagajdan almak için indi. Denise başka tarafa baktı.

“Benden bedel ödememi hiç istemedin,” dedi neredeyse fısıldayarak.

Spade kadının profiline bakarken içinde bir şeylerin gerildiğini hissetti. *Ah, senden çok şey istiyorum, Denise. Şu an söyleyemeyeceğim kadar çok şey.*

“Sen vampir değilsin,” demekle yetindi.

Alten, Spade’in kapısını açtı. “Buyurun efendim.”

Spade arabadan inip elini Denise’e uzattı. Denise elini tuttu, sonra arabadan inince utanarak bıraktı.

Spade onu ön kapıya götürdü. Kahyası Emma kapıyı açmış, onlara gülümsüyordu. Ve ardından planının son parçasını yumurtladı.

“Şimdi gidiyorum. Alten önümüzdeki birkaç gün seninle kalacak.”

Denise’in ağzı açık kaldı. “Gidiyor musun?” diye tekrarladı. “Nereye? Neden?”

Spade ona doğru eğilerek sesini alçalttı. “Evden hiç çıkma ve ne olursa olsun kimseyi içeri davet etme.”

Denise’in yüzünde hala şaşkın bir ifade vardı ama alttan alta başka bir his onu ele geçirmeye başlamıştı. Üzüntü.

“Geri dönecek misin?”

Spade ona hüsrarla baktı. Denise gerçekten onu ta buralara kadar yalnızca terk etmek için getirdiğini mi sanıyordu? Spade’i artık bunu yapmayacağını bilecek kadar tanımıyor muydu?

“Evet, döneceğim,” diye cevap verdi boğuk bir sesle.

Sonra, itiraf etmek istediğinden çok daha uzun zaman- dır yapmayı arzuladığı bir şeyi yaptı. Denise’i kendine çek- ti, başını geriye eğdi ve ağzını ağzına yapıştırdı. Denise şaş- kınlıkla nefes alırken dudakları aralandı ve Spade dilini bu dudaklara dokundurdu. Denise’in dudaklarının tadı teni- nin tadından bile güzeldi. Spade daha derine dalarak diliyle kadının dilini okşadı ve dudaklarının kıvrımlarını öğrendi. Kadının dudaklarının tadı kırmızı şarap gibiydi. Yoğun, sarhoş edici ve tatlı. Kanındaki uyuşturucu etkiden yoksun olsa da bu dudaklar Spade’i aynı kuvvetle etkiliyordu.

Spade kadını bırakıp arkasını döndü. Hemen durmadı- ğı takdirde Denise’i doğruca yatağına götürecekti ama o za- man planları altüst olurdu. Arabaya binip uzaklaştı, Denise onun arkasından bakakaldı.

Denise banyo kapısını kapatırken Alten’e imalı bir bakış attı. Peşinden giremeyeceği bazı yerler olması konusunda ısrar etmese Alten o işerken lavabonun üstüne tünerdi.

Alten’e göre, Spade kendisi yokken Denise’in yalnız bı- rakılmaması yönünde emirler vermişti. Hiçbir zaman. Bu yüzden banyoda geçirdiği zamanlar dışında Alten ya da Emma sürekli peşindeydi. Denise birkaç dakika olsun yal- nız kalabilmek için yalandan banyoya gitmeye başlamıştı.

Hisleri sürekli değişiyordu. Bir parçası Spade'e böyle kesintisiz bir koruma ayarladığı için kızgındı. Spade ona bir şey olmasından bu kadar korkuyorsa kendisi neredeydi? Diğer parçasıysa Spade onun güvenliğini bu kadar ciddiye aldığı için duygulanmıştı ama bunun sebebi adamın Bones ve Cat'le olan arkadaşlığı mıydı, yoksa başka bir şey mi?

Adamı yönlendiren sebepleri düşünmek duygusal bir kamikazeye binmiş gibi hissetmesine yol açıyordu ve Denise iki gün önce regl olduğundan beri ruh hali zaten sürekli değişiyordu. Spade gitmeden önce onu neden öpmüştü? Emma'yla Alten'i, Denise'in kız arkadaşı olduğuna inandırmak için mi? Sonuçta çiftlerin vedalaşırken birbirini öpmesi adettendi ve onlar da bir çiftmiş gibi davranıyordu. Öpücükleri hiçbir bakımdan ona olağandışı gelmemeliydi ama o öpücüğü düşünmeyi bırakamıyordu.

Spade yalnızca numara mı yapıyordu? O öpücük Denise'e sahte gelmemişti. Ustaca, talepkar, yoğun ve... bir şeyler vaat eden bir öpücüktü. Spade sanki ona, birlikte yatağa girseler neler olacağını gösteriyordu. Yoksa yüzlerce yıllık deneyimi olan birinin sıklıkla tekrarladığı bir öpücük müydü sadece? Spade için, insanların önünde yaptığı bir başka rolden daha fazla anlamı yok muydu?

Ve en korkutucu soru: Denise hangisini tercih ederdi?

Denise, Alten buraya sırf ondan kaçmak için geldiğini anlamasın diye suyu açtı. Spade'in rol yapıyor olmasını isteyip istemediğini düşünmek duygularını altüst ediyordu. Spade'i son birkaç gündür objektif düşünmeye çalışmış ama bu bir işe yaramamıştı.

Dürüst olması gerekirse Spade'i Cat'in partisinde ilk gördüğünde bile ona karşı güçlü bir çekim hissetmişti. Denise, Cat'le sohbet ederken birden kendini başını kaldırıp bakmak zorunda hissetmişti. Kapının eşiğinde siyah saçlarında beyaz kar zerrecikleri olan, yoğun bakışlarını ona dikmiş bir yabancı duruyordu. Denise ona bakarken içinde çok tuhaf bir ürperti hissetmişti. Sanki önemli bir şey olacaktı. Sonra Randy ona seslenmiş, Denise de gerçekliğe dönmüş ve o esmer yabancıyı görünce verdiği şaşırtıcı tepkiyi unutmıştu.

Şimdi, bir seneden fazla zaman sonra bile o tuhaf çekim hala yok olmamıştı. Hatta daha bile güçlüydü. Denise vampir dünyasına bulaşmak istememesine rağmen benliğinin büyük bir kısmı o vampirle haşır neşir olmak istiyordu.

Bu düşünce yüzeye çıkar çıkmaz onu suçluluk takip etti. Randy şimdiden, onu öpen son kişi olmaktan çıkmıştı. Evet, eninde sonunda Randy'nin seviştiği son kişi de olmayacağını biliyordu. Ama başka birini, özellikle de bir *vampiri* düşünmek için fazla erken değil miydi? Randy'nin ölümüne bir vampir savaşı sebep olmuştu. Denise bir bakıma düşmanla yatıyor olacaktı.

Ama Randy'nin ölmesine asıl sen sebep oldun, diye dalga geçti içindeki suçluluk. Onu yalnızca vampirlerle dolu bir eve sürüklemekle kalmadın, bir de sen aşağıda güvende kalırken Randy'nin savaş sırasında bodrumdan çıkmasına izin verdin.

Denise sabunu banyonun diğer tarafına fırlattı, sabun küvete isabet etti. Nathaniel'i bulup damgalardan kurtu-

labilirse, sevdiği diğer insanların onun yüzünden ölmesine engel olabilirdi. Yine vampir dünyasından ve Spade'in içinde uyandırdığı bütün duygulardan saklanabilirdi ama Randy'nin ölümündeki asıl suçludan, yani kendinden asla kaçamazdı.

Alten bir saniye sonra kapıdan içeri daldı. Vampir dişleri ortadaydı, gözleri sokak lambası yeşiliydi ve elinde büyük bir bıçak vardı.

“Sorun ne?” diye hırladı Alten banyoda dolaşarak. “Bir gürültü duydum.”

Denise'in küt küt atan kalbi yavaşladı. “Sorun yok. Sabun düştü, o kadar. *Kapıya* ne yaptın, baksana.”

Alten'in kırdığı kilitten saçılan tahta kıymıkları yere dökmüştü. Adamın gözleri, üzerinde bir oyuk açılmış, jakuzi ebadındaki küvetin yanında duran sabuna takıldı.

“Ah,” dedi Alten. “Kusura bakma. Tehlikedeymişsin gibi geldi.”

Denise'in yüzü alev alev yanıyordu. En azından pantolonunu indirmiş halde klozetin üzerinde tünemişken değil, giysileri üzerindeyken yakalanmıştı.

“İıı, şimdi gidebilir misin lütfen?”

Alten kapıyı kendisini dışarıda bırakacak şekilde tekrar çerçevesine yerleştirdi.

Adam az önce çok tuhaf bir şey olmamış gibi, “İşin bitiğinde kapıyı tamir ederim,” dedi.

Denise bir şey söylemedi. Her zaman uzun kollu bluzlarla örttüğü bileklerine baktı. Burada eli kolu bağlı bir halde Spade'i beklemeyi göze alamazdı. Annesiyle babasının

gemi yolculuğu üç hafta sürecekti ve Denise şimdiden bunun beş gününü hiçbir şey yapmadan harcamıştı.

Spade ertesi gün gelmediği takdirde Nathaniel'i onsuz aramaya başlaması gerekecekti.

Denise tam öğle yemeğinden sonraki ve akşam yemeğinden önceki ara öğününe başlamıştı ki Alten başını yana eğdi.

“Biri geldi,” dedi. “Bir araba sesi duyuyorum.”

Denise'in çatalı bir şangırtıyla tabağa düştü, hemen ayağa fırladı. Alten'in, önce Emma'nın gelenin kim olduğuna bakması gerektiği yönündeki öğüdünü yok saydı ve evin ön kısmına koştu. Bu, evin devasallığı ve mutfağın ikinci katta, evin arka tarafında oluşundan dolayı bir dakika sürdü. Denise katı yiyecek yiyen tek kişi kendisiyken Emma'ya her akşam yemek masasını kurdurmanın mantığını anlayamıyordu.

Emma kapıya ondan önce ulaşmıştı. Kır saçlı vampir, Denise'e gülümsedikten sonra tekrar uzun araba yoluna baktı.

“Spade geldi,” dedi Emma.

Denise batan güneşin köşeyi dönmekte olan arabanın hemen arkasında parlayan son huzmelerine karşı ellerini gözlerine siper etti. Yoğunlaşan karanlık ve koyu renk pencerelerden ötürü arabanın içinde kimin olduğunu göremiyordu ama Emma'nın sözüne güvenecekti. Denise fazla yapışkan görüneceğini düşünmese, kapının eşiginde değil araba yolunda beklerdi ama lanet olsun, beş gün olmuştu! Spade beş gündür onu aramamış, ona haber yollamamış,

Denise yaldızlı bir hapishaneden farklı olmayan bu yerde hapis kaldığından Nathianial'i de arayamamıştı. Spade'e bu yüzden verip veristirmeye kararlıydı.

Araba durdu ve Spade arabadan indi. Her zamanki kadar hoş ve kalp durduracak kadar yakışıklı görünüyordu. Yaklaşırken koyu renk kaşlarını kaldırıp Denise'e gülümsemi.

"Beni evime buyur etmeyecek misin, Denise?"

Denise ağzını açtı ve yana devrildi. Afallayan Denise başını kaldırdığında Emma'nın -o tatlı, ufak tefek, sessiz sakın Emma'nın- vampir dişlerini gösterdiğini gördü.

"Git buradan," diye tısladı Emma.

Denise o anda adamdan yayılan hafif, ekşi kokuyu fark etti. Spade de hırlayarak dişlerini gösterdi. Bu sırada yüzünün derisi erir gibi oldu ve Raum'un yüz hatlarına dönüştü.

"Beni içeri alın," dedi Raum. Her kelime öfke dolu bir hırıltıydı.

Emma kapıyı çarparak kapattı, Denise'in Raum'un öfkeli yüzünü daha fazla görmesine engel oldu. Alten gözlerini Emma'ninkilerden hiç ayırmadan Denise'i ayağa kaldırdı.

"Fişekleri yak," dedi Alten.

Emma ana salonun olduğu yöne koştu. Raum'un her an orada belirmesini bekleyen Denise etrafına bakındı. Ama ne tuhaftır ki iblis içeride belirmedi. Dışardan gelen, dünyevi olmayan bir uluma sesi adeta pencereleri zangırdattı. Bu, Denise'in kalbinin daha hızlı atmasına sebep olmaya yetti. Bileğindeki damgalar da alev alıyor gibiydi.

Alten, Denise'in kolunu tuttu. Bluzunun kolundan vampirin teninin soğukluğunu hissedebiliyordu. Alten onu hafıfça ama sağlam bir biçimde kavramıştı.

"Endişelenme. Dışarıdaki cisimsel bir iblis, yani biri onu davet etmediği sürece içeri giremez."

"Ben bunun yalnızca bir vampir miti olduğunu sanıyordum," dedi Denise titrek bir sesle. Raum, Denise'in evine ilk girişinde bu yüzden kılık değiştirip küçük bir kıza dönüşmüş olmalıydı. Denise de onu içeri davet etmişti. Hatta onu kollarında taşımıştı. "Şimdi ne olacak? Gitmesini mi bekleyeceğiz?"

Alten cevap verme fırsatı bulamadı. Birkaç *güm* sesi duyuldu. Sanki evin dört bir yanından geliyordu. Dışarıdaki Raum öyle yüksek, öyle tiz bir sesle çığlık attı ki Denise kulaklarını kapattı.

"Tuz bombaları," dedi Alten tatmin dolu bir tavırla. "Tuzun iblisleri yaktığını duymuştum. Demek gerçekten doğruymuş."

"Beni duyduğunu biliyorum, Denise," diye kükredi Raum bir dakika sonra dışarıdan. "Beni *hemen* içeri al, yoksa seninle kan bağı olan herkesi öldürürüm! Ailenin neredede olduğunu biliyorum. Onları benden saklayamazsın!"

Denise öne bir adım attı ama Alten'in kavrayışı çelik gibi güçlendi. "Yalan söylüyor," dedi Alten dümdüz bir sesle. "İblisler hep yalan söyler."

Denise çıkmaza düşerek dudaklarını ısırıldı. Ya Raum yalan söylemiyorsa? Ya burada durmakla o gece Randy'ye itaat ettiği gibi korkakça itaat ediyorsa ve bu aynı ölümcül sonuç-

ları doğurursa? Spade'in aklından neler geçiyordu? Adam evini bir iblise özel tasarlanmış bombalarla donatmıştı ama bunlar belli ki Raum'u öldürememişti. Onu kızdırmış, Denise'in annesiyle babasının ölümüne yol açabilecek bir çılgınlığa sürüklemişti.

Raum dışarıda çılgınlık atarak tehditler yağdırmaya devam etti. Denise gitgide daha büyük bir umutsuzluğa kapılıyordu. Önceden iblisle bir anlaşmaya varmışlardı. Şimdiyse bütün bahisler kapanmış gibi görünüyordu.

"Yanına gitmem gerek," dedi Denise kolunu çekiştirerek. "Ona hala istediğini vereceğimi söylemem gerek."

Alten kıpırdamadı. "Dışarı çıkmayacaksın."

"Anlaşmamızın ne olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırarak Denise kolunu daha sert çekti. "Ailemi öldürtmenize izin vermeyeceğim!"

Alten onunla tartışmadı. Yalnızca bir eliyle kadının ağzını kapattı, diğer eliyle de onu kaldırıp tekmeler savuran Denise'i üst kata taşıdı. Denise, Raum'un bağırarak savurduğu, Denise onu içeri almadığı takdirde ailesini nasıl iğrenç bir biçimde, işkencelerle öldüreceğine dair tehditlerini hala duyabiliyordu. Ama Denise onu içeri alamıyordu. Konuşamıyordu bile.

Alten, Denise'in elinin altından gelen boğuk, öfke dolu homurtularını duymazdan gelerek "Özür dilerim, akıllıca olmayan bir şey yapmanı göze alamam," dedi.

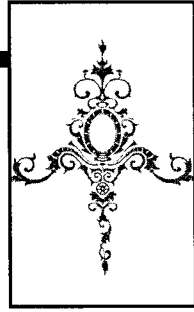
Raum neredeyse otuz dakika sonra birden sustu. Denise araba frenlerinin gıcirtısını, sonra ön kapının açıldığını duydu.

Spade birkaç saniye sonra kapının eşiğini doldurdu, siyah saçları koşarak gelmiş gibi darmadağın, gözleriyse parlak yeşildi. Spade, Alten'e başını sallayınca adam sonunda elini Denise'in ağzından, kolunu da belinden çekti.

Denise, Alten'i kenara iterek Spade'e yaklaştı, yüzüne atabildiği kadar sert bir tokat attı.

"Ne yaptın sen?"

On Dört

SPADE'İ ÖFKELENDİREN YÜZÜNE ATILAN TOKAT değildi. Denise'i Alten tarafından ağzı kapatılmış, kısırılmış halde görür görmez neler olacağını anlamıştı. Denise'in ona, Alten'in önünde vurması bile onu rahatsız etmemişti. Alten, Denise'in onun kız arkadaşı olduğunu sanıyordu. Bir aşıklar kavgası, soyu içinde liderlik sorunu yaratacak değildi. Spade'in öfkesinin kabarmasına yol açan şey kadının tokadının ardındaki güçtü, hiçbir insanın sahip olmaması gereken güç. Yüzündeki yanmaya kendi karnının kokusu eşlik etti.

Bir bakış kuşkularını doğruladı: Kadının ellerinin, tırnaklarının yerini kıvrımlı pençeler almış, parmakları kuş pençelerine benzeyen çarpık şeylere dönüşmüştü.

Kahrolası iblis, ona yaptıklarının bedelini ödeyecek.

Spade, Alten fark etmeden çabucak Denise'i büyük bir güçle yatağa itti ve ellerini üzerinde tuttu, bedeniyle

Denise'in bedenini yatağa mihlarken ellerini yastıkların arasına sakladı.

"Git," dedi Alten'e. "Konuklarımızla ilgilen."

Alten çıktı ve akıllılık ederek kapıyı arkasından kapattı.

Denise, Spade onu yatağa mihladığında içini çekmişti. Sonra öfkesinin kokusu şiddetlendi ve teni Spade'inkini kavuracak kadar ısındı. Spade kasvetle, daha önce hayal görmediğini fark etti. Kadının vücut ısısı sinirlendiğinde gerçekten artıyordu ve şu anda küplere binmiş haldeydi.

"Çekil üzerimden, Spade. Ciddiyim."

Spade onun ellerini bırakıp üzerinden yana yuvarlandı, parmağını dudağına götürerek evrensel sessizlik işaretini yaptı. Sonra başıyla kadının ellerini işaret etti.

Ellerini gördüğünde Denise'in beti benzi attı.

"Alten'in görmesine izin veremezdim," dedi Spade adamın duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Denise onu duymuş olmalıydı çünkü derhal başını salladı. Ellerini görmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa baktı.

"Denise." Spade onun çarpılmış ellerini nazikçe ellerine aldı, Denise'in ellerini çekip kurtulma teşebbüsüne aldırmadı. "Bu kalıcı olmayabilir. Bir önceki sefer öyle değildi."

Denise gözlerini hızla kırıştırdı, sonra yüzü sertleşti. "Bunun önemi yok. Önemi olan, Raum'a ne yaptığın. Artık ailemi asla rahat bırakmaz. Onu fazla öfkeliendirdin."

Spade ayağa kalkarak televizyonun yanına gitti, onu açtı ve sesi iyice yükseltti. İblis onu görür görmez gitmişti, bu da dikkate değer bir şeydi. Tuz bombaları Raum'u, usta bir

vampirle dövüşmekten kaçmasına sebep olacak kadar yaralamış olmalıydı. Oysa Spade onunla dövüşmekten büyük keyif alırdı. Yine de Spade, Raum'un hala yakınlarda olması ve Denise'e söyleyeceklerini duyması ihtimalini göze alamazdı.

Spade tekrar yatağa oturdu ve televizyonun gürültüsüne rağmen sesini duyurmak için Denise'in üzerine eğildi. Denise'in kokusundaki, regl olduğunu ortaya koyan o sarhoş edici aromayı yok saymak için tüm gücüyle çabalaması gerekiyordu.

"Artık Raum'un seni damgaların vasıtasıyla takip ettiğini söylerken yalan söylemediğini biliyoruz," dedi Spade. "Bu da benimle gelmiş olsan, seni takip edeceği anlamına geliyor. Böyle bir ihtimal olduğu için seni burada bıraktım. Hem iblisin seni bulup bulamayacağını anlamak hem de Raum'un benim ne yaptığımı öğrenmesine engel olmak için."

"Planın şahane olsa iyi olur, yoksa Raum o tuz bombalarından sonra ailemi bulduğu anda öldürür," dedi Denise korkuyla öfkenin tizleştirdiği bir sesle.

Spade gözlerindeki yoğunluğu Denise'in fark etmesini umarak onun gözlerine baktı. "Şimdi Raum'un yalnızca ele geçirilmiş bir insan değil, cisimsel bir iblis olduğunu biliyoruz. Cisimsel bir iblis davet edilmediği sürece özel bir mülke giremez, gündüz etrafta dolaşamaz ve tuzla yaralanabilir. Bir iblisin kontrol ettiği ele geçirilmiş bir insan ise istediği zaman istediği yere gidebilir ve tuzdan çekinmez."

“Raum’un bu özelliği bizim için iyi mi, kötü mü?” diye sordu Denise.

Aslında bu kötü bir şeydi çünkü ele geçirilmiş bir insandan kurtulmak çok daha kolay olurdu ama Spade’in bunu Denise’e söylemeye niyeti yoktu.

“Düşmanını ancak onun *ne* olduğunu çözdükten sonra öldürebilirsin,” dedi Spade sözcüklerini dikkatle seçerek. “Şimdi Raum’un ne olduğunu biliyoruz, bu da demektir ki onu öldürmeye bir adım yaklaştık. Annenle babana gelince, okyanusun ortasındalar. Raum onların nerede olduğunu bilse de tuzlu suya yaklaşmak istemeyecektir. Zaten bilmiyor, yoksa yerlerini bildiğini belli ederek sana işkence ederdi.”

Denise düşünürken dudağını ısırды, saçını geri atmak için uzandı, ellerini görünce tiksintiyle duraksadı. Tek kelime etmeden ellerini yatak örtüsüne sardı ve Spade’in gözlerine baktı.

“Sonsuza dek gemi yolculuğu yapamazlar, Spade. Ve Raum beni hala istediği zaman bulabilir. Onun ne tür bir iblis olduğunu bilmen gerekiyordu, anlıyorum. Ama annemle babamı bir daha görmemeyi kabul etmediğim takdirde, yanlarında olduğumda korkunç bir tehlike altında olacaklar. Nathaniel’i aramayacağımıza, onun yerine Raum’un peşine düşeceğimize kendi kendine karar vermek yerine bunu benimle konuşmalıydın.”

Spade kaşlarını kaldırdı. “Nathaniel’i bulacağız ama bunu yaptığımızda Raum’la pazarlık edecek konuma geleceğiz. Sözünü tutmana rağmen annenle babanı öldürmesi

ihtimalini ortadan kaldıracak, onun sözüne güvenmek zorunda kalmayacağız.”

Spade bunu göze alamazdı. Denise’ten uzak geçirdiği zaman birden çok amaca hizmet etmişti: Kadının damgalanmasının altındaki gerçeği öğrenmek, Raum’un ne tür bir iblis olduğunu belirlemek ve Denise’le ilgili hislerini, kadının varlığı muhakeme gücünü bulandırmadan doğrulamak. Bu üç soru da tartışılmaz bir biçimde cevap bulmuştu. Denise gelip geçici bir hevesten fazlasıydı. O özeldi. Denise, Spade’in içinde, bir buçuk asırdır hissetmediği duygular uyandırıyor ve bu onu ilk gördüğü an başlamıştı. Denise’in insan olmasına gelince... Eh, Spade’in istediği olursa, kadın öyle kalmayacaktı.

Raum damgaları kaldırdıktan sonra Spade iblisi öldürmeyi düşünüyordu.

Tanıdığı kimsenin cisimsel bir iblisin nasıl öldürüleceğine dair bir şey bilmediğini Denise’e söyleyecek değildi. Spade iblislerin öldürülmesiyle ilgili somut bir bilgi bulamasa bile, işe yaratığın başını kesmekle başlayacak ve neler olduğuna bakacaktı.

“Nathanial’i bulduğumuzda gitmeni istiyorum,” dedi Denise yumuşak bir sesle. “Raum tuz bombalarını senin kurduğunu bilecektir. İntikam isteyecek ve eğer beni bulabiliyorsa, Nathanial’i bulduğumuzu da saniyesinde anlayacaktır. Sonra muhtemelen seni öldürmeye çalışacaktır. Artık sana ihtiyacı olmayacak.”

Raum’un Denise’e de ihtiyacı olmayacaktı ve Denise de bunu Spade kadar iyi biliyordu. İblis ona karşı kin bes-

lemese de -ve Spade bugünden sonra bundan şüpheliydi-
Raum sırf eğlence olsun diye Denise'i öldürebilirdi.

"Bunun için de bir planım var," dedi Spade.

Kadının ela gözleri kısıldı. "Ne?"

Alten ve Emma, Denise'in elleri havlulara sarılmış halde
aşağı inmesinin garip olduğunu düşündülerse de bunu
belli etmediler. Denise ellerinin tıpkı önceki gibi nor-
male döneceğini umuyordu. Yoksa onları saklamak için,
Spade'in havlularından daha pratik bir çözüm bulması
gerekecekti.

Denise bunun kalıcı olmaması için dua ediyordu ve
bunun sebebi yalnızca ellerinin ne kadar iğrenç olduğunu
kimsenin görmesini istememesi değildi. Bu eğer kalıcıysa,
Raum'u yenseler bile Denise'in bir gün anne olma umudu
suya düşecekti. Bir bebeği, pençeleriyle tenini yırtacağı-
ndan korkmadan nasıl kucağına alabilirdi? İçinde iblis özü
varken hamile kalmayı da göze alamazdı zaten.

Ön salonda iki yabancı görmek Denise'i moral bozucu
düşüncelerinden uyandırdı. Bunlardan biri şöminenin ya-
nında durmuş, şöminenin devasallığını hayranlıkla inceli-
yor gibi görünen sarışın bir kadındı. Kadın uzun boyluydu
ama şöminenin içine girmeye karar verdiği takdirde oraya
kolayca sığardı. Diğeriyse saçları kısacık kırpılmış, kolla-
rı desenli bir gömleğin kollarını andıran dövmelerle kaplı
genç bir adamdı.

Spade onlara başıyla selam verdi. "Denise, bunlar Fran-
cine ve Chad."

“Memnun oldum,” diyen Denise onlara doğru yürüdü. Alışkanlıktan elini uzatmaya yeltendi, sonra yüzü kızardı ve elini yan tarafına bıraktı.

Yabancılar Denise’in ellerine sarılı havlulara imalı bakışlar attılar ama yorum yapmadılar. Denise bir kez daha Raum’a, damgalara ve bu karmaşayı başlatan, uzun zamandır kayıp olan akrabasına lanet okudu.

“Ben de çok memnun oldum,” dedi Francine. Chad de aynı kelimeleri tekrarlardı ama bu arada Denise’i, onun kendini bir kadın değil de bir canavar gibi hissetmesine yol açan bir tavırla süzüyordu. Ardından Spade’e baktı, Spade’in yüzündeki ifade her neyse onu görünce Chad’in rengi biraz soldu ve boğazını temizledi.

“Hemen başlayalım mı?”

“Başlayalım,” dedi Spade. “Emma, lütfen bütün perdeleri çek. Alten, Bay Higgins’in çantasını getir, evdeki bütün televizyon ve radyoları aç. Sesleri iyice yüksek olsun.”

Kahya pencerelere gitmek yerine eline bir uzaktan kumanda alıp tuşlara bastı. Perdeler kapanmaya başladı. Denise’in annesi buna ve Spade’in evindeki diğer bütün gelişmiş, pahalı aygıtlara bayılırdı.

Alten odaya bir valiz getirip Chad’in ayaklarının dibine bıraktı. Spade, Emma’yla Alten’e başını sallayınca ikisi sessizce dışarı çıktı.

Odalardaki televizyonlar ve diğer aygıtlardan yükselen gürültünün arasında Chad valizi açtı ve içinden nesneler çıkarmaya başladı. Denise onun omzunun üzerinden merakla valize bakmaktan kendini alamıyordu. Valizin içi özel

yapım olmalıydı çünkü daha büyük parçalar kendilerine özel, destekli bölmelerden çıkarılıyordu. Chad nesneleri parlak, çelik bir tepsinin üzerine dizmeye başladı. Bunlardan birinin şekli tuhaf bir matkaba benziyordu. Bir de çok sayıda uzun, metal çubuğu içeren bir paket, minik ve koyu renk şişeler, bir kablo, bir tür pedal, bir jilet, spreyli bir şişe, cerrah eldivenleri, aşırı gerilim koruyucusuna benzeyen kare şeklinde bir şey vardı. Peki ya şuradaki bir suluboya seti miydi?

“Galiba planını bütün ayrıntılarıyla açıklamanın zamanı geldi,” dedi Denise.

Spade kanepeye oturarak yanındaki boşluğu işaret etti. Denise de oturdu ama bedeni kaskatıydı ve havluya sarılı elleri kucağındaydı.

“Chad’le Francine iblisbilimci,” dedi Spade alçak sesle. Raum hala yakında olsa bile, evde bu kadar gürültü varken herhangi bir şeye kulak misafiri olması mümkün değildi. “Aynı zamanda da vampirler. Yani iblisleri ve onlardan etkilenen insanları çok uzun zamandır inceliyorlar. Aslında bunu o kadar uzun zamandır yapıyorlar ki, bir zamanlar, kollarında iblis damgaları olan bir adama da yardım etmişler...”

Denise içini çekti. *Nathaniel*.

“İşte seni bu yüzden burada bırakmak zorunda kaldım. İblis seni o izler sayesinde takip edebiliyorsa birileri bu izleri nasıl etkisiz hale getireceğini biliyor olmalıydı. İblisbilim alanındaki en iyi uzmanları bulmak için zamana ihtiyacım vardı ve bunu iblis peşimde değilken yapmam gerekiyordu,” dedi Spade gözlerini ondan kaçırmadan.

Nathaniel izleri etkisiz hale getirmeyi başarmıştı, en azından artık onu takip etmek için kullanılamayacakları kadar. Muhtemelen bu, izlerin Nathaniel'i canavara dönüştürmesine engel olmaya da yetmişti. Mantıklıydı. Nathaniel eğer bütünüyle bir tür canavara dönüşmüş olsaydı onu bulmaları çok daha kolay olurdu. Vampirler ve gulyabaniler bıkkın ve her şeye alışık olsalar da aralarındaki canavarları fark ederlerdi.

Denise o kadar heyecanlanmıştı ki havluya sarılı, ucubelere yaraşır ellerini unutup Spade'in boynuna sarıldı. Spade onu durduk yerde yalnız bırakmamış, Nathaniel'in Raum'dan kaçmasına yardım eden insanları bulmaya gitmişti. Belki Denise ve ailesi için hala umut vardı.

"Spade," dedi sadece, ne kadar minnettar olduğunu gösterecek kelimeleri bulmakta zorlanarak.

Spade ellerini Denise'in sırtında kaydırdı ve onu yavaşça itti.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Bu işi çözmek için bana ödeme yapılmasına ya da minnet duyulmasına gerek yok. Bir söz verdim ve bu sözü tutmamın karşılığında senden bir şey beklemiyorum."

Denise incinmiş bir şekilde arkasına yaslandı. Spade ona aralarındaki şeyin işten ibaret olduğunu, Denise'in ona arzuyla bakmaması ve kızarıp bozarmaması gerektiğini mi söylüyordu?

"Tamam," dedi kanepede kayıp Spade'den uzaklaşarak. Sonra Randy'nin cenazesini ve panik ataklarla mücadele ederek geçirdiği ayları atlatmasını sağlayan o soğukkanlılık

yardımına koşup yarasını örttü. Spade ona ve ailesine akıl almaz bir iyilik yapıyordu. Denise bu işin çözümlenmesi için gereken zamanı, reddedildiği için surat asarak geçirmeyecekti. Spade onun minnetini istemeyebilirdi ama ona minnetini ve işbirliğini sunacaktı.

“Ne yapmam gerek?” diye sordu Denise ve sesi gayet dengeli, sakın çıktığı için kendisiyle gurur duydu.

Spade ona çözemediği bir bakış attı. “Chad koluna dövme yapacak.”

Denise her tür cevabı bekliyordu ama bunu beklemiyordu. “Anlamadım?”

“Açıklamayı basitleştirmek için şöyle söyleyeyim: Damgalar özlerinde, bir iblisin gücünü temsil eden kalıcı sembollerdir,” dedi Francine ve gelip Denise’in yanına oturdu. “Yapacağımız şey, bu damgaları kendi kalıcı güç sembollerimizle örtmek. Bu semboller iblisle aranızdaki bağı saptıracak ya da en azından iblisin bağı güçlendiremeyeceği şekilde boğacak. Tabii onunla tekrar karşılaşmadığın ve seni yeniden damgalamadığı sürece. Bu yüzden onunla karşılaşma.”

Denise sert bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Karşılaşmayı planlamıyorum.”

Chad hala eşyalarını düzenliyordu, başını kaldırmamasına rağmen konuştu. “Önleyici semboller de yapılabilir. Kolumdakiler koruma büyüleridir. Onları insanken yaptım. Başiboş, cisimsel olmayan iblislerin beni ele geçirmesine engel oldular. Onlardan da ister misin?”

Bu kadar bilgi fazlaydı. “Onlara ihtiyacım var mı?”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Francine. “İblisler insanları nadiren ele geçirir ve bunu genelde diğer tarafa geçmeye çalışan, daha zayıf iblisler yapar. Çoğu insan, iblislerle karşı karşıya gelmez. Ama bir insanken bizim onlara ihtiyacımız vardı. İblislerle savaştığında onlar da seninle savaşıyor.”

Denise yutkundu. Raum’un ne kadar öfkeli olduğu düşünülürken bu hiç rahatlatıcı bir düşünce değildi.

“Birkaç dakika daha,” dedi Chad. “Sonra seni işaretleyeceğiz.”

Chad çeşitli tozları, birkaç küçük şişenin içeriğiyle karıştırmaya başladı ve tabaktaki ıslak, siyah karışıma kaşlarını çatarak baktı.

“Dövmelere başlamadan önce sana bir test yapmamız gerekecek,” dedi. “O havluları aç ve bana kolunu ver.”

“Hayır.”

Spade bunu Denise daha itiraz edemeden söylemişti. Karanlık bakışlarında okunamaz bir ifade vardı.

“Havlular kalacak. Onların etrafından çalışacaksın,” diye söze devam etti.

Chad itiraz etmeye yeltenecek gibiydi ama Francine omuz silkti. “Damgalar ellerine dek uzanmıyorsa sorun yok,” dedi.

“Prosedür böyle değil,” diye mırıldandı Chad.

Francine, Denise’e gülümsedi. “Ressamlar hep biraz asabi olur ve Chad iblisbilimci ya da vampir olmadan önce ressamdı.”

Denise biraz tereddütle de olsa kadına gülümsedi. Francine’de son derece sıcak, davetkar bir titreşim vardı.

Kadının işi ve vampir oluşu, kişiliğiyle büyük bir tezat oluşturuyor gibiydi.

Yoksa öyle değil miydi? Francine, Denise'in tanıdığı ilk iblisbilimciydi ve aslına bakılırsa pek fazla vampir de tanımıyordu. Cat'le tanıştığı sırada kanını içmeye çalışan o vampir vardı ve Cat'in kendisi de yarı vampirdi. Bones, Spade, Ian, Ian'ın efendisi Mencheres, Tate, merhaba bile demediği birkaç koruma... ve şimdi Emma, Alten, Francine ve Chad.

Bunun bir düzineden az olduğunu fark etti. Adil olmak gerekirse bütün vampir türü için bir kanaate varacak kadar çok kişi tanımıyordu. Ama o yılbaşında, ölmeyenlerin dünyasının ne kadar çirkinleşebileceğini görmüştü.

"Denise." Spade adını, ilk kez söylemiyormuş gibi söylemişti.

"Pardon," dedi Denise başını hafifçe sallayarak. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yere otur ve bluzunun kolunu sıvayıp kolunu masanın üzerine koy," dedi Chad.

Denise oturdu, havluların düşmesine engel olmaya dikkat ederek bluzunun sol kolunu sıvamaya çalıştı. Pençe şeklindeki elleri havluya sarılıyken herhangi bir şeyi tutması zordu. Bir iki saniye sonra Spade kolunu onun yerine sıvayıverdi. Chad'le Francine birbirine baktı ama bir şey söylemedi.

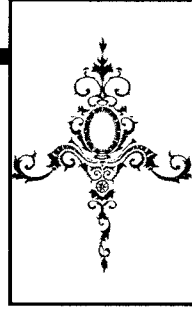
Chad açıktaki damgaya baktı ve alçak sesle bir ısıklık çaldı. Kadının tenindeki yıldız şekilli izleri parmağıyla takip etti ve sonunda "Bayağı derin," dedi. "Seni tıraş edip böl-

geyi sterilize etmemiz gerekecek.” Denise’in kolunun içine sabun sürüp orayı birkaç hızlı, ustaca hareketle tıraş etti. Yanındaki şişeden sıvı fışkırttıktan sonra ucu sivri metal çubuklardan birini aldı. Chad çubuğun ucunu bir çocuğun suluboya setine benzeyen ama aslında mürekkep koymaya yarıyor gibi görünen bölmeli panoya batırdı. Ardından çubuğu Denise’in damgalı kolunun orta yerine, tenini delecük kadar sertçe batırdı.

Denise kolunda iğne batmasına benzer bir şey hissetti ama canı o kadar da yanmadı. Parmağa iğne batırılarak yapılan kan testlerine benziyordu. Kanının bir damlası koyu renk mürekkeple karışırken Francine’le Chad ona büyük bir dikkatle baktı... Sonra siyahlık solarak kızıla dönüştü.

“Bir sorunumuz var,” diye mırıldandı Chad.

On Beş

“NE SORDU?” DİYE SORDU SPADE’LE DENISE aynı anda.

Chad kadının kolundaki kan damlasını parmağıyla alıp ağzına yaklaştırdı. Spade’in eli aniden adamın kolunu kavradı.

“Onun kanını tadarsan,” dedi Spade çok alçak bir sesle, “seni öldürürüm.”

Francine bunun üzerine ayağa kalktı. “Çok iyi bir itibarınız var ama tehditlere katlanmak zorunda değ...”

“Bir daha Denise’in kanını tatmaya kalkışmadığı sürece tehdit olmayacak,” dedi Spade kadının sözünü keserek. Sesi hem sohbet eder gibi hem de öldürücüydü.

“Tıpkı diğer vampir gibi,” dedi Chad başını sallayarak. Denise öne eğildi. “Hangi diğer vampir?”

Spade, Denise’in kanını Chad’in parmağından sıyırdı, kaşlarını kaldırarak adamın parmağına şişeden solüsyon fişkırttı ve parmağı tekrar sildi.

“Seninkine benzeyen damgaları olan o insanın yanındaki vampir,” dedi Chad sinirli bir sesle. “İnsanın kanını tadacağız diye aklı başından gitmişti. Bunu az öncesine kadar tamamen unutmuştum.”

Spade, Denise’in gözlerinin içine baktı ama Denise zaten bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. İçi heyecanla uğulduyordu. Bu, yıllar önce Nathaniel’i Chad’le Francine’e götüren vampirin, damgaların Nathaniel’in kanını uyuşturucuya dönüştürdüğünü bildiğini doğruluyordu. Tıpkı Denise’inki gibi. Nathaniel’i Kızıl Ejder ticareti vasıtasıyla bulma planı işe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

“Vampirin adını hatırlıyor musunuz?” diye sordu Spade rahat bir tonla.

Chad ve Francine başını iki yana salladı. “O zamanlar genç bir vampirdi. Hatırladığım tek şey bu,” dedi Chad.

“Getirdiği insan herhalde malıydı,” diyen Spade, konuyu önemsizmiş gibi kapattı. “Başka birinin malından beslenmeye çalışmak kibarca değildir. Bir damla bile.”

Spade yabancıların durumu bilmesini istemiyordu. Denise korkuyla ürperdi. Damgaların onu canavara dönüştüreceği kaygısına öylesine odaklanmıştı ki diğer yan etkilerin ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemişti. Spade kanının uyuşturucu etkisiyle ilgilenmiyor olabilirdi ama başkaları ilgilenirdi. *Kızıl Ejder* vampirlerin kafayı bulmak için satın aldıkları bir maddeydi ve Denise’in kanı o maddeyle doluydu.

“Dediğim gibi, bir sorunumuz var,” diye söze devam etti Chad. “Kadının kanı mürekkepteki karışımdan daha

güçlü. Damgaların üzerine yapacağımız dövmeler işe yaramayacak. Mürekkepteki dozu artırmamız gerek. Hem de çok.”

“Tamam, artır o zaman,” dedi Denise. “Benim... bunun gibi damgaları olan diğer insana ne yaptın onu yap.”

“Canın yanacak,” dedi Francine anlayışlı bir sesle.

Bu eğer Raum’un onu takip etmesine ve Denise’in çarpılarak bir canavara dönüşmesine engel olabilecekse, canı ne kadar yanarsa yansın dayanacaktı.

“Sorun değil. Hadi bir an önce başlayalım,” dedi Denise.

Francine onun omzunu okşadı. “Chad, Kudüs tuzunu kullan,” dedi sert ve işini bilir bir sesle.

Chad valizinden küçük bir şişe çıkardı ve Spade’e imalı imalı baktı. “Bu, fiyatı değiştirir.”

Denise suçlulukla büzülürken Spade, “Bir daha onun önünde fiyattan bahsetme,” diye çıkıştı.

“Chad,” dedi Francine hafifçe azarlar bir tonda. Sonra Spade’e gülümsedi. “Özür dilerim. O tür meseleleri her şey tamamlandıktan sonra hallederiz. Önemli olan bu güzel kızı damgalarından kurtarmak.”

“Aynen öyle,” dedi Spade sertliğini kaybetmeyen sesle.

Denise yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyordu ama utancını belli etmeyi reddetti. *Spade’in ne dediği umrumda değil, ona borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım,* diye kendine söz verdi.

“Kudüs tuzu nedir?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Tuz, iblislere karşı doğal bir silahtır. Kudüs tuzu daha bile güçlüdür çünkü dünyanın bütün büyük dinlerinin birleştiği yerden alınır. Sonra orada özel olarak öğütülür ve... sana söyleyemeyeceğim şeylerle karıştırılır,” dedi Francine gülümseyerek. “Damgalarındaki gücü örtmeyi bu tuz başaracaktır.”

“Hazırım,” dedi Chad bir dakika sonra. Yeni mürekkep karışımına bir başka metal çubuk soktu ve ucunu Denise’in koluna sapladı.

Denise’in koluna öyle beklenmedik ve şiddetli bir yanma hissi yayıldı ki haykırp kolunu geri çekmekten kendini alamadı. Canının yanacağını söylemişlerdi ama bu tür bir acıya hazır değildi. Raum onu damgalarken bile ancak bu kadar canı yanmıştı.

Chad kadının kolunda beliren kan damlasına bakarak tatmin olmuş bir tavırla “Siyaha dönüyor,” dedi. Sonra gözlerini Spade’e çevirdi. “Dövmeyi yaparken onu tutman gerekecek.”

Denise dikkatini kolundaki yanma hissinden başka bir şeye vermeye çalıştı. Böyle küçük bir yaranın bu kadar büyük bir acı vermesi mümkün değil gibiydi. Yarası bir iğnenin başı kadardı.

“Ne kadar büyük bir dövmeden bahsediyoruz? Birkaç çizgi mi?” diye sordu.

Chad’in yanıtı umutlarını yerle bir etti. “İki kolunu da desenle kaplayacağım. Birkaç saat sürecek.”

Chad, Denise’in artık dövme makinesi olduğunu bildiği o tuhaf görünümlü matkabı alırken kadın ürperdi.

Raum ona yalnızca birkaç dakika uyguladığında bile onu neredeyse delirten türde bir acı yaşamıştı ve şimdi saatlerce buna maruz kalacaktı. Kusacak gibi oldu ama başka seçeneği yoktu.

“Önce bir şeyler içmem gerek,” dedi derin bir nefes alarak. Belki de bütün bir şeyi içmeliydi. Ya da bir beyin sarsıntısı geçirmeliydi. Uyuşup daha az acı hissetmek için her şeye razıydı.

“Denise.” Spade gözlerinde yoğun bakışlarla yanında diz çöktü. “Bana kan yemini ettirdin ama yemini bozabilirsin. Bırak da işi senin için kolaylaştırayım. Hiç acı çekmene gerek yok.”

Denise’in bir an kafası karıştı ama sonra Spade’in ne demek istediği kafasına dank etti. “Hayır. Aklımı kontrol etmeni istemiyorum.”

“Ben de sen saatlerce acı çekerken seni tutmak istemiyorum,” dedi Spade dümdüz bir sesle. “Seni hipnotize etmemem için kanım üzerine yemin etmemiş olsaydım sormazdım bile.”

Denise, Francine’e döndü. “Benimkine benzer damgaları olan diğer adam buna kendisi mi dayandı? Yoksa vampirin onun aklıyla oynaması mı gerekti?”

Francine’in yüzünde temkinli bir ifade belirdi. “Hipnotize edilemiyordu. Vampir denedi ama işe yaramadı.”

Denise bunun sebebinin damgaların etkisi olduğunu fark etti ve kalbi ağırlaştı. Nathaniel’in içindeki insanlık dışı öz öyle güçlenmişti ki bir vampirin gücü bile onu aşamamıştı.

“Yanındaki vampirin genç olduğunu söylemişsiniz, ben-
se bir ustayım,” dedi Spade. “Bunu yapabilirim.”

Sesinde kesin bir güven vardı. Denise kararsızlığa kapıl-
dı. Korktuğu şey yalnızca acı değildi ama kolundaki yan-
ma hissi bu korkuyu son derece gerçekçi kılacak şekilde
zonkluyordu. Bir de, vampirler ona işkence ederken başka
bir vampirin onu tutmasının panik atağını tetikleyeceği
kesindi. Şimdiden içinde o tanıdık panik hissi yükselmeye
başlamıştı. Aklının kontrolünü öyle ya da böyle kaybetmesi
kaçınılmaz görünüyordu. Ya o korkunç geceyi hatırlayarak
kendinden geçecek ya da Spade’in gözlerinin gücüyle hip-
notize olacaktı.

“Güven bana, Denise,” dedi Spade yumuşacık bir sesle.

Denise derin bir nefes aldı. Aklının kontrolünü elden
bırakma fikri şiddetle nefret ettiği bir şeydi. Travma son-
rası stres bozukluğu zaten buna sebep oluyordu. Ama...
Spade’e güveniyordu. Bu ne kadar tuhaf olsa da Spade’e şu
an hayatındaki herkesten fazla güveniyordu. Hem Spade’e
minnetini de göstermek istiyordu. Eh, şiddetli bir panik
atak krizi geçirirken onu kendisini saatlerce tutma işinden
azat edebilirdi en azından.

“Peki.”

Spade gülümsedi ve bu manzara Denise’in dikkatini bir
an için her şeyden uzaklaştırdı. Spade her zamanki tem-
kinli ifadesiyle bile yakışıklıydı ama gülümsediğinde nefes
kesici oluyordu. Daha sık gülümsememesi ne yazıktı.

Derken gözleri bir saniye içinde değişerek daha yeşil bir
renk aldı. Denise gözlerini kaçırmak istedi ama yapmadı.

Gözlerin rengi daha da parlaklaşırken gözlerini onlardan ayırmadı.

“Bana direndiğini hissedebiliyorum.” Spade’in sesi derinden geliyordu. Neredeyse titreşiyordu. “Beni içine al, Denise. Her şey yolunda. Güvende olacaksın...”

Denise’in gözkapakları birden ağırlaştı. Spade hala konuşuyordu ama sözleri birbirine karışarak belli belirsiz bir hal aldı. Denise’in görüş açısı öyle daraldı ki yalnızca Spade’in gözlerindeki o güzel zümrüt ışıltıyı görür oldu. Bu gözlerin kuvvetli parıltısı artık korkutucu değildi. Öyle güzellerdi ki...

Denise gözlerini kırptırdı. Spade’in yüzü hala tam önündeydi ve yüzünde yoğun bir ifade vardı. Denise gerçeğe teslim olmak zorunda kaldı.

“İşe yaramıyor,” diye kendini olacıklara hazırladı.

Spade’in yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Bitti bile.”

Denise kollarına baktı. Bileklerinden dirseklerine kadar çıkan damgalar karmaşık desenlerle örtülmüştü. Tenine siyah bir dantel dikilmiş gibiydi. En ufak bir sızı bile hissetmiyordu. Francine’le Chad çoktan gitmişti. Denise şöminenin önündeydi ve kollarını masanın üzerine uzatmıştı. Kollarına vazeline benzer bir şey sürülmüştü.

“Vay be, çok iyisin,” diye fısıldadı Denise.

Spade’in kahkahası imalıydı. “Ne kadar iyi olduğumdan haberin yok.”

O anda Denise havluların ellerinde olmadığını, ellerinin de normale dönmüş olduğunu gördü. Gözleri yaşla doldu. *Dövmeler onu iyileştirmiş miydi?*

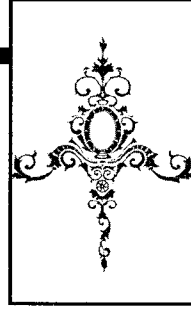
“Sence yok mu oldu? Hepsi?” Denise içindeki iblis özünün yok edilmiş olmasını bütün kalbiyle diliyordu.

Spade ciddileşti. “Seni transtan çıkarmadan önce kanının bir damlasını tattım. Hala normal değil.”

Denise’in içi hayalkırıklığıyla dolsa da bu duyguyu bir kenara itti. “Belki artık kötülemez. Nathaniel’i ona verdiğimde de tamamen kaybolur.”

Sen de kendi yoluna gidebilirsin, dedi Spade’e sessizce. Böylece ikisi de bu olaydan önceki hayatlarına dönebilecekti. Bu düşünce her nedense Denise’e eskiden olduğu kadar rahatlatıcı gelmedi.

On Altı

SPADE, KIRAZ SÜİTİ'NİN KAPISINI AÇTIĞINDA Denise'in yüzünde beliren ifadeyi görüp sevindi. Denise içeri girerken gözleri irileşti, yerden tavana dek uzanan pencerelere, daire şeklinde dizilmiş kanepeleriyle kırmızı renkteki şık oturma odasına, gösterişli turuncu barıyla yemek odasına ve iki büyük yatak odasına baktı. Süit çok büyük olsa da bir bakışta her yerini görmek kolaydı. Dört oda, kapılar yerine perdelerle birbirinden ayrılmıştı ve perdelerin hepsi açıktı.

Kat görevlisi valizlerini getirdi ve Spade ona giysilerini dolaplara yerleştirmesine gerek olmadığını söyleyince odadan çıktı.

"Bu *inanılmaz*," dedi Denise birkaç dakika sonra. Ardından gözlerinde yine o tanıdık, suçlu parıltı belirdi. "Çok pahalı olmalı."

"Bu eğer güvenine ihanet olmasa, seni bakışlarımla kontrol altına aldığımda bir daha maddi konularda endişe-

lenmemeni de sağlardım,” dedi Spade eğlenerek. “Unutma, buraya gelme sebebim fiyatı ne olursa olsun yasadışı eğlenceler aramak. Kaldığım yer konusunda cimrilik etmem uygun olmazdı.”

“Burayı gören biri seni asla cimrilikle suçlayamaz,” diye mırıldanan Denise. Kocaman bir jakuzisi ve devasa, deri tenteli bir yatağı olan odaya yürüdü.

Aslında Spade bu süite kimseyi getirmeyi planlamıyordu ama bunu Denise’e söylemeyecekti. Denise, Spade’in bu süiti, çetin koşullar altında olsa bile Vegas’a ilk gelişinde dört bir yanının ihtişamla çevrili olması için seçtiğini bilse perişan olurdu.

Denise, Spade’in onun aklına yerleştirmek istediği tek düşüncenin, Nathaniel’i bulduktan sonra insan hayatına dönmeme arzusu olduğunu bilse de kesinlikle perişan olurdu. Ama Spade bunu yapmamıştı. Ondan istediği şeyi aldatmacayla elde edemezdi, yoksa gerçek olup olmadığını hiçbir zaman bilmezdi.

Denise’e aç olup olmadığını sormaya zahmet etmeden, “Oda servisinden ne istersin?” diye sordu. Tabii ki açtı.

“Bir hamburger, yanında patates kızartması, tavuk çorbası, kraker ve çikolatalı pasta,” diye cevap verdi Denise ana yatak odasından çıkarak.

Ben de yemekleri getiren kişiden şöyle güzelce, uzun uzun kan emmeye niyetliyim, diye içinden ekledi Spade. İngiltere’deki evinden iki gün önce ayrılıp denizaşırı yolculuk yapmışlar, sonra da iblisin onları takip etmesi ihtimalini sıfırlamak için ülkede uçakla zikzaklar çizmişlerdi. İki gün-

dür ya uçakta ya takside ya da havaalanındalardı, bu yüzden Spade doğru düzgün beslenememişti. Denise’i, birinin onu bulmasına yetecek kadar uzun süre yalnız bırakmak istememişti, üstelik bugünlerde havaalanlarının her yerinde kameralar vardı.

Denise yüzünde utangaç bir ifadeyle başını banyodan dışarı uzattı.

“Duş alacaktım ama şey... ayrı bir banyo alanı yok. Duş ortalıkta ve duşakabin tamamen camdan yapılmış, o yüzden... işim bitene kadar içeri gelme, olur mu?”

Spade gülümsemesini sakladı. Bu süiti ayırttığında, yatak odasının ortasındaki şeffaf camdan duşakabininden haberdardı. Aslında odayı sırf bunun için seçmişti. Bazı şeylerde biraz aldatmacaya başvurmanın sakıncası yoktu.

“Elbette. Yemek yedikten sonra biraz kestirmek isteyebilirsin. Bellagio’ya geceyarısına doğru gideceğiz.”

Denise içini çekti ama başıyla onayladı ve yatak odasının perdelerini iyice çekip kapattı. Spade de yorgundu ve jet lag’den mustarıptı, bu da bir usta vampir olma avantajına sahip olmayan Denise’in yorgunluktan öldüğü anlamına geliyordu.

Denise artık yalnızca insan değildi. Spade, Denise’in bu durumun ne kadarını fark ettiğini ama konuşmamayı seçtiğini ve ne kadarından habersiz olduğunu merak ediyordu. Denise’in doymak bilmez iştahının ve kilo almasının kolundaki damgalarla ilgisini çabucak çözmüştü. Her zaman normal bir insanınkinden birkaç derece yüksek olan vücut ısısı öfkeli olduğunda tavan yapıyordu. Bir de o

gece kulüpten kaçtığındaki hızı vardı. Kadının boynundaki diş izleri bir gün içinde tamamen iyileşmişti. Dövmeleri de. Denise'in teni öyle geniş çaplı bir işlemde sonra kabuk tutmalı, günlerce de öyle kalmalıydı ama kolu sadece bir iki saat kızarıklık kaldıktan sonra eski ipeksi pürüzsüzlüğüne kavuşmuş, boynundan bile çabuk iyileşmişti.

Spade, Denise'in ellerindeki değişikliklerin yalnızca çok öfkelenildiğinde ortaya çıktığını da fark etmişti. Sakinleştiğinde elleri normale dönüyordu. İngiltere'den beri bunu tekrar yaşamamıştı. Bunun sebebi, dövmelerin Raum'un özünün içinde büyümesine engel olması da olabilirdi, Denise'in o zamandan beri çok öfkelenmemiş olması da.

Spade onu yakın zamanda öfkelenlendirmeyi de planlamıyordu. Denise'e vampirliğin, o korkunç yılbaşında gördüğünden farklı yönleri olduğunu göstermeye niyetliydi. O zaman Denise ölmeyenlerin dünyasına duyduğu korkudan kurtulacak ve o dünyaya katılacaktı.

Spade daha önce sevdiği kadını kaybetmişti, Denise'i asla kaybetmeyecekti. Kadının o rezil akrabasını bulduktan ve Raum'u Denise'in damgalarını yok etmeye zorladıktan sonra onu vampir yapacaktı. O zaman ölüm Spade'den onu, Giselda'yı çaldığı gibi çalamayacaktı.

Kadının ölmeyenlerin dünyasıyla ilgili çekincelerini yok etmenin yolu, ona bu dünyanın zevklerini göstermekti. Denise çelişkili duygular içinde olsa da Spade'i kesinlikle arzuluyordu. Spade de ona aralarındaki çekimi artık yok sayamayacaklarını göstermeye niyetliydi. Denise'e, Spade'e beslediği hisleri çözmesi için biraz zaman vermek daha

centilmence olurdu ama Spade'in vakti yoktu. Nathaniel'e yaklaşıyorlardı ve onu bulduklarında zamanı tükenecekti.

Ölmeyenlerin dünyasıyla ilgili korkularını yenmenin en hızlı yolu ona karşı hissettiği çekimi kullanmaksa Spade bu zaafı zevkle suistimal edecekti. Denise'in adeti çok geçmeden bitecekti. Normal şartlar altında bu aslında Spade'i rahatsız etmezdi ama kadının kanı şu anda fazla tehlikeliydi.

Yakında, canım, diye Denise'e söz verdi içinden. Duşun açıldığını duydu ve suyun kadının çıplak teninden süzülmesini hayal etti. Çok yakında.

Denise duyularına fazla yüklendiğini hissediyordu. Önce akıl almaz süiti görmüş, sonra Strip'e yaptıkları araba yolculuğunda yaklaşan neon ışıklarından büyülenmişti. Sanki pırıl pırıl, dev bir hayvanın ağzına giriyorlardı. Spade yolun geri kalanını yürüsünler diye limuzinin onları Bellagio'dan birkaç blok ötede indirmesini sağlamıştı. Denise bunun bir tür güvenlik önlemi olup olmadığını bilmiyordu. Spade, şoförün nereye gittiklerini bilmesini mi istemiyordu, yoksa sadece manzaranın tadını çıkarmak mı istemişti?

Manzara kesinlikle şahaneydi. Strip boyunca gördükleri bütün o neon ışıkları, kalabalıklar, duydukları gürültüler ve hissettikleri titreşimler, çekincelerin burada geçerli olmadığına dair elle tutulur bir mesaj gönderiyor gibiydi. Denise, Vegas'ın *yetişkinler için bir oyun parkı* olarak tanımlandığını duymuştu ve geceyarısında bile devam eden, göz kamaştırıcı eğlence gösterileri bunu doğruluyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Spade, Bellagio’ya girerlerken.

Denise başını salladı. “Bu kadar sersemlemediğim bir zaman tekrar sor.”

Spade, Denise’in hoşlanmaması gerektiği kadar hoşlanmaya başladığı o sinsice gülümsemelerinden biriyle baktı. Bu geceki amaçları bu kadar ciddi olmasa Denise bunun bir randevu olduğunu hissedirdi. Çok ama çok bonkör bir randevu. Kaldıkları yer yetmezmiş gibi Spade bir de Denise’e yeni bir elbise, ayakkabı, bir çanta ve mücevherler almakta ısrar etmişti ve bunların hepsini Denise’in fiyatları görmesine izin vermeden almıştı. Yine o sırtışılarından biriyle bunların o geceki kostümü olduğunu söylemişti. Gerçi bu yeni giysilerin Spade’in Armani gömleği ve özel dikim pantolonuyla çok daha uyumlu olduğu kesindi. Lanet olsun, adamın saati bile muhtemelen Denise’in üzerindeki her şeyden daha pahalıydı.

Ama Spade giysilerini ve aksesuarlarını zarif bir aldırmazlıkla taşıyor, onunki gibi kabarık bir banka hesabına sahip insanlara genelde eşlik eden o üstünlük taslar tavırları sergilemiyordu. Denise, Randy’den önce birkaç zengin erkekle çıkmıştı ama çoğu o kadar kendi kendine hayrandı ki Denise’le gerçek anlamda, seks ya da yanlarında bir süs bebeği taşımak dışında ilgilenmemişlerdi. Spade ise bu sahte koşullar altında bile özenli ve çekiciydi. Buna bir de yiğitlik, acımasızlık ve sadakat özelliklerinden oluşan o tuhaf karışımı eklediğinizde Denise’in hisleri fiziksel bir çekimden çok daha fazlasına dönüşmeye başlıyordu.

Vampir olmasaydı... diye düşündü. Sonra içinden kendini azarladı. Spade vampir olmasa Denise onunla birlikte burada olmazdı çünkü Nathaniel'i bulmak için bir vampirin yardımına ihtiyaç duymuştu. Kendini kandırmayı bırakıp gerçeğe odaklanmalıydı.

Spade onu girişten içeri soktu, slot makineleri, barbut masaları ve yirmi bir krupiyelerinin arasından geçirdi ve kumarhanenin arkasındaki Club Privé adlı bölüme götürdü. Denise atmosferin birkaç metre içinde hazla karışık mutluluktan stil sahibi bir açgözlülüğe dönüşümünü hayretle karşıladı.

Hostesle kibarca konuştuktan sonra altın rengi ve dut ağacından mobilyalarla döşenmiş odaya girdiler. Odada birkaç bölme vardı, her yerde garsonlar dolaşıyordu ve en az iki oyun oynanıyordu.

Spade barı işaret etti. "Lütfen bana bir viski sipariş et. Hemen geleceğim."

"Yalnızca fiş için ne kadar para verdiğini görmemi istemiyorsun. Yoksa kalp krizi geçiririm değil mi?" dedi Denise.

Spade güldü. "Akıllı kız. Bunu sadece senin için yapıyorum. Bu gece kendimi şanslı hissediyorum."

Denise, Spade'in dudaklarının günahkar bir biçimde kıvrılışıyla birlikte sarf ettiği bu sözlerden birçok anlam çıkarabilirdi ama o yola hiç girmese daha iyi olurdu.

"İçkini getireyim," demeyi başardı Denise. Kendine de bir içki alacaktı. Sert bir içki.

Spade birkaç dakika sonra, elinde farklı renklerde fişlerle dolu bir tepsiyle geri geldi. Denise çoktan kendi içkisini

bitirmiş ama bir tane daha almamaya karar vermişti. Bu gece uzun süre ayakta kalması gerekecek, Spade iskambil oynarken arkasında bekleyecekti. Fazla alkol alıp da yalpalamak istemiyordu.

Spade, Denise'in kolunu hafifçe tuttu, sonra içkisini orada sihirli bir biçimde belirmiş gibi gözüken bir garson kıza verdi.

"Onu benim için masaya getirir misin? Bittikçe de yenisini getir."

Spade kartlarını inceliyor gibi yaptı, oysa onları ilk bakışta ezberlemişti. Aslında karşısındaki oyuncu Madox'a yoğunlaşmıştı. Bir petrol şirketinin üst düzey yöneticisi olan adam elini belli etmeme konusunda başarılıydı ama yine de insandı. Nabızı hayranlık uyandıracak kadar sabit kalabilir ve terlememeyi başarabilirdi ama kokusu onu ele veriyordu. Madox o elde bütün fişlerini ortaya sürdüğünde kokusu miskle çürük portakal karışımı bir hal aldı. Blöf yaptığı her seferde olduğu gibi.

Madox, Spade'in pas geçip geçmeyeceğini görmeyi beklerken gözleri uykuya dalacak kadar sıkılıyormuş gibi aşağı çevrildi.

Spade kararlar boğuşuyormuş gibi uzun uzun iç çekti. "Ne yapsam?" dedi yüksek sesle.

Arkasında duran Denise'in geriliminin, aurası neredeyse gerginlikten çatırdayacak kadar arttığını hissedebiliyordu. Kadının yasemin ve bal kokusu da, art arda el kaybedişini izlediği son iki saatte ekşimişti. Denise onun diğer oyuncu-

lara yem atmak için kasten kaybettiğini bilmiyordu. Spade bunu ona söylememiştir çünkü kadının tepkisinin sahici olması gerekiyordu, yoksa diğer oyuncular kuşkulandırirdi.

Denise'in hakkını vermek gerekirdi, kadın muhtemelen pas geçmesi için içten içe haykırıyor olmasına rağmen sessiz kaldı. Zavallı kız. Spade'in harcadığı her sent kadının vicdanına yük oluyordu. Denise, Spade'in o akşam rakiplerine verdiği paraları düşündükçe hastalanıyor olmalıydı.

Madox'un fazla olgun turuncu kokusu arttı ama Spade'in pas geçmesini ya da bahsi görmesini beklerken hiçbir yeri seğirmedi.

"Lanet olsun, gidişim muhteşem olacak," diyen Spade kalan fişlerini masanın ortasına itti. "Varım."

Denise duyulabilecek kadar yüksek sesle nefes aldı. Madox kartlarını açtı.

"Döper, kupa. Ya siz, Bay Mortimer?"

Spade bir kurdunkini andıran bir sırıtışla kartlarını masaya koydu. "Floş, maça."

Madox'tan hayalkırıklığının ekşi kokusu yayıldı. Spade büyük fiş yığınına önüne çekerken masanın etrafındaki izleyiciler alkışladı. Spade gözünün ucuyla Denise'in biraz gevşediğini, sandalyesinin arkasını artık o kadar sıkı tutmadığını gördü.

Spade döndü, Denise'in elini tutup öptü. "Bak işte, bu gece şanslı hissettiğimi söylemiştim."

Denise burnundan hafifçe soluyarak Spade'in elini çabucak sıktı. Sonra Spade odadaki enerjinin değiştiğini, odanın bir ölmeyenin başka bir şeyle karıştırılamayacak

titreşimiyle dolduğunu hissetti. Denise'in elini zarıfçe bıraktı ve aldırılmaz bir tavırla enerjinin kaynağına doğru döndü.

Bakışlarına bir vampir karşılık verdi. Ya onun gücü de Spade'inki gibi örtülüydü ya da vampir daha alt kademe-den bir ustaydı. Görünüşüne bakılırsa, vampire dönüştürüldüğünde otuzlarındaydı. Saçları koyu kahverengiydi ve yetmişlerde kalması gereken bir stilde geriye yatırılmıştı. Kıyafetleri de pahalı bir hataydı.

Garsonların ona selam verişine bakılacak olursa buranın müdavimiydi. Spade onu fark ettiğini göstermek için başını eğdi, sonra fişlerini tekrar tepsisine dizme işine döndü. Adam yanma gelecekti. Vampir meraka kapılacak, müdavimlerden birinin bütün fişlerini alan adamla tanışmak isteyecekti.

Vampir, Madox'un az önce boşalttığı sandalyeye oturdu, "İyi akşamlar," dedi. "Gördüğüm kadarıyla bir oyuncuya ihtiyacınız var."

Spade diğer vampirle ilgili zihinsel notlar almaya başladı. *Hafif bir güney aksanı. Muhtemelen ölmeyen olarak ben-den daha genç ama çok da değil.* "Kesinlikle var. Umarım bize katılırsınız. Saat geç oldu ama canım hala oynamak istiyor."

Arkasındaki Denise'in kokusu değişti. O da yeni gele-nin insan olmadığını fark etmiş olmalıydı. Spade gözlerini adamın buz mavisi gözlerinden kaçırmadan bekledi. Vampir eğer onu kendi bölgesinde istemiyorsa bunu ona bildir-mesinin zamanıydı.

Vampir gülümsemekle yetindi. “Kendimi öyle zinde hissediyorum ki saatin erken olduğuna yemin edebilirdim. Bana da kart ver, Jackie. Sam, sen de bana bir tepsi getir. Her zamanki kadar.”

Krupiye kartları karıştırırken müdür bir tepsi fiş getirdi. İki yüz bin, diye düşündü Spade. *Her zamanki kadar* için hayli saygıdeğerdi.

“Ben Henry,” dedi Spade. Odayı tutarken verdiği ismi kullanmıştı.

“BJ,” diye cevap verdi vampir ve önüne atılan kartları almak için uzandı.

Spade de kartlarını aldı ve diğer adamın solgun parmaklarını incelerken tepkisini belli etmedi. BJ’in sol elinin serçeparmağı yoktu, sağ elinin serçeparmağında da üzerine elmaslarla “21” yazılmış kalın, altın bir yüzük vardı.

Black Jack bu olmalıydı. *Ian, dostum, sana borçlandım.*

Spade arkasına yaslanarak kolunu Denise’in beline sıkıca doladı. “Biraz daha beklemenin sakıncası yok, değil mi canım?”

Denise’in bedeni normalden daha gergindi, iki saattir topuklu ayakkabılarla ayakta dikildiği için ayakları da ağrıyor olmalıydı ama tereddütsüz cevap verdi.

“Hiç yok. Seni iskambil oynarken izlemek çok hoşuma gidiyor.”

Spade neredeyse gülecekti. Tasarruf etmeyi seven Denise kumardan nefret ediyordu ama ses tonu dengeli ve güvenliydi. Hatta eğilip dudaklarını Spade’in boynuna dokundurmayı da ihmal etmedi.

“Belki buradaki işimiz bittikten sonra yapacak başka bir şeyler düşünüyoruz çünkü benim de daha uykum gelmedi.”

Kadının sesi hem boğuk hem tahrik ediciydi. Spade’i içten dışa doğru okşayan alçak bir kedi mırılamasını andırıyordu. Bu sesi o şekilde yalnızca bir kez, Spade, Central Park’ta onun kanını içerken Denise inleyerek adını söylediğinde duymuştu. Bu ses, teninde hissettiği ipeksi, sıcak dudaklarla birleşince Spade oyuna girmek için para sürmesi gerekmesine rağmen duraksadı. Spade, Denise’in sesini yine öyle duymak istiyordu. Birlikte yataktalarken.

Black Jack’in gözleri ilgiyle Denise’e çevrildi. Spade bunu gördü ve sahiplenme içgüdüleriyle vampir dişlerini göstermemek için kendini zor tuttu. Bunu yapmak yerine masaya birkaç fiş attı ve elini bir kez daha Denise’in bedeninin yan tarafında dolaştırdı, vampirin gözlerine meydan okurcasına baktı. *O benim.*

Black Jack’in dudakları kıvrıldı ve imayı kabul edercesine başını yana eğdi. Vampir dürtülerinin en güçlülerinden biri, bölgeyi koruma içgüdüsiydi. Hiçbir vampir kendi malına iştahla bakan birine hoşgörü göstermezdi, tabii o mal başkasına sunulmadığı sürece. Spade, Denise’i kimseye sunmayacağını açıkça göstermişti.

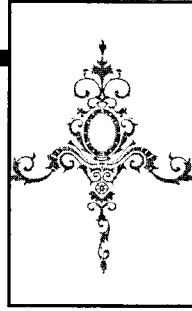
“En yüksek papaz, ilk bahis BJ’in,” dedi krupiyeye.

Spade kendisini gevşemeye zorladı. Hedef, Black Jack’i Denise’e şöyle bir baktı diye tehdit etmek değil onu rahatlatmaktı. Birine aşık olmanın onu nasıl etkilediğini -kontrol eksikliği, aşırı uçlardaki duygular- unutmuştu. Bu en güçlü Kızıl Ejder dozundan bile daha tüketiciydi.

“Hadi dostum, bana biraz şans ver,” dedi Spade kartlar dağıtılırken krupiyeye.

Kaderden de aynı şeyi Denise’le ilgili olarak içtenlikle isteyebilirdi.

On Yedi

SPADE AYAĞA KALKIP DA ALAYCI BİR TAVIRLA o gece artık daha fazla oynamayacağını bildirdiğinde Denise o kadar rahatladı ki neredeyse tezahürat yapacaktı. Spade'in kumarda akıl almaz meblağlar kaybetmesini biraz daha izlemek zorunda kalırsa kesin kusacaktı. Denise'in Black Jack olduğunu bütün kalbiyle umduğu vampir BJ, Spade'i art arda üç kez yenmiş ve son elde de Spade'in fişlerinin tamamını almıştı. Denise onun sınırsız bütçesi olan, büyük oynayan bir kumarbaz olarak görünmesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi, Spade'i şöyle bir güzel sarsmak istiyordu. Ortaya sürdüğü paralar konusunda biraz olsun akıllıca davranamaz mıydı? Kim üçler ve ikilerden oluşan bir full için her şeyini ortaya koyardı ki?

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye sordu kazandığı fişleri tembel tembel toplayan BJ.

Spade, Denise'e dönerek elini sırtından aşağı kaydırıldı. "Hala uykun gelmedi mi?"

Saat sabahın dördüydü ve Denise ayakta uyumak üzeriydi ama başını salladı. “Benim gecem ancak güneş doğunca biter.”

“Aynen öyle.” Spade onu kendine çekti, üzerine eğilerek kulağını hafifçe ısırdı ve Denise’in kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. “Ama kalan saatleri seninle yatakta geçirmeyi yeğlerim.”

Spade’in elleri sırtında dolaşıyordu, bedenleri birbirine dans edecek kadar yakındı ve Spade’in dudakları kulağının dibindeydi. Denise içinde hissettiği erotik ürpertinin bu koşullar altında gayet anlaşılır olduğunu düşündü.

“İl, önce biraz eğlenmek istemez misin?” Eğer aradıkları Black Jack bu adamsa, ondan bilgi almaları gerekmiyor muydu?

Spade’in kahkahası tahrik edici bir okşayış gibiydi. “Tabii ki. Ona ön sevişme deniyor.”

Spade ya Denise’in dünya üzerindeki en iyi aktris olduğunu düşünüyor ya da kadının nabzının aniden hızlandığını ve karnının aşağısındaki sıkışma hissinin BJ’in onları izlemesiyle hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordu.

“BJ, seninle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Spade, Denise’i sıkı sıkı tutmaya devam ederek. “Belki yarın görüşürüz. Kayıplarımı telafi etmek için geleceğim.”

“Peki, o zaman yarın görüşürüz,” dedi BJ kelimeleri uzata uzata.

Denise’in sırtı BJ’e dönüktü, bu yüzden adam onun yüz ifadesini göremiyordu ama Denise’in kaşları çatılmıştı. Neden gidiyorlardı ki? Aradıkları adam o değil miydi?

“Hadi canım,” dedi Spade ve Denise’in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Ardından çıkışa yürüdüler. Kumarhane o saatte bile hayli doluydu.

Denise yarım saattir cevabını merak ettiği soruyu, ancak otel limuzini onları aldıktan ve ikisi Red Rock’ın özel asansörüne bindikten sonra sordu.

“O değil miydi?”

Asansör kapıları onların katında açılırken Spade ona bilmiş bir tavırla baktı. “Ah, kesinlikle oydu.”

“Eee?” dedi Denise. “O zaman neden yanından ayrıldık?”

Spade süitin kapısını açık tuttu, ikisi de içeri girdikten ve odayı gözleriyle çabucak taradıktan sonra cevap verdi.

“Çünkü şimdi dostumuz merak içinde, rahat ve bir sonraki buluşmamızda beni biraz daha yolacağı için mutlu,” diye cevap verdi Spade.

“O son elde bütün fişlerini ortaya koymamalıydın,” diye mırıldandı Denise.

Spade alçak sesle güldü. “Canım, yazık sana. O eli düşünüp günlerce kabuslar göreceksin değil mi?”

Denise yeni şalını düzgünce kırmızı kanepenin üzerine koyarken ona yorgun bir bakış attı. Spade, Denise’in yorgunluğundan eser taşımayan bir yürüyüşle ona yaklaştı.

“Kumarhaneler zengin ve kaybeden oyunculara bayılır. Gerçek olamayacak kadar şanslı görünüp de benden gitmemi istemelerini göze alamazdım. Şimdi Black Jack kötü bir oyuncu olduğuma inanıyor, ben de öyle düşünmesini istiyorum.”

Denise adamın soğukkanlı, mantıklı stratejisine hayranlık duysa da Spade'in neler kaybettiğini düşünüp yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Spade'in yarın akşam kaybettiklerinin bir kısmını geri alacağını umuyordu, yoksa ona emeklilik hesabının tamamını vermesi gerekecekti.

“Yüzümü yıkayıp bayılacağım,” diye bildirdi. “Hangi yatağı istiyorsun?”

“Ben konuk odasında yatarım. Önce cep telefonumdan bir şeylere bakmam gerekiyor, yani sonradan duş sesi duyarsan merak etme.”

Denise yattığı anda kendisini avaz avaz çalan bir zilden başka herhangi bir şeyin uyandırabileceğini sanmıyordu ama tam uykuya dalıyordu ki yatak odasında yalnız olmadığını hissetti.

Hiç kıpırdamadan yatıp Spade'in pantolonunun fermuarının yavaşça açılışını, gömleğini çıkarırken kumaşın tenine sürtünüşünü, sonra Spade'in yere attığı giysileri toplayışını duydu. Birden, hissettiği o derin uyuşukluk kayboldu ve tamamen uyandığını hissetti. Spade'i o kadar yakınında, tamamen çıplak hayal etmek gözkapaklarının neredeyse açılmak için yanmasına sebep oldu.

Duş açıldı ve suyun akışı Spade'in çıkardığı hafif sesleri bastırdı. Şimdi neredeydi? Spade o kadar sessiz hareket ediyordu ki o anda Denise'in önünde olsa kadının haberi olmazdı. Ya gözlerini açtığında Spade'in hemen oracıkta, dokunabileceği kadar yakınında durduğunu görürse?

Denise kendine engel olamadı, gözleri hafifçe aralandı. Önünde hiçbir şey yoktu. Odanın diğer ucundan gelen ha-

fif tıkırtının, duşakabinin açılış sesi olduğunu tahmin etti. Bu sesi tekrar duyduğunda kuşkusu doğrulandı ve Spade duşun altına girince suyun temposu değişti.

Duşakabinin camı buğulanacak, diye düşündü Denise. Hiçbir şey göremeyeceksin. Hatta muhtemelen şimdiden buğulanmıştır...

Denise elinden geldiğince sessiz bir biçimde yatakta yuvarlanıp yüzüstü yattı ve yüzünü de şişman yastıkla yarı yarıya sakladı.

Duştaki ışık Spade'in çıplak, muhteşem vücudunu aydınlatıyordu. Cam buğulanmamıştı. Hatta cam yokmuş gibiydi, Denise suyun altındaki Spade'i kesintisiz bir biçimde görebiliyordu. Bu manzara, Denise'in kendine engel olamadan dudaklarını yalamasına sebep oldu.

Sonra gözlerini kapattı. *Tebrikler, resmen röntgenciliğe adım attın.* Spade'i o şekilde gözetlediği için utanmalıydı. Biraz gururu olsa, diğer tarafına dönüp duvara bakardı. Hemen.

Gözlerini tekrar açtı. Spade ona sırtını dönmüştü, sabunlu sular geniş omuzlarının arasından akıyordu. Saçı soluk teninin yanında simsiyah görünüyor, uzun tutamlar suyun akıntısı altında ayrılıyordu. Suyun kovaladığı sabun köpükleri sırta daha da aşağı indi, belinde toplandı, sonra da sımsıkı poposundan aşağı süzülürdü.

Denise gözlerini sımsıkı yumdu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini bir daha açmayacağına söz verdi. Yaptığı şey yanlıştı. Spade'in mahremiyetine tecavüz ediyor, güvenini kötüye kullanıyordu."

Denise gözlerini açtığında içini çekmemeye çalıştı. Spade'in elleri sabun köpükleriyle kaplı göğsünü okşuyordu. Spade başını arkaya atmış, gözlerini kapatmıştı ve sular yüzüne çarpıp aşağı süzülüyordu.

Denise hayatı boyunca birkaç çekici erkek görmüştü ama hiçbirisi Spade'le aşık atamazdı. Spade'in bedeninin her santimi sımsıkı, kaslarının orantısı kusursuzdu. Sanki usta bir heykeltıraş tarafından oyulmuş, sonra sihirle canlandırılmıştı. Adamın boyu, o uzun ve güçlü bacakları, sırtındaki ince kaslar, saçlarını şampuanlarken gerilen kollarıyla göğsü...

Bakmayı kes. Hemen şimdi.

Spade saçlarını yıkarken, sonra dönüp şampuanı saçından akıtırken, poposunun güzelliğini sergilerken Denise ona bakmayı sürdürdü. Kadının kalbi küt küt atarken çok daha aşağıdaki bir başka zonklama da ona tempo tutmaya başlamıştı. Spade tekrar, bu kez ona doğru döndü. Denise suçlulukla irkildi ama Spade yüzünden akan köpükler gözüne girmesin diye gözlerini kapatmıştı. Denise gözlerinin adamın göğsünde dolaşmasına, karnından aşağı inmesine, önce ince, koyu renk bir çizgi halinde başlayıp kasıklarına vardığında gürleşen tüyleri takip etmesine izin verdi...

Vücudunun başka bir kısmı alev alev yanmaya başlarken ağzı kurudu. Denise kalbinin şimdi hızla attığının hayal meyal farkındaydı ama başka yere bakamıyordu. Spade'in köpüklerle kaplı elleri karnından aşağı indi ve o koyu renk tüylerle çevrili uzvuna dolandı...

Bakma artık, bakma!

Spade kendini boylu boyunca, yavaşça, iyice sabunladı ve eti ellerinin arasında uzamaya, kalınlaşmaya başladı. Sağduyusu başka yere bakmasını haykırsa da Denise gözlerini Spade'den alamıyordu. Yutkundu, içindeki ısı iyice yayılırken hissettiği zonklama ikiye katlandı. Spade yıkılırken kendine dokunmasının doğal bir sonucu olarak mı sertleşiyordu? Yoksa birini mi düşünüyordu? Hatta belki de... Denise'i?

Ya Spade onu kendisini şehvetle izlerken yakalarsa ama gözetlediği için öfkelenmek yerine Denise'i de yanına çağırırsa?

Denise sonunda hüsrarla gözlerini sımsıkı kapattı. Regli henüz bitmemişti, yani fantezisi gerçekleşse ve Spade onu gerçekten davet etse de Denise onunla olamazdı. Bunu yapabilse bile, yapmamalıydı.

Bu adil değildi. Randy'den beri onu ilk kez hem duygusal hem fiziksel olarak uyaran ilk erkek, insanların yalnızca kan içmeye ve becermeye -muhtemelen bu sıralamayla- yaradığını düşünen bir vampirdi. Denise şimdiden, Raum'u bulana dek Spade'in böğrüne batmış olan masraflı bir di-kenden ibaret olmayı kabul ederek gururunu feda etmişti. En azından Spade'in onu reddetmesine ya da daha kötüsü ona acıdığı için becermesine mahal vermeyerek daha fazla küçük düşmemeyi becerebilirdi.

Yastığına sarıldı ve duvara doğru döndü, yüzünü yastığa gömdü. Bu iş biter bitmez her şey düzelecekti. Evine gidecek, ailesiyle zaman geçirecek ve Spade'e duyduğu tutku yok olacaktı. Zaman her şeyi hafifletirdi. Hatta görünüşe

bakılırsa Randy'nin ölümüne duyduğu şiddetli üzüntüyü ve ne zaman bir vampirin yanında olsa geçirdiği panik atak krizlerini bile hafifletmişti.

Duş birkaç dakika sonra kapandı. Denise'in kalbi daha yavaş atmaya başlamış ve içini kemiren açlık boğuk bir acıya dönüşmüştü.

Gördün mü, dedi kendi kendine gaddarca. Zaman her şeyi hafifletir.

Spade ertesi akşam Denise'le birlikte Club Privé'ye girdiğinde Black Jack oradaydı. Saat on biri biraz geçiyordu. Spade içten içe gülümsedi. *Benimle karşılaşmamayı göze alamadın, değil mi dostum?*

"Herkes merhaba," dedi fiş tepsisini alan Spade neşeyle. "Dün gece kaybettiklerimi geri almaya geldim."

Spade'in, bütün fişlerini aldığı petrol şirketi yöneticisi Madox dışında herkes güldü. Adam Spade'e meşum bir bakış attı ve pas geçti.

"Bu gece bu kadar," dedi.

"Blöfünü gördüğü için ona hala kızgın mısın, Madox?" dedi Black Jack alaycı bir tavırla. "Erkek gibi kazanıp kaybetmek gerek, ortak."

"Pis amele," diye mırıldandı Madox alçak sesle.

Black Jack gülmekle yetinip Madox'un sandalyesini ayağıyla öteye itti. "Otur, Henry. Sen zaten o yağlı surattan daha eğlencelisin."

Spade oturdu, Denise de onun arkasında durdu. Spade, Denise'in onun yanında oturmasına engel olan kumarha-

ne kuralını saçma buluyordu ama şansları varsa orada fazla kalmayacaklardı zaten.

BJ, Denise'e baktı, başını eğdi, sonra dikkatini yeniden oyuna verdi. Az önce pas geçen diğer iki oyuncuysa kadını daha az saygılı bir tavırla süzüyordu. Kır saçlı adam Denise'in göğüs dekoltesine biraz daha dikkatli baktığı takdirde Spade saat geceyarısı vurmadan adamı yemenin bir yolunu bulacaktı.

Denise askısız kırmızı elbisesi ve uzun, beyaz eldivenleriyle olağandışı güzellikteydi. Koyu renk saçlarını yukarıda toplamış, boynunu tahrik edici bir biçimde açıkta bırakmış ve Spade'in ona kostümünün bir parçası olduğunu söylediği elmas küpeleri takmıştı.

Spade'e kalsa, Denise'i bu pislik çetesiyle kağıt oynarken arkasında dikilmeye mecbur etmez, onu gerçek bir randevuya, başka bir yere götürürdü. Ama her şey yolunda gittiği takdirde bu gece arzusuna bir adım daha yaklaşacaktı.

Black Jack ilk eli kazandı, sonra Spade'e de kağıt dağıtıldı. Spade diğer oyuncuların onu her el yenmesine izin verdi. Fişleri başlangıçtaki yarisına inmişti. Sonra pes edercesine içini çekti.

"Sanırım başka yerde eğlence arayacağım. BJ, dostum, söyle kan ter içinde, güzelce eğlenebileceğim bir yer biliyor musun?"

Dikkatle seçtiği kelimeler hedefi bulmuştu. Black Jack'in yüzü ifadesiz kalsa da Spade'in kart sayma yetisiyle yaptığı hesaplara göre elinde üç kız olmasına rağmen pas geçti.

“Sanırım ben de pokerden sıkıldım,” dedi BJ. “Beni bekle, Henry. Hoşuna gidecek bir yer biliyorum.”

Spade kalan fişlerini bozdurdu ve Black Jack aynısını yaparken bekledi.

“Demek kan ter içinde eğlenmek istiyorsun?” dedi Black Jack, üçü Bellagio’dan çıkarlarken.

“Aynen öyle. Onunla geçireceğim geceyi daha da zevkli kılacak türden bir eğlenceyi yeğlerim.”

Spade bunları söyledikten sonra Denise’in boynunu öptü ve kadının vücudunda dolaşan ürpertinin tadını çıkardı. Denise’i öpebilmeyi ve Denise’in bunun rol olmadığını anlamasını sabırsızlıkla bekliyordu.

“Drai’s’i deneyelim,” dedi Black Jack. “Bugünlerde Bellagio’dan çok oraya gidiyorum. Oradaki tipler benimle daha uyumlu.”

Black Jack son cümleyi söylerken Denise’e baktı. Spade homurdandı. “Rol yapmaya gerek yok. Ne olduğumuzu biliyor.”

“Ah.” Vampir, Denise’e gülümserken üst dudağının altından vampir dişleri göründü. “Adın ne, güzelim? Henry sana hep *canım* diyor.”

Bunu fark ettin demek, diye düşündü Spade soğuk soğuk. Spade sahte bir isim söyleyemeden Denise cevap verdi.

“Adım Cherry².”

Spade, Denise sütlerinin adını seçtiği için yüzünde beliren sırıtışı bastırdı. Black Jack kadına tekrar baktıktan sonra Spade’le göz göze geldi.

2 Cherry, İngilizce’de kiraz. Ç.N.

“Eee, kime aitsin?”

Spade hoş bir tebessümle gülümsedi. “Kendime.”

BJ güldü. “Vay, vay. Kusura bakma ama usta gibi gelmiyorsun.”

“Soyumun ustası birkaç yıl önce öldürüldü. Kendi başımın çaresine bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Ya sen?”

“Benimki kimliğini açıklamamı istemiyor,” diyen Black Jack’in yüzündeki ifade, Spade’e buna karşı çıkması için meydan okuyordu.

Black Jack’in mesleği düşünüldüğünde Spade bunu şaşırtıcı bulmadı. “Mesele değil. Bütün sırlarını öğrenmeme gerek yok... Bir tanesi yeter.”

Vampir kaşlarını kaldırdı. “Hangisiymiş o?”

“BJ harflerinin Black Jack’in, yani arkadaşım Ian’ın bana bahsettiği kişinin isminin kısaltması olup olmadığı,” diye yanıt verdi Spade.

Diğer vampir zınk diye durdu. Kolu hala Denise’in belinde olan Spade üçünün etrafından geçen kalabalığı yok sayarak bekledi.

“Ian ne dedi?” diye sordu Black Jack sertleşen bir sesle.

Spade omuz silkti. “Elimde çok nadir, satmakla ilgilenmediğim bir şey olduğu takdirde görüşmem gereken kişinin sen olduğunu söyledi.”

Denise, Spade’e bir bakış attı ama Black Jack gülüp tekrar yürümeye başladı. “Sattığın her şeyin daha kalitelisi bende var. Bunu garanti ediyorum.”

“Bunun üzerine bahse girmek ister misin?” diye sordu Spade yumuşak bir şekilde.

Black Jack yüzündeki ilgiyi hemen maskeleyemedi. “Ortaya ne koymak istiyorsun?”

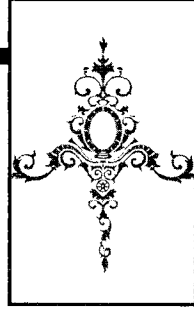
“Elimde, elindeki en iyi Kızıl Ejder’den daha kalitelisi varsa, benden kazandığın paraları geri vereceksin.”

Denise bu kez ona gerçekten sorularla dolu bir bakış attı ama Spade yalnızca kadının belini sıkarak ona sessizce bir şey söylememesini tembihledi.

“Bu konuyu Draî’s’e gittiğimizde konuşuruz,” dedi Black Jack. “Burada kulak misafiri olabilecek bir sürü insan var.”

Spade omuz silkti. “Düş önümüze, dostum.”

On Sekiz

Üçü, BOMBAY COAST OTELI'NİN MERDİVEN-
lerinden inerken Denise dudaklarını büzdü. Drai's
elbette yeraltındaydı. Denise'in kanını satma konusunu
konuşmak için, kırmızı-siyah lake mobilyalı, gece kulü-
büne dönüştürülmüş bir bodrum katından daha iyi neresi
olabilirdi? Spade'in planının ne olduğunu bilmiyordu ama
bu durum hoşuna gitmemiştir.

Denise, Drai's'teki insanlara iyice bir baktığında oradan
gerçekten hiç hoşlanmadığına karar verdi. İçeridekilerin ne-
redeyse üçte biri vampirdi. Soluk tenleri ve fazla zarif hare-
ketleri o loş ışıktaki bile onları ele veriyordu.

Denise ürperdi. Yeraltında, ölmeyenlerle dolu bir yer-
deydi. Üstelik bunlar muhtemelen uyuşturucu bağımlısı
ölmeyenlerdi ve Denise uyuşturucu niteliği taşıyan kanla
dolu damarlarıyla ortalarında. Ah, evet, panik atak fazla
uzakta değildi.

"Hadi içecek bir şeyler alalım," dedi Black Jack.

Denise'in orada bir şey içmeye niyeti yoktu. İçkisine muhtemelen doğaüstü ilaçlar karıştırılacaktı. Yine de bara gittiklerinde kibar görünmek için bir viski ısmarladı. Black Jack'in, bardağındaki sıvı seviyesinin hiç azalmadığını fark etmeyeceğini umuyordu.

Spade kendi viskisini yudumladı ve on dakika boyunca Black Jack'le tamamen anlamsız konularda, havadan sudan konuştu. Bu süre boyunca Denise dişlerini sinirle gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Zaten içinde yükselen paniği ve klostrofobik hisleri güçlükle bastırıyordu. *Sayırsız solgun yüz. Dört bir yanda soğuk tenler. Bunu kan takip edecek. Ölüm takip edecek. Hep öyle olur.*

Black Jack ona kuşkuyla baktı. "İyi misiniz, küçükhanım?" diye sordu. "Çok gergin kokuyorsunuz."

Denise anıları geri itmek için tüm gücüyle çabalasa da aniden hepsi üzerine akın etti. *Burada hapis kaldık. O korkunç uluyuş. Çılgınlıklar. Mutfak zeminindeki ıslak, yoğun madde...*

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye geveledi.

Spade, Denise'in omuzlarını kararlı, yatıştırıcı hareketlerle ovmaya başladı. "Hadi canım, gevşe. Yakında ilacını alacaksın."

Denise, Spade'in ellerinin verdiği hisse yoğunlaştı. Bunlar güçlü, serin ve dengeli ellerdi. Denise aklını anılarının ölümcül bataklığından çekip çıkarmaya çalışırken bu eller çıpası oldu. *Her şey yolunda. Orada değilsin. Hapis kaldıydın. Buradasın ve Spade sana bir şey olmasına asla izin vermeyecek.*

“Hangi ilacı alması gerek?” diye sordu Black Jack.

“OxyContin,” dedi Spade kısaca. “Otelde unuttuk. Merak etme, ona bir şey olmaz.”

“Bende birkaç tane olabilir,” diye cevap verdi Black Jack gülümseyerek. Denise gerçeklikle anıları arasındaki mücadeleye rağmen adamın tebessümünün bir köpekbalığının kine benzediğini fark etti. Dişle dolu ama neşesizdi.

“Evet, neden sende neler olduğuna bir bakmıyoruz?” dedi Spade kelimeleri imalı imalı uzatarak.

“Ofisime gelin.”

Black Jack’in peşi sıra, arkadaki bir kapıya doğru yürüdüler. Kapı onları bir başka merdivene götürdü. Görünüşe bakılırsa bir servis girişi ya da yangın merdiveniydi. Merdivenin dibinde üç kapısı olan kısa bir koridor vardı. Black Jack soldaki ilk kapıyı açtı ve içeri girebilsinler diye açık tuttu. Yüzünde hala o yırtıcı sırıtış vardı.

Denise’in yapmak istediği son şey daha da az çıkışı olan, yerin daha altındaki, daha ufak bir odaya girmekti ama başka seçeneği yoktu. Leopar desenli kanepeye oturduğunda nefes alıp vermekte güçlük çekmeye başlamıştı ve kalbi hızla atıyordu. Spade öyle oturmaları normalmiş gibi onu kucağına çekti, güçlü parmaklarıyla kadının ensesini ve omuzlarını yağurmayı sürdürdü.

Denise, Spade’in dokunuşuna odaklanarak paniğini bir kenara itti. *Mesele yok. Güvendesin... Ve bu kesinlikle dünyanın en çirkin kanepesi.*

“Eh, demek Kızıl Ejder satıyorsun,” dedi Black Jack kelimeleri uzatarak. “Çıkar bakalım.”

Spade öne eğildi. “Ağır ol. Sattığım şeyin senin elindeki maldan daha iyi olduğunu söyledim ama sen bunu kanıtlamam için bana numune vermedin.”

Black Jack homurdandı. “O kadar parayı cebe atmamış olsam bedava numune aradığına yemin edebilirdim. Seninki yanında mı?”

Denise gerildi ama Spade tereddüt etmedi. “Evet.”

“Tamam o zaman.” Black Jack masasının alt çekmecelelerinden birini açtı, birkaç saniye karıştırdı, sonra minicik, koyu renk bir şişe çıkardı. Şişeyi Spade’e verdi. “Bu en yüksek kalite Ejder’dır. Dostlarım için bin dolar. Elinde bunun yarısı kadar kaliteli bir şey varsa son iki gece kaybettiklerin benden. Yoksa bana iki katını ödeyeceksin. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Spade şişeyi bir eliyle aldı, diğeriyle hala Denise’in bir omzundan diğeri omzuna uzanan desenler çiziyordu. Spade şişenin kapağını açıp ağzına doğru eğerken Denise neredeyse nefesini tutacaktı. Spade ne yapıyordu? Bu onu daha önce olduğu gibi açlıktan delirtmeyecek miydi?

Spade gözlerini kapatıp kanı yuttu. Şişeyi tekrar masaya koyup gözlerini açtığında Denise’in kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Bu gözler parlak yeşildi... ve boğazına dikilmişlerdi.

Sonra Spade, Black Jack’e döndü. “Bu boktan şeyi bin dolara mı satıyorsun? Buna resmen hırsızlık denir.”

Black Jack’in gözleri de yemyeşil oldu. “Şimdi işime hakaret ediyorsun, ortak. Ben bunu kesinlikle hoş karşılamam.”

"Ama kazancını dörde katlama fikrini hoş karşılırsın herhalde?" dedi Spade sertçe. Elini Denise'in omuzlarından koluna indirdi. "Bana bir bıçak ver, sana ne demek istediğimi göstereyim."

Denise'in gözleri irileşti. Spade adama Denise'in kanını sunmayacaktı, değil mi?

Black Jack hem meraklanmış hem de öfkelenmiş bir halde ceketinin cebinden gümüş bir sustalı çıkardı. Spade sustalıyı tek eliyle açtı, sonra Denise kolunu çekmeye çalışınca onu daha sıkı kavradı ve bıçağın ucuyla kolunu deldi.

"Yapma," dedi Spade kararlı bir tonda.

Denise donakaldı ama bunun sebebi itiraz ettiği takdirde Spade'in ona bir şey yapmasından korkması değildi. Spade bu şekilde hareket etmeye kararlıysa bir sebebi olmayıydı. *Sana güveniyorum*, diye düşünerek Spade'in gözlerine baktı, sonra kolunu gevşetti.

Spade bıçağı eğerek az önce açtığı kesige dayadı. Bıçağın üzerinde kıvılcık bir damla birikti. Bıçağı çekti ve Black Jack'e uzattı.

"Tat bakalım."

Vampir güldü. "Bu bir tür şaka mı?"

Spade gözlerini kırpmadı. "Güler gibi bir halim var mı?"

Black Jack tekrar burnundan soluyarak güldü, bıçağı aldı ve Denise'in kanının lekelediği yeri yaladı.

BJ kanı yutar yutmaz gözleri irileşti ve koltuğundan fırladı. "Lanet olsun!" diye bağırdı. Göz açıp kapayınca kadar masasının etrafını dolaştı. Spade de ayağa kalkmış, Denise'e doğru giden adamın yolunu kesmişti.

“Bu kadar yeter. Fazla içersen kontrolünü kaybedersin, ben de bariz sebeplerden dolayı onun güvenliğini tehlikeye atamam.”

Denise’in benliğinin bir parçası hala yılbaşından kalma korkunç anılarla boğuşuyordu. Diğer parçasıysa ona koşabildiği kadar hızlı koşup kaçmasını söylüyordu. Ama Denise, Spade’in bu pislige kanını satmayı içermeyen bir planı olduğuna güvenerek bekledi.

Black Jack, Denise’e, kadının saklanmak istemesine sebep olan bakışlar atarak nerdeyse saygılı bir tavırla “O bir kaynak,” dedi. “Üstelik bir kadın! Güzel bir kadın. Tanrım, evlat, ondan ne kadar para kazanacağız, biliyor musun?”

Spade soğuk bir tavırla gülümsedi. “Henüz seninle ortak olmak isteyip istemediğime karar vermedim. Şimdiye kadar bana yalnızca aşağı kalitede mallar satan bir torbacı olduğunu gösterdin. Kadını Kanun Gardiyanları’ndan ya da ticareti durdurmak isteyen başka vampirlerden koruyabileceğin ne malum?”

Öfke, Denise’in diğer duygularının arasından sıyrılarak paniğinin üzerini örttü. Spade’in rol yaptığını biliyordu ama Black Jack, Denise’ten bir insan bile değilmiş gibi söz ederken içtendi.

Black Jack ellerini havaya kaldırdı. “Kaynakların ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bildiğim kadarıyla tek bir kaynak var ve onu hayatta tutmak için kanını sulandırıp duruyoruz. Kızıl Ejder bu yüzden kadının kanıyla kıyaslandığında kusmuk gibi geliyor. Bir kaynak... Bir kadın...” Vampir mest olmuşçasına titredi.

“Kadın olmamın fazladan yararı ne?” diye sormaktan kendini alamadı Denise. “Yani kan kandır.”

Black Jack ağzını açtı, sonra kapattı. “Ayrıntıları sonra konuşuruz, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Beni bağlantılarınıla etkilemeye başlamazsan hiçbir şey konuşmayacağız,” dedi Spade amansızca. “Daha hiçbirini duymadım. Belki de Ian’ın bahsettiği diğer torbacıya gitmeliyim.”

O anda Denise, Spade’in ne yaptığını anladı. Black Jack’in ona atıp durduğu bakışlardan kaçmak istese de Spade’in stratejisinin mantığını görebiliyordu.

“Başka satıcılar olabilir ama benim gibisi yok.” Black Jack masasına yaslanıp küstahça gülümsedi. “Ustamın adı Web. Onu duymuşsundur. Kızıl Ejder ticaretini başlatan insanlarla doğrudan bağlantısı var. Bundan daha iyi bağlantı olamaz.”

Spade alaycı bir tavırla güldü. “Güzel bir hikaye ama kanıt nerede? Canı isteyen herkes Web’e ait olduğunu söyleyebilir. Ben bile haberi olmayan birine bunu kolaylıkla yutturabilirim.”

Black Jack öfkelenmiş görünüyordu. “Nasıl bir kanıt istiyorsun? Bu konudan ona söz edince onunla tanışacaksın. İnan bana, kadını bizzat gelip almak isteyecektir.”

“Ona telefon et. Hemen şimdi. Sesini duyayım. Yoksa kadını alıp gider, başka bir ortak bulurum.”

Black Jack’in tehdit edilmekten hoşlanmadığı, yüzünde beliren öfke dolu ifadeden belliydi. Ama yüzü aynı hızla değişerek bir başka tebessüme büründü.

“Sorun değil.”

Masasındaki telefona uzandı, ısıık alarak bir numara çevirdi. “Web’i ver,” dedi telefonu açan kişiye. Birkaç daki-kalık bir bekleyişten sonra tebessümü genişledi.

“Ustam, size şahane bir haberim var...”

Spade birden elini uzatarak telefonu yakaladı. Black Jack telefonu geri çekmeye çalıştı ama Spade ona kötü kötü bakınca durdu.

Denise telefondan öfke dolu bir sesin “Ne oluyor?” dediğini duydu. “Black Jack? Beni duyuyor musun?”

“Gayet iyi duyuyorum,” dedi Black Jack neredeyse bağı-rarak. “Yeni ortağım Henry de duyuyor.”

Spade telefonun düğmesine basıp hattı kesti, sonra tele-fonun kablusunu duvardan sökerek Denise’i şaşırttı. Black Jack’in neşeli bağırtısı küfre dönüştü.

“Sen ne halt ediyorsun?”

Spade ceketinin cebinden çıkardığı cep telefonunu Denise’e verdi. “Otelin ana girişine git ve arabamızı ağır. Seninle orada buluşuruz.”

Bu uyuşturucu dolu vampir bodrumundan çıkacağı için memnun olan Denise, Spade’in telefonunu kapıp kapıya gitti.

Black Jack yolunu kesmeye çalıştıysa da Spade daha hı-zlıydı, adamı yakasından yakaladı. “Hayır, dostum. Kadın gidip arabayı çağırırken bizim tartışacağımız işler var.”

Diğer vampir gevsyerek Denise’in ürpermesine sebep olan bir sesle kıs kıs güldü. “Tamam. Yakında görüşürüz, tatlım.”

“Evet, tabii,” diye mırıldandı Denise.

Metal merdivenden Drai’s’in ana salonuna çıktı, sonra daha güzel olan merdivenleri tırmanarak Barbary Coast Otelі’nin zemin katına ulaştı. Otelin şoförü telefonu ilk çalışında açtı. Denise bunun teras süitinde kalmanın bir avantajı olduğunu tahmin etti. Şoföre talimat vermiş ve telefonu kapatmıştı ki belkemiğinde soğuk bir önsezinin ürpertisi dolaştı.

Spade onu daha önce hiç tek başına arabayı almaya yollamamıştı. Centilmenliği ve korumacılığı aşırı boyutlardaydı. Şimdi ise onu kolunda derin olmayan bir kesikle, vampirlerle dolu iki katı aşması için tek başına yollamıştı. Ters bir şeyler vardı.

Denise döndü ve resmen koşarak otele girdi. İnsanların arasından ok gibi geçip hızla merdivenleri indi. Drai’s’te birkaç baş ona doğru çevrildi ama Denise bunu görmezden gelerek Spade’e giden son merdiveni de indi. Dar koridora ulaştığı anda Black Jack’in kapısı savrularak açıldı ve Spade kapıda belirdi. Ceketı yırtılmıştı, gömleğinde kan vardı ve elinde üzerinde kırmızı lekeler olan gümüş bir bıçak tutuyordu.

Denise’in neler olduğunu çözmesi için odanın içini görmesi gerekmiyordu. “Onu öldürdün,” diye fısıldadı.

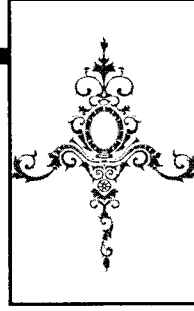
Spade bıçağı ceketinin iç cebine koyarken ona hüsrarla baktı. “Burada olmaman gerekiyordu.”

Denise, Spade’e baktığında adamın etrafındaki ölümcül aurayı hissetti. Şiddetlenen duyguları Denise’i kör etmişti ama aslında hiçbir şey değişmemişti. Spade bir vampirdi,

şiddetin egemen olduğu bir dünyada yaşıyordu. *Bunu kan takip edecek. Ölüm takip edecek. Hep öyle olur.*

Denise duyduğu tiksintiyi dile getirmek için ağzını açtı ama Spade onu yakaladı ve öyle hızlı hareket etti ki her şey bulanıklaştı. Arkalarından haykırışlar duyuldu, kapılar çarpıldı, patlama sesleri yükseldi ve Spade, Denise'in başını göğsüne bastırıp görüş alanını kapattı. Birkaç saniye sonra kadının midesi ona eşlik eden bir hava akımıyla yükseldi ve Denise uçtuklarını anladı.

On Dokuz

SPADE, STRIP'in PARLAYAN IŞIKLARINDAN BİR-
kaç mil ötedeki çölde yere kondu. Ayakları yere değ
er değmez Denise, Spade'i itip kendinden uzaklaştırdı. Spade
onun uzaklaşmasına izin verdi, durdurmaya çalışmadı.

"Başka seçeneğim yoktu, anlamıyor musun?" dedi
Denise'in arkasından giderek.

Denise omzunun üzerinden ona bakarak alaycı bir ses
çıkardı. "Tabii. Çünkü senin dünyanda ölüm tek seçenek-
tir. Başka seçenek yoktur."

Denise kumdaki, göremediği bir çukura girip tökezle-
yince Spade'in çenesi kasıldı ama kadının dengesini bul-
masına yardım etmeye kalkışmadı. Denise onu yine iterdi.

"Black Jack'in o odadan sağ çıkmama izin vermeye ni-
yeti yoktu. Arkamızdan gelen tabanca seslerini ya da diğer
vampirlerin odaya dalışını duymadın mı? Onları çağırmıştı
ve bunu yapma amacı beni yeni ortağı olarak tanıtmak de-
ğildi."

Denise bu sözler üzerine duraksadı ama yürümeye devam etti. Spade kadının nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını yüzüne vurmadı. Bunu Denise'in de fark ettiğini tahmin ediyordu.

“Onu öldüreceğinden haberim olmasın diye beni gönderdin.”

“Evet.”

Denise sonunda durdu. Spade, Denise'in üzerine gitmek istemeyerek birkaç adım geride durdu.

“Seninle o kadar heyecanlı bir biçimde baş başa konuşmak istediği şey neydi?”

Bunu hatırlayınca Spade'in içi öfkeyle doldu, sesi sertleşti. “Arkadaşları silahlarla odaya dalıncaya dek beni oyalamaya çalışıyordu. Paket teklifler yaparak senin üzerinden ne kadar para kazanacağımızdan bahsetti.”

Denise etraflarındaki karanlıktan ötürü Spade'in yüzünü seçemiyor olabilirdi ama Spade onun yüzünü ve ifadesinin sertleştiğini görebiliyordu.

“Ne tür bir paket teklif?”

“Aynı anda hem seks, hem kan satmak,” dedi Spade açıkça. “O yüzden senin güzel bir kadın olduğuna o kadar memnun oldu. Filtre edilmemiş kaliteli Kızıl Ejder seksle birleştiğinde çok para eder ve son derece bağımlılık yapar.”

Giselda'nın parçalanmış, kanı çekilmiş bedeni Spade'in gözlerinin önünde belirdi. Denise'in de, hem de bunca yıl sonra buna benzer bir şey yaşaması fikri neredeyse kontrolünü kaybetmesine yol açacaktı. Black Jack'i kendini

savunmak için öldürmesi gerekme bile, sırf Denise için böyle bir kader planladığı için katleddi.

Denise kollarını ovuşturarak sabahın erken saatlerinde çöl havasının ne kadar serin olduğunu hatırlattı. Spade ceketini çıkardı ve onu kadının omuzlarına sarmak istedi ama Denise irkilerek geri sıçradı.

“Üzeri kanla kaplı.”

“En azından senin kanın değil,” diye karşılık verdi Spade ve ceketini geri aldı. *İnatçı kadın. Ah, neyse.* Burada çok kalmalarına gerek yoktu. Yalnızca takip edilmediklerinden emin olmak istiyordu. Black Jack’in çağırdığı vampirler ustaya benzemiyordu, bu yüzden uçamıyor olmalıydılar. Yine de Spade risk almak istememişti.

“Şimdi Black Jack’i neden öldürmen gerektiğini anlıyorum,” dedi Denise birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra. “Yine de vampirlerin ve gulyabanilerin bir sorunu olduğunda cinayetin en sıradan ve geçerli çözüm olmasının benim için bir sakıncası yok deyip de yalan söyleyememi bekleyemezsin.”

“İnsanların da,” dedi Spade derhal. “Her akşam televizyonu açtığında haberlerde cinayet görüyorsun. Şiddet, ölmeyenlerin tekelinde değil. Hayatının geri kalanında vampirlerle gulyabanilerden kaçabilirsin ama hala şiddetle dolu bir dünyada yaşıyor olacaksın.”

“Benim dünyamda seninkine kıyasla daha az şiddet var,” diye ısrar etti Denise.

Spade içini çekti. “Hayır, canım. Yalnızca farklı sebepler var.”

“Randy onu sizin dünyanıza soktuğum için öldü. Onu o dünyaya götürmesem şimdi hayatta olacaktı!”

Kadının kokusu acıyla dolmuş, sesi yasla, suçlulukla ve öfkeyle boğuklaşmıştı. Bunlar Spade’in gayet iyi tanıdığı duygulardı.

“Yanlış hatırlamıyorsam Randy’yle Crispin, sen onunla tanışmadan önce altı aydır arkadaşlardı. Randy sen onu tanımadan önce bu dünyaya girmişti.”

Denise arkasını dönmeden hemen önce Spade onun gözlerindeki yaş parıltısını görebildi.

“Ölmesi benim suçumdur. Tek başına yukarı çıkmasına izin verdim, tamam mı? Tek başına gitmesine izin verdim çünkü korkağın tekiyim. Onunla gitsem arkasını kollayabilirdim. Onu uyurabilir, ona kaçma şansı verebilirdim.”

Spade kadının omuzlarını sıkı sıkı tuttu. “O saldırıda on yedi vampir ve gulyabani öldü, üstelik bazıları ustaydı. O yaratıklar fazla güçlü, fazla hızlıydı. Randy’yle birlikte yukarı çıksan onu kurtaramayacaktın. Yalnızca onunla birlikte ölecektin.”

Denise onu itmeye çalışmadı. Başını eğip orada öylece durdu. Kesik kesik nefes alıyor, burnunu çekiyordu.

“O zaman öyle yapmalıydım. Randy beni kurtarmaya çalışırken öldü. Ben de onun için aynısını yapmalıydım, yapmalıydım...”

“Akıllı olduğun için aşağıda kaldın. Randy de aptal olduğu için öldü,” dedi Spade ve Denise’in bu acımasız yorumuna içini çekmesine aldırmadı. Kadını, yüzü ona bakacak şekilde çevirdi. “Yanından ayrılmamalıydı. Yeri orasıydı.

Hiçbir insanın kurtulamayacağı kahrolası bir zombi saldırısının ortası değil. Randy yanlış bir karar verdi ve bu yüzden öldü. Bu işler böyledir. Adil değil ama her iki dünyada da hayat adil değil, değil mi?”

“Sen bunu nasıl anlayabilirsin? Sadece bir şey yapmadan durdun diye sevdiğin kişiyi kaybetmedin,” dedi Denise kırık dökük bir sesle.

Spade uzun, acı bir kahkaha attı. Evet, Giselda’yı yeterince hızlı davranmadığı için kaybetmişti. O sabah birkaç saat erken yola çıksaydı onu kurtarabilirdi. Giselda da eğer onu dinlemiş olsaydı o tehlikeli yola çıkmazdı. Savaşa fazla yakın olan o yol, Napolyon’un ordusunu terk eden askerlerle doluydu. Giselda’ya haber yollamış, ona kaleye dek eşlik edebilmesi için beklemesini bildirmişti. Giselda ise ona sürpriz yapmak istemişti. Bu iyi niyetle verilmiş tek bir karar, kadının tecavüze uğrayıp öldürülmesine sebep olmuştu.

Hayır, hayat insan dünyasında da, diğer dünyada da adil değildi.

“Ne kadar iyi anladığımı tahmin bile edemezsin.”

Denise ona dikkatle, ayrıntı vermesini istemek üzereymiş gibi baktı. Spade bekledi. Giselda’dan hiç söz etmezdi ama sorduğu takdirde olanları saklamayacak Denise’e ondan bahsedecekti.

Denise başka soru sormadı. Başını eğip kendini sessizce soğuğa hazırladı. Spade’in de ölmeyenler dünyasında geçirdiği bir buçuk asrın o uzun, yalnız yıllarında yaptığı gibi, kadın kendi utancının içine çekildi.

Spade onu teselli ederek ona yardım edemezdi. Acıyarak da. Spade'in o suçluluktan ve yastan kurtulmasına tek bir şey yardım etmişti.

"O geceyi tekrar yaşayabilsen yine de bodrumda mı kaldırdın?"

Denise aniden başını kaldırdı. "Hayır. Asla öyle bir şey yapmazdım."

Spade duygudan yoksun bir sesle "O zaman artık aynı insan değilsin," dedi. "Akrabalarından birini feda etmek-tense iblisin özünü daha da çok içine alarak bunu zaten kanıtladın. Karşımdaki kadın, yılbaşında gördüğüm kadın değil. O kadın başarısızlığa uğramış olabilir ama *sen* uğramayacaksın, değil mi?"

Denise gözlerinde sert, kararlı bir bakışla ona baktı. "Uğramayacağımdan emin olabilirsiniz."

Spade'in ona duyduğu hayranlık arttı. Kaybından sonra bu tür bir güce sahip olması için on yıldan fazla zaman geçmesi gerekmişti. Denise'se bunu bir yıldan biraz fazla zamanda başarabilmişti. Spade'in içine yeni bir azim dol-du. Kadını kendisinin kılmalıydı. Denise'i kazanmak için yapacağı savaş uzun ve zorlu olabilirdi ama asla vazgeçme-yeceği kadar önemliydi.

Denise'in gözyaşları dinmişti. "Şimdi otele mi dönüyo-ruz?" diye sordu.

"Otele dönmüyoruz. Aslında Nevada'dan derhal ayrıla-cağız."

Denise kaşlarını çatı. "Ama benim için aldığın sahte kimlik, diğer eşyalarımızla birlikte otelde kaldı."

“Eşyalarımızın biz gittikten sonra toplanması emrini verdim ve ikimizin kimliği de cebimde.”

Denise ona şüpheci bir bakış attı. “Her şeyi en ufak ayrıntısına dek planlamıştın değil mi?”

En ufak ayrıntısına dek değil, öyle yapsam Black Jack’i öldürdüğümü keşfetmezdin. “Olaakları önceden tahmin etmeye çalışıyorum,” demekle yetindi Spade.

Denise derin bir nefes aldı. “Şimdi Web’in peşine mi düşeceğiz?”

“Şimdi Web’in peşine düşeceğiz.”

Bir başka uçağı havaalanına bağlayan geçitten çıktıklarında Denise takma isimleriyle hatırı sayılır miktarda uçuş mili kazandığını düşündü. Son iki haftada son beş yılda uçtuğundan daha fazla uçmuştu. Spade’in dediğine göre, Web’in Monaco’da yaşadığı yönünde söylentiler olduğu için tekrar denizaşırı uçmuşlardı. Denise, Spade’in Web’i bulduğunda ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Vampirin kapısını çalıp doğaüstü uyuşturucu ticaretinin kaynağına el koyup koyamayacağını mı soracaktı? Yoksa bir tek Denise’in kaçak akrabası Nathaniel canlı kalıncaya dek karşısına çıkan herkesi öldürecek miydi?

Doğrusunu söylemek gerekirse Denise bunu sormak istememişti çünkü şimdiden kendini yeterince ikiyüzlü hissediyordu. Spade’i Black Jack’i öldürdüğü için yargılamıştı ama adam bunu yalnızca Denise için yapmıştı. Nathaniel’in peşindeyken öldürdüğü diğer herkesi de Denise adına öldürecekti. Bu iş bittiğinde, şiddetten nefret ettiğine ne

kadar yemin etse de, Denise'in elleri de en az Spade'inki kadar kanlı olacaktı. Bunu bilmek Denise'in duygularının suçluluktan hüsrana, hüsrandan korkuya doğru değişmesine sebep oluyordu. O da Spade gibi bir katildi ve şansları yaver giderse durum daha da kötüleşecekti. Ya Web'i hiç bulamazlarsa?

Ya Spade bir sonraki ölümüne dövüşte, dövüşten sağ çıkan kişi olamazsa?

Bu düşünce uçaklarda ve otellerde geçirdikleri son iki günde Denise'in beynini kemirmişti. Black Jack'in Denise'in kanına gösterdiği tepki, onu bulabilseler bile Nathaniel'i ele geçirmenin ne kadar tehlikeli olacağına dair bir ipucuydu. Spade başta Nathaniel'i arama sorumluluğunu yüklenmek istememişti çünkü o başka bir vampirin malıydı. Şimdi durumun bundan çok daha kötü olduğunu biliyorlardı. Nathaniel yalnızca birinin malı değil, aynı zamanda çok para getiren bir uyuşturucu ticaretinin tek kaynağıydı. Bu yüzden de Nathaniel her kimin elindeyse, o kişi onu elinde tutmak için onları öldürmeye çalışmaktan çekinmeyecekti. Denise, Spade'den Nathaniel'i aramaya devam etmesini nasıl isterdi? Nathaniel'i bulduğunda Spade'in hayatta kalma şansı, Randy'nin yılbaşında o evin merdivenlerinden çıktığında hayatta kalma şansından bile daha düşüktü.

Denise birçok bakımdan o gece neredeyse yine aynı noktaya dönmüştü: Başka biri canavarlarla yüzleşirken kendisi tehlikeden korunuyordu. Artık bunu kabullenmeyecekti. Spade haklıydı. Denise daha önce olduğundan farklıydı.

Tehlikede olan yalnızca kendi canı olsa Nathaniel'i aramaktan vazgeçip Raum'dan kaçır, iblis damgalarıyla yaşar ve ölürdü. Ama Raum, Nathaniel'i aramaktan vazgeçmeyecek ve onu bulmaya çalışırken Denise'in ailesindeki herkesi öldürecekti. Denise bu yolda ilerlediği takdirde Spade'in de ölümüne yol açabilirdi. İlerlemediği takdirdeyse bütün ailesini ölüme mahkum etmiş olacaktı. Bunun tek sebebi de atalarından birinin doğaüstü güçlere sahip olmak istemesi ve bunu bir iblisten çalmasıydı.

Her kimsen, Nathaniel, diye düşündü Denise yüzüncü kez, *senden nefret ediyorum.*

Spade valizlerini aldı ve havaalanının çıkışına doğru ilerlediler. Dışarı çıktıklarında Denise, Alten'le başkasının -gördüğü ve tahmin ettiği kadarıyla bir vampirin-park edilmiş bir arabaya yaslanmış halde durduğunu görünce şaşırdı.

“Spade,” dedi Alten ve gülümseyerek onlara yaklaştı.

Spade adamı kısaca kucakladı ve valizlerini diğer adama verdi. Denise adamın valizleri pek de ağır değillermiş gibi -ki öylelerdi- tek eliyle kaldırdığını görünce onun kesinlikle bir vampir olduğuna karar verdi.

“Seni tekrar görmek çok güzel, Denise,” dedi Alten ona dönerek.

“Seni de,” dedi Denise. Bunu içtenlikle söylemişti. Geçen hafta Raum geldiğinde onu tutan ve ağzını kapatan adamı çoktan affetmişti.

Spade arabanın kapısını açtı, Denise de minnetle arka koltuğa yığıldı. Gittikleri yerde bir yatak olduğu sürece -la-

net olsun, yerde bile yatabilirdi- kendini cennette sayacaktı. Uçakta uyumayı beceremiyordu. Son iki günde, uçuşlar arasında otellerde geçirdikleri kısa zaman dilimlerinde de uyumaktan çok duş almışlardı ve Spade birkaç yere telefon açmıştı. Denise çok yorgundu. Valizlerin yanına sığabilse bagajda uyumaya bile razıydı.

Spade sarışın vampiri Bootleg³ diye tanıttınca Denise onun içki yasağı döneminde vampire dönüştürölüp dönüştürölmediğini merak etti. Çoğu vampirin son derece tuhaf lakapları oluyordu. Denise henüz bir John ya da Sue'yla karşılaşmamıştı.

“Bu gece için her şey ayarlandı,” dedi Alten araba hareket ettiğinde.

“Şahane,” dedi Spade ama Denise neredeyse yüksek sesle inleyecekti. İki saatten fazla kesintisiz uyuma planları suya düşmüştü.

Hayalkırıklığım bir kenara itti. Spade de muhtemelen uyumak istiyordu. Ve bütün zamanını, parasını ve güvenliğini Denise yüzünden sağa sola koşturarak heba etmekten bir an evvel kurtulmak istiyor olmalıydı.

“Bu gece ne olacak?” diye sordu Denise ama bunu söylerken sesi yakınır gibi değil gayet sakin çıkmıştı.

Ya oyunculuga yeteneği yoktu ya da Spade onun ne kadar yorgun olduğunu sezebiliyordu çünkü adam ona anlayışlı bir bakış attı. “Kusura bakma, onun gelebileceğinden emin olduğumuz tek gece buydu. Ama akşamdan önce birazcık kestirebilirsin.”

3 Bootleg, İngilizce'de içki kaçakçılığı yapanlara verilen ad. Ç.N.

“Kim? *O mu?*” diye sordu Denise imalı imalı. Bootleg’le Alten onu aradıklarını bilmiyor olabilir diye Web’in adını söylemek istememişti.

“Evet, Web orada olacak,” dedi Spade ve ön koltukta oturan Alten’le Bootleg görmeden kadının elini sıktı. “Monaco’ya kalıcı olarak taşınmak istiyorsak onun resmi onayına ihtiyacımız olacak, canım. Çok küçük bir ada. Oranın önemli yerlileriyle ters düşmek istemem.”

Spade’in stratejisi bu muydu? Nazik bir biçimde komşularıyla tanışır gibi mi yapacaktı? Ah, evet, başta her şey vampir dişleriyle sırtırmaktan ve hoşgeldiniz demek için gönderilen meyve sepetlerinden ibaret olabilirdi. Fakat Nathaniel gerçekten Web’in elindeyse bunu Spade’in hayatını tehlikeye atması ve cinayetler takip edecekti.

Denise buna izin veremezdi.

Ama o an bunu tartışmak için uygun bir zaman değildi. Arabadaki diğer iki ölmeyenin önünde aklındakileri söyleyemezdi. Denise arkasına yaslandı ve koyu renk pencerelerden içeri dolan gün ışığına karşı gözlerini kapattı. Yorgunluğu onu bir vampire dönüştürüyordu. Elinden gelse, sinir bozucu bir lambaymış gibi güneşi söndürürdü.

Spade koltukta kayarak Denise’i göğsüne bastırdı. Denise bir an gerildi ve kendine Bootleg’le Alten’in inandığı gibi, gerçek bir ilişkileri varmış gibi davranması gerektiğini hatırlattı. Böylece gevşedi, bir kolunu Spade’in düz karnına koyup diğerini sırtına attı, başını göğsüne dayayarak iyice yerleşti. Spade kollarıyla onu sardı, sırtını hafifçe okşadı ve çenesini başının tepesine dayadı.

Denise'in içi huzurla doldu. Bu yalnızca yorgun olmasından ve o anda rahat bir konuma gelmesinden kaynaklanan bir keyif değildi. Ona huzur veren, Spade'in kollarında olmanın çok *doğru* gelmesiydi. Sanki olması gerektiği yerde, birlikte olmak istediği tek kişinin yanındaydı. Kısa bir süre önce Spade'den korkuyor olması ona mümkün gelmiyordu.

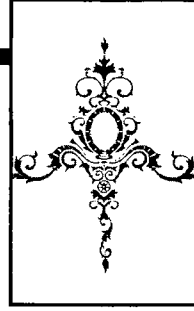
Belki de ondan hiç korkmamıştı. Belki vampirlerin etrafındayken geçirdiği panik ataklar onu Spade'e karşı hissettiği son derece gerçek, son derece yoğun bağa odaklanmaktan alıkoymuştu sadece. Spade onu bazen kendisinin anladığından daha iyi anlıyordu. Spade ona baktığında Denise diğerlerinin gördüğü o yıkılmış, acınası, çaresiz dul olmadığını hissediyordu. Spade karşısında, kaybına rağmen hayatına devam etme gücüne sahip, geçmişinde yaralar olan bir kadın görüyordu. Denise de Spade'e baktığında vahşi bir dünyada yaşayan bir vampir görmez olmuştu. Karşısında, hayatın önüne çıkardığı şeyleri kabullenme ve başa çıkma cesaretine sahip bir erkek vardı.

Denise onda, birlikte bir gelecek kurmak istediği birini görüyordu.

Duygularının yoğunluğu şaşırtıcıydı ama Denise duygularını karman çorman eden engellere odaklanamayacak kadar yorgundu. Şu anda bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Şu anda orada oturup birine ait olmanın, önemsenmenin, *doğruluğun* verdiği o muhteşem hislerin tadını çıkarabilirdi. O yıl hissettiği bütün o korkular, üzüntüler ve acılar düşünüldüğünde buna ihtiyacı vardı.

Ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Yirmi

SPADE, DENISE'E BAKTI. UYURKEN GÜZEL YÜZÜ çok huzurluydu. Normalde onu gölgeleyen endişelerden, stresten ve suçluluktan arınmıştı. Spade onun son birkaç gündür yalnızca irade gücüyle ayakta kaldığını biliyor ve onu uyandırmayı hiç istemiyordu. Onu arabadan odaya taşıyıp yatağa yatırırken Denise hiç kıpırdamamıştı. Ama Spade daha fazla bekleyemezdi.

"Denise." Onun yüzüne dokunmaktan, sonra da elini boynuna kaydırmaktan kendini alamadı. Denise'in teni erimiş saten gibiydi, verdiği his kadının kanı kadar bağımlılık yapıcıydı. "Denise, uyan."

Kahverengi ile yeşil arası kıskırtıcı gözler açıldı ve ona odaklandı. Denise gözlerini kırıştırdı, sonra uyku mahmurluğuyla gülümsedi.

"Hey. Geldik mi?"

"Dört saat oldu," derken Spade'in ağzı seğirdi. Denise de etrafına bakındı ve içinde uyuyakaldığı araba yerine bir

yatak odasında olduğunu fark edince yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

“Vay be. Resmen bayılmışım.” Denise başını salladı, doğrulup oturdu ve gür, koyu renk saçlarını eliyle tarayarak yüzünden uzaklaştırdı. Kadının hafifçe kızarmasına sebep olan gürültüye bakılacak olursa midesi de uyanmıştı.

Spade yana çekilince, üzerinde üstü örtülü birkaç tabak olan araba ortaya çıktı.

“Marullu, domatesli, turşulu ve ketçaplı hamburger, fazladan patates kızartması, tavuk çorbası, kraker ve çikolatalı pasta.”

Denise’in gözleri irileşti, sonra güldü. “Ne sevdiğimi bir bir hatırlamışsın. Tanrım, Spade, sanırım sana aşık oldum.”

Bunu şaka olarak söylemişti ama Spade bu sözleri duyduğunda göğsü öyle bir sıkıştı ki bir darbe yemiş gibi oldu. Denise’i çok uzun zamandır kimseyi umursamadığı kadar umursadığını biliyordu ama o anda durumun ne kadar ciddi olduğunu fark etti. *Ben de sana aşığım. Bunu bir daha yaşayacağımı hiç tahmin etmemiştim, özellikle de bir insanla.*

Denise’in Spade’in onu vampire dönüştürmesine izin vermesi şarttı. Spade kırılgan insanların ölümlü doğası yüzünden Denise’in ölmesine izin vermezdi. Ölüm en iyi şartlar altında bile insanlara saldırebiliyordu. Denise bir insan olduğu sürece, hamburgerinden bir lokma alabilir ve boğularak ölebilirdi. Spade’in onun insan kalmasına dayanmasının imkanı yoktu ve Denise de onu eğer yeterince önemsiyorsa, yalnızca birkaç on yıl değil en azından asırlarca birlikte olabilmeleri için değişmeyi kabul ederdi.

Denise boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı, ballı yasemin kokusu az önceki şakası yüzünden duyduğu rahatsızlıkla eşidi. Denise aralarında arkadaşça bir sevgiden, gereklilikten ya da şehvetten fazlası olduğunu bilmeseydi, yaptığı şakadan bu kadar rahatsız olmazdı.

“Seninle konuşmam gerek,” dedi Denise karşı duvardaki tabloyu inceliyormuş gibi yaparak. “Söyleyeceğim şey önemli ve kimsenin bizi duymasını istemiyorum.”

Spade’in içi beklentiyle kıpır kıpır oldu. Denise onu sevdiğini itiraf etmek üzere miydi? İkisinin dünyasının da eşit derecede tehlikeli olduğunu, Spade’in dünyasında daha fazla vahşet olmadığını mı fark etmişti?

Lanet olsun, eğer öyleyse Spade partiyi iptal eder ve gecenin geri kalanını Denise’le yatakta geçirirdi. Web ya da diğer ölmeyen konuklar istedikleri kadar gücensindi. Sonradan gönüllerini alabilirdi nasılsa. Ama Denise ona beslediği hisleri itiraf ettiği takdirde kadını asla geri çeviremezdi.

Spade odayı aşarak kapıyı kapattı, sonra televizyonun sesini açtı. Yatağın kenarına oturdu ve Denise’i ürkütecek bir şey yapmamak için kendiyi mücadele etti. Mesela o kavurucu, ipek gibi tenini her yerinde hissedebilmek için Denise’in giysilerini yırtıp parçalamak gibi.

“Ne oldu?” diye sordu. Sesinde, içinde devam eden mücadeleye dair en ufak bir iz yoktu.

Denise derin bir nefes aldı. “Her şeyi iptal ediyorum. Bu gece Nathaniel’i aramak için Web’le ne yapmaya niyetin varsa, hepsini.”

Spade'in arzusunun üstü bir anda hüsrarla örtüldü. "Gene mi başladın? Sana on kez söyledim. Nathaniel'i tek başına aramana izin vermeyeceğim."

"Onu aramaya niyetim yok," dedi Denise. Sesinde hem meydan okuyan hem de teslim olduğunu gösteren bir ton vardı. "Haklısın, onu bir vampirin yardımı olmadan asla bulamam ve seninle Bones dışında hiçbir vampir bana yardım edecek kadar çılgın değildir. İkimiz de Cat yüzünden Bones'u işe karıştıramayacağımı biliyoruz ama Nathaniel'i aramaya devam edersen öldürüleceksin ve ben... buna katlanamam."

Spade ona hayretle baktı. "Ya ailen?"

Kadın dudağını ısırıldı. "Benimle birlikte saklanmaları gerekecek. Zaten çoğu hayatta değil. Yalnızca annemle babam, Felicity, onun nişanlısı ve birkaç uzak kuzenim var. Onlara bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor ama Bones'un dünyanın her yerinde insanları var. Diğer insanlar gibi onlarla kalmamızı sağlayacak ayarlamalar yapabilir, tabii kan alışverişi olmadan. Hatta ailemi hipnotize ederek hayatlarının tehlikede olduğunu öğrenmelerine ya da dünyanın bir ucunda hapis kaldıklarını hissedip mutsuz olmalarına engel olabilir..." Bu son bölüme gelince artık Denise'in sesi çatlamaya başladı ama derin bir nefes aldıktan sonra sesi tekrar normale döndü. "Böylece kimsenin ölmesine gerek kalmaz. Hayatını riske atmana gerek yok. Tek mantıklı çözüm bu."

Spade, Denise'in, dövmelelerini ve alttaki damgaları saklamak için sürekli uzun eldivenlerle örttüğü sıcak ellerini tuttu.

“O zaman bu damgalardan hiçbir zaman kurtulamazsın, Denise. Bir daha asla insan olamazsın ve bu şekilde ne kadar yaşayacağını da bilmiyorsun çünkü aynı damgalar açıkça görülüyor ki Nathaniel’in ömrünü anormal derecede uzatmış.”

Denise onun gözlerine baktı. “Buna katlanabilirim ama benim için canını tehlikeye atmaya devam etmene katlanamam. Ölümüne sebep olursam kendimi bu damgaların beni dönüştürebileceğinden çok daha iğrenç bir canavar gibi hissedeceğim.”

Spade’in içi zafer duygusuyla doldu. Sırf o güvende olsun diye Denise insanlığını feda etmeye hazırsa, demek ki Spade’i en az Spade’in onu sevdiği kadar seviyordu. Bu durumda Spade, Nathaniel’i iblise teslim ettiğinde ve Denise damgalardan kurtulduğunda vampire dönüşmeye de razı olurdu. Sonuçta bu, bir iblisin damgaladığı bir şekil-değiştirici olmaktan çok daha iyiydi.

Spade uzanıp kadının yüzünü okşadı ve kokusunun azimle karışık tedirginlikten çok daha yoğun bir şeye dönüşmesinin tadını çıkardı. Sonra elini yavaşça Denise’in ensesine doladı. Spade ona doğru uzandı, aralarındaki mesafe kapandı ve Spade’in dudakları Denise’in dudaklarının tatlılığının beklentisiyle aralanırken kadının kalp atışları hızlandı.

Kapı vurulunca Denise geriye sıçradı, Spade de bir küfür savurarak döndü.

“Defol.” Bu, aklı başında herkesin dikkate alacağı, tehditkar bir hırıltıydı.

“Efendim, özür dilerim ama acil bir telefon var,” dedi Alten.

“Biri ölüyor olsa iyi olur,” diye mırıldanan Spade kapıyı açmaya gitti.

Alten bir şey söylemeden cep telefonunu uzattı. Spade telefonu kapıp ahizeye havlarcasına “Ne?” diye bağırdı.

“Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?” diye sordu Crispin soğuk soğuk.

Spade cep telefonunun almacını eliyle kapatarak ona döndüğünde Denise az önce gerçekleşmek üzere olan öpücüğü atlatmaya çalışıyordu.

“Cevap vermem gerek,” dedi Spade ona ve odadan çıktı.

Denise bir an sersemlemiş halde boş kapı eşiğine baktı. O anın yoğunluğunu hayal mi etmişti? Spade ona doğru eğilirken yüzünde beliren ifadeler gerçek miydi, yoksa Denise’in kendi hisleri görmek istediği şeyin yanılsamasını mı yaratmıştı? Öyle olmalıydı. Spade aralarında sanki hiçbir şey olmamış gibi, odadan çıkarken gayet soğuk ve ilgisizdi.

Kendinden tiksinen Denise yemek arabasına doğru gitti ve yemeye başladı. Midesi az önce ortada bırakılmış olmasına aldırımıyordu. Hala talepkar bir biçimde gurulduyor ve homurdanıyordu. Denise çok uzun olabilecek hayatının geri kalanını böyle geçirmeyi hayal etti: Birçok bakımdan tanınmaz hale gelen bedeniyle Raum’dan kaçarak, kendi dünyasından dışlanmış ve başka bir dünyaya da kabul edilmeden...

Yarı vampir olan Cat kendini hep böyle mi hissediyordu acaba? Hem insan dünyasına hem vampir dünyasına uyum sağlamakta zorlanıyor muydu? Eğer öyleyse, bu berbat bir durumdu.

Gerçi Cat'in *işe yarar* güçleri vardı. Denise'in anormalliklerinin getirdiği tek şeyse doymak bilmeyen bir iştah ve arada bir ortaya çıkan el deformasyonuydu. *Dünyanın kötülükleri, savulun! Sizden on kat fazla yemek yiyebilir ve canavar pençelerimle sizi öğrendirebilirim!*

Patates kızartmalarını ve çikolatalı pastayı yedikten sonra tabağı itti. Kendine acımakla bir yere varamazdı. Nasıl bir hayatı olursa olsun, hayatına devam etmeliydi. Önce temizlenecekti. Duş almak en azından hijyen ihtiyaçlarının icabına bakardı. Sonra Spade'e yaptığı her şey için teşekkür edecek ve Cat'i arayarak ailesinin tanık koruma programının vampir versiyonuna kabul edilmesine ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Denise son zamanlarda ona pek arkadaşça davranmasa da Cat yardım ederdi. O ve Bones böyle iyi insanlardı işte.

Spade de böylece *kendi* hayatına devam edebilirdi. Denise için hayatını tehlikeye atması ya da altüst etmesi gerekmezdi. Doğrusu da buydu.

Spade, Denise'in odasından çıktı ve telefona cevap vermeden önce merdivenleri indi, ön kapıdan çıktı. "Merhaba, dostum. Cevap veremedim, maalesef meşguldüm."

"Orası kesin." Bu iki kelime, *zırva* kelimesiyle aynı vurguyu taşıyordu.

Kulağa kendini savunuyormuş gibi gelecek bir şey söylemeye ya da Crispin'i kuşkulandırmaya niyeti olmayan Spade konuşmadan bekledi. Crispin bir şeyler biliyor da olabilirdi, bilmiyor da olabilirdi. Eğer bilmiyorsa Spade onun bir şeyler öğrenmesini kolaylaştırmayacaktı ama elinden geldiğince en iyi dostuna yalan söylemekten de kaçınmak istiyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu, Charles?" dedi Crispin uzun bir sessizliğin ardından.

Spade neredeyse gülümseyecekti. "Kesinlikle yok." Bu, hiçbir bakımdan yalan değildi.

"Peki." Spade, sinirle Crispin'in yüzünü sertleştirdiğini gözünün önüne getirebiliyordu. "Sana yardım edeyim. İşe Denise McGregor'la ne yaptığını anlatmakla başlayabilirsin."

Ian söylemiş olmalıydı. Onun dışında Denise'i tanıyan kimse yoktu. *Güvenilmez pislik.*

"Seni ilgilendirecek bir şey yapmıyorum," dedi Spade, Crispin'inki kadar soğuk bir sesle.

Adam alaycı bir ses çıkardı. "Herhalde bağlantı kötü. Bana karımın en yakın arkadaşının beni ilgilendirmediğini söylemiş olamazsın değil mi?"

Crispin'in ona açıkça meydan okuduğunu fark eden Spade gözlerini kapattı. "Cat'le olan arkadaşlığından dolayı Denise'i korumak istediğini biliyorum ama o senin insanlarından biri değil," dedi Spade dikkatle, her kelimesini ölçüp tartarak. "Bunun için Denise'i ısırman ya da yatağına alman gerekirdi ve sen ikisini de yapmadın. Bu yüzden,

seni çok severim ama tekrar söyleyeyim, *bu durum seni ilgilendirmiyor*, Crispin.”

Şimdi hattın diğer ucundan gelen alaycı seste hayret de vardı. “Lanet olsun, Charles! Sana ne oldu? Ian budala gibi davrandığını söylediğinde ona inanmamıştım ama haklıymış galiba.”

Crispin’in gerçekte neler olduğunu öğrenmesindense Spade’in şehvetten aklını yitirdiğini sanması aslında daha iyiydi. Nathaniel’i bulması yakındı. Bunu içten içe hissedebiliyordu.

Spade cevap vermeyince Crispin öfkeyle sertleşen bir sesle “Makul davranmayacaksın değil mi?” dedi.

“Makul davranmak derken, istekli bir kadınla haşır neşir olmadan önce senden izin almaktan bahsediyorsan haklısın, makul davranmayacağım,” dedi Spade.

“Bana Denise’i ver. Sadece yanında olmaktan hoşlandığı için seninle olmayı seçtiğini kendi ağzıyla söylesin,” dedi Crispin sertçe.

Spade, Denise’le yaptığı son konuşmayı düşündü. Şu anda telefonla konuşmasına izin veremezdi.

“Müsait değil. Söylerim, sonra seni arar.”

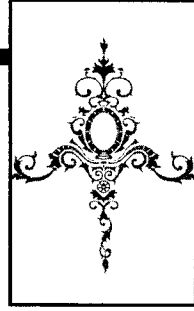
Crispin’in soğuk sesi buz kesti. “Bana bir şey sakladığını var saymaktan başka seçenek bırakmadığının farkındasın değil mi?”

“Öyle hissetmen üzücü. Bu konuda konuşmaya devam etmek isterdim ama kapatmam gerek. Ha, bir şey daha var.” Spade sesindeki öfkeyi saklamaya zahmet etmedi. “Ian’a söyle, ev bende kalacak.”

Cep telefonunun kapağını kapatarak Crispin'in cevabı her neyse onu yarıda kesti. Denise'le romantik bir gece geçirmek için partiyi iptal etme planı suya düşmüştü. Crispin ortada tuhaf bir şeyler olduğunu fark ettiği için Spade'in şimdi Nathaniel'i bulmak için daha da az zamanı vardı. Yine de, en iyi arkadaşı da olsa, Crispin'in saçma bir sorumluluk hissiyle işine karışmasına izin vermeyecekti.

Crispin'in de yakında öğreneceği gibi, Denise onundu.

Yirmi Bir

UZUN VE GÜZEL BİR DÜŞ ALAN DENİSE MERDİ-
venlerden indi. İlk katta daha önce tanışmadığı in-
sanlar koşturuyor, herhalde Spade o akşam için her ne
planladıysa onun için hazırlık yapıyorlardı. Spade artık
bunu Denise'in veda partisi olarak görebilirdi çünkü Deni-
se yarın ilk uçakla Bones'la Cat'in yanına gidecekti. İhtiya-
cı olan tek şey onlara ulaşabileceği bir telefon numarasıydı
ve bunun için Spade'e ihtiyacı vardı ama bu Akdeniz tarzı
ev, güzel olduğu kadar da büyüktü.

"Spade'i gördün mü?" diye sordu yanından geçen insan-
lardan birine.

"Kimi?" diye sordu genç adam, üzeri tıklım tıklım dolu
bir tepsiyi kollarında dengeleyip Denise'e tepsinin ağır ol-
duğunu belli eden bir bakış atarak.

"Boş ver," diye mırıldandı Denise. Spade'in işitme yetisi
o kadar güçlüydü ki Denise onu gerçekten bulmak istiyor-
sa adını haykırması yeterdi. Spade bütün o patırtının ve

konuşmaların arasında bile onu duyardı. Ama Denise bunun kabalık olacağını düşünüp evin ilk katını araştırmaya karar verdi. Mermer zemini, uzaktaki limana bakan devasa pencereleri, yüksek tavanlı ve şahane döşenmiş odalara açılan kemerleriyle bu ev harikuladeydi.

Ev güzel olmasına güzeldi ama zevkli mobilyaların arasında uzun boylu ve esmer bir vampir görülmüyordu. Denise, Spade'i sorarak başka birini daha rahatsız etmek istemiyordu, dışarı çıktı. Onları buraya getiren araba oradaysa Spade'in hala evin içinde bir yerlerde olduğunu anlayacaktı.

Uzun araba yolunda birçok araba vardı. Teslimat araçları gibi görünüyordu. Denise'in kuşkucu parçası, içeri taşman bütün o yiyecek ve içkilere bakıp başını sallıyordu. Sonuçta bu bir vampir partisiydi. Vampirler ordövr tepsilerinden değil arterlerden beslenirdi.

Bahçeyi gözleriyle çabucak tarayıp yalnızca egzotik çiçekler, bitkiler ve birkaç güzel heykelle karşılaşan Denise tekrar içeri girdi. İnsanların koşuşturmalarına bakılacak olursa son yirmi dakikada aktivite daha da hızlanmış gibiydi.

"Denise!"

Spade'in sesini duyunca rahatlayarak arkasına döndü ama onu gördüğünde bu his kayboldu. Spade kaşlarını çatmış, yakışıklı yüzünde öfkeli bir ifadeyle ona doğru geliyordu.

"Bana söylemeden neden ortalıktan kayboluyorsun?" dedi Spade neredeyse çıkışır gibi.

Denise dikleşti. “Çocuk olmadığım için dolaşmaya çıkmayı ortalıktan kaybolmak olarak görmüyorum. Ayrıca seni arıyordum.”

Spade’in yüzündeki gerilim kayboldu. “Sana çıkışmak istememiştim. Kimse nerede olduğunu bilmiyor gibiydi, ben de endişelendim. Hadi hazırlanman gerek. Zaman azalıyor.”

Denise’in kolunu tutarak onu nazıkçe merdivenlerden çıkardı. Denise odaya girinceye kadar konuşmadı. Gerçi evde o kadar gürültü varken söylediklerini Spade dışında kimsenin duyacağını sanmıyordu.

“Sana daha önce de söyledim, bu partiyi yapmana gerek yok. İptal etmek için çok geçse bunu anlarım ama benim aşağı inmeme bile gerek yok. Bensiz yiyip içip eğlenebilirsin. Artık Nathaniel’i arama konusunda endişelenmemize gerek kalmadı.”

Spade bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Gerçekten devirdi. “Benim için kendini feda etmene izin vereceğimi düşünüyorsan beni kesinlikle hiç tanıımıyorsun demektir. Ve beni şimdiye kadar en azından bunu bilecek kadar tanımış olman gerekirdi.”

“Ah, ben senin ölmene sebep olacak ya da en azından benim için bir sürü insan öldürmene izin verecek türden bir insanım, öyle mi?” diye parladı Denise. “İşler değışti. Bu işin başında ikimiz de Nathaniel’in nelere bulaştığını bilmiyorduk. Öğrendiğimizde de bunun ne gibi sonuçları olabileceğini önce anlamamıştım ama şimdi anlıyorum ve bittiğini söylüyorum.”

Spade ona ciddi olup olmadığını tartıyormuş gibi baktı. Denise gözünü bile kırpmadı. Sonradan vicdanını rahatlatmak için sahte bir teklifte bulunmuyordu. Önemsemediği bir başka erkeğin onun için ölmesine izin vermeyecekti.

“Haklısın, bu geceyi iptal etmek için çok geç,” dedi Spade sonunda. “Konuklarımı sevgilim yanımdayken karşılamamam da tuhaf olur. Ne de olsa onları ikimizle tanışmaları için çağırdım. Vampirlerin görgü kurallarını bilmiyorsun, aşağı inmemen son derece kaba bir hareket olarak algılanır. Sonradan benim için sorun bile yaratabilir.”

Denise onun yalan söylediğinden kuşkulanıyordu ama Spade’in yüzü ifadesizdi, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bu gece Spade’in sözde kız arkadaşının ortalıkta görünmesi belki gerçekten sorun yaratabilirdi.

Yarından sonra Spade’i bir daha göremeyeceğini bilmek, karnına indirilen bir yumruk gibiydi. Spade’e duygusal olarak fazla bağlanmıştı. Neden Denise’in, Randy’yle birlikte öldüğünü sandığı duyguları uyandıran tek erkek olmak zorundaydı?

“Tamam,” dedi Denise sonunda. “İşine yarayacaksa o zaman son bir kez rol yapacağım.”

Spade gülümserken gözlerinde bir şey pırıldadı. “Ah, kesinlikle işe yarayacak.”

Spade ilk kattaki oyukta, gölgelerin arasında duruyor, Denise’in merdivenlerden inişini izliyordu. *Büyüleyici*, diye düşünerek kadının üst kollarını saran ama omuzlarını açıkta bırakan koyu eflatun elbiseye, derin dekoltesine, ince beline

ve Denise'in adımlarıyla sallanan kabarık eteğine doya doya baktı. Elbise on sekizinci yüzyılın sonlarından kalmaydı, minicik ve çok sayıda düğmenin yerine fermuar koyularak modernleştirilmişti ve en kaliteli İtalyan ipeğinden yapılmıştı. Denise elmas ve ametist kolyesi, onunla takım küpeleri, saçını tutan ametist kakmalı tokaları ve dirseklerine kadar çıkan beyaz eldivenleriyle bir kraliçeye benziyordu.

Denise merdivenlerin dibine ulaştığında Spade gölgelerin arasından sıyrıldı, kadının eldivenli elini tutup öptü. "Akıl almaz derecede güzelsin."

Denise kızardı. "Teşekkür ederim." Sonra güldü. "Gözümün önüne *Titanik*'teki, Leonardo DiCaprio'yla Kate Winslet'in büyük merdivende oldukları sahne geldi ama filmin sonunu düşünecek olursak bunun iyiye alamet olduğunu sanmıyorum."

Spade ağzını Denise'in elinden çekti ama elini bırakmadı. "Endişelenme. Burada yalnızca kadehlerin içinde gelen minicik buzdağları var."

Denise, Spade'i süzdü, adamın kendisinininkiyle uyumlu olan, on sekizinci yüzyıldan kalma giysilerinden hoşlandığı belliydi. Spade onun bakışlarını yakalayınca Denise gözlemini kaçırdı. Spade hala onun elini tutuyor olsa da kadının etrafında görünmez bir duvar yükselmiş gibiydi.

"Eee, bu geceki plan ne?" diye sordu Denise omuzlarını dikleştirip ciddi bir tavırla.

Web'i gözlemlemek. İş arkadaşlarının kim olduğunu görmek. Güneş doğmadan seni çırılçıplak kollarıma almak...
"Bana delice aşıkmiş gibi davran, yeter."

Denise, Spade'in koluna girerken neredeyse kasvetli denebilecek bir biçimde gülümsedi. "Öyle yaparım."

Spade kadının ruh halindeki ani değişime şaşırdı. Denise hala gündüz onu bulamayınca çıkıştığı için öfkeli miydi? Yoksa damgalarından ebediyen kurtulamayacağına inandığı için mi karamsardı? Spade ona kaçamak bir bakış attı ve öyle olduğuna karar verdi. Denise çok geçmeden, Spade'in onu öyle bir kadere terk etmeye niyetli olmadığını fark edecekti.

"Konuklarımız geldiğinde onları karşılayacağız, sonra her partiden bekleyebileceğin gibi içki içilecek, dans edilecek ve sosyalleşilecek. Nahoş bir şey olmasını beklemiyorum ama benden ve Alten'den fazla uzaklaşmamaya çalış."

Alten çağrılmış gibi, üzerinde modern bir smokin ve gözlerini saran beyaz bir maskeyle çıkageldi.

Denise hafifçe güldü. "Maske ne için?"

Spade saçlarına tutturması için tarak gibi dişleri olan, lavanta rengi, kristalli bir maske çıkardı. "Bu bir maskeli balo, sana söylemedim mi?"

"Hayır, söylemedin," dedi Denise. Maskeyi gülümseyerek alıp elinde evirip çevirdi. "Kıyafetim çok güzel. Kimin kılığına giriyorum?"

"Marie Antoinette. Ben de Kral XVI. Louis."

Denise ona düşünceli düşünceli baktı. "İkisi de infaz edilmişti."

Spade eğilerek ağzını Denise'in kulağına yaklaştırdı. "Tarihin bizimle tekerrür etmesine izin vermeye niyetim yok, canım."

Gerçekten de kesinlikle yoktu. Denise, zamanından çok önce ölen Giselda'yla aynı kaderi asla ama asla paylaşmayacaktı. Spade onu koruyacaktı ve bu kez başarısız olmayacaktı.

Denise bir adım gerileyerek aralarına biraz daha mesafe koydu ve Alten'e bakarken yüzünde zorlama bir tebessüm belirdi.

"Ya sen kimin kılığındasın?"

Alten sırtıttı, Denise'in önünde yerlere kadar eğildi. "Elbette Kazanova."

Denise isimleri, onları maskelerle eşleştirerek hatırlamaya çalıştı ama o kadar çok insan varken isimleri asla tutturamayacağını çabucak fark etti. Doğaçlama bir balo yapmasına rağmen Spade odayı epeyce doldurmayı başarmıştı. Daha doğrusu birkaç odayı.

Denise'in Spade ve Alten dışında, unutmayacağını bildiği tek kişi Web'di. Denise'in görebildiği kadarıyla uzun boyluydu, maskesi karakehribar ve kristalden yapılmıştı, saçları sarımsı kahverengiydi. Eve nerdeyse süzülerek girmişti. Adamın kostümü de siyahtı, kol ağzlarına, omuzlarına, ceketine ve pantolonuna hoş bir biçimde kristaller yerleştirilmişti. Spade onları tanıştırdıktan ve adam onun elbisesine iltifat ettikten sonra Denise ona kostümünü sormuştu.

"Kozmik bir kara delik," diye açıklarken Web'in ağzı hem kibar hem de meydan okuyan bir tebessümle kıvrılmıştı.

Ölümçül ve durdurulamayan bir şey. Web yeni vampir komşusuyla tanışmak için böyle bir şey seçmişti elbette. Denise en büyük penis olarak gelmenin fazla aşık olacağını düşündü.

“Büyüleyici,” dedi Denise. Sesi kulağa neredeyse içten geliyordu.

Web’in yanındaki, Denise’in sırf o kadar dar bir elbisenin içinde kimse nefes alamayacağı için vampir olduğuna kanaat getirdiği kadın, Web bu gece Denise’le de dans etmek istediğini söyleyince pek hoşnut görünmedi. Spade gülmekle yetindi ve Denise’in kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyi deneyeceğini söyledi. Sesi her ne kadar pürüzsüz olsa da onun da bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi.

Gece ilerlerken Denise kendine, Web’e ve yanındakilere odaklanmamasını, odadaki her erkeğin kısmi maskesinin altında Nathaniel’in yüzünü aramamasını hatırlatıp durdu. Bunun ne anlamı vardı? Nathaniel’i aramaktan vazgeçmeye karar vermişti. Hem yarın oradan ayrılıyordu ve Spade’i, Denise yanlarındayken Spade eğer Car’le Bones’u ziyaret etmezse bir daha görmeyecekti. Bu düşünce Denise’i, hayatı boyunca damgalı kalma düşüncesinden bile daha fazla rahatsız ediyordu. Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen ona aşık olmaktan kendini alamamıştı. Ancak gidişinin arifesinde Spade’in onun için ne ifade ettiğini kavrayabilmişti. Zaten yaralı olan kalbinin tekrar kırılmak üzere olduğunu hissederken nasıl mutlu bir çiftmiş gibi rol yapabiliirdi?

Bu gecenin bir an önce bitmesini istiyordu.

En azından yemekler lezzetli. Üstelik o kadar çok yemek vardı ki Denise bile ikinci bir tabak yedikten sonra tıka basa doydular. Parti zemin katın tamamına ve balo salonunun olduğu ikinci kata yayılmıştı. Denise birkaç vampirin yukarı kattaki oturma odalarından birine girdiğini, sonra da daha pembe yüzlerle çıktığını görünce Spade'in orada daha farklı türde bir büfe sunduğunu fark etti. Spade'in yukarıda atıştırmalık olarak bir dizi insan mı tuttuğunu, yoksa orada aşağı katta akan şampanya şelalesinin kanlı bir versiyonu mu olduğunu merak ettiyse de cevabı öğrenmemeyi seçti.

Alten, Denise'in yanında oturuyordu çünkü Spade son bir saattir salonda dolaşıp Monaco'nun ölmeyen elitleriyle hoşbeş ediyordu. Denise bunun yararsız bir işkence olduğunu bile bile kalabalığın arasında Spade'e bakmaktan kendini alamıyordu. Spade salondaki hemen herkesten daha uzun boylu olduğundan koyu renk saçlı başını görmek çok kolaydı. Eski moda resmi kıyafetiyle nasıl da göz kamaştırıcıydı. Boynundaki karmaşık bir düğümle bağlanmış fular ipekten bir şelaleyi andırıyordu, nakışlı lacivert ceketi muhteşemdi, pantolonu bununla takımdı. Belinde bir kılıç, ayağında da dizine kadar çıkan çizmeler vardı.

Vay canına. Denise onu o şekilde giyinmiş gördüğünde ilk düşüncesi bu olmuştu ve ağzının sulanmasına engel olamamıştı. Şimdi bile onu izlerken dudaklarını yalamaktan kendini alamadı.

"Denise."

Gözlerini kırpıştırıp dikkatini tekrar Alten'e yöneltti. "Pardon, ne?"

Adam, Denise'in gözlerini takip ederek Spade'e baktığında ağzı kurnazca kıvrıldı. "Fileminyonun güzel mi diye soruyordum."

"Ah, evet, çok lezzetli," diye otomatikman cevap verdi Denise ve yemeğinden bir lokma daha aldı.

"Güzel. Hazır tadını çıkarabiliyorken çıkar."

Bunun üzerine Denise tüm dikkatini adama yöneltti. Spade, Alten'e onun yarın gideceğini söylemiş miydi? "Neden öyle dedin?"

Alten omuz silkti. "Vampire dönüşükten sonra yemekler aynı tadı vermiyor."

Denise'in bifeği boğazına takıldı. Alten hemen sırtına vurmaya başladı ama Denise elini sallayarak onu uzaklaştırdı, lokmasını yuttu, sonra da şampanyasından büyük bir yudum aldı.

"Neden bunu yapacağımı düşünüyorsun?" demeyi başardı sonunda. Boğazına takılan biftekten dolayı sesi hala biraz boğuktu.

Denise, Alten'in yüzünün yarısı beyaz bir maskeyle örtülü olsa da adamın yüzünde afallamış bir ifade olduğunu görebildi.

"Çünkü Spade'lesin," dedi Alten. Ses tonundan bu açıklamanın yeterli olduğunu düşündüğü belliydi.

"Eee?" dedi Denise, sonra aslında gerçekten Spade'le olmadığını hatırladı. Bu da tartıştıkları konuyu geçersiz kılıyordu.

Alten daha cevap veremeden, dudakları gerilerek bir çizgiye dönüşmüş olan Spade masalarına yaklaştı.

Alten'e sertçe "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol," dedikten sonra eğilerek Denise'e arkadan sarıldı. "İyi misin, canım?" diye mırıldanarak ensesini öptü.

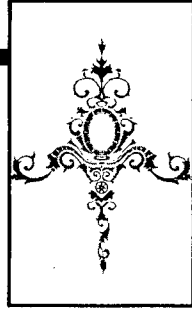
Bu yalnızca bir rol, diye hatırlattı Denise kendine. "İyiyim. Hem lokmamı yutmadan önce çiğnememiş olmam onun suçu değildi."

Spade, Alten'e, Denise'in okuyamadığı bir bakış attı. Sonra doğruldu, elini uzattı.

"Gel hadi, dans edelim."

Spade'e karşı beslediği duygular yüzünden öylesine hassaslaşmıştı ki onunla dans etmek istemiyordu ama sürdürdükleri oyun düşünüldüğünde reddetmesi çok tuhaf kaçacaktı. Başını sallayarak Spade'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Yirmi İki

BALO SALONUNA VARDIKLARINDA SPADE, BİR eliyle Denise'in eldivenli elini tuttu, diğerini de kadının beline koydu.

Başkalarının sorusunu duyabileceğinden korkmaktan çok, Denise'in tenini dudaklarının yakınında hissetmenin zevki için iyice eğilerek "Vals yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ben *-biz-* düğünümden önce ders almıştık," diye cevap verdi Denise. Yüzünde bir üzüntü ifadesi belirip kayboldu.

Spade onu kendine çektiğinde de bunun yerini öldürülen kocasının anılarıyla hiç alakası olmayan, üstü örtülü bir beklenti ifadesi aldı.

"Bana çocukken öğretildi. Her soylunun oğlu vals yapmayı, at binmeyi, ateş etmeyi ve mülkünü yönetmeyi bilmeliydi." Spade konuşurken Denise'i sakın müziğe uyumlu bir biçimde döndürmeye başlamıştı. Kadına ritmi yakala-

ması ve gevşeyerek valsın adımlarını hatırlaması için zaman verdi.

“Seni bir çocuk olarak hayal etmek çok zor.” Denise’in maskesi, yüzündeki o dürüst merakı saklamayı başaramıyordu. “O zamanlar hayat nasıldı?”

“Ortam farklıydı.” Spade bıkkın bir şekilde gülümsedi. “Ama insanlar değişmiyor, bin yıl geçse bile. Çocukken unvanlardan, mülklerden ve kralların gözdesi olmaktan daha önemli bir şey yoktu. Bugün de üniversite diplomasından, mesleklerden ve emeklilik birikiminden önemli bir şey yok. İstekler hala aynı: Sana ait olanlara iyi bakmak. Onları tehlikelerden korumak. Biraz mutluluk elde etmeye çalışmak. Eskiden de öyleydi, şimdi de öyle.”

Denise birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi. Spade bakışlarındaki dikkati saklamaya zahmet etmeden onu inceledi. Kadın saçını tepeden toplamıştı ama birkaç bukle kasten gevşek bırakılmıştı ve dans ederlerken müzikle birlikte sallanıyordu. Denise’in maskesi kaşlarından başlayıp burnunun köprüsüne dek iniyor, elmacıkkemiklerinin etrafında kıvrılıyor ve yüzünün alt kısmını açıkta bırakıyordu. Düşüncelere dalmış halde alt dudağını yaladı. Bu basit hareketin Spade’in arzularını nasıl kamçılıdığından habersizdi.

“Bones’la ceza kolonilerine giden gemide tanıştın.” Denise sesini alçalttı. “Fazla kişisel değilse, niye hapse atıldığını sorabilir miyim?”

Aslında bu son derece kişiseldi. O kadar kişiseldi ki Crispin bile hikayenin tamamını bilmiyordu.

“Babam iyi bir adamdı. Biraz sertti ama bu o zamanlar sıradan bir şeydi. Babamın bir zaafı vardı: Kumar. Bugün yaşasa ona bağımlı derlerdi ama o zamanlar bu sağduyu eksikliği olarak görülüyordu. Ben tek oğlu ve varisiydim, bu da onun borçlarını ödemek üzere para toplamak için denize açılmayacağım, askere gidemeyeceğim anlamına geliyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım ve bir varisle evlendim.”

Denise dans etmeyi kesti. “*Evli misin?*” diye patladı.

Birkaç baş onlara doğru çevrilince Denise kızardı. Spade gülmek için kendini zor tuttu.

“İnsanken, canım. Karım öleli birkaç yüz yıl oldu.”

Etraflarındaki vampirler dans etmeyi sürdürdü. Ölme-yenlerin evliliklerinin kuralları, insan evliliklerinin kural-larından çok daha sertti. Spade vampir kanunları altında evli olsaydı Denise’in hayatını tehlikeye atıyor olurdu. Vampirin eşi, hakkını kullanmaya karar verdiği takdirde, bir vampirle zina yapan birinin cezası kayıtsız şartsız ölüm-dü. Vampirlerin uzun ömürleri düşünülürse, evlenmeyi nadiren seçmeleri şaşırtıcı değildi. İnsanlar bile, en fazla elli yıllık bir bağlılık yemini ettikleri halde bu yemin yüzünden yeterince sorun yaşıyordu.

Denise’in yanakları hala sadece makyajıyla açıklanama-yacak kadar koyu renkti. Spade kadının telaşlı sorusunu rahatsız edici bulmamış, aksine bundan hoşnut olmuştu. Denise, Spade’in evli olabileceği fikrini kıskançlıkla karşı-lamasa Spade’i onun istediği kadar önemsemiyor demek olurdu.

“Biriyle parası için mi evlendin?” diye fısıldadı Denise bu durumu onaylamadığını belli eden bir tonda.

Spade ona doğru eğildi. “O da benimle unvanım için evlendi,” diye fısıldadı. “İkimiz de çıkarımızı gözetiyorduk, seni temin ederim.”

“Onu seviyor muydun?”

Denise bu soruyu sorar sormaz içini çekip gözlerini kaçırdı. Soruyu sorduğuna pişman olduğu belliydi.

Spade onun kıskançlığından hoşnut olduğu gibi bu sorudan da memnundu. “Hayır, o da beni sevmiyordu,” dedi sakince. “Madeline saraydaki konumunu yükseltmek istiyordu, ben de onun parasına ihtiyaç duyduğumu gizlemedim. Evlenmek ikimizin de çıkarlarına uygundu.”

Ve o dönemdeki birçok evlilik gibi onları da çok mutsuz etmişti. “Yine de, Madeline’in dolu kesesine rağmen babamın yine borca gömülmesi çok sürmedi.”

Aradan geçen yıllar, Spade’in hikayenin geri kalanını duygulardan arınmış bir sesle anlatmasına imkan tanıdı.

“Başta bunu benden sakladı. Tanıdıklarından gelen mektuplarla ve saraydaki dedikodularla ilgili yalan söyledi. Ama sonra, bir vist oyununda Warwick Dükü’ne borçlanınca ve borcunu ödeyemeyince Dük onu Kral’a şikayet etti.”

Babası aynı zamanda, genç ve güzel düşesle aynı yatakta da yakalandığından Warwick ona merhamet göstermemişti. Babasının borçlu olduğu bütün saraylıları toplamış, onları gaza getirmiş, sonra da hepsinin adına kraldan adalet istemişti.

“Gece babamı almaya gelip onu Newgate’e götürdüler. Borcunu son kuruşuna dek ödeyene kadar orada çürüyecekti,” dedi Spade. “Warwick, ben borcu ödemenin bir yolunu bulana dek babamın hayatta kalamayacağını biliyordu. Genç, güçlü mahkumlar bile Newgate’te ölüyordu. Warwick bunu babamı hapiste tutmak için değil öldürmek için yapmıştı.”

“*Borcu* var diye hapse atıldığına inanamıyorum,” dedi Denise.

Spade alçak sesle, alaycı bir tavırla güldü ve Denise’i müzikle uyumlu bir biçimde döndürdü. “Evet, eskiden farklı olan şeylerden biri de iflas beyanında bulunup hayatına devam edememendi, özellikle de kralın öfkesini uyardırıysan. Krallık ailemin mülküne el koydu, unvanım artık değersiz olduğundan Madeline beni terk etti, babamın durumu da hapishanede iyice ağırlaştı. Ben de onunla bir anlaşma yapmak için Dük’e gittim. Babamın borcunu üzerine alacaktım.”

O günün anısı Spade’i hala yakıp kavuruyordu. Warwick ona gülmüş, yakında babasını gömeceğini söyleyerek onunla alay etmiş, sonunda da Spade’in borcu üzerine almasına izin vermek için ona yalvarmasını istemişti. Spade bunu yapmış, babasının hayatını kurtarmak için aşağılanmayı kabul etmişti. Warwick’in bunu yalnızca babasının canını daha çok yakmak için kabul ettiğini fark etmemişti. Öyle de olmuştu. Babası, Spade’in sürgün edilmesinin üzerinden iki yıl geçmeden içkiden ölmüştü.

“Ama hapse gireceğini biliyordun...”

“Denise.” Spade onunla göz göze geldi. “Özgürlüğüm dışında kaybedecek bir şeyim yoktu, onu da bir süre sonra geri alacağımı biliyordum. Ama babam hapiste kaldığı takdirde kesinlikle ölecekti. Başka ne seçeneğim vardı?”

Spade onu kimse anlamasa da Denise’in anlayacağını biliyordu. Ne de olsa Denise son birkaç haftadır ailesi için kendini tehlikeye atıyordu. Bu da ortak noktalarından biriydi.

Kadın içini çekti. “Demek bu yüzden hapse atıldın.”

“Cezamın babamınkinden farklı olmasını beklemiyordum ama Warwick hapiste oturup gün geçirmek yerine Yeni Güney Galler kolonilerine gönderildiğim takdirde krallığa daha yararlı olacağım konusunda Kral’ı ikna etmenin daha eğlenceli olacağını düşündü. Crispin, Ian ve Timothy’yle de oraya yaptığım yolculukta tanıştım.”

“Ve arkadaş oldun.” Denise’in sesi yumuşaktı.

“Başta değil.” Spade tek kaşını kaldırdı. “Ben, Ashcroft’ın müstakbel kontu, şüphesiz cezalarının her saniyesini hak eden imansızlara zincirlenmişim. Günlerce onlarla konuşmaya bile tenezzül etmedim.”

Denise onun kasten mağrur bir ton takınmasına gülümsedi. “Buzları eriten ne oldu?”

“Ian sessiz aşağılamalarımı günlerce katlandıktan sonra bana yem atmaya başladı. Bir balıkçının dilsiz, piç oğlu olduğumu söyledi. Sonunda onlara hayli kibirli bir tavırla Baron Charles Thomas DeMortimer olduğumu, bir soylu olduğumu ve cezamı hak etmediğimi bildirdim. Crispin’in uyuduğunu sanıyordum ama bunları duyunca tek gözünü

açtı ve *DeMortimer*, *ha?* dedi. *Mavi yatak odası, mor perdeler. Her yere tavus kuşu tüyü saçarken aklınız neredeydi?*

Denise'in söylenen şeyi kavraması bir iki saniye sürdü ama sonra gözleri irileşti. "Bones jigoloyken onunla para karşılığında birlikte olan kadınlardan biri de karın mıymış yani?"

Spade güldü. "O anda kendimi çok büyük bir hakarete uğramış gibi hissetsem de yolculuk o kadar korkunçtu ki buna fazla takılmadım. Kolonilere giderken ölmemize ramak kaldı. Oraya vardığımızda da, bu kez denetçinin zulmü altında ölecektik. Sırtımızı birbirimizden başkasına dayayamazdık. Ben de onları kardeşlerimmiş gibi sevmeye başladım."

"Timothy'ye ne oldu? Onu hiç Bones'la ya da Cat'le görmedim."

"Uzun zaman önce hem dinlenmek hem de bütün vampirlerin babası Kabil'in hala hayatta olduğuna dair kanıt aramak için inzivaya çekildi. Aslına bakarsan Timothy'nin bir noktada öldürüldüğünden kuşkulaniyorum. Seksen yıldan fazla zamandır hiçbirimiz ondan haber alamadık."

Denise hüzünlenmiş görünüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm ama en azından Ian, Bones ve sen bu kadar yıl arkadaş kaldınız."

"Bazen en berbat koşullardan bile iyi bir şey çıkar," dedi Spade alçak sesle.

Denise başka tarafa baktı. Spade'in Randy'den söz ettiğini düşündü ama Spade sevilen birinin cinayetinde iyi bir yan aramakla ilgili saçma sapan laflar edecek son kişiydi.

İblis damgalarının Denise’i ona getirmesinden bahsediyordu. İkisi de sadece hayat bazen zalim olduğu için sevdiklerini kaybetmişlerdi ama belki de buna rağmen mutluluğu tekrar birbirlerinde bulabilirlerdi.

Spade ona yaklaşan gücü, omzuna hafifçe dokunulmadan önce hissederek gerildi.

“Araya girebilir miyim?” dedi Web yumuşak bir şekilde.

Spade, Denise’i bıraktı. Denise, Web’in kollarının arasına girerken yüzüne kibar bir tebessüm yerleştirdi. Web, Spade kadar uzun boylu değildi, Denise’in onun soğuk, kobalt mavisi gözlerine bakabilmek için başını fazla kaldırmasına gerek kalmıyordu.

“Bu akşam eğleniyor musunuz?” diye sordu Denise kibar ev sahibesi rolüne bürünerek.

“Gerçekten ilginç bir akşam,” dedi Web. Dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Her gün bir usta vampir aniden yan eve taşınmaya karar vermiyor... Üstelik de insan kız arkadaşıyla.”

Denise artık Nathaniel’i aramaya niyeti olmasa da Web’in Spade’in iddiasıyla ilgili kuşkular beslemesine izin vermeyecekti. Sonuçta sevgililerin ayrılması olağan bir şeydi. Yarın gitmesinin, bozulan bir ilişkiden başka bir anlama yorulmasına gerek yoktu.

“Monaco’nun nesi sevilmez?” dedi Denise vals yaparken omzunu elinden geldiğince belirgin bir biçimde silke- rek. “Hem herkes başka bir şey olmadan önce yola insan olarak çıkmıyor mu?” dedi yukarı bakarak.

Web, Denise'in gerginliğini dindirmeyen bir tavırla güldü. "Çok hızlısınız değil mi? Şimdi daha da meraklandım."

Bu, Denise'in niyetlendiğinin tam tersi bir yöne gidiyordu. Bir adet sığ, ilginçlikten uzak kadın mı istediniz? Hemen geliyor.

"Kız arkadaşınızın çantasına bayıldım," dedi Denise sesinde uygun miktarda diş heyecanıyla. "Versace mi? En sevdiğim tasarımcı Versace'dir. Ah, tamam, belki Gucci de. Ama son zamanlarda *cidden* iyi bir şey tasarlayamıyorlar biliyor musunuz? Ah, sevgilinizin ayakkabılarını nereden aldığını da kesin öğrenmeliyim. Benimkiler Escada ama biliyor musunuz, galiba Stuart Weitzman alsam daha iyi olurdu. Bunların fiyatına bakılacak olursa çok daha hesaplılar..."

Denise farklı tasarımcıların noksanlıklarından bahsedip durur, en iyi ve en kötü çantalar, ayakkabılar ve elbiseler listesini bir bir sayarken Web'in yarı örtülü yüzünde sıkıntılı bir ifade, gözlerinde camlaşmış bir bakış belirdi. Müzik sona erip de Spade onlara yaklaştığında Web nerdeyse Denise'i adamın kollarına itecekti.

Web hızla uzaklaşmadan önce, "Benim için zevkti," demeyi zorla başardı.

Spade, Denise'i, kendi sırtı Web'e çevrilecek şekilde döndürdü, kadını diğer dansçıların arasına sokarken dudakları şeytani bir tebessümle kıvrıldı.

"Şahaneydin," diye fısıldadı. Denise'e. O kadar yakındı ki onları izleyen biri Spade'in yalnızca kadının yüzüne süründüğünü sanırdı.

Denise bu iltifattan hoşnut bir şekilde gülümsedi. “En sevdiğim ve sevmediğim mücevher tasarımcılarından bahsetme fırsatım olmadı,” diye dalga geçti fısıltıdan yüksek olmayan bir sesle.

Spade gülerek dudaklarını kadının boynuna sürttü. “Bana söyle. Söz veriyorum, büyük ilgi göstereceğim.”

Denise, Spade’in dudaklarını teninde hissettiğinde içinde beliren ürpertiği bastıramadı.

Yalnızca rol yapıyoruz, diye hatırlattı kendine.

Bedeni onunla hemfikir değildi. Spade yanında kalır, dudakları Denise’in tenine bir sürtünür bir uzaklaşırken Denise’in içi ısınmaya başladı. Spade bir eliyle hala Denise’i valsa uygun bir biçimde tutuyordu. Diğer elini belinden çekmiş sırtını okşuyor, onu resmi dansın gerektirdiğinden daha yakın tutuyordu.

Onları izliyor olabilecek vampirlerin farkında olan Denise boğazını temizledi.

“Dur canım. Konuklarımız var, başladığın işi bitiremezsin,” dedi. Spade’in dudakları boynundan yanağına kayarken sesi nefes nefese çıkmıştı.

“Öyle mi?” Spade’in sesi alçak bir hırıltıydı. “Seni yukarı çıkarırsam bitirebilirim.”

Denise’in kasıklarındaki ani gerilim kadının içini çekmesine sebep oldu. *Yalnızca rol yapıyoruz, rol yapıyoruz lanet olası!*

“Konuklarımız var,” diye tekrarladı. Sesi sürdürdükleri oyunun gerektirdiğinden daha boğuk çıkmıştı.

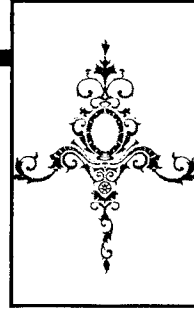
“Bizziz de idare ederler.”

Denise dudaklarına zorlama bir tebessüm yerleştirerek geri çekildi. Spade onu nasıl etkilerse etkilesin, adamın ne hareketleri ne teklifi gerçektir. Spade dünyanın her yerindeki aktörlerin her gün filmlerdeki aşk sahnelerinde yaptığı gibi rol yapıyordu.

“Gerçekten, beni boşuna tahrik etme. Daha gidemeyeceğimizi biliyorsun,” derken bu kez sesinin hem sevgi dolu hem de azarlar gibi çıkmasını sağladı. Tıpkı normal bir kız arkadaşın böyle bir durumda konuşacağı gibi.

Spade’in gözleri bir anda kaplan kahverengisinden yeşile döndü. “Hiçbir zaman boşuna tahrik etmem,” dedi her kelimeyi vurgulayarak. Sonra Denise’i kollarına alıp yerden kaldırdı, dans pistinden hızla indi.

Yirmi Üç

SPADE AFALLAYAN DENISE'İN ONU YERE İNDİR-
mesi yönündeki fısıltısını duymazdan geldi. "Geldi-
ğiniz için çok teşekkür ederim, hanımefendiler ve beye-
fendiler," diye seslendi. "Sizden ayrılıyorum ama lütfen
siz istediğiniz kadar kalın. Hepinizi yakında yine görmeyi
diliyorum."

Spade onu hiç de çılgınca bir şey yapmıyormuş gibi
soğukkanlı bir tavırla balo salonundaki insanların arasın-
dan geçirirken Denise yüzünün alev alev yandığını hisset-
ti. Yanlarından geçtikleri birkaç vampirin bilgiç kahrkaha-
sı Denise'in utancını daha da artırdı. Spade'in sevgi dolu
davranması ayrı şey, onu herkesin ortasında sahte bir tutku
patlamasıyla alıp götürmesi ayrı şeydi.

Denise'in itiraz etmekten vazgeçmesine sebep olan
tek şey, Spade yanından geçerken göz ucuyla Web'in on-
lara kuşkuyla baktığını görmesiydi. Web kuşkulanmasına
izin verilemeyecek kadar tehlikeliydi. Sonuçta Spade daha

birkaç gün önce Web'in torbacısı Black Jack'i öldürmüştü. Web bunu kimin yaptığını merak ediyor olmalıydı ve Spade'in canlı kız arkadaşıyla yan eve taşınmasından kuşkulandığını çoktan dile getirmişti.

Denise üçüncü kata çıkıncaya dek bir daha ağzını açmadı. Spade onu yatak odasına soktuğunda ve kapıyı tekmeleyip kapattığında bile bir şey söylemedi. Ama Spade onu yere bıraktığında onu itti, odanın diğer tarafına geçip televizyonu açmadan önce ona öfkeli bir bakış attı. Televizyonun sesini iyice artırdı.

Döndüğünde Spade'in hemen arkasında olduğunu görüp şaşırdı ve "Fazla abarttın," diye tısladı. Spade her nasılsa maskesini, kılıcını ve ceketini çoktan çıkarmış, şimdi boynundaki fuların karmaşık, zarif düğümünü çözmekle meşguldü.

Denise güçlükle yutkundu. Belki de Spade'in kostümü rahatsızdı.

"Ben öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi Spade fuları çekip çıkarırken. Gömleğinin düğmelerini öyle hızlı açtı ki eli bulanık bir lekeye dönüştü. Gözleri hala zümrüt yeşiliydi ve Denise'inkilere kadının nefesinin kesilmesine yol açan bir ifadeyle bakıyordu.

Daha önce de gömleğini çıkardığını gördün, buna fazla anlam yükleme, diye kendini azarladı Denise. Spade'in yanından geçip gitmek için yana adım attı.

Spade birden kollarını uzattı, duvara yaslanarak Denise'in yolunu kesti. Ne tür bir oyun oynuyordu?

"Spade..."

Denise cümlesinin geri kalanını söyleyemedi. Çünkü Spade birden ağzını boynuna dayamış, dudakları ve diliyle nabzını bulmuş, Denise'in zevkle ürpermesine sebep olmuştu. Spade kollarını çekmedi. Kolları, Denise'in istediği takdirde arasından kaçabileceği açık bir bariyer gibiydi.

Denise titrek bir nefes alarak karnının alt kısmında yükselen ısıyı bastırdı.

"Kes şunu. Ben senin gibi değilim. Sahte olduğunu bilsem de bu tür şeyler beni etkiliyor."

Kulağına alçak bir kahkaha geldi. "Zaten etkilemesi için yapıyorum," dedi Spade ve Denise'in kulakmemesini nazikçe ısırdı. "Ve sana bundan önceki dokunuşlarımda sahte olan hiçbir şey yoktu."

Konuşurken Denise'in maskesini çekip çıkardı. Diğer eli hala duvara yaslanmış duruyordu. Spade, Denise'in küpelerini hafifçe çekiştirerek çıkardı, sonra saçını toplayan tarakları çekti.

Denise donakaldı. İçi öyle bir arzuyla dolmuştu ki duyguları karmakarışık. Spade'in fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama adamın niyeti açıktı. Denise ona hemen şimdi sahip olabilirdi ve onu çok istiyordu. Bedeni arzuyla titriyordu, hele de Spade'in ağzı ihtirasla boynundan aşağı inerken...

Ama Spade'i ne kadar isterse istesin, yarın gidiyordu. Bu Spade'in veda hediyesi miydi?

"Dur," dedi Denise sert bir sesle. "Evet, beni etkiliyor-sun. Ama merhametten kaynaklanan sevişmelerle, duygusuz seksle ya da tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyorum."

Spade'in öfkelenmesini, gülmesini ya da omuz silkip arkasını dönmesini bekliyordu. Bunun yerine Spade gömleğini çıkardı.

"Beni duydun mu?" dedi Denise onun solgun, kaslı göğsüne ya da sert, düz karnına, pantolonunun içine inip kaybolan, dar bir çizgi halindeki siyah tüylere bakmamaya çalışarak.

Spade tek kaşını kaldırdı, sonra eğildi ve çizmelerini çekip çıkardı. "Evet, duydum ama yapacağımız şey bunların hiçbirisi değil, bu yüzden kaygılanmıyorum."

Tanrım, çok geçmeden çıplak kalacaktı. Denise onun duşta nasıl görüldüğünü hatırlayınca yumruklarını sıktı. Kasıklarındaki zonklama öyle artmıştı ki Spade onu kesinlikle duyuyor olmalıydı.

Spade göz açıp kapayıncaya dek tekrar yanında belirdi, elleriyle Denise'in yüzünü nazikçe okşadı. Dudakları tenine çok yakındı, Denise neredeyse bu dudakların tadını alabiliyordu.

"Sana olan hislerimin sıradan bir yanı yok, Denise," diye fısıldadı Spade. Sesi derinleşti. "Ayrıca yarın bir yere gitmene izin vermeyeceğim. Ondan sonraki gün de. Ondan sonraki gün de."

Dudaklarıyla Denise'in ağzını örttü, kadının aniden verdiği nefesi yutarak Denise'i kendine çekti. Spade'in dili şehvetle dudaklarının arasından geçtiğinde Denise belki miğinde kavurucu bir sıcaklık hissetti. Ağzını açtı, Spade'in dilinin şehvetli darbeleriyle Denise'in bedenine bastıran sert bedeni birleşince inledi.

Denise, Spade'in vampir dişlerinin uzadığını hissetti ve bu sivri dişler Spade'in ağzını keşfeden diline sürününce içinde ani bir korku uyandı. Ya bu dişler tenini delerse ve Spade'in gözünü yine kan bürürse? Denise, Spade daha önce kanını içtiğinde onu durdurmaya bile çalışmamıştı. Bu ona büyük zevk vermişti. Spade sevişirlerken yanlışlıkla kan çıkarırsa kontrolü kaybedip onu öldürebilir, Denise bunu ölene de fark etmeyebilirdi.

"Dur," diye başını çevirdi, Spade'in derin ve uyuşturucu öpücüklerini kesti.

Spade durdu. Bir eli hala Denise'in saçlarının arasındaydı. Denise'in sırtında hissettiği serinliğe bakılırsa, Spade diğer eliyle elbisesinin fermuarını açmıştı. "Çok mu hızlıyım?" diye mırıldandı Spade boğuk bir sesle.

Spade'in bakışlarındaki alev alev sıcaklık neredeyse Denise'in temkini bir kenara bırakıp endişesini dile getirmemesine sebep olacaktı ama bu gerçekten hayat memat meselesiydi. "Vampir dişlerin. Onları... geri çekemez misin? Böylece beni kazara ısırmazsın."

Spade'in kahkahası yumuşak ve şeytaniydi. "Ah, zaten seni ısırmaya niyetliyim ama endişelenme, tenini delmeyeceğim."

"Ne?" dedi Denise nefes nefese ama Spade tekrar gülmekle yetindi. Ardından Denise'i kollarına alıp yerden kaldırdığında az önceki serinlik hissi arttı. Denise'in elbisesi her nasılsa yerde, Spade'in pantolonunun yanında bir yığın halinde duruyordu. Denise gözlerini kırptırdı. Spade giysilerini nasıl bu kadar hızlı çıkarmıştı?

Bir saniye sonra yatağın yumuşaklığını sırtında hissetti ve nefesi kesildi. Spade tamamen çıplak halde üzerine çömeldi. Öyle kocaman ve güzeldi ki Denise ona bakakaldı. Spade'in bedeni yakından bakıldığında daha bile kaslıydı ve omuzları o kadar genişti ki Denise'in odanın geri kalanını görmesine engel oluyordu. Ellerini Spade'in kollarında gezdirdi, adam onu tekrar öpmek için üzerine eğilirken kalın, düğüm düğüm kaslarının gerildiğini hissetti.

Denise ağzını açarak Spade'in kendi dilini okşayan, tahrik eden dilinin maharetli hareketlerinin tadını çıkardı. Spade'in parmakları Denise'in kolundan aşağı kaydı, eldiveninin kenarını yakaladı ve elinden çıkıncaya dek yavaş yavaş aşağı çekti. Spade aynı hareketi diğer eldivene de uyguladı. Denise'in kolları çıplak kaldığında geri çekildi. Saçları yüzünün önüne düştü, gözleri siyah tutamların arasından parlarken Denise'in kollarının alt kısmını öptü, dudaklarıyla dilini kadının damgalarını kaplayan karmaşık dövmelemin üzerinde gezdirdi.

Spade'in ağzının verdiği erotik his Denise'in zevkten gözlerini kapatmasına yeterliydi ama bunu yaptığı takdirde üzerine abanan muhteşem erkeği göremeyecekti. Spade o anda, gözleri zümrüt rengi parlarken, vampir dişleri diğer üst dişlerine kıyasla iyice uzamışken ve güçlü bedeni Denise'in bedenini okşayan ağzı dışında tamamen hareketsizken, hiç olmadığı kadar insanüstü ve tahrik edici görünüyordu.

Denise'in içi vahşi bir açlıkla doldu. Denise onunla yalnızca sevişmek istemiyordu. Onu yiyip yutmak istiyordu.

Denise aşağı kayarak Spade'i üzerine çekti. Spade ağırlığını dengeleyerek kadını, onu ezmeksizin yatağa bastırdı. Denise'i öptü ve kadın bacaklarını açıp Spade'in uzun, kalın erkekliğine sürtününce bir inilti koyuverdi.

"Yine yap," dedi hırıltılı bir sesle.

İçindeki baskı Denise'i alevlendirerek içinde şiddetlenen ihtiyaç dalgalarının iyice kabarmasına sebep oldu. Denise bir kez daha Spade'e sürtündü ve Spade kalçalarını hızla çalkaladığında boğuk bir inilti koyuverdi. Spade'in leğenkemiği Denise'in klitorisine iyice sürtündü, Spade'in ağırlığı Denise'in iç çamaşırından oluşan bariyere yaslandı.

Denise'in kasıklarında tatlı bir ağrı olarak başlayan şey bir aleve dönüştü. Denise ellerini Spade'in sırtından kalçalarına indirdi, tırnaklarını o yuvarlak kaslara batırarak Spade'i açgözlülükle kendine çekti.

Denise dudaklarını onunkilerden güçlülükle ayırdı. Hırıltılı bir sesle "Şimdi," diye fısıldayarak ona sürtündü. Bu his hem zevkle hem de Spade'in içinde olmasına engel olan iç çamaşırına öfkelenerek haykırmasına sebep oldu.

Spade büstiyerini aşağı çekerken büstiyer elinde yırtıldı. Spade onu fırlatıp attı, dudaklarını Denise'in meme ucuna bastırdı ve öyle sertçe emdi ki Denise onun vampir dişlerinin meme ucunu deleceğinden emindi. Göğsünden yükselen, içindeki zonklamayı neredeyse dayanılmaz hale getiren o zevk bombardımanına kapılarak bunu umursamayı bıraktı. Spade'in altında kıvrandı, elini ikisinin arasından aşağı indirerek külotunu yana çekmek istedi ama Spade eli-

ni yakaladı. Denise'in iki bileğini de başının üzerine çekerek tek elle tuttu. Diğer elini kullanarak kadının külotunu öyle yavaşça aşağı çekti ki çamaşır ayak bileklerinden çıktığında Denise terlemeye başlamıştı.

"Beni boşuna tahrik etme," diye inledi.

Spade, Denise'in göğsünü son bir kez yaladıktan sonra yukarı çıkıp ağzını onunkine dayadı, kadının bacaklarını dizleriyle daha da çok açtı.

"Sana söyledim canım, ben boşuna tahrik etmem," dedi Spade biraz uzaklaşıp. Denise onun uzun, tutkulu öpücüğünün ardından kesik kesik nefes aldı.

Bu nefes alıp verişler, Spade'in ağzı bacaklarının arasına indiğinde bir iniltiye dönüştü. Adam dilini onun tenine sürttü, içindeki zonklamanın en güçlü olduğu yeri yalayıp yokladı. Denise'i bir sıcaklık sardı, o ıslak, esnek baskı, klitorisine çarpan darbelerle derinlerine dalmak arasında gidip gelirken damarları ballı alevlerle doldu. Denise sırtını büktü, bu zevkin daha fazlasını hissetmek için çaresizce kıvrandı. Spade onu daha yakına çekti, Denise'in bacağına sırtına sararak dilini sert, durmak bilmeyen darbelerle hareket ettirdi.

Denise'in içindeki, gitgide sıkılaştan zevk dalgaları patlamak üzereydi. Kadın son bir tutarlı düşünceyle ellerini Spade'in omuzlarına indirdi, onu sertçe çekiştirirken bir yandan da aşağı kaydı.

"Şimdi," derken neredeyse bağıırıyordu.

Spade göz açıp kapayıncaya dek üzerindeydi. Ağzı yoğun, tatlı bir öpücükle Denise'in nefesini kesti. Spade eliyle

onun bacağına tutarken kalçalarını indirdi. Spade'in içine ilk girişi, Denise'in kasıklarının neredeyse acı verici bir zevkle kasılmasına yol açtı. İkinci ve daha derin darbeyle Spade'in kalın erkekliği Denise'in içini gerdi ve kadın onunla öpüşürken inledi. Spade üçüncü bir darbeye kadının içine tamamen gömüldü ve Spade aynı anda kalçalarını salladığında Denise'in hissettiği doluluk ve o erotik baskı birleşerek içinde patladı.

Denise orgazmı sarsılırken, bu his kasıklarına mest edici kasılmalar yollarken haykırdı. Spade'in bedeninin ona bir kez daha, derinden sürtünmesi o sarsıntıları artırdı ve uzattı, Denise'in içindeki o aç zonklama tatlı, pırıl pırıl bir tatmin hissine dönüştü.

Denise gözlerini açıp da Spade'in yemyeşil gözlerini görene dek gözlerini kapattığını fark etmedi bile. Spade'in saçları siyah dalgalar halinde yüzüne düşmüştü ve orgazmın son dalgalarının kadını sarsmasını izlerken yüzündeki ifade salt şehvetten oluşuyordu.

"Bunu tekrar hissetmek istiyorum," dedi esrarengiz bir biçimde tınlayan bir sesle.

Denise ellerini onun sırtından kaydırıp saçlarının arasına soktu. "Önce sen."

Spade'in dudakları kıvrıldı ve Denise'in içinden yavaşça çıktı. "Sesinin bu halini çok seviyorum," diye mırıldanarak Denise'in çenesini öptü. Kadının sinir uçları, o uzun ve kalın erkekliğin tekrar içine girmesinin beklentisiyle titriyordu. "Gırtlaktan gelen o mırıltı, öyle kışkırtıcı ki... bir şeyler daha söyle."

Tam konuşurken uzun ve ağır bir darbeye tekrar içine girmesi, Denise'in konuşmak yerine sessizce inlemesine sebep oldu. Tıpkı daha önceki gibi, Denise'in en derinindeyken kalçalarını iyice gererek içindeki doluluk hissinden sersemleyen Denise'in en hassas noktasına tekrar tekrar sürtündü.

“Spade... Evet...”

Daha fazlasını söylemeyi, hatta düşünmeyi bile başaramadı. Ellerini adamın sırtına götürdü, bir başka uzun darbeye Spade'in kalçalarının sallanışı beynini uyuşturur, bedenini canlandırırken adamın kaslarının kıpırdayışını hissetti. Denise bacaklarını Spade'in beline sardı, vampir daha da derinlerine inerken nefesi kesildi. Denise daha fazlasına dayanabileceğinden emin değildi ama yine de istiyordu.

“Ah, canım, beni öyle tatlı tatlı yakıyorsun ki,” diye mırıldanan Spade, Denise'in dizini kolunun altına sıkıştırarak kadının alt bedenini kendisine iyice bastırdı. Bir başka darbe Denise'in içinde artan, son rahatlayışının ardından inanılmaz bir hızla dönen baskıyla gözlerini kapatmasına yol açtı. O derin, araştıran darbelerle klitorisine yapılan erotik masaj, Denise'in kör bir arzuyla sallanarak Spade'e sürtünmesine yol açtı.

Spade onu öptü, kadının ağzını Denise'in ona uzanmasına sebep olan tutkunun eşiyle adeta yağmaladı. Denise dilini Spade'in vampir dişlerinin arasından sokarak onun dilini emdi. Spade'in doğal tadı ve verdiği his onu tüketiyordu. Vampirin ona sardığı kolları soluk renkli bir

kafes gibiydi. Adamın ağırlığı onu yatağa mıhlıyor, kalçaları aklını uçuran her darbeye ona inanılmaz bir zevk veriyordu.

Denise hafif iniltiler çıkarmaya başladı. Elleri bir yumruk haline geliyor bir Spade'in sırtına sürtünüyordu. İçindeki sert ritim aynı anda hem çok fazla hem yetersiz hem de çok güzeldi.

"Lütfen, lütfen Spade," diye inledi öpüşürken Spade'in ağzına doğru.

Spade geri çekildi, Denise'in diğer dizini de kolunun altına çekti ve iki dizini birden sıkıca tuttu. Konum değişti-rince Denise'in kalçaları yataktan yükseldi ve Spade kendini öne ittiğinde sert erkekliği Denise'in daha da derinlerine girdi. Kadın haykırdı, o doluluk hissi fazla yoğun ama her nasılsa bağımlılık yapıcı, o şehvetli sürtünüş bu pozisyonda neredeyse sürekliydi.

Denise, Spade'in ağzına ulaşamıyordu, adamın göğsü dudaklarına sürtünüyordu. Denise bu göğsü öptü, o soluk, pürüzsüz tenin altında kıpırdayan sert, ip ip kasların tadına vardı. Spade'in meme ucunu yakalayıp emdi, adamın inlemesi onu daha da kışkırttı.

İçindeki o sert darbelerin hızı arttı, Denise'in alev almasına sebep oldu. Kadın ağzındaki meme ucunu daha sert emerken adamın diğer meme ucunu çimdikledi. Spade onu daha sıkı tuttu.

"Devam et." Bu boğuk emri kalçalarını iyice çalkalayıp Denise'in neredeyse yıldızları görmesine sebep olarak vurguladı.

Denise dikkatini onun meme uçlarının arasında bölerek ikisini sırayla emdi, yaladı ve ısırdı. Spade darbelerinin ritmini artırmaya devam ederken Denise'in başı dönmeye başladı. Zevk bilincini öyle daralttı ki Denise dünya yalnızca bu yatak ve Spade'le ikisinden oluşuyormuş gibi hissetmeye başladı. O iç baskı artmaya devam etti, Denise'in nabızı kontrolden çıkmışçasına atarken bedeni bükülüp Spade'e sıkıca dolandı.

"Benimle gel, hemen şimdi benimle gel," dedi Denise nefes nefese. İçindeki baskının tekrar patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

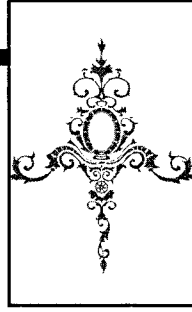
Bir saniye Denise kendini Spade'in üzerinde buldu. Spade hala içindeydi ve Denise vücudunu onunkine bastırduğunda Spade kadının zevkle geriye kaykılmasına sebep olan hızlı, güçlü darbelerle hareket ediyordu. Spade doğrulup bir eliyle Denise'in kalçalarını kendisinininkine bastırdı, diğeriyle de kadını dengede tuttu. Ağzını Denise'in göğsüne yapıştırdı, bu göğsü öptükten sonra meme ucunu dişleriyle yakalayıp ısırdı.

Denise haykırarak onu uyarırdı ama bunu düşünemedi. Ritimlerini kontrol eden bile o değildi. Denise üstte olsa da Spade onu şehvetli bir biçimde tutmuş, bir insanın hareket edebileceğinden çok daha hızlı ve erotik bir biçimde hareket ediyordu. Denise başını arkaya atarak onun kollarına tutundu, kasıklarından bütün bedenine yayılan o hissin içinde kayboldu.

İçindeki zevk, Spade'in gırtlaktan gelen bir inilti koyuverdiğini duymadan önce patladı. Sonra yine çok güçlü

olan bir başka ürperti, içinde yankılanan içsel spazmlarla birleşti. Kendi orgazmının kalıntılarıyla ve Spade'inkinin devam eden zonklayışıyla titreyen Denise vampire tüm gücüyle sarıldı.

Yirmi Dört

SPADE SIRTÜSTÜ YATIYOR, DENİSE ONUN KOLLARININ arasında uyuyordu. Kadının ballı yasemin kokusu Spade'inkiyle karışıyor, daha miskimsi, yoğun bir koku yaratıyor, Spade de bu kokuyu ara ara içine çekiyordu. Bu onların kokusuydu, tutkuyla keskinleşmişti ve Spade her nefeste bu kokunun tadını çıkarıyordu.

O artık gerçekten benim.

Hissettiği sahiplenme duygusunun vampir olmasıyla bir ilgisi yoktu. Evet, vampir kanunlarına göre Denise, Spade öyle olduğunu iddia etmeyi seçtiği takdirde onu ısırdığı andan itibaren onundu. Ama bu farklıydı. Bu, Spade'in Denise'i bir eliyle daha sıkı tutarken diğer eliyle bütün dünyaya karşı kılıç çekmeyi istemesine sebep olan, içine işleyen türden bir duyguydu.

Bu aynı zamanda Spade'in Denise'in, kendisi için yeterli olan beş saatlik uykudan daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu bilmesine rağmen ona tekrar sahip olabilmek için kadını

uyandırmak istemesine yol açıyordu. Spade onun elmas ve ametist kolyeyle birlikte düzenli bir biçimde inip kalkan göğüslerini izledi. Denise battaniyeyi beline dek çekmişti ama Spade'in örtünmeye ihtiyacı olmamıştı. Ne de olsa yanında Denise'in için için yanan bedeni vardı.

Spade kadının içinde olmanın nasıl muhteşem bir his olduğunu hatırlayarak yan tarafına dönüp Denise'e baktı. Belki onu uyandırır, ona bir kez sahip olur, sonra tekrar uyumasına izin verirdi...

Araba yoluna giren bir arabanın sesi aniden dikkat kesilmesine sebep oldu. Konukların hepsi gitmişti. Orada kalmış olan bir konuğu almaya gelen bir şoför olamazdı ve Spade kimseyi beklemiyordu.

Denise'i rahatsız etmeden yataktan kalktı, bir gece önceki pantolonuyla gömleğini giydi. Kılıcını, kapıdaki davetsiz bir gulyabani olabilir diye tekrar kemerinin deliğine geçirdi ama aldığı diğer bıçaklar gümüştü.

Araba durdu ve bir kapı çarpılarak kapatıldı. Spade evin dışından yayılan güç dalgalarını hissetti. Bunlar gitgide artan bir akım halinde güçleniyor ve dışarıdaki kişinin bir usta vampir olduğunu belli ediyordu.

Bu, Spade'in gayet iyi tanıdığı bir güçtü.

"Lanet olsun," dedi Spade ve bıçaklarla kılıcı bıraktı.

Alten kapıyı açtığında Spade merdivenin son basamaklarını iniyordu. "Bones," dedi Alten şaşkınlıkla.

Crispin, Spade'in köşeyi döndüğünü gördü ve kaşlarını kaldırdı. "Beni içeri davet edecek misin, Charles?" dedi sertçe.

Adamın etrafında çatırdayan güç tanıdık olsa da, kokusu tanıdık olsa da, Crispin'in yüzündeki sinirli ifade de fazlasıyla tanıdık olduğundan Spade duraksadı. Oteller ve diğer kamu mekanları serbest olabilirdi ama bir iblis davet edilmediği takdirde bir eve giremezdi. Raum onları bir şekilde bulmuş ve kılık değiştirme yeteneğini geliştirmiş miydi?

"Efendim?" dedi Alten bir ona bir Crispin'e bakarak.

"Davetsiz geldin, o kapıdan da davetsiz girebilirsin," dedi gerilen Spade.

Crispin duyduklarına inanamıyormuş gibi burnundan soluyarak Alten'in yanından geçti. Spade arkadaşının eşiği rahatça aştığını görünce biraz gevşedi.

"İki asırdan fazla zamandır arkadaş olmasaydık seni kışının üzerine yıkmak isteyebilirdim," dedi Crispin. "Sana neler oluyor, Charles?"

"Yemedin içmedin bir koşu buraya geldin ha?" dedi Spade evin arka tarafındaki, daha az resmi olan oturma odasına doğru yürürken. Crispin'in onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı. Adam buralara kadar gelmişti, şimdi duracak değildi ya.

"Amacın saklanmaksa, kendi adınla koca bir parti vermekle aptallık ettin," dedi Crispin. "Böyle şeylerin lafı çabuk yayılır, hele de yeni insan sevgilinle buraya yerleşmeyi düşündüğünü söylemişsen."

"Viski?" diye sordu Spade sakince, bu sözleri duymazdan gelerek.

"Tabii ki."

Spade oturma odasındaki süzme kabından kristal bir bardağa viski doldurdu ve Crispin'e uzattı. Arkadaşı kadehi alırken hala o sinirli, şaşkın ifadeyle ona bakıyordu ama en azından yalnız gelmişti. Cat'le gelseydi, Cat çoktan her zamanki sabırsızlığıyla bir hışım yukarı çıkıp Denise'i aramaya koyulmuş olurdu.

"Otursana," dedi Spade kanepeyi işaret ederek.

Karşısında başka herhangi biri olsa Crispin oturmayı reddederdi. Hatta silahını çekip her ne için geldiyse onu talep ederdi. Ama oraya yalnızca gevşemeye gelmiş gibi rahat bir şekilde kanepeye kuruldu.

"Buram buram Denise kokuyorsun," dedi sohbet eder gibi bir tonla.

Spade'in ağzı gerildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu söylemeden bıktım usandım," dedi Crispin sertleşen bir sesle. "Rol yapmayı bırakıp neden arkamdan iş çevirip karımın en iyi arkadaşıyla oynadığını konusuna gelebilir miyiz? Denise'in başı ne tür bir belada ve sen bunu öğrendiğinde neden bana gelmedin?"

Crispin kendi hayrına olmayacak kadar akıllıydı ama Spade son bir teşebbüste bulunarak kaçamak bir cevap veremeyi denedi.

"Denise'in benimle olmasının altında kuşkuyla sebepler yattığını düşünmene yol açan nedir? O güzel bir kadın, ben de yeterince çekici bir adamım, iyi anlaşıyoruz..." Spade omuz silkti ve cümlelerin gerisini getirmede.

"Saçmalık," dedi kahverengi gözleri küçülen Crispin. "İkimiz de senin insan kadınlarla ilişki kurmadığını ve De-

nise senin sadık sevgilin olarak yanında belirmeden önce, kadının evinde bir iblis olduğunu biliyoruz.”

Crispin, Denise’in evine gitmiş ve orada Raum’un kokusunu almış olmalıydı. Kahrolası adam, gerçekten de hayrına olmayacak kadar zekiydi.

“Tabii bir de Denise’in onu son gördüğümde vampir dünyasına ait her şeyden uzaklaşmaya karar vermesi var,” diye devam etti Crispin. “Bunu düşüncelerinde duydum. Yani bir iblis merhaba demeye gelmiş olsa ve başka hiçbir şey olmamış olsa da, Denise vampir saflarına katılma yönünde ani bir arzu duyduğundan senin yanında olamaz. O yüzden neden saçmalamayı kesip bana neler olduğunu anlatmıyorsun? Sen anlatmazsan Denise’i gördüğümde onun aklını okurum.”

Crispin’in yeni telepatik yeteneğine lanet olsun. Adam gerçekten de Denise uyandığı anda bütün ayrıntıları onun aklından okuyabilirdi.

“Sana bir şey anlatmadan önce, Denise’in başta benimle iletişime geçmekteki sebepleri ne olursa olsun, Denise’le aramızdaki ilişkinin ciddi olduğunu söylemeliyim,” dedi Spade. Sonra sesi sertleşti. “Onu alıp gitmeyeceksin, Crispin. Önce benim kurumuş, büzüşmüş cesedimi çiğnemen gerekir.”

Crispin iki kaşını birden kaldırdı, sonra hayretle güldü.

“Lucifer’in zıplayan hayaları, demek bu yüzden kafayı yemiş gibi davranıyorsun! Gidip kadına aşık olmuşsun. Lanet olsun, yüzünden bizzat okumasam buna hayatta inanmazdım.”

Crispin bir anda kanepeden fırlayıp Spade'in sırtına vurmaya başladı. "Bunu kutlamamız gerek! Çok rahatladığımı söylemeliyim. Seninle yalnız konuşmama izin versin diye karımı zorlamam gerekti. Cat, Denise'in başının bir şekilde belaya girdiğinden ve senin onu isteği dışında yanında tuttuğundan endişeleniyordu."

Spade'in bir an dili tutulur gibi oldu. Denise'le ilgili hisleri bu kadar mı aşıkardı? Yoksa Crispin onu fazla mı iyi tanıyordu?

"Denise için de çok sevindim," dedi sırtışı biraz solan Crispin. "Randy'nin ölümünden sonra çok kötü durumdaydı. Tabii düşükten de..."

"Düşük mü?" diye araya girdi Spade ve Crispin'in omuzlarına yapıştı.

Arkadaşının yüzündeki tebessüm silindi. "Sana söylemedi mi? Denise, Randy'nin ölümünden birkaç hafta sonra düşük yaptı. Doktorlar üzüntü ve strese bağladı. Ardından bizim evden taşındı ve zihninde okuduğum kadarıyla bizim dünyamızdan tamamen uzaklaşmaya niyetliydi. Denise son iki aydır ne karımı arıyor ne de onun telefonlarına çıkıyordu, bizden artık iyice koptuğunu düşündüm."

Spade gözlerini kapattı. Denise yalnızca vampirlerle olan ilişkisinin kocasının ölümüne sebep olmasının vicdan azabını taşımıyordu. Doğmamış çocuğu için de suçluluk hissediyordu.

"Hayır, bana söylemedi."

Denise onu seviyordu, evet, ama böyle bir kayıptan sonra sırf onun için anne olma şansından sonsuza dek vazgeçer

miydi? Vampirler insanları hamile bırakamazdı. Melez olan Cat son derece nadir rastlanan bir vakaydı, üstelik babası annesiyle birlikte olduğunda yalnızca birkaç gündür ölme-yenler arasındaydı. Spade gibi asırlardır değil.

Crispin bu düşünceleri de kısmen yüzünden okumuş olmalıydı. “Denise de sana karşı aynı şeyleri mi hissediyor peki?”

Spade gözlerini açtı. “Bilmiyorum.”

Denise gerindi ve yatakta döndü. Yatağın diğer tarafında kimse yoktu, buna zaman içinde alışmıştı ama *bu kez* orada birinin olması gerektiğini hatırladı ve gözleri birden açıldı.

Doğrulup oturdu, odada etrafına bakındı. Oda çok büyük de olsa Denise bir bakışta Spade’in orada olmadığını gördü.

Senden önce uyanması olağandışı değil, dedi midesinde pır pır eden gerginlik hissini bastırmaya çalışarak. *Ne kadar kaldı acaba?* diye sordu içindeki hain ses hiç zaman kaybetmeden. *Ne malum, belki sen uyur uyumaz gitmiştir.*

Denise yatağa baktı. Spade’in uyumuş olması gereken yerdeki çarşaf lar kırıxmamıştı. Denise’in kalbine bir ağırlık çöktü. Spade gerçekten de Denise uyuduktan hemen sonra gitmiş olmalıydı. Belki Denise onun dün gece bunun sıradan bir şey olmadığıyla ilgili sözlerini yanlış anlamıştı.

Belki de aptallık ediyordu ve Spade yalnızca kendi tarafındaki çarşaf ı kırıştırmadan uyumuş, şimdi aşağıda kah-valtı ediyordu.

Umudu güvensizliğiyle mücadele ediyordu. Denise daha önce bu rahatsız edici ertesi sabah olayıyla baş etmek zorunda kalmamıştı. Bu kadar çabuk yattığı tek erkek Randy'ydi ve onun da neler hissettiğini önceden biliyordu. Seks, birlikte olduğu diğer üç erkekle bir süre çıktıktan sonra işe dahil olmuştu, bu yüzden ilişkilerinin koşulları çoktan belirlenmişti. Spade ona karşı hissettiklerinin sıradan duygular olmadığını söylemişti. Denise haşın gün ışığında bu sözlerin birçok anlama gelebileceğini ve ille de bir ilişki anlamına gelmeyebileceğini fark etti.

Eh, yapmayacağı bir şey varsa o da Spade gelene kadar yatakta oturup kara kara düşünmekti. Kalktı ve banyoya gitti. Boş bir mesane, temiz bir beden ve kötü kokmayan bir nefesle her şey göze daha iyi görünürdü.

Yirmi dakika sonra banyodan çıktığında, karşılaştığı manzara kalbinin büzülmesine sebep oldu. Spade tamamen giyinmiş halde yatak odasında, yatağın kenarında oturuyordu ve yalnız değildi.

Denise, Bones'un koyu kahverengi gözlerine baktığında gözyaşlarına boğulmasına ramak kaldı. Spade gelip onu alması için Bones'u aramıştı. Hatta olay çıkmaması için, Bones'un Denise uyandığında burada olmasını bile ayarlamıştı. Dün geceki sevişmeleri gerçekten de tek gecelik bir merhamet sevişmesiydi.

"Denise..." diye söze başladı Spade.

"Hayır," diye onun sözünü kesti Denise elini kaldırıp. "Boşuna konuşma. Bana hazırlanmam için birkaç dakika ver, Bones. Sonra gidebiliriz."

Denise artık Spade'e bakmıyordu ama Bones'un yüzünde hayret vardı. "Benimle birlikte mi gelmek istiyorsun?"

"Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyor," diye söylendi Spade. Sonra Denise'in onu görmezden gelmesi imkansız hale geldi çünkü Spade tam önünde belirmiş, kollarını tutmuştu. "Ne oluyor sana, Tanrı aşkına?"

Denise bu sözlerle tiz, neşesiz bir kahkahayla karşılık verdi. "Ne mi oluyor? Ah, çok komiksin, Spade. Ha ha! Eh, bu artık endişelenmen gereken bir konu değil, değil mi? Bana zaman ayırdığın için teşekkürler. *Bütün* vaktin için teşekkürler ama veda sevişmesi aslında gereksizdi. Bir vibratör de bütün gece iş görebilir, vampir."

Bones düşünceli bir şekilde boğazını temizledi. "Sizi biraz yalnız bıraksam iyi olacak."

"Öyle görünüyor," dedi gözleri zümrüt zümrüt parlayan Spade buz gibi bir sesle.

"Gitme," dedi Denise, Bones ayağa kalktığında. "Konuştuklarımızın hepsini ona anlatacağından eminim, Spade. Cat bunları öğrendiğinde umarım münasip bir yerine gümüşten bir şey sokar!"

Spade'in elleri gevşedi. "Gelip seni alması için Crispin'i aradığımı sanıyorsun. O yüzden böyle davranıyorsun."

"Yoksa neden birden çıkıp gelsin?" diye sordu Denise ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince dehşete kapıldı.

Spade ona iyice yaklaşarak elleriyle yüzünü okşadı. "Yemin ederim onu ben aramadım. Davetsiz geldi ama bunun önemi yok. Sana daha önce de söyledim, hiçbir yere gitmiyorsun. Benimle, ait olduğun yerde kalacaksın."

Spade onu gözlerindeki yaşlar kuruyup içi ısınınca-ya kadar yavaşça ve ısrarla öptü. O zaman bile o sıcaklığı korku takip etti. Spade'e beslediği hisler şehvet, minnet ve arkadaşlığın karışımı değildi. Ona aşık olmuştu. Hem de fena halde. Spade'in onu alması için Bones'u aradığını düşündüğünde verdiği kontrolsüz tepki bunu bariz bir biçimde kanıtlanmıştı. Duygusal olarak boyundan büyük bir işe bulaşmıştı ve buna hazır olduğundan emin değildi.

"Kahretsin, kollarındakiler ne?" diye sordu şaşkın bir ses.

Denise donakaldı. Spade geri çekilince hemen arkasında duran Bones ortaya çıktı. Denise, Spade'in boynuna sarıldığında sabahlığının kolları sıyrılmış, dövmeleer ortaya çıkmıştı.

"Televizyon," dedi Spade.

Bones odanın diğer tarafına gitti, sesi bir önceki geceden avaz avaz açık kalmış olan televizyonu açtı. Sonra tekrar yanlarına gelip elini uzattı.

Denise, Spade'e baktı. Spade başını tek bir kez sallayınca Denise elini, avcu yukarıya bakacak şekilde Bones'un soğuk elinin içine bıraktı. Bones dövmeleere dikkatle baktı, sonra hafif bir tıslama sesi çıkardı.

"Damgalar." Bones ona yarım metreden daha yakın olsa da sesi avaz avaz açık olan televizyon yüzünden Denise onu neredeyse duyamayacaktı. Bones ardından onun diğer elini tuttu ve kaşları daha da çatıldı.

"Bunu benden saklamamalıydın, Charles. Sen de," dedi Bones, Denise'e.

“Dostum,” dedi Spade yumuşak bir sesle. “Daha işin yarısını bile bilmiyorsun.”

Denise, Spade arkasına uzanıp da komodinden bir bıçak alınca gerildi. Spade’in niyetini biliyordu ve bıçağın ucu avcunu deldiğinde irkilmesine sebep olan sadece hissettiği acı değildi. Spade beliren tek damla kanı parmağına yaydı ve parmağını Bones’a uzattı.

“Tek kelime etme,” dedi Spade ciddiyetle.

Bones kaşını kaldırarak arkadaşının parmağını tuttu, ağzına soktu. Gözleri derhal yeşile döndü ve Spade’in elini iterek geri sıçradı.

“Yüce Tanrım!”

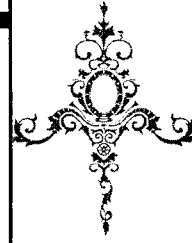
“Söyleme,” dedi Spade daha sert bir sesle.

Bones’un Denise’e attığı bakış, kadının bozulmuş kaınının donmasına sebep oldu. Bu şokla dolu, hesapçı... ve acıma dolu bir bakıştı.

“Lanet olsun,” dedi Bones yalnızca.

Denise alaycı bir tavırla gülmekten kendini alamadı. “Evet. Aynen öyle.”

Yirmi Beş

SPADE ÖĞLEDEN SONRA IŞIĞINA KARŞI GÖZLERİ-
ni kısarak onlara doğru yaklaşan tekneye baktı. Pruva-
da uzun, kızıl saçlı birini gördü ve gevşedi. Cat'le Crispin.

Spade, Denise'in kanında ne olduğunu Crispin'e açık-
lamak zorundaydı ama bunu başkalarının duyabileceği bir
yerde konuşmak istemiyordu ve bu da Monaco'nun tama-
mı anlamına geliyordu. Web'in insanlarından kaçının orta-
da dolaşıp ona ileteceği dedikodular aradığını bilemezlerdi.

Ama burada, Akdeniz'in açıklarında, yüksek sesli mü-
zik çalarken ve teknesi ile ona en yakın tekne arasında bir
milden fazla mesafe varken güvende sayılırlardı.

Denise güvertenin altından çıkıp geldi, Spade'in kolsuz
tişörtüne şöyle bir baktı. "Sana yine güneş kremi sürmek
gerek."

"Beni okşamak için bahane mi arıyorsun?" diye takıldı
Spade. "Bahaneye gerek yok, canım. Zaten sürekli okşama-
nı istiyorum."

Denise gülümseyerek ona yaklaştı. “Neden sana dokunmak için bahane aramayayım? Gördüğüm en muhteşem vücuda sahipsin.”

Spade bir mahkum olarak tarlalarda didindiği zamandan kalma, hiç değişmeyen fiziğinin Denise’i hoşnut etmesinden memnundu. İnce, kaslı bedeni bir zamanlar aşağı sınıflara özgü, istenmeyen bir şey olarak görülürdü ama zaman değişmişti ve Denise modern bir kadındı.

“Biliyor musun,” dedi Denise, Spade’in kollarına ve omuzlarına daha fazla güneş kremi sürerken, “Web’in bizi gözetleyen adamları varsa, sen birden bronzlaşmak istedin diye denize açıldığımıza inanmayacaktır.”

Denise’in elleri yumuşak ve serin esintiyle birlikte vücuduna vuran güneşten daha bile sıcaktı. “Vampirler bronzlaşmaz. Ultraviyole ışınlarından korunmazsak güneşte yanar, iyileşir, sonra bu işlemi tekrarlar dururuz.”

Denise ona düşünceli düşünceli baktı. “O halde Web bir şeylerin peşinde olduğunu anlayacak.”

“Bundan kuşkulananacak,” diye kabul etti Spade. “Ama neyin peşinde olduğumu bilemeyecek ve bir tekne gezisi yapmak, şehirden aniden ayrılmaktan daha az kuşkulu görünecek.”

“İkimiz de onu bu işe hiç karıştırmamaya karar vermişken neden gerçeği Bones’a söyledin ki?” diye mırıldandı Denise.

Spade güneş kremi şişesini yere bıraktı ve kollarını Denise’e sardı. “Crispin evine bir iblisin geldiğini biliyordu. Senin vampir dünyasından kaçtığını ve benim normal-

de insanlarla ilişki kurmadığımı da biliyordu. Ona gerçeği söyleyene kadar konuyu deşmeyi bırakmayacaktı ve zaten onun yardımına ihtiyacımız olabilir.”

Denise derin bir nefes aldı, kokusu tedirginlikle acılaştı. “Nathanial’i aramaktan vazgeçmeyi düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır,” dedi Spade yumuşak bir sesle. “Seni ve aileni Raum’dan saklamamız çözüm değil. O damgalar kanını değiştirip şu andaki haline getirmeyi sürdürdükçe güvende olmayacaksın, ben de bunu kabul edemem.”

Spade, Denise’in çenesini göğsüne sürttüğünü hissetti. “Benim yüzümden öldürülmene izin vermeyeceğim,” dedi Denise.

“Öldürülmeye niyetim yok. Yaşamak için hiç bu kadar çok sebebim olmamıştı.”

Spade onun gözlerine bakmak için geri çekildi. Denise’e ona karşı tam olarak ne hisler beslediğini söylemek istiyordu ama duraksadı. Crispin’in teknesi birkaç dakika sonra burada olacaktı. Aşkını ilan edip sonra hemen konuyu değiştirmek zorunda kalmak istemiyordu. Özellikle de Denise duygularına karşılık verdiği takdirde.

Hayır, şimdi uygun zaman değildi.

Denise teknenin yaklaştığını gördü ve içini çekti. “Cat geliyor. Vay be, onu aylardır görmedim.”

Sürat teknesi birkaç saniye sonra onlarınkinin yanına yanaştı. Cat, Crispin’in palamarı bağlamasını beklemeden teknelerine atladı, yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

“Denise!” diye bağırarak onu kucakladı.

Denise, Cat'in coşkusuna şaşırmış görünüyordu. Sesinde ya duygudan ya da Cat'in güçlü olduğunu unutup onu fazla sıkmasından kaynaklanan bir boğuklukla "Bana kızgın olacağını sanmıştım," dedi.

"Tabii ki değilim." Cat, Denise'i kollarında bir kez daha sıktı, sonra gri gözleri Spade'e dikildi. "*Sana* kızgınım ama," dedi açık açık.

Crispin, Spade'in gözlerine baktı ve *ne bekliyordun* dermişçesine omuz silkti.

"Spade'e kızma, ona size söylememesi için söz verdim," dedi Denise hemen. Sonra ela gözleri parladı. "Seni çok özledim, Cat. Biliyorum, benim suçum ama..."

"Yapma." Cat onu tekrar kucakladı. "İnan bana, seni anlıyorum," diye fısıldadı.

Cat'in omzunun üzerinde puslu bir hayalet belirdi. Sonra şekil, kırklarında bir adamın şeffaf formuna dönüşünceye dek cisimleşti.

"Fabian." Spade, Cat'in bir bakıma evlat edindiği hayaleti selamladı. "Nasıl gidiyor?"

"Öf," dedi hayalet titreyerek. "Suyun üzerinde seyahat etmekten nefret ediyorum. Kendimi bağlayabileceğim hiçbir şey bulamıyorum."

Denise etrafına bakındı. "Sen kiminle konuşuyorsun, Spade?"

"Arkadaşım Fabian'la. Ama sen, *uu*, onu göremezsin, çünkü o bir hayalet," dedi Cat özür dilercesine.

Denise irileşmiş gözlerle etrafına bakındı. Spade bunu eğlenerek izliyordu... Ta ki sürat teknesinin içinden üçün-

cü bir insan çıkana ve o kişinin kızıl saçları Spade'in gözüne takılana dek.

"Merhaba, dostum," dedi Ian, Spade'e gülümseyip neşeyle el sallayarak.

Spade dudaklarının bir tebessümle gerildiğini hissetti. "Ian!" diye bağırdı aynı derecede neşeli bir sesle. Sonra diğer tekneye atladı ve Ian'a, adamın takla atarak okyanusa uçmasına sebep olacak kadar sert bir yumruk attı.

Denise içini çekti. Cat sırtışını sakladı. Crispin yalnızca gözlerini devirdi. "Bunu yapman şart mıydı?"

"Kesinlikle," dedi Spade soğuk soğuk.

Hiç de şaşırmış gözükmeyen Ian suyun üzerinde yürüdü. "Tamam, öfkeni içinden attığın iyi oldu. Şimdi bana tekrar vurmadan tekneye çıkmama izin verecek misin? Yoksa burada kalıp deniz yaşamının tadını çıkarmaya devam mı edeyim?"

"Neden bir köpekbalığı bulana dek yüzmüyorsun? Sonra ne kadar çok ortak noktanız olduğunu tartışabilirsiniz," dedi Spade kısaca.

Ian, Spade'in hala üzerinde durduğu sürat teknesinden uzaklaşarak diğer teknenin kenarına doğru yüzdü. Spade, Ian'ın Crispin, Cat ve Denise'in yanına sığındığını görünce dudakları kıvrıldı. *Arkalarına saklanabilirsin ama gene de sana ulaşacağım.*

Hayalet akılcıca davranarak yana çekildi. Ian konuşmadan önce etrafına bakındı. "Delirmiş gibi davranıyordun, Charles. Bir insana deli divane olmuştun, ona dik dik bakan herkese çıkışıyordun. Kızıl Ejder arıyordun. Sonra onu

sattığını söylediğim kişiyi öldürdün. Evet, Black Jack'in öldürüldüğünü duydum. Nasıl endişelenmeyecektim, ha?"

Denise'e zarar vermeden Crispin'i devirip Ian'dan uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağını düşünen Spade sıkıdığı dişlerinin arasından, "O zaman bana gelmeliydin," dedi.

Ian, Spade'e anlaşılabilir bir bakış attı. "Geldim. Bana güvenmeyi reddettin."

"Haklıymışım, yoksa Crispin burada olmazdı," dedi Spade burnundan soluyarak.

"Hey, çocuklar..." diye söze başladı Cat.

"Pisliğin teki olduğunu biliyorum ama dünyada hayatım pahasına da olsa zarar görmesine engel olacağım dört kişi var," dedi Ian sakın bir ses ve turkuaz gözlerinde berrak bir bakışla. "Onlardan ikisi burada ve ikisi de bana güvenmiyor. İnan bana, benim gibi acımasız pislikler bile buna kıvrılır."

"Ama sürekli yalan söylüyorsun ve bizi bile kendi çıkarına kullanıyorsun," dedi Crispin alçak sesle.

"Küçük, önemsiz şeyler için. Hiçbir zaman hayatınızı tehdit edebilecek şeyler konusunda yalan söylemiyorum. İnsaf et, Crispin. Beni Cat'in önünde küçük düşürdüğünde intikam almaya çalıştım mı? Hayır. Daha bunun üzerinden bir yıl geçmeden sizin için savaştım. Ne olduğumu kabul ediyorum ama konu ikinizden biri olduğunda beni olmadığım bir şeyle damgalamayın."

"Adamı sevmiyorum biliyorsunuz ama haklı," dedi Cat başını sallayarak. "Hiç beklemediğim bir anda Bones'a destek verdi ve bu yüzden birkaç kez ölmesine ramak kaldı."

“Verdiğin şeref için çok teşekkürler, Azrail,” dedi Ian iç-neli bir sesle.

Spade, Ian’la olan uzun tarihlerini düşündü. Mahkum gemisindeki ilk tanışmalarında Ian, Spade bunu istememesine rağmen onun bir vampire dönüşmesini sağladığında ilişkileri fırtınalı başlamıştı. Bunu takip eden asırlarda Ian’ın Spade’in ona uzattığı eli tutmaktansa ısırılmaya yeltendiği sayısız olay yaşamışlardı ama işler gerçekten sarpa sardığında... Ian ona ihanet etmemişti. Bu konuda haklıydı.

Denise onunla göz göze geldi. “Nathanial’i aramaya devam etmek konusunda ısrarcıysan alabileceğimiz kadar yardım almamız gerek,” dedi.

Spade, Ian’a onu ölçüp tartan bir bakış attı. “Sana söylemek üzere olduğum şeyi başkalarına açık edersen muhtemelen ölümüne sebep olursun. Ölmez sağ kalırsam da ben seni bulup öldürürüm.”

Ian omuz silkti. “Kabul edilebilir şartlar, dostum.”

Spade tekrar Denise’e baktı. Denise’in koyu kahverengi saçları Cat’in kızıl saç telleriyle karışıp rüzgarda dalgalandı ve Spade, Denise’in yüzünün yanında kırmızı bir parıltı görünce bir an için Giselda’nın kanla kaplı, cansız bedenini hatırladı. *Denise’e öyle olmayacak*, diye söz verdi kendine. *Bu kez olmayacak*.

“Web’in Kızıl Ejder piyasasının kaynağı muhtemelen Nathanial adında, iblis damgalı bir adam. Nathanial’i onu damgalayan iblise geri vermek için Web’den çalacağım ve bunu şimdi Denise’in de bir kaynak olduğunu kimse fark etmeden önce yapmalıyım.”

Denise son kez tehlikeli şartlar altında Spade ve Cat'le aynı evde olduğu günü düşünmemeye çalıştı, tabii burada bir de *hayalet* vardı. Denise şimdiden yeterince huzursuzdu, bir de korkunç anılarının yeni bir krizi tetiklemesine ihtiyacı yoktu. Milyonuncu kez saate baktı. Neredeyse gecenin ikisi. *Ian neden geç kalmıştı? Ya Bones?*

"Yiyecek bir şeyler istemiyor musun?" diye sordu Spade elini sıkarak.

Midesi miyavlar gibi bir ses çıkararak bu fikri onayladı ama Denise o kadar gergindi ki bir şey yediği anda kusmaktan korkuyordu.

"Hayır, böyle iyiyim."

Cat'in de gergin olduğu belliydi. Bones'la gitmek istemiş ama Bones onun geride kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Bunun sebebi Cat için endişelenmesi değil Cat'i görmenin vampirleri fazlasıyla şüphelendireceği gerçeğiydi. Tek başına olduğunda ve gücünü maskeleydiğinde Web'in mülkünde dolaşırken tanınmama şansı vardı. Cat'i götürdüğü takdirde bu şans azalacaktı.

Hem Cat, Bones gibi zihin okuyamıyordu, bu yüzden oradan geçiyormuş gibi yapan Ian, Web'in evinde kalırken bir tehlike ortaya çıkarsa bunu anlayamazdı. Ian'ın Spade'i görmek için Monaco'ya gelmiş olması inanılır bir bahaneydi, ne de olsa Ian, Web'i daha önce birkaç kez yaptığı yasadışı alışverişler yüzünden tanıyordu. Denise, Ian'ın Web'in evinde keşif yapması fikrinin akıllıca olup

olmadığını sorgulamış ama adam onu hemen başından savmıştı.

“Web benim alçağın teki olduğumu biliyor,” demişti Ian çarpık bir sırıtışla. “Ondan yasadışı bir madde isteme hiç şaşırmayacaktır. Ama bunu Charles ya da Crispin yaparsa şüphelenir. Kim benim şerefli bir adam olduğumu düşünür ki?”

Haklıydı.

“Söylemeden edemeyeceğim, ben acıkmaya başlıyorum,” diyen Cat ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

“Ah, mutfakta Spade’in partiden kalma tonlarca yemeği var,” dedi Denise, Cat’in ona nasıl baktığını görünce sustu. “Ne?”

“Kahretsin. Bilmediğini unutmuşum...” diye söze başladı Cat.

“Ne?” diye sordu Denise bir kez daha.

Cat’in gri gözleri yeşile dönmüştü. Bu olağandışı bir şey değil, Denise’in sayısız kez gördüğü yarı vampir tarafının bir belirtisiydi. Cat ağzını mahcup bir tebessümle açarak daha önce orada olmayan iki vampir dişini ortaya çıkardı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Denise. “Yapmışsın. Gerçekten yapmışsın.”

“Birkaç ay önce,” dedi Cat ve vampir dişleri yalnızca normal dişleri görünecek şekilde geri çekildi. “Başta olaylar sana anlatamayacağım kadar hızlı gelişti ama sonra da...”

Denise gözlerini kaçırdı. Evet. Sonra kendisi Cat’in telefonlarına çıkmamıştı. “Özür dilerim,” diye geveledi.

“Sorun değil, zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum,” dedi Cat yumuşak bir şekilde. Spade’e daha sert bir bakış attı. “Ona iyi davransan iyi edersin.”

Spade, Denise’e sırtıttı. “Yoksa münasip bir yerime gümüşten bir şey mi sokarsın?” diye sordu.

Denise ona daha bu sabah oldukça sinirliken savurduğu tehdidi hatırlayarak utançla gözlerini kaçırdı ama Cat başıyla onayladı.

“İyi bildin, ahbap.”

“Sen de Crispin’e iyi davran, Azrail,” dedi Spade yumuşak bir sesle.

Denise alaycı kahkahasını bastırdı. Sanki Spade’in cencilmenliği onun bir kadına bir şey yapmasına izin verirdi de. Spade’in Cat’e verebileceğini hayal ettiği en sert ceza onun için bir kapıyı açmayı reddetmekti.

“Şışt,” dedi Spade birden. Gözleri küçüldü. “Bir şeyler duyuyorum.”

Denise kulak kabarttı ama hiçbir şey duyamadı. Cat başını yana eğdi ve Spade’e hayret dolu bir bakış attı.

“Şarkı mı bu?”

Spade alaycı alaycı güldü. “Öyle görünüyor.”

Denise hala bir şey duyamadığı için hüsrana içindeydi. Ona işe yarar bir yetenek vermedikleri için damgalarına bir kez daha küfretti. Beş dakika sonra, dışarıdan gelen sesi duydu nihayet.

“...ben modern bir tümgeneralin örneğiyim...”

Ian’ın yüksek ve detone sesi.

Denise gözlerini kırıştırdı. “Bu bir şifre mi?”

Spade tiksintiyle başını salladı. “Hayır. *Penzance Korsanları*.”

Bir saniye sonra Bones hiç ses çıkarmadan kapıdan girerek Denise’i ürküttü. “O kadar sarhoş ki yürüyemiyor,” diye açıkladı.

Bir vampiri sarhoş edebilecek tek bir şey vardı. Nathaniel, Web’in evinde miydi? Yoksa Ian, Kızıl Ejder’i Black Jack’in dağıttığı gibi bir şişecikten mi içmişti?

“*İntegral ve diferansiyel kalkülüste çok iyiyimdir*,” diye şarkı söylemeye devam eden Ian’ın sesi bir çarpmayla kesildi, sonra adam, “Bu kahrolası heykel de nereden çıktı? İıı, yani imitasyon. *Mikroskopik hayvanların bilimsel adlarını bilirim...*”

Kapının dışından yine tökezleme sesleri duyuldu, sonra operet söyleyen vampir ortaya çıktı. Ian’ın gözleri kanlıydı, yüzünde kir lekesi vardı ve gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

“Hepinize merhaba!” dedi Ian neşeyle. “Harikulade bir akşamdı.”

“Ian, dostum, biraz yıpranmış görünüyorsun,” dedi Spade ona kötü kötü bakarak sıktığı dişlerinin arasından. “Başka bir şey kırmadan seni yatalım.”

“*Mistik tarihimizi, Kral Arthur ve Sir Caradoc’unkini biliyorum*,” diye şarkı söyledi Ian.

Cat, Bones’a baktı ve homurdandı. “İşe yaramaz,” diye mırıldandı.

Spade, Ian’ı tuttu ve adamın kulağına Denise’in duyamadığı bir şeyler tısladı. Her ne söylediyse Ian güldü.

“Charles, dostum, fazla kaygılanıyorsun. Ben yetişkin bir erkeğim, evet, öyle, ve ne bildiğimi içerim.”

“Ne içtiğimi bilirim mi demek istiyorsun?” dedi Bones kuru kuru.

Ian sıırttı. “Aynen öyle.”

Denise içini çekti. Bu gece Ian’dan bilgi alamayacakları açıldı. O, Bones ve Cat, Ian’a destek veren, hatta onu neredeyse merdivenlerden yukarı taşıyan, sonra da konuk odalarından birindeki yatağı atan Spade’i takip ettiler.

“Gitmeden televizyonu açsana, dostum. Şöyle azgın bir şey olsun. Sanırım uyumadan önce benimkini biraz sıvazlayacağım.”

“Tanrım, iğrençsin,” diye homurdandı Cat. Denise de onunla aynı fikirdeydi.

Bones, Denise’i şaşırtarak odayı aştı, kanalların arasında dolaştı ve pornografik bir şey bulup sesini açtı. Oda anında inilti, homurtu ve haykırışlarla doldu.

Ian ipi çekilmiş bir kukla gibi doğruldu. Alçak sesle, kelimeleri çok daha az yuvarlayarak “Orada kanında Ejder olan biri var,” dedi. “Senin tanımına uyup uymadığını anlayamadım, hayatım, çünkü adamın bacakları, kıcı ve aleti dışında her yerini örtmüşlerdi. *O bölümlerden* birini tarif etmemiş olman çok yazık, yoksa aradığın kişi olup olmadığını hemen anlayabilirdim.

Denise’in ağzı hem Ian’ın birden iyileşmesinden, hem de Web’in Nathaniel olabilecek o adamı ne hale düşürdüğünü öğrenmekten kaynaklanan büyük bir şaşkınlıkla açık kaldı.

Spade ikisine de şaşırmamış gibiydi. Ağzı incecik, gad-dar bir çizgiye dönüşmüştü. “Paket teklif,” diye mırıldana-rak Denise’e doğru baktı.

Denise’in midesi kalktı ve bir şey yemediğine memnun oldu. Denise, Ian’a dehşetle baktı. *Bunu yapmamıştı değil mi?*

“Oo, kadının kavunlarına bak,” dedi gözlerini televiz-yona dikmiş olan Ian. “Herifin de aleti damızlık atlarıinki gibi.”

“Odaklan, dostum,” diye mırıldandı Spade.

Ian, Spade’e, Denise’in onun uyuşturucudan göründü-ğü kadar etkilenmemiş olabileceğini söyleyen çarpık bir tebessümle sırtıttı ama adamın içtiği kan onda işaretini bır-akmıştı.

“Adamı tabii ki zorla becermedim, bacağından bir yu-dum kan içtim, o kadar. Tabii Web’in sattığı şişelenmiş, karıştırılmış maldan almayıp doğrudan kaynaktan içmek pahalıya patladı.”

Denise ürperdi. Black Jack onu planladığı gibi Web’e götürseydi, isteyen bütün vampirlerin ısırp tecavüz edebi-leceği, o küçük düşürücü ve çaresiz konumda kendisi ola-caktı.

Her şeyi yüzündeki ifade hiç değişmeden dinlemiş olan Bones, “Onu içinde tuttukları oda ne kadar güvenli?” diye sordu.

Ian’ın gözleri tekrar televizyona çevrildikten sonra bir-den Bones’a odaklandı. “Hı? Ha, çok güvenli. Resmen bir zindan ama daha lüks. Web hangi kapıdan girdiğimizi an-

lamayayım diye gözümü bağladı ama oda bodrumda. Oda da beş vampir var, içlerinden biri usta. Evde en az yedi usta daha, tabii bir de Web var. Bir sürü de gümüş silah.”

“Gözünü mü bağladı? Sana sandığın kadar güvenmiyor olmalı,” dedi Spade.

“Herkes bu normal bir prosedürmüş gibi davranıyordu. Başta Web’in evinde bir kaynak olduğunu bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırdım ama kaynakların ne kadar nadir olduğunu yalnızca kendi insanların bildiğini sanıyor olmalı. Senin kadın olmasa, adamın damarlarında Kızıl Ejder olmasına neyin sebep olduğunu hiçbirimiz bilmeyecektik değil mi? Diğer vampirler onun Web’in imal ettiği ve rasgele insanlara enjekte ettiği bir madde olduğunu sanıyor olmalı.” Ian duraksayıp başını salladı. “Ama Web yan eve taşındığın için huzursuz... Bu oda dönüyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Sana öyle geliyor, şimdi devam et,” dedi Spade kısaca.

“Web neden atalarının evini terk ettiğini merak ettiğini söyleyip durdu. Neyin peşinde olduğunu biliyor muyumşum? Yanındaki kadın kimmiş? Size kafayı fena takmış haberiniz olsun. O kadar endişeli ki kaynağını alıp başka yere taşıyabilir.”

“Kahretsin,” dedi Spade. Sonra Bones’la göz göze geldi. “Şimdi yapmamız gerek.”

“Şimdi mi?” diye bağırdı fısıldamayı unutan Denise.

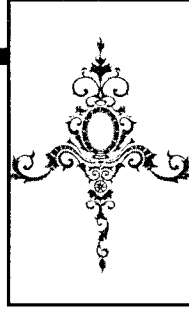
Spade ona yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. “Birkaç saat sonra şafak sökecek, onlar da gardlarını olabildiğince düşürüp dinlenecekler. Beklemek daha riskli olur.”

Ama çok çabuk, diye bağırmak istedi Denise. Sonra dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Şimdi daha güvenliyse, sonra olmasından iyiydi.

“Evin dışında kameralar, alarmlar var ve muhtemelen içerisi de aynıdır,” dedi Bones. “Sürpriz bir saldırıda bulunamayacağız, dostum. Burada bize katılacak kadar güvenilir ve güçlü başka vampirler tanıyor musun?”

Spade başıyla onayladı. “Tek bir vampir tanıyorum.”

Yirmi Altı

SPADE KALAN GÜMÜŞ BİÇAKLARINI KILIFLARA yerleştirdi. Crispin, Cat, Ian ve Alten de aynısını yaptı. Bacakları ve kollarındaki bantlara takılmış ya da belle-
rinin arkasındaki kılıflara yerleştirdikleri bıçakların metali, tamamen siyah olan giysilerinin arasında görülen tek renk parıltısıydı. Fabian tabii ki silah taşımıyordu ama o da gi-
decekti. Dövüşemiyor olabilirdi ama hayalet çok önemli başka bir görev yapacaktı.

Spade onları izlerken içinin minnetle dolduğunu hissetti. Crispin'in sadakati -Cat'in oradaki varlığının da kanıtla-
dığı gibi- sonsuzdu. Cat'in korunmaya ihtiyacı olmasa da Crispin karısını tehlikeye atmaktan nefret ederdi. İçindeki Kızıl Ejder'i boşaltmış ve kaybını telafi etmek için bol bol insan kanı içmiş olan Ian her zamanki gibi ölümcül bir bi-
çimde odaklanmıştı. Alten'e gelince, Spade'in arkadaşının ona yardım etmesi için Alten'e içinde bulundukları şartları açıklaması bile gerekmemişti. Spade seksen yıl önce Alten'i

vampire dönüştürdüğü güne minnet duyuyordu. Alten yanından ayrılmaya karar verdiğinde kendi soyuna çok iyi bir usta olacaktı.

Nathanial'ın bozulmuş kanı Web'e saldırmayı hem daha kolay hem daha zor kılıyordu. İyi tarafından bakılacak olursa Spade'in bir başka vampirin malını çalmayı yasaklayan kanun konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Web kime yakınacaktı? Web'i Nathanial'e ne yaptığını öğrendikleri an katledecek olan Kanun Gardiyanları'na bir şey söyleyemezdi. Web bunu diğer vampirlere anlatmayı da göze alamazdı çünkü içlerinden biri yaptıklarını yetkililere bildirebilirdi.

Kötü tarafısa, Web'in milyon dolarlık ticaretinin kaynağının kapıdan öylece çıkıp gitmesine izin vermeyecek olmasıydı. Web güçlü bir usta vampirdi. Ian evde onun yanı sıra sekiz usta vampir daha olduğunu söylemişti, tabii bir de diğer ölmeyen fedailer vardı. Nathanial'i oradan canlı çıkarmayı garantilemenin en iyi yolu hızlı ve gaddar bir saldırıydı. Şafakta kan dökülecekti. Spade'in bundan şüphesi yoktu.

Denise'i bu yüzden yarım saat önce rıhtıma göndermişti. Denise onlarla birlikte gitmek istemiş, Nathanial'in neye benzediğini bir tek kendisi bildiği için varlığının gerekli olduğunda ısrar etmişti. Spade içeride Ejder kanlı birden çok kişi olması halinde o kişileri de alacaklarını, Denise'in sırf kimlik teşhisi yapmak için eve girmesinin bir anlamı olmadığını söyleyerek karşılık vermişti. Hepsi güçlü vampirler olmalarına rağmen, bir usta vampirin iyi korunan evine

saldırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu vurgulayarak kadını korkutmak istememişti. Web'in evini bubi tuzaklarıyla korumadığı ne malumdu? Yani hala çoğunlukla insan olan Denise'in onlarla gitmesi, kadının öldürülmesine ya da Spade'in onu korurken ölmesine yol açardı. Ya da her ikisine birden.

Spade kaçış teknesini koruyacak birine ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu yatıştırmak temişti ama Denise bunun yalan olduğunu anlamış olmalıydı ki hüsrarla sırtını dönmüştü. Spade bencilce, bunun Denise'in damgalarından kurtulduktan sonra vampire dönüşmeye razı olmasını sağlayacak sebeplerden biri olacağını umuyordu. Vampir olmanın bazı dezavantajları vardı ama Spade'e göre avantajlar bunları gölgede bırakıyordu.

"Fabian'ın varlığı aramalar ve uyarılar bakımından çok işimize yarayacak ama işler sarpa sararsa Cat'in yeni pirokinesis gücü de çok yararlı olacaktır," dedi Spade ve son bıçağını da kılıfına yerleştirdi.

Cat yüzünü buruşturdu. "Ha, o mu... Artık öyle bir gücüm yok."

Ian kaşlarını kaldırdı. "Daha birkaç ay önce koca bir evi patlatıp bir usta vampirin başını havaya uçurdun. Yani artık öyle bir yeteneğin yok mu?"

Cat ellerine bakarak içini çekti. "Vampire dönüşmeden önce melez olduğum için kader beni insan kanı yerine vampir kanıyla beslenmeye mecbur etmenin komik olacağını düşündü. Ne zaman içsem, ölmeyenlerin kanından güç emiyorum ve bu bazen o vampirin sahip olduğu özel

güçleri de almak anlamına geliyor. Normal vampirlerin insan kanı içtiklerinde o kandan hayat gücü almaları gibi. Ama vampirler nasıl içlerindeki yaşam gücünü sürdürmek için düzenli bir biçimde insan kanı içmek zorundaysa benim bir vampirden beslenirken emdiğim güç de zamanla azalıyor. Bu yüzden Vlad'ın kanını içtikten sonra sahip olduğum pirokinesis yeteneği geçiciydi. Şu anda ellerimin tek yapabildiği bıçak fırlatmak. Ya da havai fişek gibi parlamak.”

Spade bu bilgiyi sindirdi. “Bu herkesin bildiği bir şey değilse hala avantajımıza kullanabiliriz. Artık öyle olmasan da pirokinetik olduğuna dair bir tehdit durumu değiştirebilir.”

“İşler sarpa sardığı takdirde *blöf yapmamı* mı istiyorsun?” diye sordu Cat hayretle.

Spade omuz silkti. “Başımız o kadar büyük belaya girerse denemekten ne kaybederiz?”

Crispin kasvetli bir tavırla güldü. “Umalım da başımız o kadar büyük bir belaya girmesin, dostum.”

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Ian.

Spade saate baktı. *Neredeyse gecenin üçü*. Artık zaman gelmişti.

“Unutmayın, insanı canlı ele geçirmemiz gerekiyor,” dedi. Sonra sesi sertleşti. “Ama diğer herkes ölebilir.”

Bootleg ve Lyceum adındaki başka bir vampirle Fontvieille rıhtımına ulaştıklarında Denise alçak sesle homurdandı. Spade onun ne kadar aptal olduğunu sanıyordu? Ah, tabii,

Spade tekneyi Akdeniz'in uygun koordinatlarına götürmesi için *Denise'e* bel bağlamıştı. O yüzden diğer iki vampiri Denise'le birlikte göndermişti.

"Kızgın kokuyorsun," dedi Bootleg sohbet edercesine.

"Ne kadar aptal olduğumu sanıyor?" diye patladı Denise bu kez yüksek sesle. "Ah, evet, burada o kadar *gerekliyim* ki. Tabii tekne sürmeyi bile bilmediğim gerçeğini saymazsak!"

Lyceum kahkahasını bastıramadı. "Ne yaptıklarını bilmiyorum, *chéri*, ama Spade bana söylemediğine göre çok tehlikeli bir şey yapıyor olmalılar. Gerçekten seni yanında götürmesini beklemiyordun değil mi? Sen bir *insansın*."

Vampir bu kelimeyi *moron* dermiş gibi söylemişti. Denise yumruklarını sıktı.

"İnsanlık alçaklık anlamına gelmiyor," dedi Denise. "Hem bir suçluyu ararken suç mahalindeki tek tanığı arkanda bırakmazsın."

"Tehlike ihtimali varsa bırakırsın," dedi Bootleg omuz silkerek. "Özellikle de konu sen olduğunda."

Denise ona hem öfke hem merakla baktı. Dişi bir insan olduğu için daha çaresiz mi görünüyordu, yoksa Spade ona kanında ne olduğunu mu söylemişti? "Neden özellikle ben?"

"Giselda yüzünden," dedi Bootleg.

"Çok doğru," diye araya girdi Lyceum.

Denise'e vampirler başka dilde konuşuyormuş gibi geliyordu. "Giselda nedir, kimdir?"

İki vampir birbirine Denise'in zınk diye durmasına sebep olan bir bakış attı. "Bunu benden saklamayı aklınızdan

bile geçirmeyin, yoksa... yoksa Spade'e sizden kaçmama izin verdiğinizi söylerim," diye doğaçlama yaptı. "Hem de soyulduğumu da söylerim," diye ekledi ne olur ne olmaz diye.

"*Mon Dieu!* Bu adil değil!" diye bağırdı iki vampir.

"Ben çılgın bir dişi insanım, bunu yapacağımı biliyorsunuz," diye uyarıda bulunan Denise'in iç alarm sistemi, ona bu konunun önemli olduğunu söylüyordu.

Lyceum, Bootleg'e pis pis baktı. "Kadından sen bahsettin. Ona sen anlat."

Bootleg iç çekişe benzer bir ses çıkardı. "Giselda, Fransa-Prusya savaşı sırasında Spade'in sevgilisiydi. Spade onunla evlenmek istiyordu ama kadın hala insandı. Bir vampirle evlenebilmek için vampir olman gerekir ve Giselda dönüştürülmek istemiyordu."

Lyceum, Fransızca bir şeyler mırıldandı, Bootleg de başıyla onayladı. Denise'in bu sözlerin Giselda'nın seçimini aşığılaman sözler olduğunu anlaması için tercümana ihtiyacı yoktu.

"Eee?" dedi belkemiği bir önseziyle ürperen Denise.

"Spade'in efendisi bir anlaşmazlık konusunda yardımcı olması için onu yanına çağırılmış. Spade efendisiyle diğer usta arasında savaş çıkabilir diye Giselda'yı yanında götürmemiş. Kadın şatosunda kalacakmış. Birkaç hafta sonra, Spade her şeyin yolunda olduğunu ve yakında döneceğini bildirdiğinde Giselda onu beklemektense ona gitmeye karar vermiş. Gelişini bildirmek için önden bir ulak yollamış."

Bootleg, Denise'e, kadının ona sabırsızlıkla bir tane patlamak istemesine sebep olan yan bir bakış attı. "Devam et," dedi Denise.

"Kadının ar arabası yolda bir engele takılmış ya da saldırıya uğramış, hangisi olduğunu bilmiyorum. Ama Fransız ordusundan kaçan bir grup askerin ona tecavüz ettiğini biliyorum. Bunu ya onu öldürmeden önce ya da öldürdükten sonra yapmışlar," diye özetledi Bootleg açıkça. "Kadın mesajında söylediği zamanda gelmeyince Spade onu aramaya gitmiş. Kadının cesedini ormanda bulmuş."

Birçok şey kafasına dank ederken Denise midesinin bulandığını hissetti. Aylar önce otoparkta, ona saldıran kişinin cesedinin başında dururken Spade'e, "Onu öldürmen şart mıydı?" diye sormuştu. "Kimse böyle bir şeyden sonra yaşamayı hak etmez," diye cevap vermişti Spade. Bir de Ian'ın yorumu vardı: "Charles'ı yüz elli yıldır bir insanın üzerine bu kadar titrerken görmedim... Sana ondan bahsetmedi mi?" Sonra geçen hafta Nevada'da Spade ona "Ne kadar iyi anladığımı bilmiyorsun," demişti.

Spade gerçekten de, tıpkı Denise gibi, sevdiği bir insanın cansız bedenini bulmanın dehşetini biliyordu. Bu dünyadaki en kötü, en çaresiz, en can yakıcı, en öfke verici histi bu.

Spade bu yüzden mi asla insanlarla çıkmıyordu? Gerçekten de ortak noktaları çoktu. Spade, Giselda yüzünden insanlarla ilişki kurmaktan kaçınıyordu. Denise de Randy yüzünden ölmeyenlerin dünyasından uzak duruyordu. Bu

çekincelere rağmen birbirlerine doğru çekilmeleri ne kadar ironikti.

“*Chéri*, ağlama,” dedi Lyceum yumuşak bir sesle. “Bu çok uzun zaman önceydi.”

Denise yanağını sildi ve ağladığını ancak eli ısladığında fark etti. “Özür dilerim. Ben... yalnızca... bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” derken diğer yanağını da sildi.

“Sen Spade’in hayatına girdiğin için seviniyoruz,” dedi Bootleg ona gülümseyerek. “Spade’i tekrar mutlu görmek çok güzel. Herhalde sen vampire dönüştüğünde sevinçten taklalar atar.”

Denise o gün ikinci kez zınk diye durdu.

“Öyle bir şey yapacağımı da nereden çıkarıyorsun?”

Web’in evi Monte Carlo’yla La Rousse’un kenarındaydı. Adam topografinin en yüksek noktasını seçmişti ve bunun sebebinin estetikten çok güvenlik kaygısı olduğu şüphesizdi. Yüksekliği Yunan stili mimariyi etkileyici gösteriyor, ev kayalık tepeden etrafındaki çeşitli bitkiler ve evin kendisini aydınlatan, zevkli bir biçimde gözden saklanmış spotlar arasından yükseliyordu. Spade o spot ışıklarının aynı zamanda güvenlik yüzünden yerleştirildiğini biliyordu. Spotlar evin bütün girişlerini iyice aydınlatıyor, Spade’in Web’in vampir fedailerin yanı sıra insan korumalardan da yararlandığını düşünmesine sebep oluyordu. Vampirlerin her şeyi görmeleri için spot ışıklarına ihtiyacı olmazdı.

“Burada yaşayan insanların zihninden duyduklarıma göre, mahzende tutulan bir adama düzenli olarak yemek

götürülüyor. Merdivene, içine girilebilen dondurucunun içindeki gizli bir kapıdan ulaşıyor,” diye fısıldadı Crispin. “Fabian, dondurucuyu bul ve önce orayı kontrol et. Ian, insanın yanına götürülürken soğuk bir şeyin içinden geçtiğini hatırlıyor musun?”

“Hayır, ama adamın gündüzleri beslenirken tutulduğu yer muhtemelen konukları eğlendirirken tutulduğu yerden farklıdır.”

“Çok mantıklı,” dedi Alten.

“Dondurucuyu arayacağım,” dedi Fabian.

Hayalet, eve doğru süzüldü. Ağaçların ve en sonunda evin dış duvarının içinden geçti.

Web’in korumaları Fabian’ı görünce irkilseler bile onun bir öncü olduğunu anlamayacaklar, musallat olmak için yeni bir yer arayan bir hortlak olduğunu düşüneceklerdi. Çoğu vampir, hayaletlerle haşır neşir olmazdı. Tabii Cat bunu takmamış, hayaletle arkadaş olup onu ailesinin bir parçası haline getirmişti.

Spade gökyüzüne baktı. “Şafağa iki saatten az zaman var. Şansımız yaver giderse Fabian adamı çabucak bulur, biz de onlar kendilerini bütün güçleriyle savunamadan eve girip çıkarız.”

Cat de başını kaldırıp gökyüzüne baktı ama onun gözlerinde endişe vardı. Yeni bir vampir olduğundan hala şafağın çekimine yenik düşebiliyordu. Güneş yükseldiğinde dövüşemeyecek kadar uyuşuklaşacaktı ama Spade güneş yükseldiğinde orada olmayı planlamıyordu. Orada olurlarsa yakalanmış olurlardı. Ya da öldürülmüş.

Birkaç gergin dakikadan sonra Fabian'ın puslu şekli Web'in evinin kapısında belirdi. Hayalet bir şey söylemeden başparmaklarını kaldırdı.

Ian, Spade'e sırtıttı. "Tamam dostum. Hadi eğlenelim."

Spade, Ian'ın tebessümüne vahşi bir beklentiyle karşılık verdi. "Aynen öyle."

Beş vampir ayağa kalktı. Başı çeken Spade'le Crispin hızla eve doğru ilerledi.

Evle aralarında elli metre kaldığında hem görsel hem işitsel alarmlar harekete geçti. Spade endişelenmedi, bunu zaten bekliyordu. İnsan ve insan olmayan fedailerden oluşan ilk grup belirip onlara ateş etmeye başladığında gümüş el bombalarının ikisini fırlattı. Crispin de öyle yaptı. Sonra beşi birden, tam patlamalar Web'in fedailerini gümüş parçacıklarıyla delik deşik etmeden önce kendilerini yere attılar.

Çılgınlık Spade'in kulağına müzik gibi geliyordu. İçeride duyduğu karmaşayı kesmek için el bombalarından ikisini pencereden içeri attı, tatmin edici ikiz gümbürtüyü duyduğunda da içeri daldı.

"Mutfak soldaki son oda," diye bağırdığını duydu Fabian'ın. Sonra bir dizi patlama duyuldu.

Spade neler olduğuna bakmak için dönmedi. Her şeyden önce, hayalete ancak bir şeytan çıkarma töreni zarar verebilirdi. İkincisi, arkadaşlarının dördü de güçlü, yetenekli savaşçılardı. Spade'in dikkati tek bir şeye odaklanmıştı: Kaynağı bulmak ve onun Nathaniel olması için dua etmek.

Gösterişli odalardan ve koridorlardan hızla geçti, ayakları nerdeyse yere değmiyordu bile. Mutfağa yaklaştığında, bir kapının arkasına çömelmiş olan iki vampiri görmeden hemen önce, Spade'in göğsüne dört gümüş bıçak saplandı. Vampirler zaferle bağırarak saklandıkları yerden çıktılar ama Spade bıçakları göğsünden çekip çıkardı ve sahiplerinin kalplerine fırlattı. Bıçaklar birkaç gümbürtü ve acı çığlığıyla yerini buldu.

Üzerimde kurşun geçirmez yelek var. Ama sizin yok, diye düşündü Spade soğuk soğuk ve durup bıçakları sertçe çevirdikten sonra ölen vampirlerin üzerinden atladı.

Evin ön kısmından yine çarpma ve patlama sesleri geldi. Alten, Ian, Cat ve Crispin dikkati Spade'den uzaklaştırmak için saldırının asıl yükünü omuzlamışlardı. Fabian onları her yeni tehlikeye karşı uyarmak için aralarında koşturuyordu. Yine de bu dövüşü sonsuza dek sürdüremezlerdi.

Spade diğer seslerin arasında bile, ileriden gelen, mutfağın boş olmadığını belli eden sinsi sesleri duydu. Mutfağa ulaştığında sondan ikinci gümüş el bombasını içeri attı, bomba patladıktan sonra da içeri yuvarlandı. Yaralanmış halde karoların üzerinde yatan üç vampir, Spade'in bıçağıyla çabuk ve sert bir ölüm tattılar.

Spade mutfağı çabucak, ayrıntılı bir biçimde aramasına rağmen içine girilebilen bir dondurucu bulamadı. Orada yalnızca, arkasında kapı olmayan normal bir buzdolabı vardı. Spade bunu dolabın kapağını duvardan söktüğünde fark etti.

Arkasından gelen bir dizi yüksek patlama sesi ve bunu takip eden ağır gümbürtüler Spade'in hızla arkasını dönmesine sebep oldu ve Spade onu arkadan vurduktan sonra kaçmaya çalışan insan fedaiyi yakaladı.

"İçine girilebilen dondurucu nerede?" diye hırladı Spade sinirle.

Adam yalnızca dehşetle haykırdı. Spade onun kolunu tutup büktü, adamdan yükselen tiz çığlığı duymazdan geldi. "Dondurucu," diye tekrarlayan Spade adamın diğer kolunu tutarak onu açıkça tehdit etti.

Fedai hıçkırıklarının arasında "B-bu tarafta," demeyi başarak ileriye işaret etti.

Spade onu o yöne sürükledi, bir başka gümüş akının-
dan kaçmak için eğildi ve karşılık olarak kendi bıçaklarını fırlattı. Bıçakları azalıyordu ama son gümüş el bombasını kullanamazdı. Henüz değil.

Fedai onu kilere götürdü, sonra da kırılmamış olan koluyla bir iç kapıyı işaret etti. Spade durumu anında çözdü. Kiler *mutfağın içinde*, soldaki son odaydı ve dondurucunun kapısı oradaydı. Dolabın bir başka raf gibi görünmesini sağlayacak şekilde, incelikle tasarlanmış kısmını çekti ve kapı açıldı. Hemen eğildi ama fedai o kadar hızlı değildi. Bir bıçak sağanağı adamı buldu. Adam daha yere düşmeden ölmüştü.

Spade karnının üzerinde süründü, dondurucunun derinliklerine ilerlerken karşısına çıkan her eti bıçağıyla parçaladı. Sert bedenler yığın halinde üzerine düştü. Spade ellerindeki bıçakları sımsıkı tuttu, yeleğinin örtmediği yer-

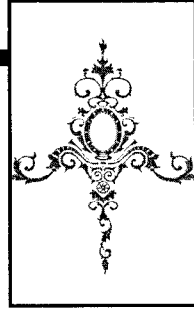
lere saplanan bıçakların acısını yok saydı ve karşısına çıkanları amacına ulaşmak için amansızca biçti. Dondurucunun içi çok dardı. Ona saldıranların yolundan çekilecek alanları da, kalplerinin üzerinde Spade'inki gibi koruyucu bir zırh da yoktu. Spade bir dakika boyunca hiç durmadan kesip biçtikten sonra ayağa kalktı. Hemen her yeri kanla kaplıydı ve ayaklarının dibinde ölü vampir fedailer vardı.

Onları tekmeleyerek önünden çekti ve ufak odada etrafına bakındı. Girdiği kapı dışında bir çıkış göremedi ama Nathaniel'in olduğu yere buradan gidiliyor olmalıydı. Fabian öyle demişti ve bu vampirler orada dondurulmuş et parçalarını korumak için beklemiyor olsa gerekti. Spade duvarların her birini sertçe itti, üçüncüsü geriye kaydığında zafer hissiyle doldu. Daha sert itti ve kapı tamamen geriye savrularak dar bir merdiven boşluğunu ortaya çıkardı.

Spade elinden geldiğince hızlı bir biçimde ona saldıranların bıçaklarını topladı, bıçakları vücuduna bağlanmış olan kılıflara soktu ve merdivenlerden indi. Merdivenin dibine vardığında, karşısında kapalı bir başka kapı belirdi. Onu bir tuzak bekliyorsa bu kapının arkasındaydı. Ama muhtemelen aradığı insan da oradaydı.

Spade kapıyı tekmeleyerek açtı ve odaya daldı.

Yirmi Yedi

DENİSE YUKARI, GÖKYÜZÜNE BAKARKEN TIRnaklarından geri kalanları da kemirdi. Daha mı aydınlıktı? Yoksa akli ona oyun mu oynuyordu?

Spade şafak sökmeden dönmüş olacağını söylemişti. Denise'in kol saati yoktu, olsaydı saplantılı bir biçimde saate bakıyor olurdu. Bootleg de saatinin olmadığını iddia etmiş, yanlarında ilerleyen ikinci bir tekneyi süren Lyceum da aynısını söylemişti. Denise ikisine de inanmıyordu. *Nasıl kimse saatin kaç olduğunu bilmez*, diye düşündü sessiz bir öfkeyle ve tırnaklarını kemirerek bir kez daha gökyüzüne baktı. Hava kesinlikle aydınlanıyordu. Midesi kasıldı. *Neredeler?*

"Neden aşağı inip gevşemiyorsun?" diye önerdi Bootleg. "Ana kamarada güzel bir yatak var..."

Denise ona kötü kötü bakınca sustu. Böyle bir zamanda, sevgilisinin ve arkadaşlarının ölüp ölmediğini merak ederken nasıl gevşeyebilirdi? Bootleg, Denise'in ancak bir

beyin sarsıntısı geçirirse gözlerini kapatabileceğini anlamıyor muydu? *Onlarla gitmek için daha fazla ısrar etmeliydin*, diye belki onuncu kez kendini azarladı Denise. Ama buradaydı, değer verdiği herkes tehlikedeysen kendisi güven-deydi. *Yine.*

“*Mon ami,*” dedi Lyceum sertçe. “Geliyor.”

İki vampir de morumsu gökyüzüne baktı. Denise de baktı ama yumuşakça parlayan yıldızlardan başka bir şey göremedi. Teknenin yan tarafındaki parmaklığı tuttu. Gelen Spade’le diğerleri miydi? Yoksa kötü niyetli biri miydi?

Başının üzerindeki vınlama, büyük bir şey gümbürtüyle arkasına inmeden önce gelen tek uyarıydı. Denise hafif bir çığlık atarak arkasını döndü, sonra kollar onu sertçe kucak-layarak havaya kaldırdı.

“Beni özledin mi, canım?” diye sordu İngiliz bir ses.

Denise, Spade’in dudakları, dudaklarına onları bere-lercesine yapışmadan önce cevap verme fırsatı bulamadı. Spade onu havaya kaldırdı, başlarını nerdeyse aynı hizaya getirdi. Ağzı açıldı, Denise’in ellerini bedeninde gezdirir-ken rahatlatarak verdiği nefesi yuttu. *Güvende. Sağlam. Tek parça.* Denise daha fazlasını isteyemezdi.

Spade öpücüğü sonlandırıp Denise’i yere bıraktığında “Sana bir hediyem var,” diye mırıldandı.

Denise, Spade’in arkasına baktığında üzerlerinde kan lekeleri olsa da ayakta duran Cat’le Bones’u gördü ve içi daha da rahatladı. Sonra Alten’i, Ian’ı ve kızılımsı kahve-rengi saçlı başka bir adamı gördü...

O yüz gözünün önüne görüntüler gelmesine sebep olunca Denise donakaldı. *Raum altı köşeli bir yıldızın içinde, diğer tarafta kıızıl saçlı bir adam var. "Bana kendininki gibi güç ver," dedi kıızıl saçlı adam, "ben de sana ne istersen vereyim."*

İşte o adam karşısında, kanlı canlıydı.

"Nathanial," diye fısıldadı Denise.

Adam başını onun olduğu yöne çevirdi, ela gözleri irileşti. "Adımı biliyorsun."

"Tanrı'ya şükür, doğru adamı kaçırmışız. Onu ele geçirmek acayip zor oldu," diye mırıldandı Ian ve Nathanial'i ileri itti.

"Ben onu aşağı indiririm," dedi Nathanial'i düşmeden önce tutan Cat.

"Dur, siz de kimsiniz? Beni neden kaçırdınız? Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu Nathanial boğuk bir sesle.

Denise konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Onu ilk gördüğünde içi acayip rahatlamıştı. Nathanial bütün imkansızlıklara rağmen buradaydı, yani Denise'in damgalarla çektiği çile bitmek üzereydi! Ama akrabasıyla yüz yüze geldiğinde birden kararsızlığa kapıldı. Ona bir tutsak gibi mi davranmalıydı? Raum'un ona ve ailesine yaptığı her şeyi bir bir sayıp dökmeli miydi? Onu ikisini de damgalamış olan iblise geri vereceğini yüzüne mi vurmalıydı? Keşke adam o kadar korku ve umut dolu görünmeseydi. Nathanial olduğunu hayal ettiği ağgözlü, kalpsiz adam gibi davransaydı bu çok daha kolay olurdu.

"Onu hemen aşağı indir," dedi Spade Cat'e.

Sonra Denise’i çevirerek akrabasını aşağı indiren Cat’i görmesine engel oldu. “Senden vicdan azabı kokusu yayılmaya başladı ama sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Spade alçak sesle. “O adam ekeceğini ekti, şimdi ektiğini biçme vakti geldi ve durum tersine çevrilse o senin güzel kıcını bir an bile tereddüt etmeden Raum’a götürürdü.”

Bu soğuk mantık Denise’in kendisini daha iyi hissetmesini, içindeki suçluluk sızısını bir kenara itmesini sağladı. Spade haklıydı. Nathaniel, Raum’la isteyerek anlaşma yapmıştı. Kendisi gibi buna zorlanmamıştı. Şimdi zararsız görünüyor olabilirdi ama o da diğer bütün suçlular gibi suç işlediği için değil hapis yattığı için üzgündü. Spade, Nathaniel’i ele geçirmek için hayatını riske atmıştı. Cat ve diğerleri de. Denise onlara olan borcunu suratını asarak ödemeyecekti.

“Harekete geçelim,” dedi Bones. “Ian, sen, Alten, Bootleg ve Fabian, Lyceum’un teknesine geçin. Doğuya gidin. Biz batıya gideceğiz. Web peşimize düşecek olursa karşısında takip etmesi gereken bir yerine iki iz olacak. Viyana’da tekrar buluşuruz.”

Ian diğer tekneye atladı, onlara kaygısızca el salladı. “Çok eğlenceli bir akşamdı, hepinize teşekkürler!”

“Arkadaşlar.” Spade’in sesi kalınlaşmıştı. “Çok teşekkür ederim.”

“Evet, hepinize teşekkürler,” dedi Denise de büyük bir içtenlikle.

Diğerleri de vedalaştıktan sonra Lyceum teknesini hızlandırdı, onların aksi yönüne ilerledi. Denise diğer tekneyi,

gitgide aydınlanan şafaktaki bir zerreciğe dönüşene kadar izledikten sonra Spade'e döndü.

"İyi olduğun için çok rahatladım. Gerçekten çok endişeleniyordum."

Denise, Spade'den bir adım uzaklaşarak onu baştan aşağı süzdü, adamın giysilerindeki kızıl lekelerle yırtıkları görünce içten içe büzüldü. Spade yalnızca onun için hayatını riske atmamış, bugün onun için adam öldürmüştü.

"Web?"

"Maalesef hala hayatta," dedi Spade omuz silkerek. "Önemi yok. Sebebini açıklayamayacakken bize açıkça savaş açma riskini alamaz."

Bones üst güverteden, dümenin olduğu yerden, "Çok yorgun görünüyorsun Denise," diye seslendi. "Onu aşağı götür de biraz dinlensin Charles."

Spade'in yüzünde bir tebessüm belirdi. "Ne şahane bir fikir," diye mırıldanarak eğildi, dudaklarını Denise'in boynunda gezdirdi.

Denise'in içindeki titreme fiziksel bir tepkiden fazlasıydı. Denise, Spade'in onunla sevişmesini istiyordu ama istediği tek şey o değildi. Onunla uyanmak, onunla konuşmak, onunla birlikte gülmek ve onunla uyumak da istiyordu. Duygularının şiddeti onu sarstı. Spade bu kadar kısa zamanda onun için çok önemli hale gelmişti. Ya Spade ona karşı aynı hisleri beslemiyorsa?

Bir de o *diğer* konu vardı...

"Önce duş almak isteyebilirsin," dedi Denise ve Spade dilini kulağının altında gezdirince ürperdi. "Sana katılmayı

teklif ederdim ama duş o kadar küçük ki sen tek başına bile sığamayabilirsin.”

Spade’in alçak sesli kahkahası Denise’i gıdıkladı. “Ama beni izleyebilirsin... Yine.”

Denise’in kafası karıştı, Vegas’taki o geceyi hatırladı. “*Haberin var mıydı?*”

Spade bu kez çok daha ahlaksızca güldü. “İzlemeni istemiştım, o yüzden duşa girmeden önce odada paldır küldür dolaşıp seni uyandırdım. Işığın neden açık olduğunu merak etmedin mi? Benim için değildi, ben karanlıkta görebiliyorum. Ayrıca cam buğulanmasın diye soğuk suyla yıkandım.”

“Seninki gibi bir vücutla bu tuzak sayılmalı,” diye mırıldanan Denise yüzünün kızardığını hissetti.

“Hayır, canım.” Spade’in sesi kısıktı. “Buna tahrik etmek denir ve bunda hiçbir kötülük görmüyorum. Seni her fırsatta tahrik etmeye niyetliyim.”

Geri çekildi, ellerinin Denise’inkilerin arasından yavaşça kaymasına izin verdi. “Ben gidip şu duşu alayım o zaman.” Kaşlarını imalı bir biçimde kaldırdı. “Kapıyı da açık bırakacağım.”

Denise’in içindeki arzu, Bones’la Cat’in duyma mesafesinde olmasından duyduğu utancı bastırdı.

“Bana birkaç dakika ver,” dedi çabucak kendine çekidüzen vermeyi tasarlayarak. *Naneli şeker, pudra, çantamdaki ruj, valizimdeki kısa gecelik.*

Spade’in kanyak rengi gözlerinin içinde yeşil girdaplar oluştu. “Orada görüşürüz.”

Spade güvertenin altına indi, minicik banyoya girip kaybolmadan önce gömleğini ve kurşun geçirmez yeleğini çıkardı. Denise yukarı, dümene baktı. Bones aralarında geçen her kelimeyi duymuş olmalıydı ama gözlerini ilerdeki gri gökyüzünden hiç ayırmıyordu. Denise umursamadığına karar verdi ve güverteyi aşarak koltukların altındaki, çantasını bıraktığı sandığa gitti. Bunlar Bones'un daha önce duymadığı şeyler değildi.

Tam minderli oturma bölümünü kaldırmış, can yeleklerinin arasında çantasını arıyordu ki güvertenin altında şiddetli bir hareket oldu. Denise bir saniye önce elinde çantasıyla dururken bir saniye sonra sırtüstü yatıyor, maskesi olmadan bile tanıdığı sarımsı kahverengi saçlı vampire bakıyordu.

Daha Denise gözlerini kırpamadan Web'in göğsünde sihirle yaratılmış gibi bir bıçağın kabzası belirdi. Web dizlerinin üzerine çökünce Denise bir an için rahatladı ama sonra demir gibi bir el kolunu kavradı ve Denise ayağa kaldırıldı.

"Bıçaklarınızı yere atın," diye emir verdi Web. Kolunu Denise'in boğazına sarmış, nefesini kesiyordu, bir yandan da sivri bir şey Denise'in karnına batıyordu.

Bones'la Spade önlerindeydi, ellerinde gümüş bıçaklar vardı. Birbirlerine bir bakış attıktan sonra silahlarını güverteye bıraktılar.

Bir başka vampir gökyüzünden Denise'in önüne düştü, silahları yerden alırken alaycı bir tavırla sırıttı, sonra gidip Web'in yakınında durdu.

“Kurşun geçirmez yelek fikri zekiceydi,” dedi Web. “O yüzden geç kaldım. Rıhtımları kamerayla gözaltında tutuyorum, bu yüzden sizi nerede arayacağımı biliyordum ama önce kendi yeleğimi almam gerekti... Kendininkini çıkarmakla da kibarlık etmişsin.”

“Kadını bırak,” dedi Spade öfkeyle.

Denise’in arkasından alaycı bir kahkaha geldi. “İmkanı yok.”

“Biliyorsun, ona zarar verdiğin takdirde bizi seni paramparça etmekten alıkoyacak hiçbir şey olmayacak,” dedi Bones sakın bir sesle. “Kadını bırakırsan geldiğin gibi, zarar görmeden uçup gitmene izin vereceğimize söz veriyorum.”

Web çirkin bir kahkaha attı. “Benden çaldığınız şeyi almadan gitmem. Nathaniel’i bana verin, sonra gideyim. Canine de bu kaltağı bir iki mil ötede suya atsin. Sizin için o kadar önemliyse onu denizden çıkarabilirsiniz.”

“Onunla hiçbir yere gitmeyeceksin,” dedi sesi nefretle titreşen Spade.

“Rehine bende, kuralları ben koyarım,” diye tısladı Web.

Bir saniye sonra Denise’in karnına bir acı saplandı. Bu acı öyle yoğun ve sersemleticiydi ki Denise çığlık atmak için nefes bile alamadı. Ağzından çıkan tek ses, ıstırap dolu bir nefes sesiydi.

Spade dişlerini göstererek öne atıldı ama Denise’in görüşü aniden sislenmiş olsa da Bones’un Spade’i geriye çektiğini gördü.

Web’in sesi kulağının dibinde “Bir hamlede daha bulursan kadının bağırsaklarını güverteye dökerim,” derken

karnındaki yeni acı patlaması neredeyse bayılmasına sebep olacak kadar şiddetliydi. “Nathaniel’i *hemen* bana verirsiniz bu kadını ölmeden, zamanında iyileştirebilirsiniz. Bunu yapmazsanız ölür.”

Canine kıs kıs güldü. Spade, Bones’la mücadele etmeyi bırakmış, öfke dolu, zümrüt yeşili gözleriyle onlara bakıyordu.

“Ölürse sen de ebediyen ona katılmayı dileyeceksin ama ben buna izin vermeyeceğim.”

Denise bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama karnındaki o akkor acının kaynağına baktı. Web bıçağı karnına saplamıştı, Denise’in kanı güverteye akıyordu ve adamın elinin her seğirişi içindeki o iğrenç zonklamayı daha derinlere taşıyordu.

Ayaklarının dibinde biriken kan Denise’in aklına bir dizi görüntü getirdi. *Parlayan sayısız göz. Dört bir yanında soğuk tenler. Bunu kan takip edecek. Ölüm takip edecek. Hep öyle olur.*

Ama bu kez Denise anılarının normalde içinde uyardığı felç edici panik yerine içinde patlayan çok tuhaf bir öfke dalgası hissetti. Bu öfkenin yoğunluğu acısıyla birlikte artıyordu.

“Onu karnımdan çıkar.”

Denise kendi sesini tanıyamadı. Bu ses alçak ve vahşiydi, gırtlığından daha önce yükselen hiçbir sese benzemiyordu.

Web onun konuşmasına şaşırmış gibiydi, “Kes sesini,” dedi hayretle. “Sabrım taşıyor. Nathaniel’i getirin, yoksa kadının kanını dökmeye devam ederim.”

Cat yavaşça güvertenin alt kısmından çıktı, Nathaniel de önündeydi. Web'e neredeyse ona tükürebilecek kadar yaklaştığında durdu.

"Senin çocuk gelip onu alsın, sonra hepiniz gidebilirsiniz. Ama Denise'i yanında götürmeye çalışır ya da ona başka bir şey yaparsan seni durduğun yerde kızartırım," diye hırladı Cat. Elleri maviye dönüştü, etrafına turuncu kıvılcımlar saçmaya başladı.

"Kes şunu, yoksa onu öldürürüm," diye emir verdi Web ve Denise'in gırtlığına keskin bir şey dayandı. İki bıçağı var, diye düşündü Denise. *Biri boğazımda, diğeri karnımda.*

Denise içgüdüsel olarak aşağıdaki yarasına dokundu, Web'in bıçağı tutan elinin soğukluğunu ve parmaklarının arasından akan kendi kanının sıcaklığını hissetti. Yine başı dönmeye, içi çekilmeye başladı ve bunu mide bulandırıcı, yeni bir acı patlaması takip etti.

Sonra Denise, Spade'in yüzünü, bu yüzde birbiriyle yarışan öfke ve ıstırap ifadelerini gördü ve içindeki bir şeyi koparan da Spade'in acısı oldu.

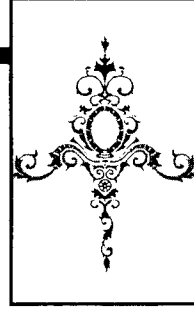
"*Bırak beni.*"

Ama bunlar ağzından kelimeler halinde çıkmadı. Bu, Bones'un gözlerinin hayretle irileşmesine sebep olan çarpık bir hırıltıydı. Denise'in içindeki vahşet, acısından bile güçlü hale gelinceye dek arttı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nathaniel.

Denise karnını bırakıp bıçakları ona dayayan kolları tuttu, bu kolları vahşice tırmaladı. O anda Spade ileri atılarak ikisine birden çarptı.

Yirmi Sekiz

SPADE, WEB’İ GÜVERTEYE DEVİRDİ, O BIÇAKLARIN Denise’in gırtlığını yırtmasını ya da bağırsaklarını dökmesini engellemeye odaklanmıştı. Korku onu daha da hızlandırmıştı. Bıçakları Web’in elinden kapıp suya fırlattı.

Web tökezleyerek geri çekilirken Denise’in pençelerinin kolundan et kopararak açtığı yara gözlerinin önünde iyileşti. Denise’in elleri ona saldırmadan birkaç saniye önce değişmiş, o canavar pençesi benzeri şeylere dönüşerek eldivenlerinden fırlamış, bu sırada gözleri de doğal olmayan bir açıyla eğilmişti.

Spade, Bones’un, “Kedicik, Nathaniel’i koru,” diye bağırdığını duydu ama bunu kaydetmedi. İçindeki kana susamışlık vahşetle çarpışıyordu. Denise’i güvertenin altına götürüp iyileştirmesi gerekiyordu. Web’in kollarıyla bacaklarını tek tek koparması gerekiyordu.

Denise’in karnından hala hızlı bir şekilde kan boşandığını görünce kararını verdi. Spade, Denise’i kucakladı,

Web'i pruvaya çarpmasına sebep olacak kadar sertçe tekmeledi ama onu orada bırakıp Denise'i aceleyle aşağı indirmeyi seçti.

Denise onunla mücadele etti, boğazından hırıltılar yükseldi ve o güzelim ela gözleri kıpkırmızı oldu. Spade yatak odalarına giren iç koridora atladı, bileğini vampir dişleriyle yırtıp açtı.

Kanayan bileğini Denise'in ağzına doğru tutarak "İç," diye emir verdi.

Denise başını çevirmeye çalıştı ama Spade kan damlalarını zorla ağzına akıttı. Denise yutkundü, yüzünü buruşturdu. Bileği iyileştiğinde Spade bileğini dişleriyle tekrar kanattı, bu kez kanı doğrudan kadının karnındaki bıçak yarasına akıttı.

O iğrenç kesik iyileşmeye başlarken Denise içini çekti, gırtlğından kelimeler yerine o sesler yükselmeye devam etti. Spade ana kamaraya giderek Denise'i yatağı yatırdı ve onu gitgide artan bir panikle izledi. Yarası iyileşmişti. Peki Denise neden kötüleşiyor gibi görünüyordu?

"Denise, bana bak. Neyin var, söyle," dedi.

Kadının gözleri şimdi tamamen kırmızıydı ve akıl almaz biçimde eğilmişlerdi, pençe halindeki elleri de Spade'i uzaklaştırmak için bileklerini tırmalıyordu. Denise'ten sert, anlaşılmas sesler yükseliyor, kadın daha sert mücadele ettikçe sesi de yükseliyordu.

"Crispin!" diye bağırdı Spade. Belki de Denise'in onunkinden daha güçlü bir kana ihtiyacı vardı. Web'in bıçakları bir şekilde zehirli olabilir miydi?

Paldır küldür odaya dalan Cat oldu. Spade kadının Denise’i görünce iç çekmesine aldırmadı, ona tek bir bakış bile atmadı.

“Crispin’i getir,” dedi sertçe.

Denise kıvranmaya, çıkardığı sesler iyice telaşlı bir hal almaya başladı. Spade daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Denise’in nesi vardı?

“Sana söyledim, yardım edebilirim,” dedi bir ses Cat’in arkasından.

Spade arkasını döndü, bunları söyleyenin Nathaniel olduğunu görünce gözleri küçüldü. “Onun nesi var?”

“O da benim gibi,” diye fısıldadı Nathaniel. “Damgalar... Artık bunu durduramayacak kadar ileri gitti.”

“Anlamlı konuş, yoksa belkemiğini ikiye bölerim,” diye bağırdı Spade. *Durduramayacak kadar ileri gitti* sözlerini duyduğunda içi dehşetle dolmuştu. Hayır. Öyle olamazdı.

“Yana çekil,” dedi Nathaniel.

Spade ona, Denise’e zarar verdiği takdirde çok uzun ve iğrenç bir ölüm vaat eden bir bakış attı ama Denise’in kasılmaları devam ediyordu, adamın yardım etmesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

“Adı ne? Denise mi?” diye sordu Nathaniel.

“Evet.”

“Onu tut ama çok sıkı değil. Bırak hareket etsin. Yalnızca kaçmasına engel ol.”

Spade söyleneni yaparak Denise’in arkasına geçti, kollarını ona gevşekçe sardı ve pençe şeklindeki tırnaklarının tenine batmasına aldırmadı.

Crispin dar koridorda Cat'in arkasında belirdi. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Spade gergince. "Denise iyi değil."

"Diğer vampiri öldürdüm ama Web kaçtı. Gitmemiz gerek. Çok geçmeden peşimizden daha çok adam gönderecektir, tabii hala göndermediyse," dedi Crispin, Denise'e kasvetli bir bakış atarak.

"Onu henüz hareket ettiremezsiniz, anlamıyorsunuz!" diye bağırdı Nathaniel.

Crispin gözlerini ona çevirdi. "Sana fikrini soran oldu mu?"

"Onunla sonra tartışırsın, şu anda yardımına ihtiyacım var," dedi Spade sıkıdığı dişlerinin arasından. "Başka bir yol bul, Crispin. Bize zaman kazandır."

Arkadaşı bir şey söylemeden yukarı çıktı. Crispin motorlara gaz verince tekne sarsıldı.

Nathaniel, Denise'in önünde diz çöktü. "Denise, beni duyabildiğini biliyorum," dedi güçlü, berrak bir sesle. "Paniğe kapılıyorsun çünkü için dışına çevriliyormuş gibi geliyor ama iyi olacaksın. Çok üzüldün, bu da değişimi tetikledi. Artık durduramayacağın kadar ilerledi ama onu kontrol edebilirsin."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Spade. "Bunları uyduruyorsan seni..."

"Beni tehdit etmeye zahmet etme, bana yapabileceğin, önceden yapılmamış hiçbir şey yok," diye karamsar bir cevap veren Nathaniel'in sesi sertleşti. "Bunu daha önce yaşadım. Sen yaşamadın, o yüzden sessiz ol ve dediklerimi yap."

Bu cesurca sözler Cat'i neredeyse Denise'in değişen el-leri ve gözleri kadar şoka uğratmıştı ama bir şey söylemedi. Spade de onu örnek almaya karar verdi. Ağzını sımsıkı kapattı.

Nathanial dikkatini yatakta kıvranmakta ve o gırtlaktan gelen, kan dondurucu sesleri çıkarmakta olan Denise'e yöneltti.

"Dinle beni Denise," dedi kadına yaklaşılarak. "Dönüş-tüğün şeyi kontrol edemezsen aklın seni en çok korkutan şeyi seçecek ve herhalde o da bu teknedeki herkesi öldürecek türden bir şey olacak. Bu yüzden sana söylediklerime odaklan. Mücadele etmeyi bırak."

Denise'in korkunç iniltileri kesilmedi ama Spade'den kurtulma çabaları son buldu. Spade içinde bir umudun uyandığını hissetti. Denise adamın ona söylediklerini anlamış, hatta söyleneni yapmıştı. Her ne oluyorsa, kadının bilinci bunun altına, ulaşılmayacak şekilde gömülmemişti. Henüz.

"Güzel. Gördün mü? Kontrol sende, vücudunu istediğini yapmaya zorlayabiliyorsun. İblis özünü değişimi durduramayacak kadar fazla besledin ama kalıcı olmayacak. Anlıyor musun, Denise? Düzeleceksin."

Kadından hıçkırığa benzer bir ses çıktı. Spade bunu duyunca kalbi parçalanır gibi oldu.

"Küçük, zararsız bir şey düşünmeni istiyorum," diye söze devam etti Nathanial. "Kimseye zarar veremeyecek türden bir şey. O şeye odaklan. Onu gözlerinin önüne getir. Başka hiçbir şey düşünme, sadece onu düşün..."

Denise'in bütün bedeni titredi, Spade onun kemiklerinin ellerinin altında inanılmaz bir biçimde küçülmeye başladığını hissetti. Kadının teni vücudunun üzerinde su gibi dalgalandı, kendi üzerine kapanarak kadının geri kalanıyla birlikte küçüldü.

"Aman Tanrım." Cat'in sesi, Spade'in hissettiği şoku yansıtıyordu.

"Bir şeyin yok," diyen Nathaniel, Spade kendi dünyasının altüst olduğunu hissetmesine rağmen sesindeki güveni hiç kaybetmiyordu. "İyi gidiyorsun. Değişimi kontrol ediyorsun. O küçük, zararsız şeye odaklanmaya devam et. Onu aklından bir an bile çıkarma..."

Denise kıyafetleri, Spade'in görebildiği çoğu yerini kaplayınca dek küçülmeyi sürdürdü. Spade donakalmıştı, ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyordu. Sevdği kadının gözlerinin önünde küçülüp yok oluşunu izledi.

"İyi gidiyorsun," dedi Nathaniel.

Spade hala konuşabiliyor olsa adama olanların herhangi bir bölümüne "güzel" dediği için aklını kaybettiğini söylerdi. Ama daha birkaç dakika Denise'in üzerinde olan giysi yığınının altında son bir titreme olurken Spade ancak bakmayı sürdürebildi. Giysiler şimdi... kadından geriye ne kaldıysa onun üzerini örtüyordu.

Cat, Spade'den daha çabuk kendine geldi. "Nerede o?" Sonra yüksek sesle yineledi. "Denise ne cehenneme gitti?"

Maun rengi bir kedi bir tıslamayla giysilerin altından fırladı, koşturarak köşeye saklandı.

"İşte orada," dedi Nathaniel sakince.

Spade, Viyana'daki havaalanında, güvenlik kontrolü sırasında bekliyor, bir eliyle bir hayvan taşıma kutusunu, diğer eliyle Nathaniel'in omzunu tutuyordu. Crispin'le Cat, Nathaniel'in hemen arkasındalardı. Cat normal görünüyordu ama Spade kadının sabahın bu erken saatinde hareket etmek için bütün gücüyle mücadele ettiğini iyi biliyordu.

"Evcil hayvanınızı bagaja mı vereceksiniz, yoksa onu kabine almak için birinci sınıf mı uçacaksınız?" diye sordu bilet görevlisi.

Cat'ten boğuluyormuş gibi bir ses çıktı.

Spade çenesini kastı. "Birinci sınıf," dedi sertçe.

Kutunun içindeki yüksek sesli tıslama ve onu takip eden öfke dolu tırmalama sesleri bilet görevlisinin başını kaldırmasına yol açtı.

"Aşılarının tam olduğuna dair belge görmem gerek," dedi kadın.

Spade yüzlerinin arasında yarım metreden az mesafe kalana dek eğildi, gözleri yeşil parıltılar saçtı.

"Belgeyi gördün, şimdi acele et," diye homurdandı.

Kadının gözleri camlaştı ama parmakları klavyenin üzerinde uçarcasına hareket etti. Spade birkaç saniye sonra biletini ve bir hayvanla birlikte uçmak için gereken belgeleri almıştı. *Nathaniel bu durumun geçici olduğu konusunda haklı olsa iyi olur*, diye düşünen Spade, sırf içindeki hüsranı dışa vurmak için birilerini öldürme dürtüsüne direndi.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Nathaniel aklını okumuş gibi. “Denise gevşer gevşemez eski haline dönecek.”

Kedi -*Denise*- o anda gevşemekten son derece uzaktı. Ona yaklaşan her şeye tıslamış, pençe atmıştı... Ta ki Spade onunla birlikte uçup tekmeden uzaklaşmak için kediyi ensesinden tutmak zorunda kalıncaya dek. Tabii şimdi güvenli bir yere gitmek için daha geleneksel bir uçuş şekline başvurmak zorundaydılar. Monaco’nun yüz millik çevresindeki her yer Web’e ve adamlarına Spade’i huzursuz edecek kadar yakındı.

Spade diğerleri biletlerini alırken on dakika bekledi, Ian’ın sahte kimliğinin Nathaniel’inki olarak kabul edilmesi için bilet görevlisini yine kısaca hipnotize etmesi gerekti. Bunu kabul ettirmek o kadar da zor değildi. İki adamın boyları birbirine yakın, saçları aynı renk ve insan görünümüne göre aynı yaşlardı ama bunu aşmanın daha kolay bir yolu varken güvenliğe takılmayı göze almanın anlamı yoktu. Nathaniel, Spade ona ters ters, onu Denise’e yardım etmek için kaçırdığını söylediğinden beri son derece işbirlikçi davranıyordu. Sonuçta bu doğrudu. Adam ona düşündüğü şekilde yardım etmeyecekti sadece.

Gelgelelim Bükreş’e giden uçağa bindiklerinde Spade’in soğukkanlılığı azalmaya başladı. Sevdiği kadın ayaklarının dibinde, bir hayvan taşıma kutusundaydı ve durumun kalıcı olmadığına dair tek umudu, iblislerden kaçan bir pisliğin sözüydü. *Denise’in elleri eski haline dönmüştü*, diye hatırlattı Spade kendine ama bu pek rahatlatıcı değildi. Hafif bir el deformasyonu buna kıyasla bir hiçti.

“Bu uçakta yemek servisi var mı?” diye sordu Nathaniel sabırsızlığını belli eden bir ses tonuyla, daha emniyet kemerini bile bağlamadan hostese.

“Kes sesini,” dedi Spade dişlerinin arasından. Adamı boğazlamak için yanıp tutuşuyordu. O olmasaydı Denise elli kilo daha hafif ve tüyle kaplı olmayacaktı.

“Ama bir şeyler yemem gerek,” dedi Nathaniel. “Stres, acı, korku, açlık, azgınlık... bütün bunlar, artmalarına izin verilirse değişimi tetikler. Zaten Web birden ortaya çıkacak diye stres içindeyim ve yakın zamanda birinin bana oral seks yapacağını sanmıyorum, bu yüzden en azından açlığını gidermem gerek.”

Arkalarında oturan Crispin koltuğunda öne eğildi. “Yani Web bir yandan satmak için kanını boşaltırken bir yandan seni becerttiriyor, besliyor, gevşetiyor ve mutlu mu ediyordu?” diye sordu alaylı bir sesle. “Saçmalık.”

Nathaniel arkasını döndü, yüzü normal, neredeyse çocuksu ifadesinden sıyrılarak sertleşti.

“Hayır. Ben istesem de istemesem de beni becerttirdi, kanımı sürekli takatsiz olmama sebep olacak kadar içirtti ve bir saniye bile gevšememe izin vermedi. Ama *onun* davranışlarına bakacak olursak, bu kadını ona öyle davranmayacak kadar önemsiyor.”

“Bize Denise’i gerçekten nasıl geri alacağımızı söylemiyorsan çok kısa ve feci bir hayatın olacak,” dedi Cat çelik gibi bir sesle.

Spade onunla hemfıkirdi ama adam doğruyu söylüyor olduğu takdirde Nathaniel’in huzursuz olmasını istemi-

yordu. Adamın uçakta, Kabil bilir neye dönüşmesine yol açmak bir felakete sebep olabilirdi.

“Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil,” dedi ikisine birden. Sonra Nathaniel’e, “Burada yiyebileceğin bir şey olup olmadığına bakacağım,” dedi.

İki saat ve bir uçakta bulunabilecek bütün abur cuburlardan sonra Bükreş’e indiler. Web’in onları arayacağı ilk yer İngiltere olurdu ve Amerika çok uzaktı. Spade’in efendisinin burada iyi korunan bir evi vardı.

Valizlerini aldıktan sonra Ian’ın havaalanının dışında, gelen yolcu kapısında beklediğini gördüler. Ian onlara baktı ve kaşlarını kaldırdı.

“Denise nerede? Ve yanında neden kahrolası bir kedi var, Charles? Bizim Azrail için edindiğiniz bir tür maskot mu o?”

“Tek kelime daha etme,” diye çıkışan Spade arabaya bindi ve kutuyu kucağına koydu.

“Ian, güven bana, bir şey söyleme,” diyen Crispin valizlerini bagaja attı. Sonra arka koltuğa bindi, Nathaniel’i aralarına aldı. Cat öne oturarak parmaklarıyla ön panelin üzerinde tempo tuttu.

“Hadi gidelim, Ian,” dedi Cat sabırsızlıkla. Uçak yolculuğunun çoğunu uyuyarak geçirse de hala yorgun olduğu şüphesizdi.

“Herhalde eninde sonunda biri bana neler olduğunu anlatacak,” dedi Ian sürücü koltuğuna binerken. “O zamana kadar, olan bitenler düşünülürse, bana meraklı bir şoför gibi davranmak biraz kabalık olmuyor mu?”

Spade öfkesine hakim olamadı. “Denise’in nerede olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?” Kutuyu, Ian’ın tıslayan kediye dikiz aynasından görebileceği şekilde kaldırdı. “İşte burada! Şimdi arabayı sür, Ian. Ya da in de ben süreyim.”

Ian arabayı sürdü ve eve varana dek başka tek kelime etmedi.

Araba durur durmaz Spade indi, Nathaniel’i de kendisiyle birlikte çekti. Alten’le Fabian onları karşılamak için çıkmışlardı ama Spade tek kelime etmeden yürüyüp yanlarından geçti. Aylar önce Crispin’e yardım etmek için buraya geldiğinde kaldığı yatak odasına doğru gitti. Oraya vardığında kapıyı kapattı, sonra Nathaniel’e döndü.

“Tamam. Onu nasıl geri getireceğim?”

Kızıl kahverengi saçlı adam odada dolaştı, iyice eğilerek köşeleri, yatağın altını, pencereleri, hatta banyoyu bile kontrol etti. Adam cevap vermeyince Spade’in onu patak-lama arzusuna bütün gücüyle direnmesi gerekti.

“Ne halt yiyorsun sen?”

“Onun kaçabileceği yerleri arıyorum,” dedi Nathaniel. “Açık bir pencere, dolabın altındaki bir boşluk... Bu geceyi kayıp kedi sevgilini duvarların içinde ya da arazide arayarak geçirmek ister misin?”

Spade yumruklarını sıktı ama sesinin sakın çıkmasına özen gösterdi. “Tamam. İşin bittiyse şimdi ne olacak?”

Biraz akli olsa Nathaniel son üç kelimedeki ölümcül tehdidi duyar ve hızlı sonuçlar elde ederdi ama adam omuz silkti.

“Biraz tonbalığı ve bir kase kaymaklı süt iste.”

Spade bir saniye sonra onu boğazından tutmuş, havaya kaldırıp duvara dayamıştı. Nathaniel'i hemen oracıkta öldürmekten Spade'i alıkoyan tek şey, eski haline döndüğü takdirde Denise'in ona ihtiyaç duyacağını bilmektir.

"Bir sonraki sözlerini iyi düşün çünkü saçma sapan bir espri daha yaparsan bedeli kanınla ödersin."

"Ben ciddiym," dedi Nathaniel her kelimeyi vurgulayarak. Ela gözlerini Spade'inkilerden kaçırmadı. "Karşında ona hiç tanıdık gelmeyen bir şekle bürünmüş, saatlerdir ufacak bir kutunun içinde taşınan, dehşet içinde bir kadın var. O aç. Susuz. Muhtemelen klostrofobiye de kapılmış, bu da neden hiç durmadan tısladığını ve kafesi tırmaladığını açıklar. Onu dışarı çıkar. Bırak bir şeyler yesin, bir şeyler içsin, biraz sakinleşsin. Sonra onu iyice gevşeyinceye dek okşayacaksın."

Spade'in içindeki cinayet arzusu neredeyse onu alt edecekti. Bedeni hafif hafif titriyordu. Vampir dişleri Nathaniel'in boğazına gömülme ve onun gırtlığını yırtma yönündeki sessiz bir taleple dudaklarına dayandı.

"Pekala," dedi öfkesi konuşmasına izin verecek kadar dindiğinde. "Ama benimle kafa buluyorsan o kutuya koyulan bir sonraki şey sen olursun. Parçalar halinde. Alten!"

Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

"Mutfağa söyle, biraz tonbalığı ya da tavuk, bir de bir kase kaymaklı süt göndersinler. Hemen."

Alten gözlerini kırptırdı ama emri sorgulamadı. Beş dakika geçmeden bir tabağa koyduğu tonbalığı ve ağzına kadar sütle dolu kaseyle döndü. Bu kez Cat ve Crispin de

yanındaydı. Sessizce odaya girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Spade tonbalığıyla sütü yere koydu ve kutunun kapağını açtı.

Leke şeklinde, tüylü bir şey acı acı miyavlayarak kuttudan fırladı, çılgın bir telaşla koşturarak odayı çepeçevre dolaştı, sonra yatağın altına kaçtı. Bu son derece kedimsi tepkiyi görünce Spade'in kalbi ağırlaştı. Yatağın altında saklanan hayvanın içinde Denise'ten hiçbir şey kalmamış mıydı?

"Bekle," dedi Nathaniel.

Son derece gergin geçen birkaç dakikadan sonra maun renkli baş yatağın altından uzandı. Kedi odanın geneline tıslayarak yatağın altından tamamen çıktı ve doğrudan tonbalığı tabağına giderek o ağır kokulu şöleni mideye indirdi. Sonra koyu renkli karnı şişmeye başlayana dek sütü yaladı.

"Yakala onu," dedi Nathaniel.

Spade kediyi, hayvan tekrar yatağın altına kaçmadan tuttu. Minicik pençeler derhal ellerine battı ama Spade buna aldırmayarak tüy yumağına umut ve umutsuzluk karışımı bir hisle baktı. Denise gerçekten geri dönebilir miydi? Kadın, Raum'un hiçbir yan etki olmadan köpeğe dönüştüğünü, sonra eski haline geldiğini gördüğünü söylemişti ama o bir iblisti, Denise'se hala, en azından çoğunlukla insandı.

En azından bir zamanlar.

"Onu serbest bırakma. Olabildiğince rahat etsin, sonra onu okşamaya başla."

Crispin, Spade'in çözmek istemediği bir şeyler mırıldandı. Spade çenesini kasarak şimdi hırlamakta olan kediy-le birlikte yatağa yerleşti, kediyi bir eliyle yerinde tutarak diğeriyle tüylerini okşadı.

Dört çift dikkatli göz her hareketini izliyordu. Spade bir dakika sonra kediy-le birlikte hırlayacak kadar gerilmişti.

“Beni yalnız bırakın,” dedi.

Crispin, Nathaniel'in kolunu tuttu. “Benimle gel, ah-bap. Sana kalacağın yeri göstereyim,” dedikten sonra onu çekip götürdü.

Crispin'in onu nereye yerleştireceğini hayal eden Spade neredeyse gülümseyecekti. Diğerleri de çıktı. Cat onlara son bir düşünceli bakış attıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

Kedi o alçak, uzun hırıltıları çıkarmaya devam etti. Bu hırıltı arada bir tıslamalar ve kedinin serbest kalmak için eğilip bükülmesiyle kesiliyordu. Spade ellerini kedinin kırırdanabileceği ama kaçamayacağı kadar gevşetti, koyu kahverengi kulakları okşamaya devam etti.

“Denise,” dedi alçak sesle. “Beni duyabiliyorsan geri dönmene çok ihtiyacım var. Beni o yaşlı, huysuz, yalnızca evcil hayvanlarıyla yaşayan vampirlerin kaderine mahkum etme.”

Kahrolası bir kediy-le konuşuyorum, diye düşündü. Bir çukur kazıp içine girse, mezarını toprakla örtse aynı şey olurdu.

Ama susmadı çünkü Denise'in söylediklerini anladığına inanmaya ihtiyacı vardı. Bu doğru olmasa bile.

“Hadi, canım, seninle yatakta yapabileceğimiz bundan çok daha güzel şeyler var,” dedi akçak sesle. “Çok güzel bir kedi oldun ama gerçekten, denemeye istekli olduğum şeylerin de bir sınırı var.”

Kedi hırlamayı kesti ama kuyruğunu huzursuzca sallamayı sürdürdü. Spade bunun olumlu bir işaret olup olmadığını bilmiyordu, konuşmaya devam etti.

“İlerlemek için gereken her şey elimizde, senin dışında. Geri dön Denise. Nathaniel’i Raum’a vereceğiz, o damgaları kolundan sileceğiz ve hayatımıza devam edeceğiz. Damgaların silindiğinde yapmak istediğim ilk şey ne, biliyor musun?”

Kediden daha yumuşak bir ses yayılmaya başladı. Spade bir saniye sonra kedinin mırladığını fark etti.

“Seni çok lüks bir restorana götüreceğim,” dedi. “Giyeceğin elbiseyi hayal edebiliyorum: Siyah, ipek, ince askılı, derin göğüs dekolteli, eldiven de takmayacaksın. Şahane bir yemek yiyeceksin, sonra yoruluncaya dek dans edeceğiz... Ama çok da yorulmayacaksın çünkü eve döndüğümüzde seninle sevişeceğim. Yavaş olacak, bedeninin her santimiyle ayrı ayrı ilgileneceğim. Ta ki sesin beni alev alev yakan o derin, leziz sese dönüşene dek. Sonra da uykuya dalana kadar seni kollarımda tutacağım...”

Kedinin bedeni kuvvetle ürperdi. Spade konuşmayı kesti, ellerinin altındaki topağın büyümesini hayretle izledi. Bir başka dalgalanma ve ürperti oldu, sonra bir daha, sonra bir daha. Kedinin bedeninden ten fışkırır gibi oldu, bu ten neredeyse Spade’in gözlerinin takip edemeyeceği bir hızla

gerildi, büyüdü, genişledi ve kollarla bacaklara, ete, kemiğe dönüştü. Birkaç akıl almaz saniye içinde, kucağına kıvrılmış olan kedinin yerini, saçları yüzüne kara bir örtü gibi düşen çıplak bir kadın bedeni aldı.

Spade en hafif bir hareketin kadının sihirli bir biçimde tekrar yok olmasına yol açacağından korktuğu için kıpırdamadı.

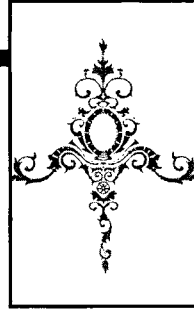
“Denise.”

Titreyen bir elle kadının saçlarını okşayarak geriye attı ve Denise’in o güzel ela gözleri onunkilerle buluştu.

“Spade,” dedi Denise hırıltılı, boğuk bir sesle.

Sonra yataktan fırladı, tökezledi ve banyoya koştu.

Yirmi Dokuz

“**D**ENİSE, TATLIM, İYİ MİSİN? LÜTFEN BIRAK da içeri gireyim,” dedi Cat.

Bir köşeye sinmiş, duvara dayanmış olan Denise yerde kaldı ve sırf cevap vermediği takdirde Cat’ın zorla içeri gireceğini bildiği için konuştu.

“İyiyim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bir süre yalnız kalmak istiyorum, o kadar.”

Aynı cümleyi yirmi dakika önce, titremeyi ve ellerini gerçekten tamamen eski haline döndüğünden emin olmak için bedeninde gezdirmeyi bıraktıktan sonra Spade’e de söylemişti. Denise’in başka bir şeye dönüştüğünde, hırlamak ve tıslamak dışında herhangi bir şekilde iletişim kurmadığında hissettiği korkunç paniği tanımlamaya kelimeler yetmezdi.

Daha önce tekne, Nathaniel’i Raum’a verme konusunda bir suçluluk sızısı hissetmişti. Şimdiyse iblis o anda karşısında olsa Nathaniel’i bir an bile tereddüt etmeden

Raum'un kollarına iterdi. Ailesini kurtarmak ya da Nathanial bir anlaşma yaptığı için veya Spade'in onu ele geçirmek için katlandıklarına duyduğu minnetten değil. Hayır, bunu bir daha bedeninin yabancı bir hapishaneye dönüşmesinden endişelenmesine gerek kalmasın diye yapardı.

"Denise." Spade'in sesi yoğun ve derin. "Aç kapıyı."

Asla. Spade onu bir hayvan olarak görmüştü. Yeni sevgilişi onu bir hayvan taşıma kutusunun içinde taşımıştı. Tanrı aşkına! Böyle bir şeyden sonra ona ne söyleyebilirdi ki?

Küçücük bir kutuya hapsedilmenin anısı şimdi bile Denise'in soğuk terler dökmesine sebep oluyordu. Denise ufak, dar yerlerden hep nefret etmişti. O anda insan bile olmadığını bilirken öyle bir yere tıkmak, neredeyse aklını tamamen kaybetmesine yol açacaktı.

Denise o sırada Cat'e bakmış ve aklına kadına adını veren hayvana dönüşmek⁴ gelmişti. Neden ufak ve zararsız *başka* bir şey düşünememişti ki? Daha insani bir şey?

Denise'in midesi sıkıştı ve geçirdi, bunu tonbalığı tadı takip etti. Doğru ya, daha yarım saat önce bir hayvandı, yerdeki bir kaseden yemek yemişti. Safra acımasız bir hızla boğazında yükseldi. Denise apar topar klozete doğru gitti, oraya tam zamanında yetişti ve boğazı yanana dek öğürdü.

Sert bir çatırtı başını kaldırmasına sebep oldu. Spade banyoya girerken Denise kapının kolunun vidalandığı yerden sarktığını gördü. Denise bir havlu çekip üzerine örterken utancı derinleşti. Spade önce onu bir hayvan olarak kaseden yemek yerken, şimdi de bir klozetin üzerine

⁴ Cat, İngilizce'de kedi. Ç.N.

çırılçıplak eğilmiş, midesinde ne var ne yok kusarken görmüştü.

“Lütfen, dışarı çık,” diye inledi Denise.

Spade onun yanına diz çöktü. “Sorun ne? Hasta mısın?”

Denise’in gırtlığından isterik bir kahkaha yükseldi.

“Sorun mu ne? Sen *ciddi* misin?”

Serin eller kollarından aşağı kaydı. Denise irkilerek geri çekildi ama duvar Spade’in dokunuşundan kaçmasına engel oldu.

“Yapma,” dedi Denise sertçe.

Bir bakışta Spade’in her zamanki gibi yakışıklı, kusursuz olduğunu, üzerindeki ütülü pantolonu ve kolalı gömleği görmüş, Spade’in sarhoş edici, doğal bir parfümü andıran kokusunu almıştı. Denise’inse üzerinde yalnızca bir havlu vardı, teni terle kaplıydı ve tonbalıklı kustumuk kokuyordu.

Spade, Denise’i kollarına çektiğinde mücadele etmeye çalıştı ama bu da tüyle kaplıyken giriştiği kaçma teşebbüsleri kadar yararsızdı. Spade bırakın ona böyle dokunmaya, onunla aynı odada kalmaya bile nasıl katlanıyordu? Denise kendisinden kaçabilse kaçardı.

“Durumu düzeltmeye çalışmana gerek yok, tamam mı? Lütfen, Spade, beni yalnız bırak.”

“Bu senin için değil,” diye karşılık verdi Spade ve Denise bükülerek kaçmaya çalışınca ona daha sıkı sarıldı. “*Benim* buna ihtiyacım var. Şu anda buna kan da dahil hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyacım var.”

Buna inanma isteği ile Spade’in yalan söylediği düşüncesi arasında kalan Denise bir şey söylemedi. O da Spade’in

kollarında kendini daha iyi hissediyordu. Hem de çok iyi! Sanki dünyasında hem bedeninin hem de ruhunun kaçınılmaz bozuluşu yerine umut ve mantık vardı.

“Beni ensemden tuttun.”

Bunu düşünmeden söylemişti. Olan biten her şey düşünüldüğünde aklındaki son şey bu olmalıydı.

Ona Spade’in dudakları gibi gelen bir şey alnını okşadı. “Özür dilerim, sevgilim.”

“Bana nasıl sevgilim dersin?” diye sordu Denise fısıltıyla. “Birinden ayrılmak için iyi bir sebep varsa o da o kişinin dört ayaklı bir yaratığa dönüşmesidir.”

“Ben bir vampirim. En yakın dostlarım vampirler ve gulyabaniler, üstelik bu odanın hemen dışında bir hayalet süzülüyor. Sırf şu son iki yılda bile iblislerle, kara büyüyle, hortlaklarla ve zombilerle boğuştum, şekil değiştirme yetin beni korkutup kaçırarak türden bir şey değil maalesef.”

Denise bir an sessiz kaldı. “Böyle söylediğinde... kulağa bir sapık gibi geliyorsun,” dedi sonunda.

Spade’in göğsü bir kahkahayla titredi. “Bunu kabul edebilirim.”

Denise’in kendine karşı hissettiği o ezici tiksintinin yükü biraz azaldı ama içi hala utançla doluydu. “Evet, eh, ben bir korkağım.”

Kaşlarını çatınca yüzü kırışan Spade geri çekilerek Denise’e baktı. “Neden öyle diyorsun?”

Denise onun bakışlarından kaçmak istiyordu ama bu söylediği şeyi iyice kanıtlardı, bu yüzden konuşurken Spade’in gözlerinin içine baktı.

“Çünkü bir parçam bunun cinayet olduğunu düşünse de Nathaniel’i Raum’a vereceğim. Sırf ailemi kurtarmak için değil kendi kışımı kurtarmak için.”

“Tabii ki Nathaniel’i Raum’a vereceğiz,” diyen Spade aksi olamazmış gibi elini salladı. “Borcunu kapatmak için bir masumu feda etmiyorsun. Öyle yapsan, Raum’dan kaçarak torunlarının borcunu ödemesine izin veren Nathaniel gibi sen de korkak olurdun. Bana o herifin borcunu diğerlerinin ödeyeceğini bilmediğini söyleme. Bir iblisle yaptığın anlaşmadan cayıp da bedel ödemededen çekip gidemezsin.”

Spade, Denise’i yüzü tamamen onunkine dönük olacak şekilde çevirdi, gözleri yeşil ışıklarla parlıyordu. “Bana bunu yapmamam için yalvarsan da Nathaniel’i Raum’a teslim edeceğim. Sen korkak değilsin Denise. Başka seçeneğin yok, o kadar.”

Denise’in duyguları Nathaniel’den daha fazla bahsedemeyecek kadar altüsttü. “Duş almam ve dişlerimi fırçalamam gerek. Öö, bir daha asla tonbalığı yemeyeceğim ve süt de içmeyeceğim.”

“Benim için hava hoş ama başka bir şeyler yemen gerek. Hem de bir an önce.”

Denise’in kafasında Nathaniel’in sesi yankılandı. *Stres, acı, korku, açlık, azgınlık... bütün bunlar, artmalarına izin verilirse, değişimi tetikler.* Denise ellerinin değiştiği zamanları düşündü. Nathaniel haklıydı. Denise o sırada ya aç ya öfkeli ya azgın ya da stresliydi. Herhalde streste ve aç olmak, sonra bıçaklanmak ve Spade’in buna verdiği tepkiyi

görmek dövmelelerin Raum'un özüne karşı yarattığı direnci kırmıştı.

Eh, Denise'in bir daha öyle bir duruma düşmeye niyeti yoktu. Denise ürperdi, eli yeniden havlunun altına kayarak karnının güven verici pürüzsüzlüğünü hissetti. *Tüy yok, açık bir yara da.* Karnının öyle kalmasını sağlamaya kararlıydı.

Spade onu ayağa kaldırdı ama banyodan çıkmadı. Denise yanaklarının ısındığını hissederek boğazını temizledi.

"Ah, beni biraz yalnız bırakabilir misin? Kum kabını kullanmam gerek."

Bu kötü espri üzerine Spade'in dudakları seğirdi, sonra Denise'in elini öptü. "Sana giyecek bir şeyler bulayım."

"Valizimdeki giysilere ne oldu?"

"Tekneyle birlikte Akdeniz'in dibindeler."

Ah. Denise tekneden ayrıldıktan hemen sonra olanları pek hatırlamıyordu çünkü hayvana dönüşmenin dehşetiyle meşguldü.

Denise, Spade'e alaycı bir tebessümle gülümsedi. "Batan tekneyi de hesabıma yaz." Spade'in on bininci kız arkadaşı olabilirdi ama şimdiye kadar muhtemelen aralarında en pahalısı olduğunu kanıtlamıştı.

"Böyle şeyleri düşünmeyi bırak. Ben düşünmüyorum." Spade, Denise'in diğer elini öptü. "Birazdan görüşürüz."

Spade çıkıp kapıyı kapattı. Denise yerinden sarkmış, işe yaramaz kapı koluna, sonra da aynadaki yansımasına baktı. *Boş bir mesane, temiz bir bedenle her şey göze daha iyi görünür,* diye hatırlattı kendine. *Ah, tabii bir de tonbalıklı kustumuk kokmayan bir nefesle.*

Spade, Denise için yatağın üzerine birkaç parça giysi koyduktan ve tonbalığıyla süttten kalanları attıktan sonra Crispin'i oturma odasında viskisini yudumlar ve sıvıyı düşünceli düşünceli bardakta çevirirken buldu.

"Nathaniel nerede?" diye sordu Spade.

"Bodrumdaki yeni vampir hücrelerinden birinde. Onun için en uygun yer. Oradan kaçmak için buhara dönüşmesi gerekir. Hoş, kaçmaya niyeti yok ya." Crispin alaycı bir gülüşle bardağını bıraktı. "Senin kahramanı olduğunu sanıyor."

Spade, Crispin'in karşısına oturdu. "Öyle mi dedi? Yoksa düşüncelerini mi duydun?"

"Düşüncelerini," dedi Crispin. "Herif onu Web'den, Denise'in içindeki iblis özünü kontrol etmene yardımcı olası diye çaldığını sanıyor. O özün yok edilmesi için iblise verileceğinden haberi yok."

Spade bunları zerre kadar sempati hissetmeden dinledi. Denise'i o damgaların yıkıcılığından kurtarmak için, kendi kaderini kendi yazmış olan sefil bir heriften çok daha fazlasını feda ederdi.

"Onu Denise'ten mümkün olduğunca uzak tutumalıyız. Şimdiden suçluluk hissetmeye başladı."

"Katılıyorum. İblisi ne zaman çağırmayı planlıyorsun?"

Spade'in ağzı kıvrıldı. "Hemen çağırmak istedim ama Raum'u nasıl öldüreceğimi bilmemem gibi ufak bir sorun var. İblisin Nathaniel'i geri aldığında Denise'i öldürmek

yerine serbest bırakacağı yönündeki sözüne güvenmek istemiyorum.”

Crispin ona kurnazca baktı. “Bodrumdaki herif bu konuda işine yarayabilir. Raum’u yok etmek istediğini düşünürse, bahse girerim bu konuda sana yardım etmek için bütün bildiklerini sayıp döker.”

Spade de bunun üzerine bahse girerdi ama Raum’u son çare olmadığı takdirde yok etmeye niyeti yoktu. Denise’in damgalarını yok etmek istiyordu. Raum’u gördüğü yerde öldürüp Denise’i ebediyen iblisin damgalarını taşımaya mahkum etmek değil.

“Cat uyuyor mu?” diye sordu dalgınca.

Crispin başını salladı. “Denise’in güvenli bir biçimde eski haline döndüğünü öğrenince daha fazla dayanamadı.”

Ian ağır adımlarla içeri girdi, bir koltuğa oturmadan önce turkuaz rengi gözleri bir Spade’e bir Crispin’e çevrildi.

“Bu büyük haksızlık,” dedi. “Üçümüz arasında, nadir rastlanan ve olağandışı şeyleri toplayan hep ben olurum ama ikiniz dünyanın en sıradışı kadınlarını kapmayı başardınız. Önce sen, Crispin, hayatta olan tek melezi buldun, üstelik o melez sonra daha da sıradışı bir vampire dönüştü. Şimdi de sen, Charles, bir şekil-değiştirici tavladın. Denise’in tam bir kedi olduğunu söylerken kötü bir şaka yaptığını sanıyordum. Resmen kıskançlıktan delireceğim.”

“Denise uzun süre şekil-değiştirici olarak kalmayacak,” dedi Spade sertçe. “O damgalardan kurtulduğunda onun insan kalmasına izin vermeye de niyetim yok.”

Bu kelimeler ağzından çıkarken Spade'in ensesindeki tüyler dikildi. Crispin'in yüzünde beliren karamsar ifade de bildiği şeyi doğruladı. Spade döndü ve Denise'in şokla dolu yüzüne baktı.

"Bootleg'le Lyceum haklıymış. Gerçekten de vampire dönüşmemi bekliyorsun." Sesi inanmazlık doluydu. "Neden böyle bir şey yapacağımı düşünüyorsun ki?"

Bones'la Ian tek kelime etmeden odadan çıktı. Spade'in yüzüne odaklanan, az önce duyduğu şeyi yanlış anladığını söyleyeceğini uman Denise onların çıktığını fark etmedi bile.

Ama Spade öyle bir şey yapmadı. Onun yerine, kararlı bir yüzle ayağa kalktı. "Neden mi öyle bir şey yapacağımı düşünüyorum?" diye tekrarladı. "Artık beraber olduğumuza göre neden düşünmeyeyim ki? İnsan kalmaya izin vereceğimi sanmamıştın, değil mi?"

Denise içinin ihanete uğramışlık hissiyle dolduğunu hissetti. Spade onunla hiç konuşmadan Denise'in türünü değiştirmeye karar vermişti, öyle mi? Denise sırf onunla olmak için panik ataklarla mücadele ederek vampir dünyasında kalmaya istekliydı. Ama Spade ona ne kadar tatlı davranırsa davranırsın, Denise'in insan olmasıyla ilgili önyargısını hiçbir zaman yenememişti. Spade'in onu olduğu gibi kabul ettiğini sanmıştı ama baştan beri onun için yeterince iyi değildi.

"Bu damgalar silindiği takdirde hayatıma normal bir insan olarak devam etmek istediğimi açıkça söyledim. Bu değişmedi."

Spade göz açıp kapayıncaya dek önünde belirmiş, omuzlarını neredeyse acı verecek kadar sıkı tutmuştu.

“Hayatımı korumak için insanlığını feda etmeye razıydın ama onu ilişkimiz için feda etmek istemiyorsun, öyle mi?” Zalimce güldü. “Bense sıradan bir sevişmeyle ilgilenmediğini söylediğinde sana inanmıştım ama belli ki sana bundan fazlasını ifade etmiyorum.”

Denise onu itti, Spade kıpırdamadı bile. “Seninle ilişki kurmaya layık olmak için vampire dönüşmeme gerek olmamalı!”

“Onun yerine gulyabani mi olmak istiyorsun? Tamam, sen seç o zaman,” diye parladı Spade.

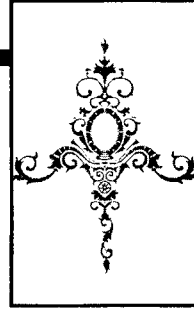
Denise ona ağzı açık baktı. Spade insanları gerçekten bu kadar mı hor güüyordu?

“Sırf benimle ilişki kurmana layık olabilmek için *türümü* değiştirmeyeceğim,” dedi Denise. Hem öfkelydi hem de Spade onu reddettiği için incinmişti. “Bu halimle senin için yeterince iyi değilsem ilişkimiz bitmiştir.”

Spade’in gözleri yeşile döndü, vampir dişleri uzadı. “Öyle olsun. Sana kısa hayatında mutluluklar dilerim.”

Spade topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkarken o doğal olmayan zarafeti ve hızı, aralarındaki farkların aşılamayacak kadar büyük olduğunu vurguluyordu adeta. Denise birkaç saniye sonra ön kapının çarpıldığını duydu. Ancak Spade’in evi terk ettiğine emin olduğunda gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ötüz

“**E**TKİLEYİCİ DERECEDE BECERİKSİZCE DAVRANI-
dığını kabul et.”

Spade küftetti ama Ian’a yanıt vermeye tenezzül etmeden evin kenarındaki sık ormanda yürümeyi sürdürdü.

Arkasındaki yaprak çatırtıları sürdü. “Bahse girmeyi seven biri olsaydım kadının şimdi hüngür hüngür ağladığına bahse girerdim,” diye devam etti Ian.

Spade’in çenesi kasıldı. “Hiç sanmam. Beni bir kenara atan o, tersi değil.”

“Hmm. Herhalde. Eğer aranızdakilerin bittiği gerçeğini kabullendiysen, o zaman sanırım eve dönüp o çekici, minik şekil-değiştiricinin teselli edilmeye ihtiyacı var mı diye bir bakacağım...”

Spade, Ian’ı bir ağaca dayamıştı ki adamın dudaklarından dökülen kahkaha ellerini çekmesine sebep oldu.

“Hmmm, gerçekten de onunla işin bitmiş,” diye dalga geçti Ian.

Spade adamın oyununa böyle kolayca geldiği için küfrederek kendini Ian'dan uzaklaşmaya zorladı.

“Ona karşı hala hislerimin olmasının bir önemi yok. İnsanken şimdiden ölmüş sayılır, ben de aynı şeyi tekrar yaşamayacağım.”

Bu bilgi Spade'in kalbini gümüş gibi yakıyordu. *Güzel, cesur, inatçı Denise*. Kısacık birkaç on yıldan sonra bir mezarda çürüyecekti, tabii şanslıysa. Şanslı değilse daha da çabuk çürüyecekti. Spade buna katlanamazdı. Giselda'ya olanlar onu yeterince yaralamıştı.

“Senin sorunun kendi hayrına olmayacak kadar şerefli olman,” dedi Ian. “Senin yerinde olsam Denise'in itirazlarına aldırmaz, onu vampire dönüştürürdüm.”

Spade soğuk bir kahkaha attı. “Dostum, ben bunu herkesten daha iyi biliyorum.”

Ian omuz silkti. “Evet, sen ve Crispin bunu iyi bilirsiniz, değil mi?”

Spade durdu ve karşısında duran vampire sert bir bakış attı. Ian da ona baktı ama özür dilemiyor, ödün vermiyordu. Ian bu bakışı ona iki yüz yıl önce, Spade'in vampire dönüştürülmesinden sorumlu olduğunda da atmıştı. Ian, Crispin'i değiştirdikten sonra zayıf düştüğü için onun atası olamamıştı ama Spade, Ian onun bunu isteyip istemediğine aldırmadan birinden bir iyilik istediği için vampir olmuştu.

Spade uzun, merhametsiz saniyeler boyunca bunu düşündü. Ian'ı her şeye rağmen eninde sonunda affetmişti. Crispin de onu affetmişti. Evet Denise, Spade onu itirazlarına rağmen vampire dönüştürdüğü takdirde ondan yüz yıl

nefret edebilirdi ama en azından hayatta olurdu. Toprağın altındaki kurtlara yem olmazdı.

Spade ona bunu gerçekten yapabilir miydi? İnsanlığını kabul etmiş gibi yapıp damgalar yok olduğu anda hayatını Denise'in elinden çekip alabilir miydi? Bunu yaptığı takdirde Denise bir daha ona nasıl güvenilebilirdi? O ve Crispin, Ian'ı affetmişlerdi, evet, ama ihanete uğramış olan arkadaşlar olarak ilişkilerinin doğası, ihanete uğramış bir sevgilinininkinden çok farklıydı.

Ya Denise bunun bir ihanet olduğunu fark etmezse? Daha önce Spade'in bakışlarındaki güce açık olduğunu kanıtlamıştı. Spade, Denise'in değişimi hoş karşılaması fikrini kadının aklına yerleştirebilirdi. Denise bu fikrin kendisinden çıkmadığını hatırlamazdı bile...

Spade vahtşice küfrederek başını salladı ve tekrar yürümeye başladı. "Hayır. Denise'le aramızda ya gerçek bir şey olacak ya da hiçbir şey olmayacak."

"Budala," diye seslendi Ian arkasından.

Spade çenesini tekrar kastı. Bu doğru olabilirdi ama yine de kendi kararıydı.

Yatak odasının kapısına vurulunca Denise'in yüreği ağzına geldi. "Gelin," diye seslendi hemen.

İçeri Spade yerine Bones girdiğinde içindeki hafif umut söndü. "Düşüncelerini okuyamasam bile senden gelen hayalkırıklığı kokusu çok güçlü," dedi Bones.

Denise kendini tekrar yatağa attı. Spade bir hışım gittiğinden beri, saatlerdir boşu boşuna uyumaya çalışmış

tı. Spade dönmek üzere mi gitmişti? Öyle olabilirdi. Bones'la Cat, Nathaniel'i Raum'a verme işini pekala kendileri de halledebilirdi.

"Charles tabii ki dönmek üzere gitmedi," dedi Bones ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bayağı sinirli ama en geç şafak sökmeden döner."

"Biliyor musun, akıl okuma yeteneğinin ne kadar sinir bozucu olduğunu fark etmemiştim," dedi Denise kuru kuru. "Başka bir kanala falan geçemez misin?"

"Charles'ın seni ne kadar önemseydiğinin farkında değil misin?"

Denise dudak büktü. "Saygı duymadığın birini önemseyemezsin ve Spade insanlara zerre saygı duymuyor."

"Bu doğru değil. Charles insanlara saygı duyuyor. Yalnızca, bir daha bir insanı önemsemek istemiyordu çünkü insanlar her zaman ölür," dedi Bones yumuşak bir sesle.

"Vampirler de her zaman ölür," diye karşılık verdi Denise. "Türün ne olursa olsun, ölümsüzlük diye bir şey yok."

"Vampirler zamanın geçişinden, hastalıklardan ya da kazalardan dolayı ölmezler. Kimse kendini ölümün her şekline karşı koruyamaz ama ölüm insanlara vampirlere ya da gulyabanilere olduğundan çok daha yakın. Web'le olanlar belli ki Charles'ın senin ölümlü olmandan duyduğu korkuyu iyice artırmış. Asla vampire dönüşmeyeceğini söylediğinde bir hışım çıkıp gitmesi bu yüzden."

"Ama ben vampir olmak *istemiyorum*," dedi Denise hüsranla. "Bu neden Spade'in anlayamayacağı kadar mantıksız bir şey?"

“Çünkü bu, bir gün seni gömeceği anlamına geliyor,” dedi Bones. “Üstelik bir vampirin düşünce tarzına göre çok yakında bir gün. Bu, ömürlerinizin hemen hemen aynı uzunlukta olması şansının mevcut olduğu normal bir ilişki gibi değil. Bir insanla olduğunda onun senden önce öleceği kesindir. Durum tersine çevrilse, sen Charles’ın ölmesine izin vermeye razı olur muydun? Bunu önleyebilecekken? Randy’nin cesedini bulduğunda ne demiştin, unuttun mu? Bana onu düzeltmem için haykırmıştın. Çok geçti ama öyle olmasa Randy’yle yine birlikte olabilmeniz için ne gerekiyorsa yapmamı isterdin.”

Anılar acımasızca Denise’in aklına doldu. *Her yerde üzerlerinde kan ve toprak lekesi olan vampirler. Denise kayarak yoğun, yapışkan bir şeyin üzerine düştü. Leke yeri kaplıyor, mutfığa doğru uzanarak genişliyordu. Geçen bir vampirin gözlerinin yeşil ışığı Denise’in önündeki büyük, şekilsiz yığınları aydınlattı. Neydi onlar?*

Denise sersemlemiş bir halde yığının ne olduğunu anladı ve öğürdü. Etrafı bir insanın parçalarıyla kaplıydı. Bir başka vampirin gözlerinin ısıltısı, Denise’in bacağının yanındaki ufak topağın üzerindeki bir şeyden yansıdı. Bu bir eldi, parmağında da tanıdık, gümüşle altın karışımı bir alyans vardı...

“Haklısın,” diye kabullendi Denise üzgün bir sesle. “Birlikte olabilmemiz için her şeyi yapardım.”

Bones tek kaşını kaldırdı. “O zaman şimdi kendine sor, Charles için de aynı şeyleri hissediyor musun?”

Spade malikanenin ön kapısından, dün eve nasıl girdiyse yine öyle girdi; kimseyle konuşmadan ve doğrudan hedefe yönelerek. Ama bu kez üst kattaki yatak odasına gitmedi, alt kata, oranın kalıcı sakinleri olan yarım düzine insanın yaşadığı odaların ötesindeki mahzenin korunan girişine yöneldi. Esas duruşa geçen vampir kapıyı tek kelime etmeden açarak Spade'in iki ucunda iki kapısı olan, dar, güçlendirilmiş beton duvarlı koridora girmesine izin verdi. Bu iki odanın duvarları öyle kalındı ki Spade, Nathaniel'in hangi odada olduğunu belli edecek kalp atışlarını bile duymadı.

Nathaniel, Spade'in baktığı ilk odada, dar karyolada uyuyordu. Burası yeni yaratılmış vampirler için bir hücre olduğundan odada hiç mobilya yoktu. Bir vampirin etrafındaki her insanı öldürmesine yol açacak sersemletici açlığı kontrol altına alması için birkaç gün, hatta bir hafta gerekebilirdi. Bu yüzden bu odalar bir şekil-değiştiriciyi tutmak için çok uygundu. Nathaniel nasıl bir şekil alırsa alsın, sağa sola saldıran yeni bir vampirin gücüne bile dayanabilecek şekilde inşa edilen bu duvarları aşamazdı.

Ama Nathaniel normal şeklini değiştirmemişti. Spade ne olur ne olmaz diye kapıyı arkasından kapattı. Kapı otomatik kilitlerle mühürlendi. Spade'in interkomu kullanarak korumaya onu dışarı çıkarmasını söylemesi gerekecekti.

“Uyan,” diye sarstı adamı.

Nathaniel, Spade'in vampir dişleri uzamış halde onu duvara mıhlamasına sebep olan, gözle görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle üzerine atıldı. Spade adam ona sin-sice saldırmak istediği için küplere binmişti. Nathaniel'in

gözleri Spade'e odaklandığında kollarıyla bacakları hemen gevşedi.

"Ah, sen miydin?" dedi Nathaniel. "Beni ürküttün."

Spade, Nathaniel'i tekrar karyolaya itti. "Bunun bir kaza olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi alayla.

Denise'inkine fazlasıyla benzeyen o ela gözler ona baktı. "Normalde birisi uyurken üstüme atıldığında neler olur, bilmiyorsun. Dövüşerek uyanmayı öğrendim."

Spade bunu tahmin edebiliyordu. *Paket teklif*. Ama hala adama acıyamıyordu. Nathaniel'in yaptığı şey yüzünden Denise'in ve kendisinin başına gelenlerden sonra ona merhamet besleyemezdi ama bu, Spade'in Web'in korumalarını katlediş anılarından daha büyük zevk almasına sebep oldu. *Kimse öyle bir şeyden sonra yaşamayı hak etmez.*

"Konu o olduğunda, benim karşımda istesen de daha güvende olamazsın," dedi Spade. "İblisleri öldürme konusunda bildiğin her şeyi öğrenmek için buradayım."

Nathaniel buna gülümsedi, yüzü daha da çocuksu bir hal aldı. Raum'la anlaşma yaptığında bir hayli genç olmalıydı. Yirmi yaşında mıydı? Yirmi bir mi?

"Hah, işte konuşmayı sevdiğim bir konu," dedi Nathaniel bariz bir keyifle. "O bıçağı gözlerine saplayıver. Hemen ölürler."

"Hangi bıçak? Gümüş bir bıçak mı?"

Nathaniel'in beti benzi attı. "Beni kaçırdığında *bıçağı* almadın mı?"

Öfkesi çoktan patlama aşamasına gelmiş olan Spade sertçe "Ne bıçağı," dedi.

Nathanial inleyerek ayağa fırladı, hareketleri bir insanınkinden çok daha hızlıydı. “Bıçağı nasıl bilmezsin? Ben-den haberin vardı! Ne olduğumu, kızın ne olduğunu ve bunun başımıza nasıl geldiğini biliyordun. O kahrolası bıçaktan nasıl haberin olmaz?”

Spade ona neredeyse aldırılmaz bir tavırla vurarak Nathanial’in karyolaya düşmesine sebep oldu. “Sorumu cevaplaman gerekirken beni azarlayarak zaman harcama.”

Nathanial’in dudağı Spade’in darbesinden dolayı kanıyordu. Her bir gözeneginden gerginlik fışkıran Nathanial kanı sildi, sonra elini battaniyeye sürttü. Ardından kısa, neşesiz bir kahkaha attı.

“Yetmiş yıldır kanımın peşine düşmeyen ilk vampirsin. Kanımı tatmaları yasak olan korumalar bile gizlice yudumlar alıp duruyordu. Kanıma aldırınamana nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum.”

“Bana bıçaktan bahsederek tepki ver,” dedi Spade buz gibi bir sesle.

“Cisimsel bir iblisi ancak kendi kemiklerinden yapılan silahlar öldürebilir. Bu yüzden iblis kemiklerine hemen hiç rastlanmaz. Bir iblis başka bir iblisi öldürdüğünde kemikleri yok eder. Ama bir iblis kendini diğer iblislere karşı savunabilmek için elinde tek bir silah bulundurur. Onu yeraltı dünyasına gönderdiğimde kemik bıçağı beni damgalayan iblisten çaldım. Bir gün döner diye.”

Spade bunları düşündü. İblislerle ilgili bilgileri çoğunlukla insanları ele geçiren cisimsiz iblislerle ilgili bilgilerden oluşuyordu, bu yüzden Nathanial’in söyledikleri doğru

olabilirdi. Ama aynı zamanda tam bir zırvalama da olabiliirdi tabii.

Emin olmanın tek bir yolu vardı.

Spade, Nathaniel'i tuttu, duvara mıhladı. Adam kalp atışlarına bakılacak olursa takdire şayan bir güçle mücadele ediyordu ama Spade'in elinden kurtulamadı. Spade'in ilk hareketinde gözlerini sımsıkı kapattı.

Akıllı herif. "Sana zarar vermeyeceğim. Yalnızca bana anlattığın şeyin gerçek olduğundan emin olmak istiyorum. Aç gözlerini."

"Hayır," dedi Nathaniel nefes nefese. "Bana her istediğini yaptırabilirsin."

"Tanrı aşkına, sende bilgi dışında istediğim hiçbir şey yok," diye cevap verdi Spade sertçe. "Bu doğru olmasa neden seni hipnotize etmekle uğraşayım? İstedğim başka her şeyi bakışlarımı kullanmadan alabilecek kadar güçlüyüm."

Nathaniel'in nabızı dörtmala koşan atların nal sesleri gibiydi ve leş gibi korku kokuyordu. Gözkapakları yavaşça açıldı. Spade gücünü ona yönlendirdi, o ela gözlerin ardındaki iradeye hakim olmaya çalıştı.

Adamın iradesi de Spade'in tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Nathaniel'in yıllardır Web'in muamelesine aklını kaçırmadan katlanabilmesi için demirden bir akıl gücü olması gerekiyordu. Spade bu düşüncüyü bir kenara itti. Bu, Spade'in hissetmeyi göze alamayacağı gönülsüz bir hayranlığa yol açıyordu.

"Aklını aç," diyen Spade adama gücünün daha fazlasını akıttı.

Nathanial'in iradesinin neredeyse duyulabilir bir ses çıkarak kırıldığını hissetti. Geride kalan bilincin örümcek ağlarını itip geçti ve Nathanial'e sorduğu her şeyin gerçekte yanıtlanacağından emin olana dek ilerledi.

“Bir iblis nasıl öldürülür?”

Nathanial, Spade'in hipnotize edilen kişilerden duymaya alışkın olduğu monoton sesle aynı cevabı verdi. Adam yalan söylemiyordu. Nathanial bu bilgiyi vermenin onu kendi mahvına yaklaştırdığını gerçekten bilmiyor olmalıydı.

“Seni neden yakaladığımı düşünüyorsun?” diye sordu Spade sırf emin olmak için.

“Kız arkadaşını kurtarmak için,” diye geveledi Nathanial. “Damgaların gücünü kontrol etmesine yardım edeyim diye.”

Evet, Nathanial onu neyin beklediğini bilmiyordu. Spade içindeki vicdan azabı parıltısının üzerini örttü. O ve Denise'in birlikte bir gelecekleri olmayabilirdi ama bu yine de Denise'in iblis özünden yoksun bir geleceği olamayacağı anlamına gelmiyordu. Spade Denise'in istediği gibi tekrar insan olmasını, ailesinin güvende olmasını sağlayacaktı. Nathanial kendi kabahatinden dolayı bunun bedeli olacaktı.

“Bıçak kimde?” diye soran Spade aslında cevabın ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Web'de. Onu hep yakınında tutuyor. İblisin beni geri almak için onu öldüreceğinden korkuyor.”

Raum'un, Nathanial'in Web'in elinde olduğunu bildiği takdirde Web'i katletmeye teşebbüs edeceğine şüphe yoktu. Ama şimdi Nathanial, Spade'in elindeydi ve Web tabii

ki Nathaniel'in ona bıçaktan bahsedeceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Lanet olsun, Web, Spade'in bıçağı almaya kalkışmasını *bekliyor* olacaktı. Web, Spade'in Nathaniel'i neden yanında tuttuğunu bilmesede bıçağı ihtiyacı olacağını biliyordu.

Spade'in ağzı büküldü. Görünüşe bakılırsa Web'i öldürmek için bir fırsat daha yakalayacaktı.

"Asla benden kaçmaya çalışmayacaksın," dedi Spade, Nathaniel'in gözlerine derin derin bakarak. "Söyle."

"Asla senden kaçmaya çalışmayacağım," diye tekrarladı Nathaniel donuk donuk.

Web de muhtemelen Nathaniel'e aynı talimatı vermişti. Spade onu Web'in evinden sürükleyerek çıkarırken adam onunla mücadele etmişti. Gerçi Spade komutu Nathaniel'i sonsuza kadar değil, kısa bir süre yanında tutmak için kullanılacaktı. Yalnızca onu Raum'a verinceye dek ve şansı yaver giderse Denise'i de gönderene dek. Onu o kırılğan, tehlikeli, ikisini eninde sonunda ebediyen ayıracak olan ölümlülüğüne geri gönderecekti.

Bu bilgi içinde safra gibi yükseldi ama Spade onu geri itti. *Denise bunu her şeyden çok istiyor. Benden bile çok.*

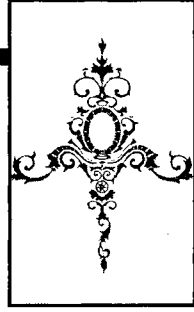
"Tamam o zaman. Uyan," dedi Spade adamı bırakarak.

Adam gözlerini kırptırdı ve aklını temizlemek istercesine kafasını salladı. "Öğrenmen gerekeni öğrendin mi?"

Spade'in çenesi kasıldı. "Evet."

Yine de bu yolda ilerlemeye devam edecekti.

Otuz Bir

DENISE UYANIK KALMIŞ, SPADE'İN DÖNÜŞÜPÜ beklemişti. Ön kapının çarpıldığını duyunca Spade'i üst kattaki odalardan birine girip kaybolmadan yakalamayı umarak aceleyle koridora çıktı. Bekledi ama üst kata gelen giden olmadı.

Belki de Spade doğruca çalışma odasına gitmişti. Denise aşağı indi ve kavga ettikleri odayı kontrol etti ama oda boştu. Sonra ilk kattaki diğer odalara göz attı. Kimse yoktu. Sonunda tekrar evin ön tarafına gitti ve girişin yanında bir hareket gördüğünde kalbi yerinden sıçradı.

Gölgelerin arasındaki karanlık şekil ona döndüğünde ve Denise, Alten'le karşılaştığında bu iyimserlik dalgası geldiği gibi yok oldu.

Bones yanılmıştı. Şafak söküyordu ama Spade hala eve dönmemişti.

"Ah, merhaba, Alten," dedi Denise boş boş. "Ben yalnızca..." *Belli ki gelmeyecek olan birini bekliyordu.*

“Spade’i arıyorsan aşağı indi,” dedi Alten. “Ayrıca hala kızgın gibiydi. Yerinde olsam onu rahat bırakırdım.”

Denise’in neşesi birden tekrar yerine geldi. Spade dönmüştü. Kızgın olabilirdi, evet, ama dönmüştü. Eh, kızgın olsa da olmasa da konuşacaklardı. Çözmeleri gereken çok fazla şey vardı. Spade’in ondan kaçmasına izin veremezdi.

“Aşağıda ne var?”

Alten omuz silkti. “Kahvaltısı.”

Doğru ya. Burası bir vampir eviydi, bu da alt katta canlı bir büfe olduğunu anlamına geliyordu. Belki beslenmek Spade’in keyfinin Denise onunla konuşmadan önce yerine gelmesini sağlardı. Denise öyle umuyordu.

“Göster bana,” dedi sabahlığına daha sıkı sarınarak.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dur!”

Denise çoktan dönmüş, yürümeye başlamıştı. Onu kendisi bulacaktı. Ev büyüktü ama diğer vampir topluluğu evlerine benziyorsa bodrum yenilenmiş ve rahat bir yaşam alanına dönüştürülmüş olacaktı.

“Tamam, göstereceğim,” dedi Alten çaresizlikle.

Denise ona tatlı tatlı gülümsedi. “Ne kadar nazıksın.”

Alten’in yüzündeki ifadeden, yaptığıının nezaketle hiçbir ilgisinin olmadığı belli oluyordu. Denise onun peşi sıra evin arkasına gidip merdivenlerden indi ve tam da tahmin ettiği gibi, rahat bir biçimde yeniden döşenmiş olan bir bodruma indi. Orada yalnızca iki insan olduğunu, onların da bir köşe takımında oturduğunu gören Denise şaşırdı. Bیلardo masası, bilgisayar alanı, mutfak ve egzersiz odası boş görünüyordu.

“Herkes nerede?” Bu karşılaştığı en küçük vampir mayeti değilse, orada birkaç insan eksik demektir.

Kanepedeki çocuk başını kaldırıp baktı. “Şafak söküyor, o yüzden uyuyorlar. Genelde kimse şafakta yemek yemeye gelmez.”

O zaman Spade neredeydi? “Biraz önce buraya gelen vampir nerede?”

Çocuk sırtıttı ve bir koridoru işaret etti. “Sesleri takip et. Kristie hep çılgılık atar.”

Denise’in içi öfkeyle doldu. Spade onun yerine bu kadar bir başkasını koymuş olamazdı, değil mi?

Bak, Rachel’la Ross’un ‘ara verdikleri’ ilk gece ne oldu, diye dalga geçti içindeki ses.

Denise homurdanınca Alten’in kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. Adam kolunu tutmaya yeltenince Alten’in elini itip uzaklaştırdı, ona tehlikeli bir bakış attı.

“Benimle güreşmeye hazır mısın? Çünkü beni ancak o şekilde o odaya gitmekten alıkoyabilirsin.”

“Bu seni...”

“Beni ne?” diye araya girdi Denise. “Beni ilgilendirmez mi? Ona ben karar veririm!”

Denise genç adamın işaret ettiği koridorda ilerledi. Kulağına başka bir şeyle karıştıramayacak yüksek iniltiler çarptıkça öfkesi artıyordu. Spade geleli daha on beş dakika olmamıştı! Pislik!

Avuçlarına bir şey battı. Denise aşağı baktı ve tırnaklarının yerini o iğrenç pençelerin altığını ve parmaklarının akıl almaz derecede uzadığını görünce şaşırmadı. *Onun suçu.*

Ellerini, tırnaklarını avcuna tekrar batırmadan elinden geldiğince kıvırdı ve seslerin geldiği kapıyı yumrukladı. Öfke onu patavatsızlaştırmıştı.

“Aç şu kapıyı!”

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve karşısına çırlıçplak, erkekliği dimdik ve hayli sinirlenmiş olan Ian çıktı.

“Senin sorunun ne, kahrolası?”

Denise yüzünün alev aldığını hissedebiliyordu. Ian’ın arkasındaki çıplak genç kadın da Denise’e tedirgin bakışlar atarken Alten’den bastırılmış bir kahkaha olabilecek bir ses çıktı.

“İıı, boş ver,” diye şaşkınlıktan kekeleyen Denise ellerini saklayarak arkasını dönerken yanaklarının sıcaklığı iyice arttı.

Ian içeri kabaca dalınmasına dair bir şeyler mırıldanarak kapıyı çarptı. İçeriden yükselen kadın ciyaklamaları kaldığı yerden devam etti.

“Sana içeridekinin Spade olmadığını söylemeye çalıştım,” dedi Alten, Denise odaya döndüğünde. Sırıtişını saklamaya bile çalışmıyordu.

“Daha çok çabalayabilirdin,” diyen Denise, az önce gördüklerini aklından silmeye çalışıyor ama çabası işe yaramıyordu. “Ian’ın *orasının* delik olduğunu öğrenmeme hiç mi hiç gerek yoktu.”

Alten yine kıs kıs gülmeye başlamıştı ki Spade’in sesi arkalarından gelerek kahkahasını kesti.

“*Senin* burada ne işin var?”

Denise'in sesini duyduğunda, gardiyan onu Nathaniel'in hücrelerinden henüz çıkarmıştı. Denise neden aşağıdaydı? Bir sorun mu vardı? Spade dışarıdayken Raum bir şekilde onu bulmuş olabilir miydi?

Spade merdivenleri koşa koşa tırmanıp bodruma girmişti ki Alten'in güldüğünü duydu. Denise, Alten'in karşısındaydı, yüzü kıpkırmızıydı ve elleri arkasında gizliydi.

"Senin burada ne işin var?" diye soran Spade onu omuzlarından tuttu ve kokusunu derin derin içine çekti. Denise'in teninde iblis kokusu yoktu. Gözlerini bürüyen kırmızılığın bir kısmı yok oldu.

Denise'in ağzı açık, gözleri iri iriydi. Spade kendisini onu bırakmaya, bir adım gerilemeye ve kadına bağırıp çağırmamaya zorladı. Denise'in o güzelim yüzüne bakmak Spade'e katlanabileceğini düşündüğünden fazla geliyordu. Ian'ın sözleri, bir elma uzatan bir yılanın günahkar çekiciliğiyle kafasında çınliyordu. *Senin yerinde olsam Denise'in itirazlarına aldırılmaz, onu vampire dönüştürdüm...*

Spade, Denise'in ellerinin hala arkasında olduğunu fark edince bu haince düşünceleri yarıda kesti. Denise'in durumunda bir anormallik vardı.

Spade onu tekrar tutmadı, kadının dönmesine izin vermeyecek kadar hızlı bir biçimde arkasına geçti. Denise'in ellerinin yerini almış olan pençeleri gördüğünde ağzından bir küfür kaçtı.

Denise kısmen de olsa yine şekil değiştirmişti. *Bencil, budala pislik*, diye kendini azarladı Spade. Bu ihtimali düşünmüş olmalıydı. Evet, Denise'in onunla birlikte bir ge-

lecek kurmak istememesine sinirlendirmişti ama her şeye rağmen evde kalmalıydı. Sonuçta kendi duyguları altüst olsa bile Denise'in duyguları gibi korkunç bir fiziksel dönüşüme sebep olmuyordu.

"Denise." Spade kendine küfretmeye devam ederken sesinin hissettiğinden daha sakın çıkmasına özen gösterdi. "Sana çıktığım için özür dilerim. Buraya neden indin?"

Alten yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Denise'in gözleri, onu takip etmek istermiş gibi Alten'e kaydı.

"Seninle konuşmak istiyordum ama belki de sen biraz uyuyana kadar beklessek iyi olacak," diye mırıldandı Denise.

Beklemek belki de Denise'in tamamen başka bir şeye dönüşmesi anlamına gelecekken böyle bir şey söz konusu olamazdı. Denise'e bu kadar yakın olmak Spade'in kalbine gümüş iğneler saplanıyormuş gibi hissetmesine sebep olsa da ona tekrar öyle bir şey olmasına izin vermeyecekti.

"Şimdi söyle, benimle konuşmak istediğin konu ne?"

Denise'in gözleri parlamaya başladı, gözlerini kırptırdı. "Her şey çok hızlı oluyor," dedi neredeyse fısıldayarak. "Yani, daha bir ay önce hala Randy'nin yasını tutuyordum. Şimdiyse birlikte sayısız yıl geçirebilelim diye vampir olmayı düşünüyorum ve ben bazen sana karşı beslediğim hislere hazır olup olmadığımı bilemiyorum."

Denise değişmeyi mi düşünüyordu? Spade'in bütün sınırları tedirgin bir beklentiyle gerildi, kadının yüzünü okşamaktan kendini alamadı. *Lütfen, öyle olsun.* Eğer öyle olursa akşam çıkıp gittiği için dizlerinin üzerine çöküp özür dilemeye razıydı.

“Hazır olmak mı?” derken sesi yumuşacık ama aynı zamanda alaycıydı. “Hayat hiçbir zaman sen *hazır* oluncaya dek beklemez. Vampire dönüşmeye hazır değildim ama dönüştüm. Uzun zaman önce, sevdiğim birini kaybetmeye hazır değildim ama öyle oldu. Sen kocanın öldürülmesine hazır değildin ama öldü. Hele hele bir iblisin seni damgalamasına hiç hazır değildin ama öyle oldu. İkimiz de birbirimize karşı hissettiklerimize hazır olmayabiliriz ama bu o hisleri ortadan kaldırmıyor.” Spade kadına doğru eğilerek sesini alçalttı. “İşte buradayız, Denise. Hazır olsak da olmasak da.”

Denise hala parlak olan gözlerini onunkilere dikti. “Haklısın. Hazır olup olmamam umrumda değil. Sana ihtiyacım var. Sanırım ikimize de uyacak bir uzlaşma yolu buldum.”

Spade, Denise ona ihtiyacı olduğunu söylediğinde içinde patlayan açlık ve arzu dalgasını bastıramadı. Dudaklarıyla Denise’inkileri ezdi, diliyle kadının ağzının o yoğun, sarhoş edici tatlılığına sahip oldu. Denise’in dili ıslak, ipekten bir alev gibiydi. Denise kısa bir tereddüitten sonra dilini onunkıyla birlikte çevirerek Spade’in arzusunu daha da kabarttı. Spade bir eliyle Denise’in bileklerini yakalayarak ellerini arkasına tuttu. Bunu pençelerden korktuğu ya da tiksindiği için değil, Denise’in göğüslerinin kendi göğsüne iyice yaslanmasına sebep olmak için yapmıştı.

Spade boş eliyle o enfes göğüslerden birini avuçlayınca Denise inledi. Denise’in odasına bıraktığı ipek sabahlıkla gecelik, Spade’in dokunuşuna pek de engel olmuyordu.

Şimdiden sertleşen meme ucunu parmaklarının arasına aldı ve onu yavaşça, şehvetle çimdikledi. Denise ağzının içine doğru inledi.

Kokusu arzusuyla olgunlaşarak bağımlılık yapıcı bir lezzet kazandı. Denise, Spade'in kollarına gömülür gibi soku-larak amaçlı, ihtiraslı bir aldırmazlıkla ona süründü. Spade onu bırakabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Denise onun kalbinin etrafına diktiği bariyerleri yıkmış, Spade'e başka kimsenin hissettiremediği kadar yoğun duygular ya-şatmıştı. Spade onunla yalnızca birkaç on yıl geçirecek bile olsa bununla yetinmek zorundaydı.

Denise başını eğerek öpüşmelerine son verdi, nefesi ke-sik kesik, yumuşak darbelerle Spade'in boynuna çarptı.

"Spade, dur..."

Doğru ya, bodrumdaları ve iki insan her hareketleri-ni ağızları açık izliyordu. Spade, Denise'i kucağına aldı ve odadan çabucak çıkarken kadının dudaklarına bir başka öpücük kondurdu. Arzu Denise'in tadını hem güçlendir-miş hem tatlılaştırmıştı. Bu tat Spade'in iyice alevlenme-sine ve Denise'i taşıırken kalçasını ve göğsünü okşamaktan kendini alamamasına sebep oluyordu.

Denise'in vücut ısısı birkaç derece birden arttı, Spade'in ağzına doğru boğuk sesler çıkardı. Sarhoş edici kokusu daha da güçlenerek Spade'i iyice kışkırttı. Spade tam ilk katın sahanlığına ulaşmıştı ki Denise ağzını Spade'in bek-lemmediği bir kuvvet ve hızla onunkinden çekti. Spade'in dilinin üzerine sıcak, ıslak ve akıl almaz derecede yoğun bir şey yayıldı.

“Spade, ben...”

Spade kendine engel olamayarak yutkundu. Gırtlğından yükselen inilti Denise’in cümlesini yarıda kesmesine sebep oldu. Kadının ela gözleri ağzına dikildi ve irileşti. Spade’in dudaklarını, sonra da Denise’in dudaklarını yalamasına ve fazla hızlı hareket edip alt dudağını Spade’in vampir dişine çizdiren Denise’in kanından kalan damlaları yakalamasına ancak kendi ölümü engel olurdu.

Spade damarlarında sinsi sinsi dolaşan o sarhoş edici leziz sıvıyı hissedebiliyordu. Kalbi atmıyordu ama kanını ilk öpücüklerinde belden aşağısına yöneltmiş, Denise için sert kalmak üzere orada dolaştırmıştı. Denise’in kanı da belden aşağısında hızla akıyor gibiydi. Spade’in zaten kaynayan arzusunu aklını başından alan bir açlığa dönüştürüyordu. Şimdi. Denise’in tamamı, şimdi.

Spade görgü kurallarına dair son bir düşünceyle tökezleyerek en yakın odaya daldı, kapıyı tekmeleyip kapatmayı başarıp başarmadığına aldırmadan yere, Denise’in üzerine düştü.

Denise’in, kanının Spade’in dudaklarını lekelediğini gördüğünde düşündüğü ilk şey *kahretsin* olmuştu. Spade’in bakışlarında beliren alev ve bir sonraki öpücüğünde Denise’in ağzına hakim oluşu, Denise’in kendini koruma güdüsünün abartıldığına kanaat getirmesine sebep oldu. Tabii aslında haykırarak Bones’tan yardım istemeliydi çünkü kanının etkisi geçene dek Spade’in onu bırakmaya niyetinin olmadığı belliydi. Ama Denise’in kanından etkilenmiş olsa da onu ısırmaya yeltenmemişti. Denise eğer

Bones'u çağırırsa durmaları gerekirdi ve Denise durmak istemiyordu.

Spade'in dili tekrar tekrar Denise'in ağzına dalarak öyle kışkırtıcı bir yoğunlukla kıvrılıp büküldü ki Denise çok geçmeden nefes almanın da abartıldığını düşünmeye başladı. Spade'in bir eli hala Denise'in ellerini arkasında tutuyordu ama diğer... Ah, diğer eli olabilecek en erotik, en acımasızca hareketlerle vücudunda dolaşüyor, etinin en hassas yerlerini sıkıyor, okşuyor, dürtüyordu. Spade sabırsız bir sesle Denise'in geceliğiyle sabahlığını yırtıp çıkardı, Denise içine bir nefes çekmeden ağzını kadının göğsüne dayadı.

Spade, Denise'in göğüslerini yalarken "Hem çok yumuşak hem çok sert hem çok sıcak," diye mırıldandı. Meme ucu birden kuvvetle emilince Denise sırtını büktü ama o hissin etkisini üzerinden atamadan Spade'in eli bacaklarının arasına gitti, avcuyla klitorisine sıkıca bastırdı.

Denise ağzından çıkan haykırışa engel olamadı. Spade'in gömleğine öfkeyle baktı. Teninde kumaşı değil onun tenini hissetmek istiyordu. Pantolonu da... Hayatında daha önce herhangi bir şeyden şu pantolondan nefret ettiği kadar nefret etmiş miydi?

"Bırak beni," diye ellerini çekiştirdi Denise nefes nefese.

Spade onları daha da sıkı tuttu. "Hayır." Bunu göğsüne doğru, alçak bir hırıltıyla söylemişti ama sözleri ret anlamı taşısa da daha az şehvetli değildi.

Tabii ya. Denise'in elleri iğrenç pençeler halinde, parmakları kabus gibiydi. Denise'in ona o ellerle dokunmasını

istememesi şaşırtıcı değildi. O eller hem iğrenç hem tehlikeliydi.

Ellerini düşünmek, arzunun üzerine fırlatılan bir kova soğuk su etkisi yaptı. Denise geri çekildi, Spade'in vücudu kendisinininkini yarı yarıya kaplasa da doğrulup oturmaya çalıştı.

"Spade, belki de biz..."

Göğsünden vücuduna öyle keskin ve hızlı bir zevk yayıldı ki Denise'in nefesi kesildi. Kesik kesik de olsa nefes alabildiğinde göğüs ucunda mest edici bir yanma hissetti ve o nefes birden iniltiye dönüştü. Denise buna neyin sebep olduğunu düşünme fırsatı bulamadan diğer meme ucu da aynı akıl almaz ısıyla alev aldı. *Spade ona ne yapmıştı?*

Denise aşağı baktı ve dudaklarından bir başka haykırış yükseldi. Meme uçlarında, iki belirgin deliğin yanında kan damlaları belirmişti. Meme uçları nabızıyla uyumlu bir şekilde, akıl almaz bir hazla zonkluyordu. Spade her nasılsa o zonklamanın aralıklarıyla bütünüyle uyumlu bir biçimde bacak arasını ovuyordu. Neredeyse Denise'in hemen o anda orgazm olmasına sebep olacaktı.

O halde bile Denise'in hazla sislenmiş zihninde bir korku belirdi. *Spade onu ısırmıştı.* Spade, Denise'in kanını son damlasına kadar, hatta onu öldürünceye kadar içmesine sebep olacak bir çılgınlığa kapılmadan kanının daha ne kadarını içebilirdi?

Spade kan lekeli ağzını Denise'in göğüslerinin arasına sürterek orada soluk kızıl bir iz bıraktı. Sonra Denise'i kendine çekerek dudaklarını onunkilere sürttü.

“Öp beni,” diye emretti kalın bir sesle.

Onun söylediğini yapmak ile dudaklarındaki kendi kanını tatmaktan kaçınma içgüdüsünün arasında kalan Denise tereddüt etti.

Spade’in eli bacaklarının arasından çıkıp göğüs ucunu çimdikledi. Oradan yayılan ısı Denise’in başını öyle sertçe geriye atmasına sebep oldu ki başı bir şeye çarptı. Spade bunu ikinci kez diğer meme ucuna yapınca Denise neredeyse zevkten ağlayacak hale geldi.

Daha. Daha. Beni öldürse de umrumda değil, daha fazlasını hissetmem gerek.

“Öp beni.”

Denise ağzını Spade’inkine dayadı, onun dudaklarını yalayarak kendi kanının bakırsı tadını aldı, sonra dilini onun ağzına sokarak Spade’inkine doladı. Spade kaba bir ihtiyaç sesi çıkardı ve öne kaydı, kalçalarıyla Denise’in bacaklarını daha çok açtı, boş eliyle de pantolonunu aşağı çekti.

Denise’in içindeki sert darbe o kadar ani, derin ve güçlüydü ki Denise kontrol edilemez bir refleksle Spade’in dilini ısırıldı. Adam homurdandı, kalçalarını az önceki kadar kuvvetle öne ittirdi ve Denise’in zevkle ürpermesine sebep oldu.

“Çok sıcak... Çok güzel.”

Denise’in kulağının dibindeki hırıltı, coşkusuyla kadını titretti. Denise, Spade’in bir sonraki girişinin beklentisiyle kalçalarını kaldırdı ve onun yerine Spade’in dilinin bacaklarının arasında hareket ettiğini hissetti.

Denise'in gözleri Spade'in ona hiç fark ettirmeden vücudunun üstünde aşağı kaymasının şokuyla birden açıldı. Şimdi kadının bacakları Spade'in kalçaları yerine başına dolanmıştı. Adamın siyah saçları yüzüne düşmüştü ve Spade onu sert, akıl almaz derecede hızlı darbelerle okşuyordu.

"Hangisi daha bağımlılık yapıcı bilmiyorum, kanın mı, yoksa buradaki balın mı," dedi Spade boğuk bir sesle, ardından bir başka derin dil darbesi Denise'in zevkle iki büküm olmasına sebep oldu.

Denise'in içindeki uzun ve sert darbe kadının bir sonraki kalp atışıyla birlikte haykırmasına sebep oldu. Spade içini öyle bir doldurmuştu ki Denise hıçkırığını güçlüklerle bastırdı. İnsanın belkemiğini bükecek türden bir başka darbe, sonra bir tane daha, sonra...

Spade'in ağzı yine Denise'in vücudunun aşağılarına kaydı, dili Denise'in tenine aynı doyumsuz, tatlı telaşla çarptı. Denise tutkusunu haykıramadan Spade'in dilinin yerini sert erkekliği aldı, Denise'in içindeki kuvvet dolu darbeler ürpermesine sebep oldu.

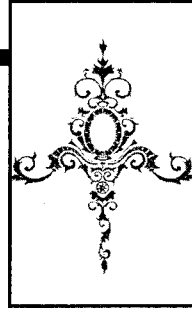
Denise, Spade'in ellerini bıraktığını, ancak Spade'in başını mı, yoksa kalçalarını mı tutacağını bilemediği zaman fark etti. Spade göz açıp kapayıncaya kadar yer değiştiriyor, Denise'e hiç durmadan bir ağzıyla bir o derin, insanın aklını başından alan darbelerle sahip oluyordu. Denise'in göğüsleri zonklarken kasıkları yaşadığı değişik zevk bombardımanlarıyla kıvrılıyordu.

Spade dizlerinin üzerine kalkarken Denise'i de kendisiyle birlikte çekti, elleriyle Denise'in kalçalarını kavrayarak

onu dik tuttu ve içine öyle hızlı, öyle kuvvetli bir biçimde girip çıkmaya başladı ki Denise'in gözlerinden yaşlar geldi. Denise yine de daha fazlasını istiyordu. Spade'in içindeki vahşiliğe, onu sıkı sıkı tutuşuna, Spade'in iniltilerine ve darbelerinin şiddetine doyamıyordu. Denise'in göğüsleri her coşkulu, hızlı darbeyle zıplayıp Spade'in göğsüne çarpıyor, göğüs uçları, dış delikleri Spade'in gömleğine sürttüğçe alev alıyordu. Denise'in gelmesi çok yakındı. Çok yakındı...

Bir saniye sonra vampir dişleri boynuna saplandı. Denise daha korkma fırsatı bulamadan kasıklarındaki ısı bir bomba gibi patladı, Denise'in dalga dalga gelen hazla sallanmasına sebep oldu. O spazmlar onu kontrolü altına alarak bedeninin merkezinden şelale gibi akan, bedenini dalga dalga zevkle dolduran o sıkışma, zonklama hisleri dışında her şeyi unutmasına sebep oldu. Denise, Spade'in hala kanını içip içmediğini bilmiyordu ve bunu umursamıyordu. *Ölmek buysa*, diye düşündü Denise, *herkese tavsiye ederim.*

Onuz İki

YUTMA. YUTMA.

Spade, Denise'i her ısırtışında, sığ delikleri parmağıyla sıkarak kan akışını yavaşlatırken içinden bunu tekrarlıyordu. Bu baskı Spade'in vampir dişlerindeki sıvıyı Denise'in yaralarının derinliklerine gönderiyor, o haz verici ısıyı artırıyordu. Öyle ki Denise, Spade'in kanını yutmak yerine ağzından sildiğini fark etmedi.

Yine de Spade, Denise dudağını kestiğinde yuttuğu azıcık kandan hala sarhoştı ve bu Denise'e öncekinden daha sert sahip olmasına neden olmuş, Denise'in karşılık verişinde kontrolü iyice elden bırakmasına yol açmıştı. Spade bir kadın tarafından hiç bu kadar uyarılmamış, kendini hiç Denise'in içinde olduğu zamanlardaki kadar kaybetmemişti. Denise iradesini elinden alıp yerine çılgınca bir ihtiyaç koyuyor, onu kontrolülü bir seks uzmanından, boşalmamak için kendini zor tutan, coşkulu bir acemiye dönüştürüyordu. Spade, Denise'ten hemen sonra, bir kükreyişle zirveye ulaştı.

Denise'in üstünden çekilip sırtüstü yattı. Denise'in bedeninin yarısı göğsünün üzerindeydi. Kadın nefes nefeseydi, güzelim vücudu kızarmıştı, parmakları neredeyse dalgınca kendi meme ucunu okşuyordu. Sevişmelerinin yarısında elleri eski haline dönmüş, o pençelerle sivri tırnakların yerini pürüzsüz ten ve yenmiş tırnaklar almıştı.

"Şimdi nasıl uzlaşacağız, söyle bakalım," diyen Spade, kadın ne söylerse söylesin çözüme razı olacağını biliyordu.

"Dur bir dakika," dedi hala nefes nefese olan Denise.

Spade kısa bir kahkaha koyuverdi. "Acele etme. Bir yere gitmiyorum." Gerçekten de gitmiyordu. Sonradan canı ne kadar yanarsa yansın.

Denise'in yumuşak, sıcak elleri göğsüne dokundu. "Sen ne... Hey! Ellerim normale dönmüş. Şanslısın, öyle olmasa muhtemelen sırtını lime lime etmiş olurdum."

Spade o ellerden birini tutup öptü. "Buna değerdi."

Denise gülümsedi, sonra yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Akşam çıkıp gittiğinde, bunu damgalardan kurtulduğumda ömrüm seninkinden çok daha kısa olacağı için yaptın sadece, değil mi? Türümün seninkinden farklı olmasıyla bir sorunun olduğu için değil."

Spade, Denise'in sorusunu yanıtlayabilirdi ama kadının hislerini anlaması için başka bir yol biliyordu.

"Bin sekiz yüzlerde bir kadına aşık oldum. Giselda da bana aşıkta ama vampir olmak istemiyordu. İleride bir gün fikrini değiştireceğini düşündüm. İlişkimizin birinci yılının sonunda, efendimin bana ihtiyacı oldu ve gitmem gerekti. Dönüşümde Giselda benimle evimde buluşacağına dair bir

mesaj gönderdi. Gelirken şoförüyle birlikte yolda kaldılar. Çok geçmeden ordudan kaçan askerler onları buldu.”

Spade duraksadı. Bu anıları hatırlayınca o eski üzüntü ve öfkeyi yeniden içinde hissetmişti. Denise elleriyle onun ellerini sardı.

“Gerisini anlat, Spade.”

Spade onu kendine çekti ve onun yakınlığından güç aldı. “Giselda kaçarak ormanda izini kaybettirmeye çalıştı ama onlar daha hızlıydı. Beşi birden Giselda’yı dövdü, ona her şekilde tecavüz etti. Giselda öylesine gaddarca bir saldırıya uğramasına rağmen aklını kaybetmedi. Gittiklerine kanaat getirene dek ölü taklidi yaptı. Sonra güçlkle kalkıp evimin olduğu yöne sürüklenmeye başladı. Ama adamlardan biri, daha önce pantolonunu aceleyle çıkarırken unuttuğu kılıcı almak için geri döndü. Karların üzerindeki kan izini takip etti ve Giselda’yı bulduğunda gırtlığını öyle derinden kesti ki neredeyse kafasını koparacaktı. Sonra cesedini bir hendeye attı. Ben onu orada buldum. Her yeri kanla kaplıydı. İlk bakışta onu tanıyamadım bile.”

Denise ağır ağır nefes aldı. “Ve daha dün Web gırtlığıma bıçak dayadı. Ah, Tanrım, bu sana öyle korkunç şeyler hatırlatmış olmalı ki...”

“Evet,” dedi Spade gergince.

Omuzlarını ovan Spade’in elleri yarasına sürülen merhem gibiydi. “Fakat... Giselda hayatta değildi, sana bu ayrıntıları o anlatmış olamaz.”

Spade gözlerini Denise’inkilerden bir saniye bile kaçırmadı. “Ayrıntıları Crispin’le ikimiz o pislikleri yakalayıp

Giselda'ya yaptıkları her şeyi tek tek anlatmaya zorladığımızda öğrendik.”

Giselda'nın intikamı tamamıyla alınmıştı ama Denise'in de gayet iyi bildiği gibi intikam acıyı azaltmıyordu.

Spade, Denise'in yüzüne dokundu. Kadının onu anlamasını sağlama ihtimali varsa hiçbir şeyi saklamayacaktı.

“Giselda'nın ölümünü atlatmayı başardım ama senin ölümünün acısını atlatamam.”

Denise'in gözleri yaşlarla parladı. “Dediğim gibi, ben de seni kaybetmek istemiyorum. Peki ya insan kalsam ama yaşlanmasam ve öldürülmem daha zor olsa?”

Bu tür bir durumdan tek bir şey sorumlu olabilirdi ama Spade'in emin olması gerekiyordu. “Kanımı içmeye razı mısın?”

Spade'in sesi sakindi, kabaaran duygularını saklıyordu. Denise başıyla onayladı ve uzanarak Spade'in boynunu hafifçe okşadı. “Evet.”

Spade kendine engel olamadı. Denise'e sarılıp onu göğsüne bastırdı. İçi neredeyse elle tutulabilir bir rahatlık hissiyle dolmuştu. Denise her gün Spade'in kanından azıcık bile içse, bu onun hayatını ebediyen uzatmaya yeterdi. Denise hala bir vampirden daha kolay öldürülebilecekti ama zamansız bir ölümle karşılaştığı takdirde Spade'in kanı sayesinde gulyabani olarak diriltilebilecekti...

“Yani aramız düzeldi mi?” demeyi başardı Denise nefes nefese.

Spade kollarını gevşetirken iç rahatlığı mutluluğa dönüştü. “Evet. Ve sana deli gibi aşığım.”

Denise bu kelimeleri içinin her yerinde yankılanmış gibi duydu. *Sana aşığım, sana aşığım, sana aşığım.* İçi bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü bir mutlulukla doldu.

“Ben de sana aşığım,” diye fısıldadı.

Spade onu ezercesine göğsüne bastırınca, onu bacakları havada gevşekçe sallanacak şekilde kaldırıp havada çevirince nefesi kesildi. Denise, Spade’in o sıkı, sahiplenici kucaklayışı yüzünden güçlükle nefes alabilmesine rağmen güldü.

“Bir daha hiç böyle hissedeceğimi tahmin etmezdim,” dedi Spade onun kulağına. “Ah, sevgilim. Beni hayata döndürdüğünü hissediyorum.”

Spade’in sözleri Denise’in hislerini öyle iyi tanımlıyordu ki Denise hıçkırığını güçlükle bastırdı. Denise o korkunç, öldürücü boşluğu yalnızca on beş aydır hissediyordu. Spade aynı hissi nerdeyse yüz elli yıldır içinde taşımaya nasıl katlanabilmişti?

Bu düşünceden hemen sonra içinde sinsi bir suçluluk hissi belirdi. Denise’in tekrar birini sevmesinin daha fazla zaman alması gerekmez miydi? Spade için öyle olmuştu. Denise bu kadar kısa süre sonra böyle hissettiği için kötü biri miydi?

Spade onu tekrar ayaklarının üzerine koydu, yüzüne düşen saçları nazikçe düzeltti. “Onu hep seveceksin,” dedi aklını okumuş gibi. “Sevgin o öldü diye ya da artık bana aşıksın diye ölmeyecek. Ona duyduğun sevgi senin kişiliğinin bir parçası. Üstelik de çok güzel bir parçası, Denise.

Bunun için sakın üzülmeyin, ben de bu sevgiyi asla kıskanmayacağım.”

Denise’in gözleri yeniden doldu. Spade haklıydı. Randy ve Giselda onları bugün oldukları kişi haline getirmişti. Şimdi onların ölümünün dehşetini arkalarında bırakıp hayatlarına devam edecek, geleceğe onların en güzel parçalarını taşıyacaklardı...

“Şunu bilmeni istiyorum, tekrar insana dönüşmem mümkün olsaydı ve sen benden bunu isteseydin öyle yapardım,” diye fısıldadı Spade. “Seninle olmak için yapmayacağım şey yok, Denise. Sana istediğin normal hayatı veremediğim için üzgünüm ama sana yeni hayatının her gününde tapacağıma söz veriyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi Denise boğulurcasına ve Spade onu belkemiğinin geriye bükülmesine sebep olan bir tutku ve açıklıkla öpünce gülümsedi.

Bir saniye sonra kapıya üç kez sertçe vuruldu ve dışarıdan “Açın şu kapıyı!” diye bir bağırıtı geldi. Denise ürkererek yerinden sıçradı.

“Ne oluyor be?” diye mırıldanan Spade, Denise’i bırakıp kaşlarını çatarak kapıyı açtı.

Kapının önünde Ian duruyordu.

“Senin derdin ne, kapıya niye öyle vuruyorsun?” diye sordu Spade.

Ian üzerinde yalnızca gömleği olan Spade’e ve sabahlığının önünü aceleyle kapatan Denise’e hain bir bakış attı.

“Ödeşтик,” dedi Ian sadece. Sonra da ıslık çalarak yürüyüp gitti.

Spade, Denise'in tabağındakileri bitirmesini, muzlu turtasının son lokmasını tabaktan kazırken gözlerini huşu içinde yummasını izledi. Yutkunurken Denise'in yüzünde öyle bir haz ifadesi belirdi ki Spade sonradan yukarı çıkarken yanlarında büyük bir dilim turtta götürmeyi aklına yazdı. Sonra da turtayı vücuduna sürecekti.

Crispin bilgisayarından başını kaldırıp baktı. "Mencheres geldi."

Adamın varlığını henüz kendisi sezmemiş olsa da Crispin'in yanılmadığına güvenen Spade ayağa kalktı. Mencheres bir buçuk yıl kadar önce Crispin'le gücünü paylaştığından beri, Crispin diğer vampirin varlığını herkesten önce sezebiliyordu.

Bir dakika kadar sonra Spade havadaki ilk enerji değişimini hissetti. Mencheres'in gücü uzanıp onu bulurken bu değişim başta hafif, yine de barizdi. Spade'in içinde bir şey yerine oturdu. Binlerce vampirin arasında bile olsa, her yerde tanıyacağı türden bir farkındalıktı bu. Mencheres yaklaştıkça bu his de şiddetlendi, öyle ki Spade, Mencheres'i var olan en güçlü vampirlerden biri olarak diğerlerinden ayıran, girdabı andıran elektrikli auranın yanı sıra diğer vampirin duygularını da sezer oldu.

Spade'le, onu vampir yapan Mencheres arasındaki bağ böyle bir şeydi.

Spade kapıyı açtı. Bir dakika sonra gümüş rengi bir Aston Martin araba yolunun köşesini döndü. Araba evin

önünde durduğunda Mısırlı, siyah saçlı bir vampir arabadan ölmeyenler için bile etkileyici bir zarafetle indi.

“Spade,” dedi Mencheres ve yaşı dört binin üzerinde olmasına rağmen Spade’inkinden daha genç görünen yüzü bir tebessümle kırıştı. “Yine mutlu olduğunu görebiliyorum. Buna sevindim.”

Yakın temastan kaynaklanan o cızırtılı titreşime alışık olan Spade, Mencheres’e sarıldı. Efendisi her zaman ayaklı bir şimşek gibiydi.

Spade, “Çok mutluyum,” derken aynısını Mencheres için de diledi. Ama efendisinden üzüntü yayılıyor, yüzü yirmili yaşların başındaki kimsenin taşımaması gereken bir melankoliyle kararmıştı.

Denise kapının eşiğinde bekliyordu. Mencheres’i tekrar göreceği için gergindi. Onu en son, hayatlarını değiştiren o yılbaşı gecesinde görmüştü. Ama Spade iblis kemiğinden yapılan o bıçağı eğer kendisini tehlikeye olabildiğince az atarak almak istiyorsa efendisine ihtiyacı vardı.

“Merhaba,” dedi Denise. Öyle sakın görünüyordu ki Mencheres onun huzursuzluğunun kokusunu almasa ya da aklını okuyamıyor olsa durumun farkına varamazdı.

“Seni tekrar görmek ne güzel Denise,” diye eğildi Mencheres.

Crispin dengi olan vampiri, Spade’den daha soğuk karşıladı. Mencheres’i geçen yıl Cat’le ilgili sırları sakladığı için hala tam olarak affetmemişti ama Mencheres’in varlığının ne kadar gerekli olduğunu biliyordu. Web bir saldırı bekliyor olmalıydı, bu yüzden hazır olacaktı. Web’in en iyi

savunması bile Mencheres'in gücünü durduramazdı. Usta vampir ise telekinesis gücüyle düzinelerce vampiri dondurup hareketsiz kılabilirdi. Spade, Mencheres'in yardımıyla elini kolunu sallayarak gidip Web'den bıçağı alabilir, diğer vampir onu durdurmak için elini kıpırdatamazdı. Spade'in Nathania'l'i almak için düzenledikleri ilk baskına Mencheres'i çağırmasının tek nedeni, vampirin gelmesini bekleyecek zamanlarının olmamasıydı.

Ne var ki karşılıklı selamlar verildikten sonra, havada süzülen Fabian dışında herkes yemek odasındaki masanın etrafına oturduğunda Mencheres onu afallattı.

"Web'den bir telefon aldım," dedi efendisi. "Yarattığım vampirin ve dengimin onun evine bir baskın düzenleyip malını çaldığını bilip bilmediğini sordu. Web'e bir sorunu olduğu takdirde Kanun Gardiyanları'na şikayette bulunması tavsiye ettiğimde de sana bir mesaj iletmemi istedi, Spade."

Denise'in yüzü soldu ama Spade duygularını belli etmedi. "Neymiş o mesaj?"

"Web Kadının ne olduğunu ve senin ne istediğini biliyorum, bu yüzden bir takas öneriyorum, dedi." Mencheres bunu söylerken, kömür karası gözleri ilgiyle Denise'e çevrildi.

Spade dişlerinin arasından bir küfür savururken Crispin "Nereden öğrenmiş olabilir?" diye sordu. "Onun kanını elde edemesin diye tekneyi batırdık."

Spade, Web'in tekneye saldırdığı o korkunç anı kafasının içinde yeniden yaşadı. Adam, Denise'i önünde tu-

tarken Denise'in eldivenleri elinde olduğundan iblis damgalarını görmüş olamazdı. Denise'i karnından bıçaklamıştı ama kanlı elini ağzına götürmemişti ki. Tabii bunu sonradan yapmadıysa...

"Ellerimi görmüş olmalı," dedi Denise alçak sesle. "Kolumu tuttuğumda değişmişlerdi."

Spade pençelerin eldivenleri yırttığını ve Denise'in Web'in kollarında açtığı oyukları hatırlayarak "Doğru ya," diye fısıldadı. "Nathaniel'i bu kadar zaman elinde tuttuktan sonra, sendeki değişimin sebebini anlamış olmalı."

Mencheres kara kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırdı. "Bu sırı beni de ortak edecek misiniz?"

"Burada olmaz," dedi Spade ve başını imalı bir biçimde eğerek evin geri kalanını işaret etti. Masadaki herkes Denise'in kanındaki şeyi ve onun etkilerini biliyordu ama Spade bu bilginin daha fazla yayılmasını istemiyordu.

Ve şimdi bunu Web de biliyordu. Spade tekrar küfretmemek için kendini zor tuttu. Web başka kime söylemişti? Denise'i kendi iğrenç Kızıl Ejder ticaretlerinin kaynağı yapmak için kaçırma planı yapan başkaları var mıydı?

Spade'in tek ümidi, Web'in açgözlülüğünün adamın bu konuda sessiz kalmasını sağlayacağıydı. Sonuçta Web, Nathaniel'in ne olduğu gerçeğini diğerleriyle paylaşmamıştı. Uyuşturucunun diğer kaynağını herkesten saklayarak Kızıl Ejder pazarını yine tek başına elinde tutmak istemesi daha yüksek bir ihtimaldi.

Ne olursa olsun, Spade'in onun yaşamasına izin vermesi imkansızdı. Denise damgalardan kurtulduktan sonra bile

Web kanında hala uyuşturucu olduğu umuduyla onu takip edebilirdi. Ve Web eğer Denise’i kaçırmakta başarılı olur, sonra da kanının normal olduğunu fark ederse... yaşamasına izin vermek için bir nedeni olmazdı.

Spade’in önünde masadan bir tahta parçası koptu. Spade aşağı baktığında masanın kenarını bilinçsizce, kırana dek sıkıldığını fark etti.

“Kusura bakmayın,” dedi masa zerre kadar umrunda olmamasına rağmen. “Web onu aramam için bir numara bıraktı mı?”

“Bıraktı,” dedi Mencheres. “Onu arayacak mısınız?”

“Evet, arayacağım. Hemen.”

Mencheres zarıfçe omuz silkti, cep telefonuna bir dizi numara tuşladı, işi bittiğinde telefonu Spade’e uzattı. Telefonun ikinci çalışında Web’in sesi hattı doldurdu.

“Spade’e mesajımı ilettin mi?”

“İletti,” dedi Spade gergince. “Takas teklifin ne?”

Web sahte, keyifli bir kahkaha attı. “Spade, itiraf etmeliyim ki beni şaşırtıyorsun. Vegas’ta iş arkadaşımı öldürdün. Sonra gelip korumalarımı katlettin. Malımı, işimin kaynağını çaldın. Üstelik elinde zaten bir kaynak vardı. Bu kadar ahlaksız, bu kadar açgözlü ve hesapçı olduğunu bilsem seninle daha önce tanışırdım.”

“Aynı zamanda sabırsızım,” dedi Spade soğuk bir sesle, “bu yüzden takas teklifini hemen sun.”

“Kızı bana verirsen bıçak senin olur. Nathaniel sayesinde Kızıl Ejder ticaretinin yarısı hala sende olacak, bu da sana yeter de artar bile.”

Spade, Web'i öldürürken yapacağı korkunç şeyleri bir bir sıralamak istemesine sebep olan kana susamış öfkesini yuttu. Bunun yerine kendini soğuk ve dengeli bir sesle konuşmaya zorladı.

"Kızı tercih ederim. Nathaniel'le bıçağı takas etmeye ne dersin?"

Web güldü. "Muhtemelen senin de artık bildiğin gibi, bıçak olmadan Nathaniel bir külfet olur. Kızın damgalarının nasıl oluştuğunu bilmiyorum ama Nathaniel'in iblisi döndüğü takdirde onu cehennemden çıkma bir öfkeyle arayacaktır. Üstelik ikimiz de kızın Nathaniel'den daha değerli olduğunu biliyoruz. Benden çaldığın şeyi elinde tutmana izin vermekle cömertlik ediyorum ama karşılığında bana bir şey vermezsen... Eh, o zaman seni dünyanın bir ucundan diğer ucuna takip etmekle kaybedecek bir şeyim olmaz, değil mi?"

Spade uzun bir an boyunca sessiz kalarak Denise'e baktı. Sırf Spade'in söylediklerini duymak bile Denise'e yetmişti, şimdiden midesi bulanmaya başlamıştı.

"Tamam," dedi Spade ve Denise içini çekince ona uzanıp elini tuttu. "Nerede buluşmak istiyorsun?"

"Burada, Monaco'da tabii ki," dedi Web hemen. "Fontvieille rıhtımında. Yerini hatırlayacağına şüphem yok."

Web'in kameralarla gözetlediği rıhtım. Spade'in çenesi kasıldı. Web kendi evinin avantajını elinde tutarken Spade bir tuzağa adım atmış olacaktı. Gözlerini Mencheres'e çevirdi. *Ama benim de kendi tuzağım var.*

"Peki, tamam. Yarın geceyarısı."

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Web neşeyle. “Ah ama şunu iyi anla, Mencheres’in Monaco’nun yakınında olduğunu duyduğum anda beni kandırmaya niyetlendiğini varsayacağım ve anlaşmamız iptal olacak. Ve av başlayacak.”

“Korumasız gelmemi bekleyemezsin,” diye çıktı Spade. “Hadi ama, ben bir işadamıyım, aptal değilim.”

Web abartılı bir sabır sesi çıkardı. “Tamam. Kendini daha iyi hissedeceksen küçük yangın çıkarıcı arkadaşını getirebilirsin, gerçi geçen gün yeteneğini adam gibi kullanmadı, değil mi? Belki de güçleriyle ilgili duyduğum hikayeler abartılıdır.”

“Crispin asla karısının onsuz gitmesine izin vermez. Bunu biliyor olmalısın, demek ki Cat’in gelmesine izin verme konusundaki teklifin gerçek değil,” dedi Spade sertleşen bir sesle. “Bu durumda, kızla bıçağı takas etme teklifinin de gerçek olmadığını varsayıyorum, bu yüzden birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok. Beni istediğin kadar takip et.”

Spade tam cep telefonunun kapağını kapatmak üzereyken Web, “Dur!” diye bağırdı. “Tamam, kelle avcısını da getir,” dedi Web rahatsız bir sesle. “Ama yalnızca o ikisiyle kızı getireceksin, yoksa en kötüsünü düşünürüm.”

Hem Cat’in hem de Crispin’in onunla gelmesine bu kadar kolay razı olduğuna göre Web’in elinin altında hayli kalabalık bir güç olmalıydı.

“Bir şoförle Nathaniel de olacak,” dedi Spade. “Yoksa gerçek bıçağı getirdiğini, bir av dükkanından aldığın bir şeyi getirmediğini nereden bileceğim?”

Web yine alçak sesle güldü. “Hem zeki hem acımasız. Önümüzde çok karlı bir ortaklık olabilir. Ah, şoförün insan olmak zorunda. İçeri bir başka güçlü vampir sokmana izin veremem.”

Zeki pislik. “Yarın gece görüşürüz.”

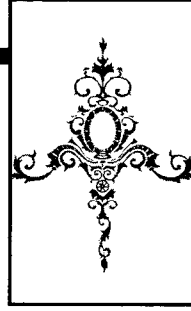
Spade telefonu kapatıp masanın etrafındaki yüzlere sessizce baktı. Denise dışında herkes konuşmanın diğer tarafını duymuştu. Mencheres haşın görünüyordu.

“Benim gelmememe neden razı oldun, Spade? Web’in seni öldürmeye niyetli olduğunu ve yakında olduğum takdirde bunu fark edeceğini biliyorsun. Monaco’nun her yerinde casusları var.”

Spade, Mencheres’e baktı. Sonra gözlerini yavaşça, önceden melez olup şimdi insan kanı yerine vampir kanından beslenen tek vampire, Cat’e çevirdi.

“Çünkü sen orada olmasan da gücün orada olacak, Mencheres.”

Ötüz Üç

ARAZİ ARACI, FONVIEILLE RİHTİMİNE GİRERKEN gösterişli oteller gittikçe arkalarında kaldı, önlerinde lüks tekneler belirdi. Pencereleri otopark manzarasına bakan otellerin isteği üzerine rıhtımdaki ışıklar sönmüktü. Denise aşağıda olmasına rağmen etrafını zar zor görebildiğine göre, birkaç dakika içinde önlerinde gerçekleşecek şeyleri yukarıdan bakanların görmesi mümkün olmayacaktı.

Spade ön koltuktaki yerinden arkaya dönüp Denise'e baktı. Bir şey söylemedi ama yüzünden ciltlerce kitap doluracak kadar çok şey okunuyordu. Denise kendini zorlayarak gülümsedi. Spade enerjisini onun için endişelenerek harcamamalıydı. Spade, Bones ve Cat bu gece hayatta kalmak için ellerinden geleni yapacaktı.

Ve o esnada Denise *yine* güvenli bir yere sığınmış olacaktı. Tehlikeyle kendisi yüzleşmek yerine uğruna savaşılan kişi olmaktan öyle sıkılmıştı ki Spade, Cat ya da Bones'la

yer değiştirebilse bunu anında yapardı. Ama tabii hiçbiri buna izin vermezdi.

Bu değişecek, diye söz verdi Denise kendi kendine. Kendini bağlayacağı dünyayı tanıyordu, bu yüzden o dünyada yaşamanın en iyi yolunu öğrenecekti. Bu daha sert olmak anlamına geliyordu ama buna hazırdı. Bunu Spade’e henüz söylememiş olsa da bir gün vampire dönüşme ihtimalini tamamen göz ardı etmiş değildi. Düzenli olarak Spade’in kanını içmek bir bakıma deneme olacaktı. Denise daha önce olduğu gibi sahanın kenarında yedekte beklemeye artık razı değildi. Ya da bodrumda.

Ama öncelikle hepsinin bu geceyi sağ salim atlatması gerekiyordu.

Denise, Cat’e baktı. Arkadaşı huzursuz gibiydi ve Denise onu suçlamıyordu. Zafer umutları tamamen Cat’in kullanmayı tam olarak bilmediği bir yeteneğe bağlıydı. Bones ve Spade zamanı geldiğinde Cat’in bunu başaracağından emindi. Denise bu büyük sorumluluktan dolayı Cat için hem korkuyor hem de ona imreniyordu. Denise hiçbir zaman herkesin bel bağladığı joker olamamıştı.

“Tamam,” dedi Spade alçak ama keskin bir sesle. “Hadi yapalım şunu.”

Bu gece için tutulan insan şoför Oliver direksiyonun başında kalıp arazi aracını çalışır halde tutarken Denise, Spade, Cat, Bones ve Nathaniel arabadan indi. Denise etrafına baktı ama orada olduğunu bildiği vampirlerin varlığını hissetmedi. Muhtemelen her gölgenin ardında Web’in adamları gizliydi.

Spade kanını oraya sürdükten sonra küçük yara iyileşmiş olsa da Denise'in avcu kaşınıyordu. Dışardan bir şey görünmüyordu ama Denise'in avcunun içinde minicik bir verici kapsül vardı. Nathaniel'in de avcuna bir kapsül yerleştirilmişti. *Ayrı düştüğümüz takdirde Mencheres'in seni bulabilmesi için*, demişti Spade.

Spade bir şey söylemese de Denise vericinin arkasındaki daha korkutucu sebebi biliyordu.

Web kazanır ve geri kalanımız öldürülürsek. Web onu ve Nathaniel'i öldürmezdi. Fazla değerliydi. O ve Nathaniel, Web'in o gece sağ bırakmayı planladığı yegane kişilerdi.

Denise'in midesi ağzına geldi.

Spade ifadesiz bir yüzle, bir eliyle Denise'in, diğer eliyle Nathaniel'in kolunu tuttu. Denise'in akrabası Monaco'ya yaptıkları uçak yolculuğunda da, rıhtıma yaptıkları araba yolculuğunda da ağzını açmamıştı. Denise, Nathaniel'e bu geceki rolünün anlatıldığını biliyordu ama sessizliği merakını uyandırıyor. Nathaniel, Web'in onu tekrar yakalamasından mı korkuyordu? Denise onun yerinde olsa kesinlikle korkardı ama kendisinin Nathaniel'e yapmayı planladığı şey bundan çok daha kötüydü...

Denise kendine, Nathaniel'in Raum'la yaptığı anlaşmanın kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını hatırlattı ama kendini haklı çıkarma çabası işe yaramadı. Tenindeki damgaların üzerini kaplayan dövmelere baktı. Keşke onlardan kurtulmanın başka bir yolu olsaydı.

Web nihayet rıhtımın ucunda ortaya çıktığında, dikkatini dövmelerinden uzaklaştırdı. Web baştan beri orada

olmalıydı. Spade o yöne doğru yürüyordu ama Denise rıhtıma çıkıncaya dek onu fark etmemişti. Web'in kum rengi dağınık saçları karanlıkta belli belirsiz seçilebiliyordu. O korkutucu kobalt mavisi gözler hala Denise'in göremeyeceği kadar gölgeliydi.

"İyi akşamlar," diye seslendi Web neşeyle, bu sıradan bir ziyaretmiş gibi. Sonra telefonuyla konuştu. "Hazır mıyız, Vick?"

Denise cevabı duymadı ama Web'in zaten rahat olan duruşu daha da gevşeyince cevabın olumlu olduğunu tahmin etti. Evet, Monaco'ya tıpkı anlaştıkları gibi, yalnızca altı kişilik bir grup halinde gelmişlerdi. Web'in casusları ona bunu iletmış olmalıydı.

"Yoksa bana güvenmiyor musun?" dedi Spade umursamazca.

Denise, Spade'in sesinin nasıl bu kadar etkilenmemiş gibi çıktığını bilemiyordu. Denise neredeyse tir tir titriyordu, oysa Nathaniel dışında rıhtımdaki kişiler arasında en güvende olan oydu.

"Temkinli davranıyorum, o kadar," dedi Web neşeyle. "Son karşılaşmamızda biraz kabaydınız."

Spade buna alçak sesle gülerken Denise'in kolunu bıraktı. "Yerimde olsan senin de aynı şekilde davranacağından eminim."

Şimdi Denise, Web'in gözlerindeki pırıltıyı görebilecek kadar yakındı. "Çok doğru."

Denise bunu elbette biliyordu ama Web'in gözlerinin sahte bir soğukkanlılıkla arkalarına kayması bunun bir

tuzak olduğunu iyice belli etti. Spade'in, Bones'un ya da Cat'in bu rıhtımdan ayrılmasına izin vermeye niyeti yoktu. Denise'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. *Ya plan işe yaramazsa?*

"Görüyorsun işte, kızı getirdim," dedi Spade gözlerini Web'den ayırmadan. "Şimdi bana bıçağı göster."

Web ceketinin cebinden bir bilezik kutusuna benzer ince, siyah bir kutu çıkardı. Denise gözlerini kırıştırdı. Bıçak gerçekten bu kadar küçük müydü?

Web kutuyu açtı, keskin ucundan oymalı kabzasına kadar aynı krem rengi maddeden yapılmış olan soluk bıçağı ortaya çıkardı. İblis kemiği.

"Onu buraya at," dedi Spade. "Sonra da ben sana kızı göndereceğim."

Web itiraz etmedi, bu da Denise'in daha fazla gerilmesi-ne sebep oldu. Web'in kendini bu kadar güvende hissetmesi için, etrafları gerçekten sarılmış olmalıydı. Web kutuyu kapatırken, sonra iskelenin üzerinde onlara doğru ittirirken yüzünde pırıl pırıl bir tebessüm vardı.

Nathanial gidip kutuyu aldı, bıçağı çıkardı ve ay ışığına tuttu. Başıyla onayladı.

"Doğru bıçak."

"Şimdi kız," dedi Web ipek gibi bir sesle.

Denise, Spade'e son bir kez baktıktan sonra yavaşça ilerledi. Web'in gözleri ona öyle bir dikildi ki Denise mezarına yürüyormuş gibi hissetti. *Paket teklif. Kan satışı.* Web bu gece başarılı olduğu takdirde Denise'in hayatı cehenneme dönecekti.

Web'in yüzündeki tebessüm aniden kaybolduğunda Denise neredeyse adamın ona dokunabileceği kadar yaklaştı. Vampir tısladı ve gözleri yeşile döndü.

"Bu da ne?" dedi Web gıcırtılı bir sesle. Eli yan tarafından, çok büyük bir ağırlıkla çekiliyormuş gibi kalktı.

Denise arkasındaki Cat'in homurdandığını duydu. Arkasına baktığında Cat'in ellerini açmış olduğunu, kadının gözlerinin yeşil yeşil parladığını gördü.

"Mencheres selam söylüyor," diye hırladı Cat.

Spade, Denise'e, "Kaç!" diye bağırarak kol ağzlarından birkaç bıçak çekti.

Karanlıkta bağırışlar yükseldi ve boş görünen rıhtımda birden bir hareketlenme oldu. Denise, Nathaniel'in kolunu tuttu, ikisi birden iskelede koşarken neredeyse yoktan var olan bir vampire çarpacaklardı. Ama vampir, Denise'i tutmaya yeltendiğinde, uzanışı suyun altındaymış gibi ağırlaştı. Adam daha Denise'e dokunamadan Bones onun kalbine bir gümüş bıçak sapladı.

"Git," diye emretti Bones.

Birkaç vampir daha Denise'i durdurmaya çalıştı ama kollarıyla bacaklarının koordinasyonu bozulmuşçasına sarhoş gibi sallanmaya başladılar. Denise'le Nathaniel onlara uzanan kollardan kaçmayı başararak otoparka ve arazi aracına doğru gitmeyi sürdürdü.

"Acele edin," diye seslendi Cat zorlanıyormuş gibi çıkan bir sesle. "Onları çok uzun süre tutamam."

Oliver hızla arabadan inip onlara doğru koşarken karşısına çıkan vampirleri korkutucu bir ustalıklarla teker teker

kesip biçti. Vampirlerin hareketleri ağırkanlı bir insanın-
kine dönüşmüştü ve Oliver vampir kanıyla güçlendiril-
mişti. Bu şartlar altında Web'in adamlarının hemen hiç
şansı yoktu.

“Çabuk olun,” dedi Oliver. Üçü otoparka koştu, arazi
aracına atladı ve Denise daha nefesini düzene sokamadan
gaza basıp uzaklaştılar.

Spade ona yaklaşırken Web ceketinin cebinden bir bı-
çak çıkarmak için mücadele etti ama ellerini zamanında
ceketine götüremedi. *Başardı*, diye düşündü Spade. Cat,
Mencheres'in insanları hareketsiz kılma yetisini emememiş,
bu gücü Spade'in efendisinin kullandığı gibi kullanmayı
öğrenme vakti bulamamıştı. Ama Mencheres'in kanını
içmekle Web'le adamlarının hızını insan hızının bile altı-
na indirecek gücü kazanmıştı. Neyse ki bu güçle Spade'i,
Crispin'i, Nathaniel'i, Alten'i ve Denise'i etkilememeyi de
başarmıştı. En büyük endişeleri buydu. Onlar da hareket
edemediği takdirde bu güç işe yaramazdı. Bundan yalnızca
Web'in insanları etkilenmişti ve kaç kişi olurlarsa olsunlar
bu yavaşlıkla hiç şansları yoktu.

Spade böylesine aciz vampirleri öldürdüğü için neredey-
se üzülecekti ama Denise'e yapmayı planladıkları korkunç
şeyler düşünülürse en kötüsünü hak etmişlerdi.

Bıçağını Web'in göğsüne doğru tutarken Web'in gözle-
rinin içine baktı. Ve gülümsedi.

“Onu asla kullanamayacaksın,” dedikten sonra bıçağı
Web'in göğsüne sapladı. Bıçak kurşun geçirmez bir yelek-

le karşılaşmadan kabzasına dek gömüldü. Web bu tuzağın yeterli olacağına gerçekten inanmıştı.

“Yapma,” diye fısıldadı Web.

Spade bunu duymazlıktan geldi. Bıçağı iki kez sertçe çevirerek Web’in kalbini hızla parçaladı. Bıçağı çektiğinde Web cansız halde iskeleye düştü. Gerçek ölümü tadan bütün vampirler gibi onun teni de hemen büzülüp kurumaya başladı.

Cat dizlerinin üzerindeydi, ellerini uzatmıştı, Mencheres’ten ödünç aldığı güç dalga dalga yayılarak rıhtımı bir ağ gibi sarıyordu. Kadının parlak yeşil gözleri Spade’inkileri buldu.

“Acele et. Onları çok uzun süre tutamam,” dedi tekrar.

Spade, Cat’in arkasına bakıp da Oliver, Denise ve Nathaniel’in arazi arabasına bindiğini görünce içi rahatladı. Oliver onları şehirden çıkaracak, Mencheres’le Ian’ın onları beklediği dış mahalleye götürecekti. Denise güvende olacaktı.

Spade, Crispin’e katılarak Web’in adamlarını katletmeye, onları bıçağının isabetli, çevik darbeleriyle kesip biçmeye başladı. Merhamet göstermiyordu. Web kadının yanında ne olduğunu birilerine söylediyse, ona ait olan her vampir Denise için bir tehditti. Nathaniel’in sözleri kafasında yankılandı. *Normalde biri uyurken üzerime atıldığında neler olur, bilmiyorsun... Kanımı tatmaları yasak olan korumalar bile gizlice yudumlar alıp duruyorlardı.*

Bu vampirler fırsat bulsa Denise’e de aynı şeyi yapardı. Bu yüzden *hepsi* ölmeliydi.

Vampirlerin üzerindeki gücü kesilirken Cat yüksek sesle haykırdı. Web'in kalan adamları yeniden vampir olmanın getirdiği hız ve güçle mücadele etmeye başladığında rıhtımdan öfke dolu kükreyişler yükseldi. Spade bıçaklarını daha sıkı kavradı ve gecenin içine öfkeli kükreyiş koyuverdi.

Sayıcı hala az olmaları umrunda değildi, kaçmaya niyeti yoktu. Onu yenmeyi bir denesinlerdi. Hepsini öldürmeye dek dövüşmeyi bırakmayacaktı.

Oliver arabayı normalde Denise'i korkutacak bir hızla sürüyordu ama kadın bir şey söylemedi. Usta vampirler saatte yüz kilometre hızla koşabilirdi. Bazılarıysa o hızda, hatta daha hızlı uçabilirdi. Oliver gaz pedalına abanmakta oldukça haklıydı.

"Galiba onu öldürdü," diye mırıldandı Nathaniel. Tebessümü yüzünü aydınlatarak onu insanın kalbini acıtacak kadar genç gösterdi. Oysaki Denise onun kendisinden on yıllarca yaşlı olması gerektiğini biliyordu. "Galiba o pislik nihayet öldü!"

Denise diğer vampire yaklaşırken Spade'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. "Web'i öldürdüğünden eminim," dedi ve ürpertisini bastırmaya çalıştı. Bu ifadeyi birinin yüzünde her gördüğünde bunu çok geçmeden ölümün takip edeceğini artık iyi biliyordu.

"Vampirlerden yetmiş yıldan fazla zamandır nefret ediyorum ama bugün birkaçını sevmeye başladım," dedi Nathaniel. Sesinde öyle vahşi bir tatmin tınısı vardı ki. "Umarım hepsini öldürür. Pisliklerin her birini."

Web'in elinde gerçekten o kadar mı çile çektin? gibi saçma sapan bir şey söylemedi Denise. Tabii ki çile çekmişti. Nathaniel en azından bu gece intikamının alındığına sevinebilirdi.

Yine de Denise ona bir şey sormaktan kendini alamadı. "Bunu neden yaptın? Raum'la o anlaşmayı neden yaptın?"

Oliver dikiz aynasından sert bir bakış attı. "Onunla konuşmamalısın," diye mırıldandı. "Spade bunu istemediğini söyledi."

Yüzü solan Nathaniel, Denise'e baktı. "Ne dedin sen?"

"O anlaşmayı neden yaptın?" diye tekrarladı Denise, Oliver'ın adamlarla konuşmaması gerektiğiyle ilgili sözlerini yok sayarak.

Nathaniel, Denise'e hala, kadının boynuzları ve kuyruğu çıkmış gibi bakıyordu. Adam konuşmayı başaramadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

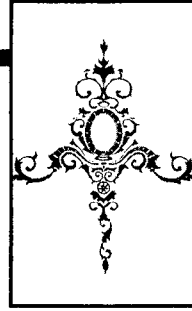
"Adını biliyorsun. İblisin adını asla kimseye söylemedim. *Adını nereden biliyorsun?*"

"Onunla konuşma," dedi Oliver ön koltuktan adeta hırıltıyı andıran bir sesle.

Denise derin bir nefes alarak Nathaniel'in şokla dolu ele gözlerine baktı. Ona bakarken adamın gözlerinin anlayışla dolduğunu neredeyse görebiliyordu. Adam sorusunun cevabını aklında birleştirirken Nathaniel'den yayılan dehşeti hissedebiliyordu.

"Sizi peşime o taktı," diye fısıldadı Nathaniel. "Arkadaşın beni o yüzden Web'den çaldı. Damgalarındaki gücü kontrol etmene yardım etmem için değil, beni *ona* vermek için."

Onuz Dört

PATHANIAL'İN GİRİLAĞINDAN YÜKSELEN SES, Denise'in aklından hiç çıkmayacaktı. Bu bir hıçkırıyla Denise'in hayatında duyduğu en umutsuz kahkahanın karışımıydı.

"Anlamalıyım," dedi Nathaniel o korkunç, ağıdı andıran kahkahamsı sesi çıkarmaya devam ederek. "Beni sana yaklaştırmıyorlardı. Bu da sözde sana yardım etmek için orada olduğum düşünülüşünde hayli tuhaftı. Üstelik benden sana değişimi durdurmak ve ilkel dürtüleri kontrol altında tutmak için öğrendiğim hileleri anlatmamı istemediler. Bazı meditasyon yöntemleri, karıştırıp birlikte demlediğin ve içtiğin bazı otlar var... Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok, değil mi?"

Oliver arabayı, gözlerini Nathaniel'e dikmesine imkan verecek kadar yavaşlattı. "Onunla konuşmayı kes," dedi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Denise. "Bırak konuşsun."

"Spade bunu..."

“Spade onunla konuşmamı istemiyor, biliyorum,” diye araya girdi Denise. “Ama hüküm giyen tutsaklara bile son sözlerini söyleme şansı verilir.”

Sonra Nathaniel’e sakince baktı. “Soruma cevap vermedin. Anlaşmayı neden yaptın? Kararının bana nelere mal olduğuna dair bir fikrin var mı? Raum seni ararken ailemden kaç kişiyi öldürdü, sayısını şaşırdım. Beni seni bulmaya zorlamak için ailemden geriye kalan birkaç kişiyi de öldürmekle tehdit etti ve beni *damgaladı*. Konuşmayı hak ediyorsun ama ben de bunu neden yaptığını öğrenmeyi hak ediyorum.”

“İyi bir sebebim yok. Bin sekiz yüz altmışlarda çok yoksul bir çiftçiydim. Humma geçiren bir rahip benim evimde kaldı ve onun yüzünden büyüye, sihre bulaştım. Adam kendini kaybetmiş halde konuşurken iblislerden bahsetti. Bu beni korkutmadı, büyüledi. Her zaman olduğumdan fazlası haline gelmenin hayalini kurardım, rahip de bilmeden bana bunu başarmanın yolunu göstermişti. Rahip iyileştiğinde onu kandırıp işine yardımcı olmak istediğime inandırdım ama aslında bir iblisi nasıl çağırıp tuzaga düşüreceğimi öğrenmek istiyordum.”

Nathaniel susup içini çekti. “On dokuz yaşındaydım. Genç, aptal ve mağrurdum. Raum’u çağırıp uzun bir hayat ve güç için onunla pazarlık ettikten sonra onu geldiği yere geri gönderdim. Kimsenin zarar görmeyeceğini sandım. Sonra damgalarının etkilerini kontrol edemediğimi fark ettim. Güçlü olmak istemiştım, kabuslara yaraşır canavarlara dönüşmek değil. Kandırdığım rahibi bulup bana yardım

etmesi için ona yalvardım. Birlikte dönüşümü tetikleyen şeylerle nasıl baş edeceğimizi ve bu yeterli olmadığında dönüştüğüm şeyi nasıl kendim seçebileceğimi öğrendik. Rahip ölürken diğer rahiplere bana yardım etmeleri için talimatlar bıraktı. Bana vampirlerden bahseden ve bir vampir iblisbilimcinin Raum'un dönmesi ihtimaline karşı damgalarımın üzerini nasıl kapatabileceğinden söz eden de onlardan biriydi. Dövmeleri yaptırdım ve düşündüm ki... O zaman az da olsa normal bir yaşam sürebileceğimi düşündüm. Ama beni iblisbilimcilere götüren vampir kanımın farklı olduğunu anladı. Dövmeleri yaptırdıktan sonra beni Web'e sattı."

"Ruhunu bir iblise sattın," dedi Oliver acımasızca. "Başına gelecekleri hak ediyorsun."

"Hak ettiğimi biliyorum!" diye bağırdı Nathaniel. "Kaç kez zamanı geri çevirmeyi, o anlaşılmayı hiç yapmamış olmayı diledim bilemezsiniz ama yaptım işte. Web'le geçirdiğim yetmiş yılda bana yaptıkları her korkunç, küçük düşürücü şeye katlanırken delirmeme engel olan tek şey halimin daha da kötü olabileceğini bilmemdi." Sesi acıyla çatladı. "Ve şimdi öyle olacak ve bunu hak ettiğimi biliyorum ama bu daha az korkmamı sağlamıyor."

Denise, katledilen kuzenlerini ve halasını, annesiyle babasının başına gelecekleri ve Raum'un, karşısındaki koltukta oturan adamı bulup ona teslim etmediği takdirde ailesinin geri kalanını öldüreceğine dair uluyarak savurduğu tehditleri düşündü. Randy'nin o bodrum kapısından çıkmadan önce yüzünde beliren cesur tebessümü

ve o zamandan beri kendi içini dolduran suçluluk hissini düşündü.

“İstedğin herhangi bir şeye sahip olabilsen ne isterdin?” diye sordu Nathaniel’e alçak sesle.

“Çok kolay.” Adamın sesi bir hırıltıdan ibaretti. “Korkmadan, kullanılmadan, utanmadan yaşamak isterim. İkinci bir şans isterim.”

Denise gözlerini kısaca kapattı. Gözlerini tekrar açtığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Oliver, arabayı bir saniyelğine kenara çek,” dedi.

Adam ona ölçülü bir bakış attı. “Onun gitmesine izin vermeyeceğim. Ne dersen de.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Denise. “Yalnızca bir saniyelğine durmanı istiyorum. Söz veriyorum, onu bırakmanı istemeyeceğim.”

Oliver ona temkinli bir bakış daha attı ama gene de arabayı kenara çekti. Nathaniel bitkince homurdandı.

“Merak etme. İstesem bile kaçamam ve inan bana çok istiyorum. Spade beni hipnotize ettiğinde bana bir şey yapmış olmalı. Kapıyı açmak için elimi kapı koluna bile götürmüyorum.”

“İyi,” dedi Oliver kısaca, vitesi boşa almadan önce etrafına bakındı. Dikiz aynasından Denise’le göz göze geldi. “Şu anda yeterince güvende gibiyiz, ne istiyorsun?”

Denise derin bir nefes aldı. “Özür dilerim.”

Sonra Spade’in arka koltukta onun için bıraktığı tabancayı çıkarıp kabzasıyla Oliver’in başına vurdu.

Spade rıhtımda kol gezerek Web'in adamlarını arıyordu. Havada ölüm kokusu vardı ve ölmeyenlerin kanının daha sert aroması bu kokuyu keskinleştiriyordu. Spade kokunun tadını çıkardı. Bu, Denise'in güvenliğinin kokusuydu.

Dövüş çok sert olmuştu ama Web'in adamlarının çoğu ölmüştü. Birkaçı ellerinden kaçmayı başarmıştı. Cat'le Crispin cesetleri daha büyük teknelerden birinin içine yığmakla meşguldü, sonra da tekneyi patlatarak modern bir Viking cenazesi düzenleyeceklerdi. Spade'e göre bu, o adamların hak ettiğinden daha asil bir cenazeydi ama cesetleri insanlar bulsun diye öylece ortalıkta bırakamazlardı. Alevler vampirlerin kanındaki doğaüstü kanıtları yok edecek, teknede yalnızca farklı yaşlarda kömürleşmiş cesetlerden oluşan garip bir ganimet bulunacaktı. Geride hiçbir doğaüstü kanıt kalmayacaktı. Web'in rıhtımdaki kameraları çoktan bulunmuş ve yok edilmişti.

Crispin kazara tanık oldukları katliamı unutmaları için birkaç insanı hipnotize etmişti. Polis gelmediğine göre Web onları daha önce uyarmış, rıhtımdan uzak durmalarını sağlamış olmalıydı. Web yerel insan yetkililerle arası iyi olmasa Monaco'yu evi bellemezdi.

Spade rıhtımdaki ve etraftaki otellerin arazilerinde başka vampir bulamayınca gaddar bir tatmin hissiyle doldu. Kaçan birkaç vampiri de eninde sonunda bulacaktı. Artık onları koruyacak bir ustaları yoktu. Spade'in onların izini bulması uzun sürmezdi. Özellikle de kellelerine biçmeyi planladığı fiyat düşünüldüğünde. Adamların ölmeyen olarak değil ölü olarak teslim edilmesini yeğlediğini de belirtecekti.

“Spade!”

Oliver’ın sesini tanıdığına belkemiğinde bir ürperti dolaştı ve başını aniden çevirdi. Adamın burada olmaması gerekiyordu. Denise’le Nathaniel’i Mencheres’e götürmesi ve Spade onlara katılana dek *yanlarında kalması* gerekiyordu.

Spade, Oliver’ın sesinin geldiği yöne uçtuğunda diğer adamın rıhtıma varmış olduğunu gördü. Yaya olarak.

Gökyüzünden aşağı inip Oliver’ı yakaladı ve “Denise nerede?” diye sordu. “*Neden yanında değil?*”

“Beni bayılttı,” dedi Oliver boğuk bir sesle. “Nathaniel’le konuşuyordu, sonra başıma vuruverdi. O kadar hızlıydı ki tabancayı kaldırdığını bile görmedim. Kendime geldiğimde gitmişti. Onu aradım ama arabayı bulamadım. Ne kadar zaman baygın kaldığımı bilmiyorum...”

Spade başını arkaya atıp acıyla kükredti. Denise’in böyle bir şey yapmasının tek bir sebebi olabilirdi.

Denise iblisin peşine tek başına düşecekti.

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,” diye mırıldandı Nathaniel.

Denise ona yatıştırıcı bir bakış attı. Oliver’ın şuursuz bedenini bankete attıktan sonra avcundaki vericiyi kesip çıkarmıştı, bu yüzden eli hala yanıyordu. Oliver o akşam vampir kanı içtiğinden adamın başında açtığı yaranın iyileşmesi uzun sürmeyecekti. Denise, Nathaniel’in vericisini de çıkardı. Mencheres’in onların izini sürüp kendisini durdurmasını istemiyordu.

“Diğer seçeneğin ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Ruhunu seviyor ve ona bir süre daha sahip olmak istiyorsan bunun işe yaramayacağını söylemeyi bırakıp neyin işe yarayacağını düşünmeye başlasan iyi olur.”

“Raum çok yaşlı ve güçlü bir iblis. Sen yalnızca insan-sın. Raum’u gözlerinden bıçaklamayı nasıl başaracaksın? Erkek arkadaşını ara. Onun Raum’u yenme ihtimali daha yüksek.”

“Bunu yapacağıma seni bu silahla vurayım daha iyi. Daha merhametli bir hareket olur.”

“Beni istediğin kadar vur, ölmem,” dedi Nathaniel kasvetli bir tavırla. “Ölmem o kadar kolay olsaydı şu anda burada olmazdım. Bunca yıl boyunca kendimi öldürmek için her türlü yolu denedim. Kendimi astım. Vurdum. Bıçakladım. Uçurumdan atladım. Kendimi havaya uçurdum. Birisine kafamı bile kestirdim...”

“Olamaz,” diye içini çekti Denise. “Bütün bunlardan sağ çıkmış olamazsın.”

Nathaniel ona bitkin, bıkkın bir bakış attı. “Bu damgaların ne olduğunu anlamıyorsun, değil mi? Seninle daha önce konuşmama izin verselerdi anlatabilirdim. Bunlar Raum’un gücünün uzantıları. İyileşme gücü de dahil, *bütün* güçlerinin. Bu yüzden, nasıl bir iblisi yalnızca o kemikten bıçak öldürebiliyorsa bir iblisin *damgaladığı* birini de yalnızca o kemikten bıçak öldürebilir. Bunu anlamam zaman aldı. Thomas beni o bıçağı kendi üzerimde kullanmamaya ikna etmişti.”

“Thomas kim?”

“Kimdi demelisin. Kandırdığım, sonradan bana yardım eden rahip.”

Denise arabayı sürerken Nathaniel’e bir başka bakış attı. “Söylediğin gibi başını gerçekten kestirip de hayatta kalmadın, değil mi?”

“Vampirlerin bir uzvu kesildiğinde yerine hemen nasıl yenisinin çıktığını biliyorsun, değil mi?” Nathaniel boynunu kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Bir saat içinde eskisi gibi görünen yeni bir baş çıkardım. Başımı kesen insanın altına etmesine, sonra da bayılmasına sebep oldum.”

Denise, Raum’un onu damgaladığı gün artık ölümlülere özgü ölümün ötesinde olduğunu söyleyerek onunla alay edişini hatırladı. Denise o gün adamın ölümün *bu kadar* ötesinde olduğunu kastettiğini anlayamamıştı.

“Ama Web beni bıçakladığında kanım aktı. Spade’in beni iyileştirmesi gerekti.”

“Tabii ki kanın aktı. Ama onun seni iyileştirmesine gerek yoktu. Çok geçmeden kendi kendine iyileşirdin. Bu bir gün sürebilirdi. Söylediğine göre damgalanalı çok uzun zaman olmamış. İblis özünü içinde ne kadar uzun zaman taşırsan o kadar çabuk iyileşirsin.”

Bütün bunları sindirmek çok zor ve korkutucuydu. Denise başarılı olduğu takdirde hayatının geri kalanı boyunca damgalı kalacaktı... Ve bu hayat aklının alabileceğinden çok daha uzun sürebilirdi.

Ya da daha güneş doğmadan önce sona erebilirdi.

“Raum’u öldürmeyi deneyeceksen Spade’e ihtiyacımız var,” dedi Nathaniel onuncu kez.

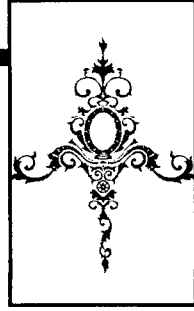
Denise gözlerini yoldan ayırmadan sert bir cevap verdi. “Anlamıyor musun? Spade senin ruhun için hayatımı tehlikeye atmaz. Seni gözünü bile kırpmadan Raum’a verir. Onu bu işe karıştıramam.”

Nathanial birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. “Neden benim için bunu yapıyorsun? Beni ona verip hayatına devam edebilecekken neden bir iblisle mücadele etmeyi seçiyorsun?”

Denise derin bir nefes verdi. Çünkü neler olacağını bile bile Nathanial’i iblise teslim ettiği takdirde bu suçlulukla yaşayamazdı. Çünkü artık, hayatını değiştiren o yılbaşı gecesinde bodrumda kalan insan olmadığına karar vermişti. Cesaret gösterme zamanı gelmişti. Başkalarının onun için canavarlarla savaşmasına izin vermek yerine canavarlarla kendisinin yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

“İkinci bir şans istediğini söyledin. Eh, bunu ben de istiyorum, Nathanial.”

Onuz Beş

DENISE İSKELEİNİN ALTINDA DURUYOR, KUM birkaç adım arkasında son buluyordu. Arazi aracı az önce karanlık suların altına gömülmüş, bütün pencereleri ve kapıları açık olduğundan çabucak suyla dolmuştu. Denise tabancayı kaldırarak Nathaniel'i nişan aldı. Hayatında kimseyi vurmamıştı ama bu şu anda değişmek üzereydi.

“Bunun gerekli olduğundan emin misin?”

Nathaniel sabırsızca iç çekti. “Raum’la kendi başına savaşımaya kararsızın, bu yüzden sürpriz ögesine ihtiyacın olacak. Onu çağırdığında ben burada sakince durup kaderimi bekliyor olursam kuşkulanır ve sürpriz ögesini kaybedersin. Ve Denise, onu şaşırtabilsen ve bir iblisi yenebilecek kadar güçlü bir şeye dönüşsen bile kazanma ihtimalin yüksek değil.”

“Amma cesaret veriyorsun!” Denise zaten iblisle yüzleşme ve dövüşme konusunda tedirgindi. Şansı olmadığını duymak da pek yardımcı olmuyordu doğrusu.

Nathanial ona sertçe baktı. “Spade’i arasan iyi olur.”

“Canına susadın herhalde,” diye mırıldandı Denise. “Son kez söylüyorum, Spade’i aramayacağım. O kadar.”

Denise, Nathanial’e, Spade’in bunu yapmasına kesinlikle izin vermeyeceği gerçeği dışında, onu bu işe karıştırmamasının diğer nedenini söylemiyordu. O tuz bombalarından sonra Raum vampire kin güdüyor olmalıydı. Spade iblise yaklaştığı takdirde iblisin onu öldürmeye çalışacağına dair en ufak bir şüphesi yoktu. Akla hayale sığmaz iyileşme gücü sayesinde Denise’in hayatta kalma şansı Spade’inkinden çok daha fazlaydı.

Denise’in bir kez daha geride durup sevdiği erkeğin onun için savaşmasına ve ölmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

“Raum bu kurşunların seni öldürmeyeceğini biliyorsa seni vurmamın ne anlamı var?”

“Çünkü yeterince ciddi bir yara aldığım takdirde bir şeye dönüşemem. Sen de karnına yara aldıktan sonraki gün değişemezdin ama Spade seni iyileştirdi. Web bu yüzden hep bütün kanımı alıyordu, tabii satma amacının yanı sıra. Aksi takdirde onu yenebilecek bir şeye dönüşebileceğimi biliyordu. Raum yaralı olduğumu, değişemeyeceğimi görürse onu kandırmadığına inanmaya daha meyilli olacaktır.”

Denise’in avuçları terliyor, tabanca elinden kayacak gibi oluyordu. “Nereni... seni nerenden vurmamı istersin?”

“Omzumdan vurursan yeterince inandırıcı gözükmez. Kalbimden vurursan da, Raum damgaları sildiği takdirde ölebilirim... Bu arada, onun damgalarımı silmesini sağla-

mamız gerek. Ona gücünü içimden çekip tekrar kendi içine almaya yoğunlaşmışken saldırırsan kazanma ihtimalin olabilir. Gövdeme nişan al. Karnımdan vurulursam yaram Raum'un kuşkulanmasına sebep olmayacak kadar geç iyileşir ama tekrar insan olduğumda beni öldürmeyecek şekilde kapanır.”

“Ama ana organlarından birine isabet ettirirsem ve tekrar insan olduğunda yeterince iyileşmemiş olursan gene de ölebilirsin. Bence seni bacağından falan vursam iyi olur.”

Nathaniel elini salladı. “Bak, çok zamanımız yok. Erkek arkadaşın muhtemelen seni arıyor, çevreyi tarıyordur. Onu bu işe karıştırmak istemiyorsan karnıma nişan alıp beni hemen vursan iyi olur. Kurşun yarısından ölsem bile, Raum'un planladığından çok daha iyi bir kaderim olur.”

Denise öne doğru bir adım attı, dikkatini Nathaniel'in gövdesinin yan tarafına, göbek deliğinin hizasına yoğunlaştırdı, sonra tetiği çekti.

Nathaniel yan tarafını tutarak tökezledi. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu. “Kahretsin,” dedi nefes nefese.

“Özür dilerim,” dedi Denise boşu boşuna.

“Sorun değil.” Nathaniel'in sesi acıdan boğuklaşmıştı. “Şimdi iblis kemiğinden bıçağı ayaklarının dibine, kumların arasına sakla. Sonra yapman gereken tek şey o dövmeleeri kollarından kazıyıp atmak. Koruma büyüsü bozulduğunda Raum bunu anlayacaktır. İnan bana, koşa koşa gelecek.”

Denise sinirlerini yatıştırmaya çalıştı, sonra kendisine heyecanın bu durumda ona yardımcı olacağını hatırlattı.

Dönüşümü tetikleyen neydi? Açlık, tedirginlik, acı, stres ve azgınlık. Denise’te şimdiden bu beşinden dördü vardı. Bunlar dönüşümünü tetiklemeye yeterli olmalıydı. Gerçi Nathaniel, Denise’in iblisi yenecek kadar güçlü ya da deşet verici bir şey hayal edemeyeceğini düşünüyordu.

Eh, Nathaniel o yılbaşı gecesinde o evde değildi. Denise düzinelerce güçlü vampiri, gulyabaniyi ve kocasını katleden yaratıklardan birini görmüştü. Yaratık bodruma dalıp Cat’in annesini pençelemişti. Justina’yı kurtaran şey yalnızca öyle iğrenç bir yaratığı var eden büyüünün birkaç saniye sonra bozulması ve bol vampir kanı olmuştı.

Raum, Denise’in kabuslarında ne tür yaratıklar gördüğünü bilmiyordu ama Denise ona bunu göstermek üzereydi.

“Hazırım,” diyerek cep telefonunu kumların üzerine fırlattı. İblis bıçağını ise ayaklarının birkaç santim ötesine gömdü.

Sonra Oliver’dan çaldığı gümüş bıçaklardan birini çıkarıp kolunun alt kısmına sürttü. Yalnızca tenini soymaya, tendonları kesmemeye dikkat ediyordu. Ya da atardamarları. Kolu korkunç bir biçimde yanıp zonklayarak Denise’in tere bulanmasına, iniltisini güçlkle bastırmasına yol açtı. *Neredeyse bitecek. Neredeyse...*

“Lanet olsun, çok acıdı,” diye fısıldadı işi bittiğinde.

“Dikkat et.” Nathaniel’in sesi hem amansız hem de eğleniyor gibiydi. “Lanet okuyup Tanrı’yı kızdırma. Alabileceğimiz bütün yardımlara ihtiyacımız var.”

Denise ona kısacık bir tebessüm kırıntısıyla baktı ama sonra cesaretini kaybetmeden bıçağı diğer koluna sürttü.

O kolu da diğeri kadar acıdı ve dövmelelerini kazıması bu kez daha zor oldu çünkü kanı bıçağı kayganlaştırıyor ve parmakları acıdan titriyordu. Bileğinin yakınındaki son çizgilere ulaştığında nefes nefeseydi. Tırnakları şimdi kabuslarındaki canavara ait olduğunu anladığı o iğrenç pençelere dönüşmeye başlamıştı. Denise de az sonra o yaratığa dönüşmeyi planlıyordu.

Bıçak parmaklarının arasından kayıp düştü, Denise de kollarını kavuşturarak kanamayı durdurmak için onları göğsüne bastırdı.

Nathanial'e baktığında, birinin görüş alanını kapattığını fark etti.

"Merhaba, Denise," diye mırıldandı Raum.

Spade, Monaco'nun üzerinde daireler çizerek uçuyor, bakışlarını bir arazi aracına az da olsa benzeyen her taşıta odaklıyordu. Lanet olası prensliğin tamamının üzerinde iki kez uçmuş ama arabayı hala bulamamıştı.

Ya Denise arazi aracını bırakıp başka bir arabaya bindiyse? Sonuçta kadının tabancası vardı. Birini zorla arabasından indirmesi kolay olurdu. Ya arazi aracını aramak Denise'in hayatına mal olabilecek bir zaman kaybıysa?

Crispin de uçuyordu. Cat'se Oliver'la birlikte zeminde arama yapıyordu çünkü uçamıyorlardı. Nerdeyse yarım saat olmuştu ama Denise'ten ve Nathanial'den eser yoktu.

Denise, Monaco'dan bu kadar çabuk ayrılmış olabilir miydi? Ne tarafa gitmişti? Lanet olsun, bunu neden yapmıştı? İblislerden kaçan o pislik buna değmezdi!

“Mencheres!” dedi Spade birden yüksek sesle. En yakındaki binanın tepesini nişan aldı, inerken cep telefonunun tuşlarına bastı.

Atasının ilk sözleri, “Onu buldunuz mu?” oldu.

“Hayır,” dedi Spade kısaca. “Ama onun izini başka şekilde süremez misin? Birkaç ay önce geleceği artık göremez olmuştun, yeteneğine tekrar kavuştun mu? Gücünü Denise’in şu anda nerede olduğunu görmek için kullanabilir misin?”

Mencheres’ten iç çeker gibi bir ses yükseldi. “Geleceği hala göremiyorum. Artık hiçbir şey görmüyorum... Gücümü Denise’in yerini bulmak için kullanamam. O yeteneği kaybettim.”

“Bunu düzeltmenin bir yolunu neden bulmadın!” Korunun mantıksızlaştırdığı Spade neredeyse telefona bağırıacaktı. “Daha önce bir kez bile senden gücünü benim için kullanmanı istemedim. Neden şimdi, sana en çok ihtiyacım olduğu anda işime yaramıyorsun?”

Spade, Mencheres cevap veremedi telefonlu kapattı. Denise arayabilir diye hattı meşgul etmek istemiyordu. Ona verdiği cep telefonu hala yanındaydı. O da tabancayla birlikte arka koltuktaaydı. Spade tekrar gökyüzüne yükselirken içinde yükselen paniği bastırmaya çalıştı. *Kader bana bunu iki kez yapacak kadar zalim olamaz, değil mi?*

Belki de kader gerçekten o kadar zalimdi. Yine bir insana aşık olmasına sebep olmuştu ve ölüm yine sevdiği kadını ondan almak üzereydi.

Raum, Denise'e döndü. Kara gözleri kırmızı korlar gibi parlıyordu ve açık kahverengi saçları denizden gelen soğuk esintiyle uçuşuyordu. Üzerinde kot pantolon ve önünde "Kükürt var mı?" yazan bir tişört vardı. Denise onun ne olduğunu bilmeseydi Raum'un tuhaf bir biçimde normal olan görünüşü ona ikinci kez bakmaya gerek duymamasına yol açardı. Ama Denise onun ne olduğunu biliyordu ve sülfür kokusu kadını istenmeyen kollar gibi sarıp sarmalıyordu.

"Beni buraya, tuzlu suyun bu kadar yakınına çağırmaya nasıl cesaret edersin? Bunun güvende olduğun anlamına geldiğini mi sanıyorsun? Beni büyük bir hayalkırıklığına uğrattın," dedi Raum ona bir adım yaklaşarak. "Nezaketimden yararlanıp anlaşmamızı bozdun."

"Raum," diye araya girdi Denise. "Arkana bak."

İblis yavaşça bir daire çizdi, sonra kahkahası yankılandı. Nathaniel'in üzerine atılıp onu neşeyle yakaladı. Spade'in geçen gece Denise'i kucaklayıp döndürürken yaşadığı çekincesiz mutlulukla aynı türden bir duyguyla onu döndürdü.

"Nathaniel, himayeme alıp da uzun zaman önce kaybettiğim çocuk, seni tekrar gördüğüme ne kadar sevindim, bilsen!" dedi Raum. Hatta Nathaniel'i dudaklarından şap diye öpmeyi de ihmal etmedi. "Ah, tadın o kadar enfes ki. Biliyorsun, seninle çok eğlenmeye niyetliyim."

Nathaniel iblisin yaptığı bir şey üzerine haykırdı. Raum'un sırtının ona dönük olması Denise'in iblisin ne yaptığını görmesine engel oldu ama her ne yaptıysa acı verici olduğu kesindi.

“Bunun acı verdiğini mi sanıyorsun?” diye tıslayan Raum’un sesi neşeyle çın çın ötmeyi bırakıp öyle alçak bir tona büründü ki Denise onu güçlkle duyabildi. “Seni pis düzenbaz, ıstırabın ne olduğunu bilmiyorsun ama öğreneceksin. Hem de ebediyen.”

Sonra ne olursa olsun, Denise o anda son iki saattir yaptığı her şey için memnun oldu. Raum’un Nathaniel için planladığı kadere herhangi birini gönderse, hissettiği suçlulukla yaşayamazdı. Evet, Nathaniel iblisle bir anlaşma yapmıştı ama lanet olsun, Web’le geçirdiği yıllarda bunun bedelini fazlasıyla ödemişti. O korkunç bir hata yapan aptal bir çocuktu, bunun için ebediyen cezalandırılmamalıydı.

Denise yapacağı şeyi yapıp da sağ çıktığı takdirde artık kendisini cezalandırmayı da bırakacaktı. Randy’nin öldürülmesine izin verdiği için, düşük yaptığı için... Her şey için. *İkimizin de affedilme zamanı geldi*, diye düşündü Denise. *Hatta geçiyor bile.*

“Raum,” dedi sesini yükselterek. “Buradan gitmek istiyorum ama önce bana ödeme yapabileceğini ispatlamamı istiyorum.”

Nathaniel’e hala bir aşğın sevgilisine sarılacağından daha sıkı sarılmış halde olan iblis arkasını döndü. “Ah, öyle mi?” dedi kelimeleri uzata uzata. “Bunu nasıl ispatlayacağım?”

Birkaç hafta önce olsa iblisin sesindeki tehlikeli meydan okuma tınısı Denise’in titreyerek geri çekilmesine yol açardı ama bu gece öyle bir şey yapmayacaktı. Yaratığın kırmızı gözlerine gözlerini hiç kırpmadan baktı.

“Nathanial’i sana getirdiğim takdirde ailemi ebediyen rahat bırakacağına söz vermiştin. Ayrıca bu damgaları silip özünü içimden çekeceğine, beni normal bir insana dönüş-türeceğine de söz vermiştin. Yaşadıklarımın sonrasından biraz kuşkulandığımı söyleyebiliriz. Neden önce bu dam-galardan kurtulup da hayatta kalabileceğimi göstermiyor-sun? Yoksa tekrar koşa koşa vampirlerin yanına dönerim, sen de kucağında Nathanial’le beni kovalamaya çalışırsın.”

Raum’un dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. “Ba-yağı cesaretlenmişiz bakıyorum. Bu yanını seviyorum De-nise. Çok çekici.”

Son kelimeyi vurgulayış tarzı Denise’in ürpermesine yol açtı. Raum’un bunu zaten bu yüzden yaptığını biliyordu. İblis onun korkmasını, büzülmesini istiyordu ama Denise onun kendisini bir kez bile tedirgin etmesine izin verirse planın geri kalanını gerçekleştirecek cesareti bulamayacaktı.

“Nathanial’in damgalarını sil. Tekrar normale döndü-ğünü göreyim. Sonra benim damgalarımı sil ve ikimiz de kendi yolumuza gidelim. Ben tek başıma, sen onunla. An-laştığımız gibi.”

“Lütfen, yapma bunu,” diye yalvardı Nathanial. Göz-lerinden yaşlar süzülüyordu ve yüzündeki umutsuzluk elle tutulabilecek kadar yoğundu. “Fazla hızlı olur. Sürekli iyileşebilecekken bana tekrar tekrar işkence yapmak iste-mez misin? Beni uzun uzun bağırtmak istemiyor muydun, Raum? İnsan olursam bunu yapamazsın!”

Zekice bir numara, diye düşündü Denise. Denise ko-nuşmayı bitirdiğinde iblisin yüzünde kuşkulu bir ifade

vardı ama Nathaniel'i duyduktan sonra öyle kötücül bir beklentiyle gülümsedi ki Denise'in bir parçası, sırf o tebesümü görünce kaçıp gitmek istedi. *Bunu düşünme bile*, diye azarladı kendini. *Onu yenebilirsin. Onunla mücadele etmeni beklemiyor.*

"Vay be, Nathaniel, son birkaç asırdır epey akıllanmışsın, öyle değil mi? Sana ne yaparsam yapayım, bunun tekrar insan olduğunda ve seni öldürme imkanım olduğunda başına geleceklerden daha iyi olduğunu biliyorsun. Önce seninle biraz eğlenmeyi planlıyordum ama..."

"Evet, evet, oyna benimle!" diye bağırdı Nathaniel. Gözlerinden yine yaşlar aktı. "Benim layığım bu, sen de bunu hak ettin..."

"Ama bu daha eğlenceli olacak!" dedi Raum vahşi bir kükreyişle.

Sonra Raum, Nathaniel'in kollarını tuttu, elleriyle o ayrıntılı dövmelemlerin üzerini örttü, ardından parmak uçlarını Nathaniel'in tenine daldırdı.

Nathaniel tiz ve kulak tırmalayan bir sesle haykırdı. Sulfür kokusu şiddetlenirken hava bulanık bir vızıltıyla doldu.

"Bunu hissediyor musun?" diye hırladı Raum. "Ölüm-süzlüğün bitti, çocuk!"

Şimdi, dedi Denise kendi kendine.

Pençe halindeki elleriyle bacaklarında oyuklar açınca acıyla sarsıldı. Zihninde, yılbaşı gecesi gördüğü o yaratıklardan birinin görüntüsüne odaklandı. Bunlar o kadar iğrenç, o kadar güçlü yaratıklardı ki yalnızca en yasak kara büyüünün karanlık diyarında var olabiliyorlardı.

O kör kaos hissi bedenine yayıldı. Teknede dönüşüme uğradığında da böyle hissetmişti. Denise bu kez mücadele etmeye çalışmadı. İçindeki vahşiliği besledi, o geceden kalma korkunç görüntülerle şiddetlendirdi. Aylarca kullandığı antidepresanların, gittiği terapi seanslarının ve ölmeyenlerin dünyasıyla arasına koyduğu mesafenin ona unutturmadığı yaratığın ayrıntılarına odaklandı.

Teni patlar gibi oldu, acı ve enerji dalgaları şimşek gibi hızlı patlamalarla vücudunu sarstı. Raum'un dönüp ona neredeyse soran bir bakış attığını, Denise'in benliğinin yalnızca bir parçası fark etti.

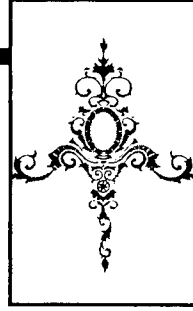
"Ne oluyor?" diye mırıldandı iblis.

Denise'in gırtlğından, kabuslarına musallat olan sesler kadar çirkin ve yüksek bir uluma sesi yükseldi. Sonra Denise eğildi ve kemikten bıçağı kumların arasından çekip çıkardı.

İblise *ne olduğunu* gösterecekti.

Denise yine dünyevi olmayan bir çığlık koyuverdi ve Raum'a saldırdı.

Otuz Altı

SPADE GİYSİLERİNİ DALGALANDIRAN RÜZGARAR ağmen cebindeki titreşimi hissetti. Telefonu parçalar-casına çıkardı, numarayı gördüğünde içi umutla doldu.

“Denise!” diye bağırdı telefonu açıp. “Neredesin?”

Arka plandan korkunç, insanın kanını donduran türden bir uluma sesi yükseldi, sonra Spade, Nathaniel’in takatsiz sesini duydu.

“Acele et. Ona yardım edemiyorum. Hangisinin o oldu-ğunu bile anlayamıyorum...”

“*Nerede o?*” diye haykırdı Spade. Denise’e bir şey olduy-sa o aşağılık herifi öldürecekti. Etlerini kemiklerinden ayı-racaktı...

“Vieux Port, Marsilya’daki iki ticari rıhtımdan birinin altında. Acele et.”

Spade küfrederek telefonu kapattı. Marsilya ne kadar hızlı giderse gitsin en az bir buçuk saat uzaktaydı. Denise iblisle o kadar uzun zaman mücadele edebilir miydi?

Crispin'in numarasını çevirirken bedenini bir kurşun gibi kuzeye fırlattı. Crispin telefonu ilk çalışında açtı.

"Denise, Vieux Port'ta, Marsilya'daki iki ticari rıhtımdan birinin altında. İblis de orada. Sen neredesin?"

"Neredeyse iki saat uzakta, La Condamine'deyim," dedi Crispin açık bir hüsrarla.

Mencheres daha bile uzakta, Cenevre'deydi. "Gelebileceğin kadar çabuk oraya gel," dedi Spade ve telefonu kapattı.

Bütün enerjisini bedenine değil uzaktaki, güneybatıdaki bir noktaya yöneltmişti. Orada olması gerekiyordu. Burada değil orada. Şimdi. Denise'in ona ihtiyacı vardı. *Daha hızlı git.*

Giselda'nın hendeğin dibine kıvrılmış olan bedeninin görüntüsü aklına doldu. Kadının saç kandan kızışmış, yüzü bir acı ifadesiyle donmuştu ve bedeni hala etrafındaki karlardan daha sıcaktı. Spade o gün oraya yetiştiğinde kadın iki saattir ölüydü. Spade'in gelişi ile kadının ölümü arasında bu kadar kısa bir zaman olması, Spade'in aklından yüz yıldır çıkmıyordu. Şimdi de Denise'i dakikalar yüzünden mi kaybedecekti?

Başarısız olmayacaktı. Olamazdı. *Git. Daha hızlı.*

Altındaki zemin bulanıklaşarak yok oldu. Yalnızca ufuktaki uçsuz bucaksız su önemliydi, onu bir fısıltıyla çağırıyordu. *O burada.* Spade yeterince yoğunlaşınca Denise'i hissedebildiğini, kadının iblisle olan mücadelesinin tadını dilinin üzerindeki asit gibi duyumsayabildiğini fark etti.

Git. Daha hızlı.

Zaman geçti. Uzaktaki karanlık sular gökyüzünün aşığındaki puslu bir lekeden fazlasına dönüştü. Deniz kenarına dizilmiş olan binalar kristalleşerek şekilsiz, ayırt edilemez yığınlar gibi görünmez oldu. Spade birkaç dakika sonra Marsilya'ya tepeden bakar gibi görünen altın Bakire Meryem heykeliyle bazilikayı seçebildi. Vieux Port'a ulaşmak için hafifçe yön değiştirdi. Çok az kaldı. *Hadi, Denise. Mücadeleyi bırakma.*

Birkaç dakika sonra rıhtımların dış hatları görüş alanına girdi. Spade bedenini daha aerodinamik hale getirerek rüzgara karşı en ufak bir direnç göstermemeye çalıştı. Güç kapasitesi zirvedeydi. Yine de rıhtımların altında ne olduğunu göremiyordu. Henüz doğru açıda değildi, hala çok yüksekteydi...

Spade altındaki yapılardan birine ve hedefine çarpma riski almayacak kadar alçaldı. Rüzgarın kükreyişine rağmen uluma seslerinden ilki güçlü kulaklarına ulaştı. Sanki lanetliler uluyordu. Bunlar hala iblisle savaşan Denise'ten mi çıkıyordu, yoksa zaferini kutlayan Raum'dan mı?

Git. DAHA HIZLI.

Zamandaki bir çarpılma gibi uzadıkça uzayan birkaç saniyeden sonra rıhtımların altını görebildi. Sesler ona yakın olan rıhtımdan geliyordu. Spade o rıhtıma odaklandığında kumun üzerinde yatan, Nathaniel'e ait olması gereken bir erkek bedeni gördü. Ama adamın önünde iki şekil dizlerine dek suya girmiş, vahşice çarpışıyordu.

İki şekil. Spade'e kalbi göğsünde patlamış gibi geldi. Denise hala hayattaydı.

Spade gücünün azaldığını biliyordu. Web'in adamlarıyla yaptığı savaşta kaybettiği kan ile bütün gücünü Denise'e çabuk ulaşmak için kullanması birleşince Spade'in bitkinlikten başı döner gibi oldu. İblisle dövüşmek için oraya zamanında ulaşmıştı ama neredeyse hiç enerjisi kalmamıştı.

Yapmam gereken tek şey iblisi Crispin buraya gelinceye dek oyalamak, diye düşündü Spade. Denise'i o zaman dek hayatta tutması gerekiyordu. Bunu yapabiliirdi. Sonuçta ibliste gümüş olmayabiliirdi.

Ölümüne dövüşen iki şekil her saniye biraz daha netleşiyordu. Spade iblisi daha önce görmemişti ama bu uzaklıktan bile ikisinin de insan şeklinde olmadığı aşıkardı. Eşit derecede iğrenç olan iki canavar dalgaların arasında birbirine saldırıyordu.

Akıllı kız, diye düşündü Spade. Denise bunun ona zarar vereceğini bildiğinden iblisi tuzlu suyun içine sürüklemiş olmalıydı. Birkaç saniye daha geçtiğinde Spade yaratıklardan birinin elinde soluk, kemikten yapılma bir bıçak olduğunu gördü. Spade yaratıklardan hangisinin Denise olduğunu anlayamıyordu. İçlerinden birinin yumru yumru kasları, devasa ve şekilsiz bir başı ve kabarcıklarla kaplı gibi görünen bir tenle örtülü, güçlü bir bedeni vardı. Diğeri de onun kadar büyüktü ve en korkunç mezardan çıkma bir...

Spade onlara yoğunlaştı, kollarını öne getirerek yumruklarını düz bir çizgi halinde tuttu. Yaratıklar o kadar şiddetli bir savaş içindeydi ki ikisi de onun yaklaştığını fark etmedi bile. Hırlamaları ve öfke dolu ulumaları Spade'in

kulaklarında çınliyordu ve bunlardan biri şimdi ona son derece tanıdık geliyordu.

Devasa, kabarcıklarla kaplı teni olan yaratığa bütün hızıyla çarparak onu devirdi, diğerinden uzaklaştırdı. İkisi birden yumuşak, kumlu zemine düştüklerinde Spade yarattığı deniz suyu ve kendi bedeniyle örttü. Muazzam güçteki bu darbe Spade'i de sersemletmişti ama bedenini bükülmeyle zorlayarak yarattığı tutmaya devam etti. Kollarını debelenen yaratığa sararak başını tek bir noktada tutmak için çabaladı. Yaratık öyle güçlü bir biçimde sıçrayıp çırpınıyordu ki Spade onu çok geçmeden bırakmadığı takdirde kollarının kopacağını anladı.

"Denise, şimdi!" diye haykırmaya çalıştı ama ağzı deniz suyu ve kumla doldu. Başının tamamı suyun altındaydı. Denise onu duyamıyordu veya belki de zihinsel olarak sözlerini anlayamayacak kadar ileri gitmişti.

Yaratığın pençeleri Spade'in onun boynuna sardığı koluna saplandı ve etini yırttı. Çekiyordu. Spade'in bedeninde acı ve baskı birikiyordu, yine de yarattığı bırakmadı. O canavarı tekrar Denise'in üzerine salması için yaratığın onu lime lime etmesi gerekiyordu...

Spade'in kulakları bir feryatla patlayacak gibi oldu. Ses kumdan ve sudan kozasına rağmen dayanılmazdı. Sonra kollarında sıçrayan, debelenen yaratık titremeye başladı. Pençeleri Spade'in kolundan kayarak yana düştü. Deniz etrafında kaynar gibi oldu, oluşan köpükler zaten dar olan görüş açısını kapattı. Spade şimdi yalnızca beyaz köpükleri görebiliyordu. Sonra üzerinde durduğu yüz elli kiloluk ya-

ratık küçülmeye başladı... Ta ki itilene ve Spade'in tenine başka pençeler saplanıncaya dek.

Spade onu tutan, canavarlara layık elleri kendisinden uzaklaştırmayarak diğer yaratığın onu çekip kaldırmasına izin verdi. Gözlerini kırıştırarak gözlerindeki kumu çıkar-maya çalıştı ama yine de ayaklarının dibindeki, hızla çürüyen bedeni görebildi. Yaratığın göz çukurları kara delikler gibiydi ve kemik bıçak hala bunlardan birine saphıydı. Sonra Spade tekrar, başını ona doğru eğen iriyarı, yırtıcı zombiye döndü.

"Geri çekil, bunun o olup olmadığını bilmiyorsun!" diye bağırdı Nathaniel.

"Evet, biliyorum," dedi Spade. Çarpılmış kolları nazikçe tutarken etine saplanan pençelerin hala geçmemiş olan iğne iğne acısını yok saydı. "Her şey yolunda, canım. Artık durabilirsin. Ona baksana. Başardın. O öldü."

Denise ne kadar inanılmaz olursa olsun bunu gerçekten yapmıştı. Güzel, cesur, nazik Denise. İblis avcısı.

O pençeler Spade'in kollarından çekildi ve canavar başını eğerek neredeyse utanıyormuş gibi yere baktı. Spade duraksamadı. Yaratığı kollarının arasına çekti, o korkunç yılbaşı gecesinden seçtiği yaratığın şeklindeyken Denise'in onunla neredeyse aynı boyda olduğunu fark edip gülümsedi.

"Her şey yolunda, canım," dedi onu okşayarak. "Her şey bitti. Artık bana dönebilirsin, Denise, geri dön..."

Nathaniel'in sürünerek onlara ulaşmasına dek geçen birkaç dakikada Raum'un bedeni dalgaların arasındaki

kemiklere dönüşmüş, Denise'se tekrar kendi şekline bürünmüştü. Spade bir ayağını iblisin kalıntılarının üzerinde tutarak gömleğini çıkardı, Denise'i onunla örttü. Kadının giysilerinin çoğu ya Raum'la dövüşürken yırtılmış ya da bedeni çok daha büyük bir şeye dönüşürken parçalanmıştı.

"Spade," diye fısıldadı Denise sonunda. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Beni tanıdın. O halde bile ben olduğumu anladın."

"Tabii ki tanıdım," dedi Spade onu sıkı sıkı tutarak. İçine sersemletici bir rahatlık dolmuş, son birkaç saattir hissettiği panik nihayet pençelerini gevşetirken bu duygu mutlulukla karışmıştı. Denise güvendenydi. Eksiksizdi. Spade hayattan daha fazlasını isteyemezdi.

"Yapamazdım," dedi Denise yumuşak bir sesle. "Seni endişelendirdiğim ve Oliver'a vurduğum için özür dilerim ama Nathaniel'i ona veremezdim. Bu içimdeki, kaybetmek istemediğim bir şeyi yok ederdi ve Raum'un o tuz bombaları yüzünden senden intikam almasını da göze alamazdım."

"Şimdi bundan bahsetmek istemiyorum." Evet, Denise'in kendini böylesine pervasızca tehlikeye atmasına kızgındı ama şu anda kadını azarlamak istemiyordu. Denise'in hayatta olması yeterliydi.

Denise derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Spade... Bu damgalar artık kalıcı. Onları yalnızca Raum yok edebilirdi ama öldü. O iblis bıçağıyla gözlerimi oymadığın takdirde asla ölmeyeceğim. Hep böyle kalacağım. Bir şekil-değiştirici olarak. Eğer şekil-değiştirici olmam seni rahatsız ederse bunu anlarım..."

“Aptal kız,” diye araya girdi Spade ve geri çekilip Denise’in ela gözlerine baktı. “Söylediklerine bakılacak olursa artık güvendesin. Vampire dönüşsen ancak bu kadar güvende olurdu. Arada bir şekil değiştirmen umrumda değil. Tekrar bir zombiye, kurtadama ya da kediye dönüşebilirsin. Ne istersen. Ben yine de yanında ve sana deli gibi aşık olacağım.”

Denise ona sıkıca sarıldı. “Seni çok seviyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Spade de onu aynı tutkuyla kucakladı. İçindeki mutluluk ve rahatlama daha da derinleşmişti. Söylediklerinde içtendi. Denise bir vampir olduğu takdirde gümüş bulmak zor değildi ama iblis bıçakları? Spade’in bildiği tek iblis bıçağı hala Raum’un cesedinin göz çukuruna saplıydı ve Spade onun kemiklerinden başka silah yapılamasın diye iblisin kalıntılarını öğütüp toza çevirecekti.

Hala kollarının arasında olan Denise gülmeye başladı. “Nathanial bana değişimleri nasıl daha iyi kontrol edebileceğimi gösterir. Ve bir daha kediye dönüşmemden endişelenmene gerek yok. Bilmiyor muydun? Kedilere alerjim var.”

Epilog

DENISE ÇİÇEK BUKETİNİ MEZARIN ÜZERİNE koydu. Bukette çam kozalakları da vardı. Denise onun bunları leylaklardan, lalelerden ve güllerden daha çok sevdiğini biliyordu.

Mezarlıkta etrafına bakındı. Bahar bütün güzelliğiyle gelmişti. Ağaçların çıplak dalları yeniden yapraklı elbiselerine bürünmüştü. Denise'in altındaki zemin yumuşaktı. Güneşten ısınmıştı. Onu gömdüğü gün olduğu gibi sert ve soğuk değildi.

"Selam," dedi Denise alçak sesle ve gözündeki yaşı silip üzerine *Randolph MacGregor, çok sevilen bir oğul ve koca* kelimeleri oyulmuş mezar taşma dokundu.

"Sana biriyle birlikte olduğumu söylemek istiyordum. Onunla daha önce tanıştın. Adı Spade. Evet, biliyorum, bir vampir ha? O kadar uzun zamandır birlikte değiliz ama bazen... insan *biliyor*. Seninle tanıştığımda da anlamıştım.

Sana seni sonsuza dek seveceğimi söylemiştim ve seveceğim de.” Denise duraksayıp gözlerini sildi. “Onu da seviyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Fazla çabuk olabilir ama doğru. Ve sen öldüğünden beri kendime yaptıklarım-dan hiç hoşlanmayacağını biliyorum, bu yüzden sana suç-luluk hissetmeyi bırakacağımı söylemek istedim. Bundan böyle seni hatırladığımda gülümseyeceğim, ağlamayacağım Randy. Sen benim bir parçamsın. En iyi parçalarım-dan biri. Sana bunu söylemek istedim.”

Denise ayağa kalkıp mezar taşının üstünü bir kez daha eliyle süpürdü. “Sen de Giselda diye biriyle tanışırsan,” diye fısıldadı, “ona hala Spade’in bir parçası olduğunu söy-le. Güzel bir parçası. Lütfen ona bunun için teşekkür et.”

Denise parmaklarını ağzına götürüp öptü, sonra mezar taşındaki adın üzerine koydu.

“Hoşçakal.”

Arabanın yanına, Spade’in beklediği yere ulaştığında gözleri kurumuştu ama döktüğü, yas gözyaşları değildi. Bunlar insanın içini ısıtan anıların gözyaşlarıydı ve Denise, Spade’in kollarının arasına girdiğinde gülümsüyordu.

“Gitmeye hazır mısın canım?” dedi Spade ve Denise’in başının tepesini öptü.

Denise’in artık arkasına bakmasına gerek yoktu. “Evet, hazırım.”

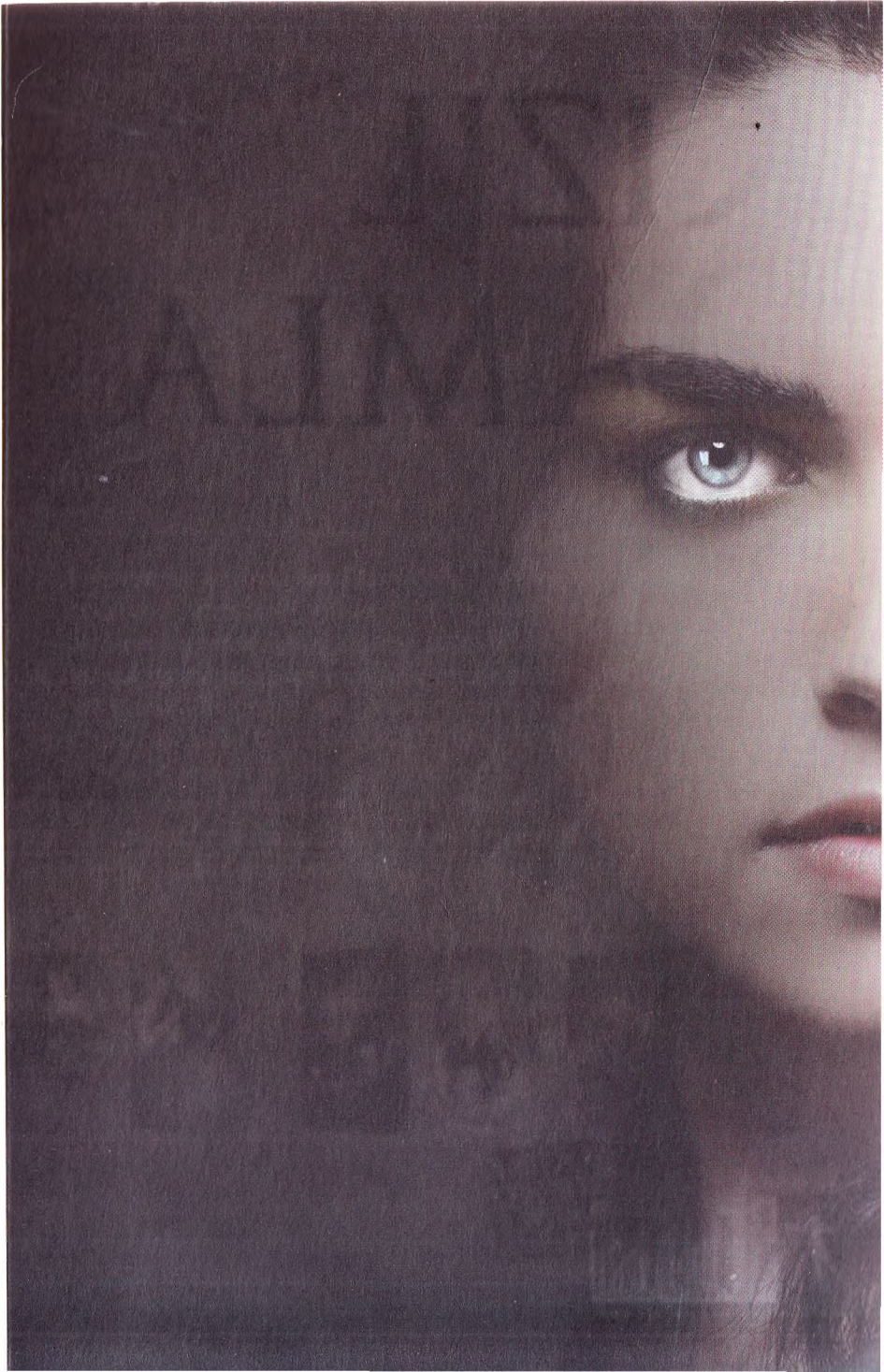
Nathanial arka koltuğun camını indirdi. “Şimdi ailemle tanışabilecek miyim?”

Soruyu öyle bir umutla sormuştu ki Denise’in tebessü-mü genişledi. Mezarlıktan sonra Denise’in annesiyle baba-

sının evine gideceklerdi ve Denise, Nathaniel'i her ne kadar uzaktan akrabaları da olsalar ailesinin kalanıyla tanıştıracaktı.

Spade'i de annesiyle babasına yeni damatları olarak tanıştıracaktı. İki haftadır evlilerdi. Bir sulh hakimi tarafından evlendirilmiş ve ardından da avuçlarını kesip aşklarını Cat, Bones, Alten, Ian, Mencheres ve Denise'in hala göremediği bir hayaletin önünde ilan ederek vampir tarzında evlenmişlerdi. Denise hiçbir zaman vampir olamayacağı için vampir toplumu bu evliliği tanımayabilirdi ama Spade'e göre evlilik geçerliydi. Denise için önemli olan da buydu.

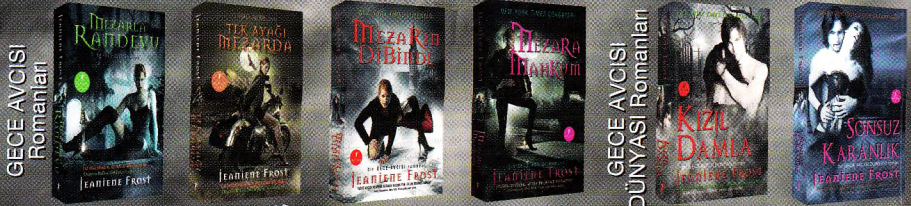
"Şimdi *ailemizle* tanışacaksın."

KIZIL DAMLA

GECE, ÖLÜMLÜLER İÇİN GÜVENLİ DEĞİL. AMA BİR
ÖLÜMLÜ, GECENİN KARANLIĞINA SARILMAK ÜZERE!

Denise MacGregor, gölgelerde nelerin saklandığını çok iyi biliyordu çünkü bir insanın kaldıracabileceğinden fazlasını yaşamıştı. Ayrıca en yakın arkadaşı Cat Crawfield da yarı vampirdi. Ailesinin geçmişi ise beklenmedik sırlarla doluydu ve bu yüzden Denise'in hayatı karanlığa gömülmüştü. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, atan kalbi kendisini delicesine arzulayan bir ölümsüzün ellerindeydi. O ölümsüz, asırlardır dünya üzerinde yaşayan güçlü, yakışıklı ve gizemli vampir Spade'di... Şimdi Spade'in görevi, tehlikedeki bu cazibeli kadını korumak. Hem de bu uğurda kendi türünü yok etmek zorunda kalsa bile! Denise, onun en derin açlığını körüklerken Spade, bu karşı konulmaz kadına sahip olma arzusuyla mücadele etmek zorunda.

Facebook Artemis Severler!

ISBN 978-605-4560-40-0

9 786054 560400